

Giới thiệu Chạm Mặt Sở Khanh

Thể loại: Hiện đại, ngôn tình, ngược

Nhân vật: Ngô Khanh, Dương Mẫn, Mạc Hân, Trần Hạ, Mạc Hạ.

Đây là một câu chuyện tràn ngập sự cay đắng và đau khổ. Cả một câu chuyện có thể bạn sẽ chẳng hài lòng điều gì, có thể mang theo sự ức chế. Quan điểm về tình yêu của mỗi người mỗi khác. Có thể quan điểm của tôi quá bi quan và khiến người ta chẳng thể nào thích được. Nhưng mọi chuyện đều là sự thật, thất bại bao giờ cũng làm con người ta sợ hãi và đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mặt Sở Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Ngô khanh

Mẹ kiếp!

Ngô Khanh kiệt sức hạ lưng xuống ghế sofa, mặt mày cau có đưa tay quệt vết máu trên khóe miệng còn đang nồng nặc mùi tanh xông lên mũi. Toàn thân đau nhức nhưng vẫn còn gắng sức buông vài ba câu chữ thể để thuyền giảm cảm xúc khó chịu trong người.

Mạc Hân từ trong phòng ngủ bước ra xám mặt nhìn vết thương đang ứa máu trước ngực Ngô Khanh. Nếu không phải trên ngực áo có một vết rách dài và vết thương vì thế lộ ra thì sẽ khó ai biết sau lớp áo sơ mi đen là một vết rạch dài và khá sâu hằn trên da thịt, nhìn qua cũng đủ thấy sự đau đớn nhức nhối.

Trông Ngô Khanh có vẻ khả quan hơn tình trạng hiện giờ của anh.

-Cậu ngồi yên để tớ đi tìm băng thương...

Mạc Hân không tránh khỏi bối rối mà một thư kí kiêm trợ lí tài năng như cô không mấy khi mắc phải.

Ngô Khanh nằm yên trên ghế, miệng thở hồng hộc đầy nhọc nhằn, vết thương do dao chém âm ỉ ăn sâu vào gan ruột, sự nhùng nhức bởi những vết thương bị đánh đang dần dần thâm tím càng hành hạ anh hơn. Là người biết kiềm chế nỗi đau cả về thể xác lẫn tinh thần, Ngô Khanh chỉ rên rỉ bằng hơi thở gấp gáp và chờ đợi Mạc Hân giúp đỡ.

Cẩn trọng cời chiếc áo không nhìn thấy màu máu nhưng lại bốc mùi tanh nồng nồng, Mạc Hân không khỏi xót xa trước vết thương nghiêm trọng của Ngô Khanh. Máu từ vết thương lan ra khắp người, nhìn qua cũng đủ khiến cho ai đó yếu tim phải ngất lịm.

Mạc Hân giọng nhẹ nhàng hỏi trong lúc dùng khăn ẩm lau sạch xung quanh vết thương.

-Cậu đau lắm phải không?

-Nhìn thấy cậu thấy đỡ hơn nhiều rồi.

Khóe môi đầy vẻ kiêu ngạo khẽ cong lên tạo thành một đường nét tuyệt đẹp trên gương mặt hoàn mỹ.

Mạc Hân di chuyển ánh nhìn chăm chăm vào vết thương lên đôi mắt Ngô Khanh, bất giác không sao nở nụ cười.

Bất chấp toàn thân đau đớn, Ngô Khanh vẫn gượng dậy, ghé sát về phía Mạc Hân, phả hơi nóng như lửa thiêu vào cánh mũi của cô, đồng thời nơi khóe miệng thoát ra nụ cười cùng những lời nói ranh mãnh.

-Tớ cần thuốc giảm đau là cậu hơn là mấy thứ này đây, Mạc Hân cô nương!

Và rất nhanh một bàn tay đã phục sẵn sau gáy Mạc Hân, cùng với đó là một đôi môi vừa lạnh lạnh lại vừa ấm nóng mang hương vị máu tanh ập tới không mấy nhẹ nhàng. Như một quy luật tự nhiên đã xảy ra bao lâu nay, tìm Mạc Hân lại bắt đầu loạn nhịp.

Mạc Hân là một cô gái rất đặc biệt. Nói cô là một cô gái truyền thống thì không đúng bởi cô là một cô gái vô cùng năng động, linh hoạt và nhanh nhạy trong công việc, lối sống hành xử. Nhưng nếu nói cô là một cô gái thông minh, tinh tế thì cũng không hẳn đúng bởi trong tình yêu cô rất ngốc nghếch và đại dốt, cái mà cô có thể làm duy nhất chỉ là nghĩ cho người mình yêu.

Trước mặt Ngô Khanh trên phương diện tình yêu, Mạc Hân đích thực là một cô gái truyền thống cam chịu.

Nếu Ngô Khanh là công tử, đại thiếu gia thì Mạc Hân cô cũng là một thiên kim tiểu thư danh giá vô cùng. Vậy mà Mạc Hân cô lại cam chịu gắn kết cuộc

đòi mình với chức vụ thư kí + trợ lí nhỏ bé bên cạnh Ngô Khanh, cam chịu làm người yêu Ngô Khanh dẫu thừa biết tình cảm của anh vốn chưa từng hướng về mình. Cô làm mọi việc đều là vì nghĩ cho Ngô Khanh, chưa bao giờ dù chỉ một lần hỏi anh “Tại sao?”, “Thật không?”,... hay bất kì một câu hỏi nào xâm phạm đến đời tư tình cảm của anh. Mạc Hân hiểu Ngô Khanh hơn anh hiểu mình, hơn cả chính bản thân cô hiểu cô. Mạc Hân không bao giờ làm trái ý Ngô Khanh cả.

Mạc Hân không thắc mắc tại sao Ngô Khanh lại trở về nhà với tình trạng này, càng không ép buộc hay chỉ đơn giản là gợi ý anh đến bệnh viện khám chữa. Đâu phải vì cô không quan tâm đến anh mà thế, cô chỉ là tôn trọng mọi quyết định và sở thích của Ngô Khanh, và cũng vì cô đã quá hiểu anh muốn gì.

Ngay cả cái cách anh dùng giọng điệu ngọt ngào huyền hoặc cô, cách anh tiếp xúc với thân thể cô, Mạc Hân cô cũng không tài nào cưỡng lại được.

Quả thực là một cô gái cam chịu đầy truyền thống.

Nhưng lần này thì khác, Ngô Khanh đang bị thương nặng và Mạc Hân không muốn anh làm gì quá sức. Với Ngô Khanh, hôn là một công việc tốn kém rất nhiều sức lực.

Mạc Hân dịu dàng đẩy Ngô Khanh ra khiến anh có phản hồi ngạc nhiên.

- Vết thương để lâu sẽ nhiễm trùng, lại nghiêm trọng thế này tớ lo cho cậu không còn tập trung nổi vào việc gì khác đâu.

Vừa nói Mạc Hân vừa nhẹ nhàng đỡ Ngô Khanh dựa cẩn thận ra vành ghế sofa.

Ngô Khanh phản kháng lại và đưa tay nâng cằm Mạc Hân lên, nhìn sâu vào mắt cô rồi nở một nụ cười mê hồn.

- Mạc Hân...

Cách anh gọi tên cô khiến tim cô rạo rực ghê gớm.

- Mạc Hân!

Như không nghe lại được tiếng đáp, Ngô Khanh gần giọng hơn. Mạc Hân buột lòng đáp “ừ” một tiếng.

- Cậu thực sự là một cô gái quá tốt.

- Chỉ tốt với cậu mà thôi.

Câu nói của Mạc Hân khiến Ngô Khanh không còn muốn cười nữa. Anh tự mình ngã ra ghế và thở dài.

Trong lúc Mạc Hân tiếp tục công việc băng bó vết thương cho Ngô Khanh, anh lại bắt đầu thấy ức chế với những việc đã xảy ra.

- Tụi chó chết dám lấy đồng đàn áp tớ, tớ hận là đã không bức chết con đàn bà của nó. Ngô Khanh tớ đây là lần đầu tiên nhục nhã đến như thế. Tớ nhất định sẽ trả thù!

- Ai bảo cậu lúc nào cũng thích chơi hoa đã có chủ.

- Áh!!!

Ngô Khanh la oái lên khi Mạc Hân cau có vừa động khẩu vừa động thủ vào chỗ đau trên người anh. Nhưng nhìn điệu bộ của Mạc Hân, anh lại cười đều giả.

- Cậu ghen à?

Mạc Hân quay ngoắt mặt đi không thèm nói. Ngô Khanh chuyển qua cười ha hả.

- Cậu thừa biết là tớ ngoài cậu ra chẳng bao giờ thật lòng với ai cả mà.

- Ừ.

Điêu Ngô Khanh vào phòng ngủ, Mạc Hân đi ra, anh cũng không cản lại. Nhưng rồi Mạc Hân chợt nhớ ra một chuyện quan trọng liền nói.

- Mấy hôm nữa Trần Hạ mời chúng ta đến bữa tiệc sinh nhật của người yêu cậu ấy đấy.

- Sinh nhật người yêu Trần Hạ?

Ngô Khanh nở nụ cười thích thú.

- Tất nhiên là đi chứ.

Mạc Hân thì lại thờ dài.

-Lại sắp có người gặp nạn rồi!

Rồi mở cửa phòng bước ra.

-Hân Hân!

Chẳng mấy khi Ngô Khanh dùng đến cách gọi như thế này khiến Mạc Hân nhanh chóng mơ hồ hình dung ra một loạt những cảnh tượng thân quen trước kia.

-Ồ lại đi, tớ cần cậu, Hân Hân...

Bạn đang đọc truyện *Chạm Một Số Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Lời cầu hôn ngọt ngào

Em là cô gái ngọt ngào

Em là cô gái dịu dàng thuần khiết

Em là cô gái của anh...

Ngày từng ngày trôi qua nhẹ nhàng

Giờ từng giờ, bên em chẳng rời

Nhớ em nhiều và yêu em lắm...

Anh không phải người con trai tốt

Cũng chẳng phải hạnh phúc cuộc đời em

Nhưng anh yêu em và có thể trao cho em cả linh hồn

Dù nắng hay mưa, dù gió hay giông,

Chỉ biết có em và yêu em mà thôi...

Lời hát nhẹ nhàng trầm ấm, tiếng piano thanh thoát như vang vọng trong cả không gian. Một bầu không khí lãng mạn lan tỏa khắp mọi nơi khiến cho người chưa yêu hay không dám yêu cũng phải thêm muốn được yêu dù chỉ là một lần để hưởng thụ cảm giác của hiện tại.

Anh là một người con trai đẹp với vẻ đẹp trang nhã lịch thiệp, ánh mắt sâu hun hút như bao chứa toàn bộ sự kì diệu của thế gian, từ đôi môi mỏng cuốn hút vang lên những câu hát ý nghĩa làm lòng người như chỉ muốn tan ra hòa quyện theo chúng...

Dưới ánh nhìn của cô, dưới ánh nhìn của một người con gái đang yêu tha thiết anh, mọi thứ thực sự hoàn hảo và tuyệt mỹ đến từng góc cạnh. Không gian này cô chỉ thấy có mình anh trước mắt mình mà thôi.

Dứt lời bài hát, cô giật mình nhận ra anh đã đứng trước mặt mình từ khi nào. Tay anh cầm bó hoa hồng xanh lam - màu mà cô yêu thích - miệng nở nụ cười dịu dàng mà chan chứa tình cảm.

Mọi thứ bỗng chốc trở nên tĩnh lặng. Không một chút âm thanh nào. Chỉ có tiếng nhịp tim cô thỉnh thoảng thỉnh thoảng thật đều đều. Nói tiếp theo đó là tiếng nhịp tim của anh. Hai nhịp tim đuổi theo nhau và cuối cùng thì hòa nhập làm một. Thình thịch thình thịch...

Ngày hôm nay cùng với nét đẹp sang trọng, cuốn hút của anh chính là vẻ thực nữ, đài các nhưng lại vô cùng quyến rũ của cô. Nhìn hai người thực sự là một sự kết hợp hoàn mỹ, một cặp đôi cân xứng.

-Mẫn Mẫn, anh yêu em. Em muốn làm vợ anh hay làm mẹ của các con anh, anh đều có thể chấp thuận không điều kiện. Em liệu có thể?

Dương Mẫn quá bất ngờ với lời cầu hôn (rất chi là kì cục) của Trần Hạ đến độ không sao nói được câu nào, đôi mắt ngoài biểu hiện tròn to sừng sốt dường như không còn có biểu hiện nào khác.

Bỗng đèn điện bật sáng, mọi người từ đâu ủa ra ríu rít vỗ tay ủng hộ.

-Đồng ý đi! Đồng ý đi! Đồng ý đi!...

Dương Mẫn mỉm cười mãn nguyện nhìn mọi người xung quanh, rồi quay sang nhìn Trần Hạ. Lúc này cô mới phát hiện ra ở giữa bó hoa tuyệt đẹp có ánh kim lấp lánh càng tuyệt đẹp hơn. Một chiếc nhẫn.

Quá sức cảm động, Dương Mẫn chỉ biết e lệ gật đầu đồng ý.

Trần Hạ như bắt được cả thế giới, đeo chiếc nhẫn vào tay Dương Mẫn, ôm bỗng cô lên quay vòng vòng và la hét ầm ĩ. Đường như mọi người đều mừng vui thay cho cả hai.

Về e lệ của Dương Mẫn là thứ đầu tiên khiến bạn mê mẩn trước cô ấy, một về e lệ quý quai như mê hoặc thần trí của mọi kẻ đàn ông trên đời. Về e lệ đó trước Ngô Khanh không tránh khỏi việc phát huy tác dụng. Anh nghe thấy tiếng mũi tên cắm phịch vào trái tim mình và thấy tim mình nhoi nhoi khi nghĩ đến việc người con gái đó sắp trở thành người của kẻ khác.

Trần Hạ hạnh phúc giới thiệu “vợ chưa cưới” của mình với Ngô Khanh và Mạc Hân.

-Đây là Ngô Khanh, bạn thân nhất của anh. Còn đây là Mạc Hân - vợ chưa cưới của hân. Ba bọn anh là bạn thân với nhau từ nhỏ.

Vì những lần Trần Hạ muốn giới thiệu người yêu của mình với Ngô Khanh và Mạc Hân thì cả hai đều có việc bận không thể đến nên có thể nói đây là lần gặp mặt đầu tiên của Dương Mẫn với hai người họ. Đối với những người mới gặp lần đầu, lại là những người thân thiết với “chồng tương lai” của mình, Dương Mẫn đương nhiên tỏ ra rất nhã nhặn. Mạc Hân đáp lại cũng rất lịch sự. Ngược lại với vẻ thân thiện, đường hoàng đó của cả hai, Ngô Khanh làm bộ cao ngạo lạnh lùng như chất vốn có của anh, phần cũng để che giấu đi cảm xúc hiện thời rồi ren trong lòng.

Dương Mẫn hơi chút ngạc nhiên với điệu bộ khó chịu của Ngô Khanh, Trần Hạ lập tức lí giải ngay.

-Cậu ta là một kẻ bất cần đời, cao ngạo và khó chịu, em không cần phải quan tâm nhiều cậu ta. ^-^

Không thích thú mấy với trò đùa nghịch của Trần Hạ, Ngô Khanh tỏ thái độ.

-Nói xấu bạn thân trước mặt vợ chưa cưới là một nghĩa cử cao đẹp đó bạn hiền! Nó khiến tao liên tưởng đến tính cách đàn bà được mảy khéo léo che giấu sau bộ mặt nam tính của mình.

-Ngô Khanh này...

Trần Hạ tức đến phát khóc (đúng chất đàn bà thật), Mạc Hân nhanh chóng cứu vãn tình hình.

-Thời nào, hôm nay ngày vui của Hạ Hạ và người yêu cậu ấy, cậu không thể nhường người ta được sao Khanh Khanh?

Ngay lập tức câu cứu vãn tình thế của Mạc Hân đã tạo ra một làn sóng dả kích mạnh mẽ trong lòng thiên hạ. Cả Trần Hạ lẫn Ngô Khanh đều như phát hỏa.

-Đã bảo đừng có gọi tớ là Hạ Hạ!!!

-Tớ không phải Khanh Khanh!!!

-Thì các cậu vẫn gọi tớ là Hân Hân, chính Hạ Hạ cậu cũng gọi cô ấy là Mẫn Mẫn.

Mạc Hân gân cổ lên cãi và còn lôi cả Dương Mẫn vào cuộc. Dương Mẫn bối rối không biết phải xử trí thế nào trong hoàn cảnh chiến tranh đa cấp này.

-Cậu là con gái gọi Hân Hân thì được còn bọn tớ là con trai sao có thể gọi Hạ Hạ Khanh Khanh. Hơn cả, tớ gọi Mẫn Mẫn chỉ là cách để tăng thêm độ yêu thương, thẳng Khanh không gọi cậu là Hân Hân nữa nên cậu thấy ảm ức sao? Cậu có nhất thiết phải ghen tỵ như vậy?

-Tính đàn bà của mảy càng ngày càng bộc lộ rõ rồi đấy, Hạ Hạ.

Ngô Khanh phán một câu ngắn gọn cùng với hai tiếng “Hạ Hạ” rất dễ gây ức chế để chấm dứt vấn đề. “Đàn bà” Trần Hạ kiên quyết không buông tha.

-Còn hai kẻ trẻ con bọn mảy yêu nhau cũng gần bằng khoảng thời gian sống trên đời rồi mà vẫn còn gọi nhau là tớ - cậu thật không biết ngại hay sao?

-Cách xưng hô đầu quan trọng bằng việc tao và Hân Hân đã làm được những gì.

Ngô Khanh ôm lấy vai Mạc Hân ép sát về phía mình nói những lời như thế quả thực làm cô thấy rất bối rối khó xử đồng thời mơ hồ không biết là thật hay giả.

-Mày quay lại gọi cậu ấy là Hân Hân rồi sao? Mạc Hân à, cậu còn biết đồ mặt nữa cơ đấy. Có phải là chúng ta sẽ có đám cưới kếp không nhỉ?

Câu nói của Trần Hạ càng làm Mạc Hân thấy đỏ mặt tía tai.

-Cái đó để sau.

Ngô Khanh vẫn lạnh lùng.

-À mà... thực ra thì hai đứa đã làm được những cái gì?

-Hỏi vợ vẫn.

Trần Hạ lập tức linh tron một cái đập vào chân của Mạc Hân.

Mọi người đã về văn, dường như lúc này chỉ còn có 4 người Ngô Khanh.

Trần Hạ đã say mềm vì uống đỡ cho Dương Mẫn khi mọi người quá vui mà bày trò ép rượu. Anh mở lời với giọng cười khoái trá.

-Mọi người thấy trùng hợp không? Bốn người chúng ta tên chỉ có hai tiếng thôi đấy. Ngô Khanh, Mạc Hân, Trần Hạ và...

Vừa nói anh vừa chỉ tay vào từng người ứng với từng cái tên. Đến hai tiếng “Dương Mẫn” anh hơi dừng lại và nhìn vào gương mặt đang đỏ hồng lên cả vì rượu lẫn vì ngại của cô. Trần Hạ ôm lấy cô thì thầm.

-Mẫn Mẫn, anh yêu em!

Và rồi ngủ gục trên vai cô yên bình.

Dương Mẫn khẽ lay người Trần Hạ, khi biết anh đã thực sự chìm vào giấc ngủ, cô thoáng nhìn Ngô Khanh và Mạc Hân về bối rối.

Ngô Khanh đột nhiên lịch sự hiếm có.

-Yên tâm, cậu ta sẽ được đưa về nhà an toàn.

Mạc Hân hơi ngạc nhiên với sự lịch sự đó.

Dương Mẫn biết ơn, đứng lên để cúi đầu đáp lễ nhưng men rượu làm đầu óc cô choáng váng đồng thời hai chân cũng lảo đảo khiến cả người đổ về phía trước. Thật may sự gallant hiếm thấy của Ngô Khanh cũng đã kịp thời xuất hiện. Thiện tai!

Có vẻ như lại thêm một người mất đi ý thức.

Ngô Khanh đánh ánh nhìn về phía Mạc Hân.

-Mạc Hân, chúng ta không biết nhà cô ta, vì thế cậu đưa cô ta lên phòng 1303 đi!

Rồi anh đẩy Dương Mẫn cho cô còn phần mình dìu Trần Hạ đi. Dù tò mò nhưng Mạc Hân vẫn theo nguyên tắc mà không hỏi dù chỉ một câu.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mặt Sở Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thì ra anh ta họ sở

Mạc Hân đứng im nhìn Dương Mẫn đang nằm yên lành trên giường, trong lòng hình thành đủ thứ cảm xúc hỗn độn khó tả. Sự nhanh nhạy vốn có của một Mạc Hân đang cho cô biết những điều chẳng lành sắp xảy ra.

-Vì cô mà anh ấy lại gọi tôi là Mạc Hân!

Vừa bước ra ngoài đã thấy Ngô Khanh bước ra từ căn phòng 1304. Biết rõ tính cách Mạc Hân, Ngô Khanh cuối cùng cũng độ lượng giải thích.

-Đây là khách sạn nhà Trần Hạ, mất mát gì mà không để cậu ấy ngủ ở đây luôn.

Mạc Hân chỉ đáp “ừ” như người mất hồn. Mà thực sự cô đã mất hồn thật rồi.

-Cậu có thể tự về nhà chứ? Hay ở lại đây luôn?

Mơ hồ, có thứ gì đó chạy ngang đầu óc Mạc Hân nhức nhối. Cô khẽ mỉm cười đáp lại.

-Không sao, tớ có thể tự về.

-Ừ, vậy thì cứ thế nhé!

Ngô Khanh lạnh nhạt bước qua Mạc Hân, đi về phía cửa phòng 1303. Một nỗi đau dội thẳng vào tim Mạc Hân đau nhói.

-Mạc Hân này...

Cô khẽ khàng quay lại, ngoan như một chú cún!

Ngô Khanh kéo cô lại, ép sát vào mình, một tay đưa lên nâng cằm cô, tay còn lại siết chặt vòng eo thon thả. Từ cặp môi cuốn hút lại thốt ra những câu thần chú mê hoặc.

-Hôm nay cậu rất đẹp nhưng tớ xin lỗi.

Làn môi anh mãi miết trên làn môi mềm của Mạc Hân. Mỗi cử chỉ của nó, mỗi sự chà xát của nó đều được coi như một hành động dùng để xin lỗi. Mạc Hân khóc thầm trong tim “Ngô Khanh à Ngô Khanh, cách xin lỗi của cậu thực sự quá tàn ác!!!”

Ngô Khanh bỏ lại Mạc Hân đứng bơ vơ giữa hành lang - thất thần nhìn cánh cửa phòng mang số 133 đóng kín trước mặt mình mang giấu đi hoàn toàn hình ảnh anh. Chỉ để lại một nỗi tuyệt vọng cay đắng nhất.

Ngô Khanh cậu cũng biết xin lỗi sao? Ngô Khanh cậu cũng biết là có lỗi với tớ sao? Cậu có biết rằng tớ chỉ muốn nói... tớ có thể ở lại mà cùng phòng với cậu???

Dương Mẫn nằm đó, dáng người như hút hồn nam nhân. Dáng vẻ khi chìm vào giấc ngủ có vẻ vô hại nhưng thực chất chẳng khác gì bùa chú ám ảnh thần trí con người ta. Người nằm đó không phải Dương Mẫn, cũng không phải con người, ắt hẳn đó là một ả hồ ly tinh! Ngô Khanh tặc lưỡi cau có.

Toàn thân Ngô Khanh bắt đầu nóng rực, cảm giác khó chịu khắp nơi như hàng ngàn con kiến đang thiêu đốt. Anh điều chỉnh nhiệt độ trong phòng thấp xuống hơn rồi ngồi xuống bên cạnh Dương hồ ly, miết nhẹ tay theo dải nút áo rồi đi ngang đến mạn eo véo nhẹ một cái nhưng đủ làm Dương hồ ly hơi giật giật cơ thể. Cô ta đúng là một sự quyến rũ chết người!

Ngô Khanh bắt đầu cảm thấy nhàm chán trò kiên nhẫn.

-Tôi đã chờ em quá lâu rồi!

Quá lâu? Bao lâu để đủ cho một sự chờ đợi dai dẳng?

-Ba tiếng đồng hồ với tôi không phải là ít!

Ừay, quả là Ngô Khanh, luôn chỉ để con gái đợi chờ.

Trong căn phòng lớn giờ chỉ còn ánh đèn ngủ mờ ảo khiến con người ta có thể nhìn bất kể điều gì cũng thành ảo ảnh vô thực và vì vô thực nên khao khát muốn chạm tới lại càng mạnh mẽ mãnh liệt. Hồ ly tinh Dương Mẫn chính là một giấc mơ hữu hình vô thực.

Ngô Khanh kì lạ là vẫn còn đủ kiên nhẫn để cận thân tháo từng cái nút áo của Dương Mẫn. Sự bí hiểm mới lạ phải để dần dần hé lộ mới dễ gây hứng thú. Và quả thực chiếc áo ngực màu đen với họa tiết ren trái ngược hoàn toàn với làn da trắng mịn của Dương Mẫn đã tạo kích thích mạnh trong lòng Ngô Khanh. Cường ép người không còn ý thức không phải là phong cách của anh nhưng xin thứ lỗi vì đêm nay anh sẽ phá lệ!

Dương Mẫn ngây thơ không hề biết rằng mình đã vô tình biến thành hồ ly hấp dẫn người và càng không ngờ rằng việc hít thở dễ sống của mình như bao người khác cũng là một hành động huyền hoặc Ngô Khanh. Hình ảnh thân hình nóng bỏng của Dương Mẫn dần lộ ra kết hợp với sự nhấp nhô lên xuống của da thịt dưới tác dụng phụ của hoạt động hô hấp hoàn toàn làm đảo lộn thần trí Ngô Khanh đến điên cuồng. Anh thầm nghĩ mình mà còn chần chừ nữa thì đích thực không phải là đàn ông!

Giờ thì Ngô Khanh đã thực sự hóa thân thành sói hoang cuồng dại. Cả đôi môi lẫn cơ thể anh đều ập tới như cuồng phong ào ạt.

Ngô Khanh miết qua miết lại trên đôi môi Dương Mẫn, chiếc lưỡi dê tiện xông vào trong vòm miệng đối phương, cuốn lấy đồng loại đùa nghịch ghê gớm. Cùng với đó bàn tay Ngô Khanh vuốt ve khắp nơi trên làn da mịn màng của Dương Mẫn, rồi anh khẽ nâng cô lên, thành thạo thoát li cơ thể cô khỏi chiếc áo ngực đen hấp dẫn. Ẩn sau lớp áo đó có một thứ còn hấp dẫn hơn.

Dần dần mọi rào cản trên hai cơ thể đều biến mất. Môi lưỡi cuốn lấy nhau trong vô thức, da thịt tiếp xúc nhau không rời. Vấn đề nhiệt độ trong phòng dần hạ thấp dường như không còn là đáng lo ngại.

Lúc này ý thức Dương Mẫn lơ mơ quay trở lại. Còn chưa kịp nhận ra chuyện gì, một cơn đau nhói đã dội tới khiến cô khẽ sở kêu lên.

-Áaa...

Ngô Khanh chợt thấy tim mình xót xa hơn là lo sợ hoàn cảnh của mình. Anh vòng tay qua eo Dương Mẫn, khẽ siết lấy rồi nâng nhẹ người cô lên để phân tán sự chú ý vào nỗi đau cô vừa hứng chịu, giọng ngọt ngào đến mê người:

-Mẫn Mẫn, anh làm em đau sao?

Rõ ràng, Ngô Khanh từ sói đã hóa hổ ly!

Dương Mẫn thất thần như rơi vào mê cung tình ái, mặc nhiên quên hết mọi cảm giác đau đớn mà vòng tay ôm lấy eo Ngô Khanh - người mà cô những tưởng chính là Trần Hạ.

-Trần Hạ, em yêu anh!

Được sự chấp thuận của Dương Mẫn nhưng đối tượng được chấp nhận lại là Trần Hạ khiến Ngô Khanh thực sự phát điên. Mặc cho vết thương trước ngực đột nhiên đau nhức, anh vẫn đề tiện ào tới, bao chiếm cả đôi môi lần cơ thể yếu đuối của cô.

Hơi thở Dương Mẫn dồn dập, đột nhiên lại chỉ cảm thấy đau và khó chịu, cô rên rỉ để trông mong một sự dịu dàng từ người mình yêu.

-Hạ... Hạ... em... em... á...

Cô càng lên tiếng gọi Trần Hạ, sự đau đớn lại như càng mạnh mẽ hơn, cô siết chặt lấy lưng “Trần Hạ”, cầu anh thật mạnh để trả đũa.

Ngô Khanh không nghĩ Dương Mẫn lại dám dùng vũ lực để chống đối lại mình, anh thấy lưng mình nhói nhói, và rồi anh đã dễ dàng bị Dương Mẫn lật ngược tình thế. Toàn bộ sức nặng cơ thể Dương Mẫn đổ lên người Ngô Khanh, ngực anh đau đớn khó tả, vết thương còn chưa lành. Ngô Khanh khê rít.

-Aaa...

Cũng như Ngô Khanh, nghe thấy tiếng kêu của “Trần Hạ”, Dương Mẫn rói rít.

-Anh sao thế?

Ngô Khanh đưa tay lên vuốt má Dương Mẫn, dưới ánh đèn mờ ảo trông cô thật sự quá xinh đẹp, tiếc là vẻ đẹp đó lại thuộc về Trần Hạ. Nhưng không sao, giờ anh đã chiếm được nó. Dương Mẫn giờ là của anh!

-Mẫn Mẫn, em là của anh!

Lăn lộn trên giường trong tình trạng thương tích đầy mình, quả là chí khí đàn ông!

Đêm nay dường như sẽ thật dài...

Ngày mai dường như sẽ thật hãi...

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mặt Sở Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Lọt vào ác mộng

Như thường lệ, Ngô Khanh tỉnh dậy trước và ngồi yên nhìn Dương Mẫn. Ngô Khanh hận mình rút cuộc đã bị cái quái quỷ gì mà nhìn người con gái này thế nào cũng thấy hết sức xinh đẹp.

Ngô Khanh khê vuốt lọn tóc trên vàng trán Dương Mẫn, không muốn đánh thức cô dậy vì sợ rằng sẽ biến mình thành con ác mộng trong ánh nhìn của cô. Hoàn toàn không muốn bản thân chỉ là con ác mộng với người con gái này.

Nhưng cuộc đời luôn thế, dù là ác mộng hay thậm chí có là giấc mơ tuyệt đẹp đến thế nào cũng có lúc phải thức dậy trở về với hiện tại.

Với Dương Mẫn, cô dường như vừa gặp thấy một giấc mơ đẹp và tiếc nuối vô độ khi phải thức dậy. Cô cảm nhận thấy giấc mơ có thể chính là sự thật bởi bằng chứng từ sự đau nhức của cơ thể và bởi cô cảm nhận thấy sự hiện diện của anh ngay ở bên cạnh mình. Cô chưa vội mở mắt mà chỉ mỉm cười lên tiếng để xác thực.

-Trần Hạ, là anh sao?

Đáp lại Dương Mẫn, chỉ là một giọng nói lạnh nhạt.

-Cái tên Trần Hạ có thể hay hơn Ngô Khanh sao?

Khí lạnh đột nhiên chạy khắp người, Dương Mẫn rùng mình mở bừng mắt nhìn. Sự lạnh lùng của người đó càng làm cô thêm kinh hãi đến từng thớ thịt.

Tại sao lại là anh ta? Tại sao lại không phải là Trần Hạ? Rõ ràng là đêm qua... Dương Mẫn hoàn toàn không còn dám nghĩ.

Nhìn vào cơ thể chỉ có mảnh băng thương ngang ngực của Ngô Khanh, Dương Mẫn bàng hoàng nhận ra bản thân cũng không một tấm vải che thân, cô vội ngồi bật dậy và kéo lấy toàn bộ chiếc mền che lấy cơ thể mình, mặc nhiên đã khiến Ngô Khanh ko còn gì cả ngoài tấm thân trần trụi (băng thương giờ còn giá trị gì sao?).

Ngô Khanh nhìn Dương Mẫn với ánh mắt lạnh băng nhưng cô hiểu nó đang có ý bất mãn. Không quan tâm, hoàn cảnh hiện tại của cô đáng lo ngại hơn là việc anh ta bị cướp đi cái mền che thân. Nhưng mà Dương Mẫn cô không thấy ngại???

Nhìn nhau ba giây, Ngô Khanh bất ngờ trả đũa bằng hành động kéo roạt chiếc mền trên người Dương Mẫn, lẳng xuống sàn. Giờ thì cả hai đã trở về thời tiền sử. +_+

Dương Mẫn trợn mắt nhưng rồi cái thứ đồ đồ trên nệm làm cô đau đớn đến nỗi quên hết cả sỉ diện. Chuyện đó đã xảy ra, nó thực sự đã xảy ra. Nhưng không phải là với Trần Hạ - người cô yêu mà lại là với một người cô chỉ mới gặp tối qua lần đầu. Tuy cô không nhớ rõ ràng chuyện gì đã xảy ra tối qua, và chuyện xảy ra là do vô tình hay hữu ý, cô hiện tại chỉ có một cảm giác duy nhất với người đối diện mình: căm phẫn!!!

Từ đó đến giờ, Dương Mẫn chưa hề nói một câu nào, đơn giản vì không biết nói gì, chỉ sợ nói ra rồi sẽ chỉ là những lời cay nghiệt nguyên rủa Ngô Khanh. Cô quyết định im lặng chờ đợi sự giải thích từ anh ta, nhưng mà cần gì nữa một sự giải thích sau khi mọi chuyện đã xảy ra.

Đầu óc Dương Mẫn hiện giờ mụ mẫm không biết phải nghĩ gì tiếp theo. Toàn thân và cõi lòng đau đớn tột cùng.

Nãy giờ Ngô Khanh vẫn nhìn Dương Mẫn không dứt, cô bắt đầu thấy khó chịu.

-Đồ cặn bã!

Câu chửi thề của Dương Mẫn không làm Ngô Khanh thấy khó chịu, ngược lại còn thấy rất thú vị khiến anh nhào tới giữ chặt lấy bờ vai của cô. Dương Mẫn tức giận giãy giụa không yên.

-Buông tôi ra!

-Vậy mà tối qua cô cũng đã phối hợp nhuần nhuyễn với đồ cặn bã này đấy!

Nụ cười của Ngô Khanh khiến Dương Mẫn thấy kinh tởm, cô dùng hết khả năng có thể để thể hiện sự phản uất qua đôi mắt và hành động phản kháng.

-Đồ nói dối tráo trá!!!

Cô mà lại như thế, cô mà lại làm thế với anh ta. Giờ cô nhận ra anh ta chính tên Khanh nhưng không phải họ Ngô.

-Cô không nhớ gì sao? Có cần tôi tái hiện lại???

-Anh dám..

Đáng lẽ ra Dương Mẫn cô phải biết dừng bao giờ thách thức những kẻ tên Khanh.

Môi và lưỡi Ngô Khanh như một thói quen trong những lúc này luôn ập tới rất nhanh chóng và thành thạo như ngốn hết toàn bộ dưỡng khí của Dương Mẫn, và như hút đi cả toàn bộ sinh khí tồn tại trong tâm can cô. Càng cố gắng phản kháng lại chỉ lại càng tạo ra sự kích thích trong con người cảm thú anh ta.

Chợt Dương Mẫn nhớ ra một điều, nhanh như cắt, cô dùng toàn bộ sức lực đã kích vào vết thương trước ngực Ngô Khanh rồi đẩy mạnh anh ra. Ngay tại giờ phút đó cô cũng đã nhớ ra cảnh tượng cô làm y như thế đêm qua... Khi Ngô Khanh cúi bần chửi thề thì là lúc Dương Mẫn tuyệt vọng nhìn lên trần nhà, như thấy máu đang chảy trong tim quặn thắt...

Ngô Khanh khó chịu dùng tay giữ chặt cầm Dương Mẫn và hướng ánh nhìn của cô vào anh rồi lạnh lùng nói.

-Chúng ta sẽ nói chuyện sau!

Rồi hất mặt cô đi như một thứ thừa thãi không đáng có.

Trong lúc Ngô Khanh đang tắm, Dương Mẫn nhanh chóng mặc đồ rồi bỏ đi. Dẫu muốn nghĩ tất cả chỉ là một cơn ác mộng nhưng dường như là vô ích.

Bước qua cửa phòng 1304 đang mở, cô bàng hoàng chứng lại khi nghe thấy tiếng của ai đó từ trong vọng ra.

-Quản lý Trần, sắp đến giờ làm việc rồi, xin anh hãy tỉnh dậy!

Quản lý Trần... Trần Hạ... cô đã làm việc có lỗi với anh rồi..

Chương 5: Mạc hân

Giám đốc, 12 giờ trưa anh có buổi hẹn dùng bữa với phó tổng của XX, 4 giờ chiều là buổi gặp mặt đối tác bên YY để bàn về dự án đầu tư cho các gian hàng mới, 7 giờ tối dùng bữa cùng Giám đốc của ZZ, ngay sau đó...

-Sao cả ngày chỉ ăn không thể?

-Dạ?

Ngô Khanh đang ngồi ung dung vắt vẻo trên ghế, tựa lưng ra sau đầy vẻ thảnh thơi thoải mái. Dẫu gương mặt anh không có chút biểu cảm nào ngoài sự lạnh lùng nhưng vẫn dễ dàng nhận ra rằng anh đang có một tâm trạng tốt.

-Hủy hết đi, chúng ta đi ăn!

-Sao ạ?

Trong khi Ngô Khanh vừa nhếch môi cười thì ngay lập tức sự ngốc nghếch ngớ ngẩn của Mạc Hân làm cho nụ cười đó vụt tắt.

-Hôm nay cô có vấn đề gì sao, thư kí Mạc? Không hiểu tôi nói gì à?

-Dạ vâng, tôi sẽ hủy thưa Giám đốc!

-Cô nên về qua nhà chuẩn bị kĩ lưỡng một chút!

-Vâng, tôi hiểu rồi ạ!

Dẫu đã mang đến cho Mạc Hân quá nhiều những bất công, nhưng Ngô Khanh thực sự là một kẻ biết làm người khác dễ thấy hài lòng. Mạc Hân không thể giấu nổi cảm giác hạnh phúc trong tâm.

Khuôn dung tuyệt vời với đôi mắt luôn mờ ảo xa xăm huyền bí như thể ẩn chứa những bí mật kích thích sự tò mò, với đôi môi mềm mọng dịu dàng đẹp tựa những cánh hoa, toàn bộ những nét trên gương mặt là một sự kết hợp hài hòa đến kì lạ, dường như sinh ra là để cùng nhau tôn lên vẻ đẹp người con gái họ Mạc. Thân hình hấp dẫn, mảnh mai nhưng lại quá sức làm lòng người mê đắm. Phong thái kiêu sa lộng lẫy đầy quý phái. Tất cả tạo nên một diện mạo vô cùng nổi bật và hoàn hảo đến từng chi tiết. Người ta nói rằng chịu bên cạnh “phục vụ” cho Ngô Khanh quả là một sự gò bó bất công đối với tài năng và sắc đẹp của Mạc Hân.

Cuộc đời Mạc Hân dưới con mắt của người khác dường như chỉ có những đường thẳng, không một chút gấp khúc. Suốt hơn hai mươi năm ngồi trên ghế nhà trường luôn luôn làm tấm gương lấp lánh cho mọi người ngưỡng mộ mà chẳng thể nào noi theo. Đại tiểu thư quá đủ tư cách để kế thừa gia nghiệp họ Mạc nhưng lại không mấy may mắn hứng thú, chỉ chịu âm thầm bên người mình yêu trợ giúp anh, nhường lại quyền thừa kế cho người em trai bằng tuổi cùng cha khác mẹ - Mạc Hạ.

Nhưng chẳng mấy ai thấy được sự cay đắng, những khúc khuỷu trong con đường đời của Mạc Hân. Nếu như sắp tới đây nỗi đau của Ngô Khanh là gặp được Dương Mẫn thì nỗi đau của tiểu thư họ Mạc này chính là đã gặp Ngô Khanh.

Năm tuổi, cô gặp anh. Con người trẻ thơ chưa định hình được thứ tình cảm trong tim chỉ biết đến cảm giác thích thú và thoải mái khi ở bên anh. Bị thu hút từ anh bởi sự công tử kiêu ngạo, cô bên anh dần nhận ra anh rất đơn giản và đáng yêu.

Tám tuổi, anh nắm tay cô chạy trốn khỏi buổi sinh nhật của cô bởi cô luôn ao ước có một ngày sinh nhật đơn giản mà hạnh phúc. Và quả thật với cô sinh nhật tám tuổi là hạnh phúc nhất trên đời.

Mười hai tuổi, một cậu con trai xuất hiện trước gia đình cô và được thừa nhận rằng chính là em trai cùng cha khác mẹ với cô. Cảm giác bị phản bội từ người cha kính mến vô tình được những trò đùa của anh và Trần Hạ xua tan hết. Thời gian đó anh không ngừng nói với cô rằng rất muốn có một người em để bắt nạt và cô đã hài lòng với những gì diễn ra trong cuộc đời của mình nhờ câu nói đó của anh.

Mười sáu tuổi, mười bảy tuổi, mười tám tuổi...rồi hai mươi tư tuổi, anh đã làm cho cô rất nhiều, mọi thứ từ anh cứ dần dần ảnh hưởng đến cô nhiều hơn. Và cô nhận ra rằng mình đã không thể yêu ai khác ngoài anh nữa.

Chính bản thân Mạc Hân cũng biết bản thân cô đến với Ngô Khanh là một sự lựa chọn sai lầm nhưng cô không đủ dũng khí để tách mình ra khỏi những yêu thương mà anh mang lại. Ngay cái cách cô làm theo mọi sự quyết định và yêu cầu của anh như một trợ lí không phải là người yêu đã cho thấy cô quá sức nhu nhược và đáng trách.

-Hôm nay cậu rất đẹp!

Anh đưa mắt hồ hững nhìn lướt qua cô và đưa lời khen lạnh lùng. Đáp lại cô chỉ cười nhẹ.

Bữa ăn không chút lãng mạn, giống một sự gò ép được vấy lấy bởi sự im lặng nhàm chán. Cô không biết phải nói gì bởi có quá nhiều những khúc mắc trong lòng và bởi cô tự cho phép mình không nên tò mò bất cứ điều gì.

Trái với sự thích thú của lời đề nghị đi ăn lúc trước, giờ cô chỉ thấy phiền muộn và sợ hãi. Không trông mong gì nhưng lòng vẫn không phủ nhận rằng đang chờ đợi quyết định mà anh sắp nói tới.

Ăn xong thì về nhà, anh vẫn không nói lời nào quan trọng.

Cô tự trấn an mình sẽ không có chuyện gì xảy ra hết, cô vẫn là Mạc Hân của Ngô Khanh, quá khứ, hiện tại và tương lai vẫn sẽ như thế.

-Cậu nghĩ tớ sẽ nói gì?

-Sao?

Ngô Khanh cũng rất biết cách làm tổn thương trái tim người khác, à, đó là sở trường của anh mất rồi. Vừa lúc tạo cho mình cái vỏ bọc an toàn thì anh chẳng ngần ngại ngay lập tức phá bỏ nó khỏi cô.

-Lần này có lẽ tớ phải làm điều có lỗi với cậu rồi, Hân Hân.

Cuối cùng thì những điều khủng khiếp vẫn không bao giờ có thể biến mất.

Ngồi trong xe cảm giác ngột ngạt khiến Mạc Hân thực sự khó chịu, cô liền mở cửa kính để không khí bên ngoài tràn vào, cũng vừa là hành động để phân tán những suy nghĩ bi quan vấy lấy đầu óc.

Nhận ra sự bối rối qua hành động đó của Mạc Hân nhưng Ngô Khanh vẫn vô tình công kích.

-Tớ xin lỗi...

Tớ đã nói rằng cậu đừng bao giờ xin lỗi như thế, bởi khi cậu xin lỗi chỉ càng khiến tớ thêm đau đớn và tuyệt vọng thêm mà thôi.

Sự ngột ngạt thay thế bởi sự lạnh lẽo. Gió tạt vào trong quá vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mất Sở Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chạy trốn

Có những thứ mà con người ta mãi mãi không thể nào quên cho dù có cố gắng cách mấy. Dầu chìm đắm bản thân trong cơn say men rượu, dầu hành hạ thần trí bởi trong tác dụng u mê của thuốc ngủ, chỉ cần là thức giấc với ý thức lập tức những thứ càng muốn quên càng không thể quên. Những điều khủng khiếp chính là những thứ đáng sợ gây ra nỗi đau đớn cho cả thân xác lẫn tinh thần.

Sinh ra trong niềm hạnh phúc bao phủ, lớn dần lên với tất cả những niềm tin của cả bản thân cùng của cả những người thân thiết bên cạnh cho đến một ngày sự trưởng thành đủ để nhận ra bản thân đã mất tất cả và rơi vào bi thương bi đát. Ngày cuộc đời cướp đi gia đình của mình, Dương Mẫn đã nghĩ cô chính là kẻ bất hạnh nhất trên thế giới và cô luôn dựa vào sự bất hạnh không còn gì đáng để mất đó để cố gắng gượng dậy.

Mười sáu năm sống đầy đủ về mọi mặt và thỏa mãn về mọi thứ, tám năm tiếp theo sống cay đắng trên nỗi đau mất mát vô cùng lớn đối với một cô gái đang lớn đang trưởng thành, Dương Mẫn đã cho tất cả thấy cô có thể làm được. Tám năm trước cô đã chạy trốn khỏi sự thật khắc nghiệt, nhưng rồi cô đã quay trở lại và sống thêm một lần nữa. Tám năm sau ở hiện tại, cô cũng lại chạy trốn và lần này cô thực sự kiệt sức, thực sự không còn khả năng đứng dậy và sống thêm lần thứ ba.

Giữa nỗi đau mất đi gia đình với nỗi đau mất đi thứ quan trọng nhất của người con gái trong ngày hạnh phúc nhất của “cuộc đời thứ hai” tất nhiên mất đi gia đình là đau đớn hơn. Nhưng Dương Mẫn của ngày trước hoàn toàn là một cô gái trong trắng thuần khiết, đó là tài sản duy nhất để duy trì sự sống ở một người con gái còn Dương Mẫn bây giờ ngay cả thứ tài sản duy nhất còn lại đó cũng không thể giữ được, lại để mất trong tay một tên Sở Khanh mang nhảm họ đó không phải là một sự dả kích quá lớn? Một người con gái không trong trắng, một người con gái không niềm tin, một người con gái không còn lại gì cả, lấy gì ra để mà sống???

Mặc cho tiếng chuông điện thoại vô tình vang lên, mặc cho màn hình nhấp nháy dòng chữ với tên anh - người cô yêu, cô tuyệt vọng lần tránh và chạy trốn.

“Mẫn Mẫn, em làm gì, ở đâu vậy? Sao không liên lạc được với em, sao em không nghe máy? Đừng có nói với anh là em đi ăn mừng vì chuyện của chúng ta nhé? Có gì phải kêu anh đi cùng chứ. Có biết anh rất nhớ em?”

Nhớ nhưng là liều thuốc độc làm người ta yếu đuối.

Càng tuyệt vọng cô lại càng nhớ anh, càng nhớ anh cô lại càng thấy có lỗi. Cô không còn đủ tư cách để yêu anh nữa, càng chẳng lấy đâu ra tư cách mà ở bên cạnh anh. Ngày trước dùng tư cách của một Dương Mẫn trong trắng để yêu anh đã thấy là chênh lệch bởi gia thế anh quá cao sang còn cô chỉ là trẻ mồ côi, quá thấp kém. Bây giờ cô chẳng còn là Dương Mẫn trước kia nữa thì thử hỏi tư cách để tiếp tục yêu anh là có thể hay sao?

Một tuần chạy trốn, không những tư tưởng không được khai thông mà cô còn cảm thấy bế tắc hơn. Những cuộc gọi của anh, những lời nhắn của anh chỉ làm cô thêm đau đớn, cũng làm cô thêm căm phẫn. Hận mình quá yếu đuối không thể làm cách nào bắt tên Ngô Khanh khốn kiếp kia phải trả giá. Suy nghĩ muốn trả thù nổi lên rồi lại lụi đi. Cô cứ nghĩ mình phải trả thù, phải hại anh ta tàn gia bại sản không chốn dung thân, hại anh ta gánh chịu tất cả những đau đớn mà trước giờ anh ta chưa bao giờ biết tới. Nhưng rồi cô lại tự hỏi trả thù để làm gì, thứ đã mất cũng đã mất, trả thù cũng không thể lấy lại được gì, anh ta đau khổ cô cũng đâu phải hạnh phúc thật sự. Cớ sao phải tự biến bản thân thành kẻ xấu, người ta xấu với mình mình xấu đáp trả lại người ta đâu phải cách hành xử đúng đắn.

Để rồi không hành hạ nổi ai cô lại tự hành hạ bản thân mình. Cô gái lương thiện đáng thương Dương Mẫn đó chỉ đủ can đảm để tự dày dọ bản thân. Cô gái trước giờ chưa từng làm tổn thương bất kì ai cuối cùng lại luôn là người để người khác làm tổn thương. Cô gái tưởng như đã có thể vượt qua được mọi đau đớn cuối cùng vẫn rơi vào hố đau tuyệt vọng.

...

Tiếng sóng gào thét điên cuồng như thay cho nỗi lòng cô đang muốn nói. Gió tạt vào người cô lạnh lẽo như thấu suốt tâm trạng đang chết mòn hiện giờ của cô. Cảm giác đơn độc bao trùm lấy cô, giữa không gian mênh mông thế này cảm giác quanh vắng đó hơn bao giờ hết càng rõ nét hơn, hiện hữu hơn.

Suốt bao nhiêu ngày qua cô thực sự rất muốn chết. Với Dương Mẫn lúc này chết rất dễ dàng. Nhưng cô lại không chết. Chẳng phải là còn niềm tin hay hi vọng gì hết, căn bản là chưa muốn chết. Biết là không thể trả thù được, càng không đủ nghị lực để làm cái việc to lớn đó, Dương Mẫn chỉ đơn giản là muốn được sống. Với những người không còn gì để mất nữa họ sẽ không bao giờ đánh mất luôn cả mạng sống của mình, không bao giờ.

Những ngày này, Dương Mẫn không ngừng đặt câu hỏi rằng về sau cô sẽ phải sống tiếp như thế nào, không thể chạy trốn nữa thì phải đối mặt với hiện thực ra sao. Câu trả lời hoàn toàn rất mơ hồ...

-Tôi đã nói là chúng ta sẽ nói chuyện sau...

Một giọng nói vang lên, rất nhanh đủ lực làm cho toàn thân Dương Mẫn trở nên đông lạnh bất động. Như phản xạ đối với một điều gì đó rất kinh hoàng, Dương Mẫn không quay lại mà lập tức bỏ chạy, cố gắng hết sức bình sinh để chạy. Chẳng còn mấy chút sức lực sinh tồn nào mà vẫn phải dốc toàn bộ ra mà chạy trốn nỗi kinh hãi sau lưng, giống như Thúy Kiều chạy trốn Mã Giám Sinh và Sở Khanh vậy, nỗi sợ hãi không có chút gì khác.

Ngô Khanh chưa hề nghĩ bản thân cũng có thể thực sự trở thành mối đe dọa tới người khác, anh khẽ nhếch môi cười xảo trá và cũng nhanh chóng đuổi theo “con mồi”.

Theo quy luật của tự nhiên, con mồi càng làm nổi thú tính trong lòng kẻ đi săn khi bị bắt càng chết trong đau đớn bội phần.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mặt Sở Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Đối mặt hiện thực

Giữa sức mạnh của một người con gái vốn yếu đuối lại đang tràn đầy tuyệt vọng và sợ hãi và sức mạnh của một gã chẳng khác gì mãnh thú đi săn mồi kết quả cho cuộc rượt đuổi là dễ dàng phán đoán. Chỉ chưa đầy một phút Dương Mẫn đã nằm gọn trong tay Ngô Khanh.

-Tôi đã nói là chúng ta sẽ nói chuyện sau không có nghĩa là để đến tận bây giờ mới nói!

Như rơi vào cùng cực của kinh hãi, Dương Mẫn kia không biết làm gì hơn ngoài sự la hét gào giữa điên cuồng.

-Thả tôi ra, mau thả tôi ra, thả tôi ra... có ai không... cứu... cứu... thả tôi ra...

Ngô Khanh ôm chặt lấy Dương Mẫn từ đằng sau, ra sức trấn áp như càng được thể phát điên bởi sự bất hợp tác của cô. Anh tự nói với mình rằng nếu như là đang ở trong phòng anh tuyệt đối sẽ cho cô biết thế nào là tác hại của sự kháng cự, tuy nhiên ở nơi trống vắng lạnh lẽo thế này anh chẳng biết làm gì hơn là cố gắng cưỡng chế cô gái cứng đầu này bằng một hành động đơn giản hiện tại.

Nhưng Dương Mẫn dường như lại không biết sự nhẫn nhịn ít nhiều có được từ danh dự kia của Ngô Khanh là tốt cho mình, vẫn ngốc nghếch la hét không ngừng. Cũng theo quy luật tự nhiên, khi con mồi đã nằm trong miệng mãnh thú mà vẫn chưa chịu ngoan ngoãn chịu chết thì sẽ lại càng làm nó phải

ném trái đầu đòn nhiều hơn cả cái chết. Và cứ theo cái quy luật thuần túy đó, Ngô Khanh không ngần ngại áp dụng ngay trong hoàn cảnh này. Trước hết là nện lăm cắm khẩu nhanh gọn con mồi to miệng lại. Khi đôi môi cuồn bạo của Ngô Khanh vấy lấy đôi môi mềm Dương Mẫn, những tiếng kêu la lập tức bị át đi bởi những âm thanh ú ớ rên rỉ nhỏ hơn, những âm thanh đó nghe còn ảo não hơn cả la hét.

Nỗi đau đòn hải hùng của hiện tại làm gọi nhớ đến cái đêm hôm đó khiến Dương Mẫn lạnh cứng sống lưng, rồi cơn sợ hãi dần dần chuyển qua sức mạnh muốn vùng thoát. Dầu toàn thân không khác gì đang bị bó chặt bởi dây thừng, Dương Mẫn vẫn không chần chừ việc giãy giụa mạnh mẽ hơn, hai bàn tay một cào cào một ra sức đẩy. Dương Mẫn chẳng hay những hành động của cô càng làm thú tính xấu xa của Ngô Khanh ngùn ngụt dâng trào, anh càng ôm chặt lấy cô hơn, mỗi sự càu xé của cô như liều thuốc độc kích thích cơn dục vọng. Đôi môi anh như cuồng phong bao chiếm toàn bộ đôi môi cô, tiến sâu vào trong để tiện giờ trò, cuốn đi toàn bộ hơi thở, như nuốt trọn tất cả, cướp đi cả sự sống, cả thân xác.

Không còn cách nào cách nào để đối phó, Dương Mẫn đột nhiên nghĩ ra cách duy nhất mà cô có thể thực hiện lúc này. Khi mà tay chân đều bị trói buộc thì cơn người ta chỉ còn cái đầu và đôi môi kia dù có bị chiếm lĩnh vẫn không thể là hoàn toàn. Dương Mẫn cắn phẫn cắn thật mạnh vào môi Ngô Khanh, mạnh đến mức rất nhanh cô đã cảm nhận thấy mùi máu tanh xông lên mũi và có chút gì đó mang vị lạ chảy vào vòm miệng mình. Cô muốn nói cho anh biết rằng đó chính là sự căm phẫn mà cô dành cho anh và chỉ có thể là như thế không còn gì khác. Máu có thể chứng minh nỗi uất giận cô dành cho anh là rất lớn lao.

Những tưởng cú đã kích đó có thể làm choáng váng Ngô Khanh mà tạo cơ hội cho Dương Mẫn phản kháng và giải thoát, nhưng thật không ngờ máu lại càng làm tăng sức mạnh anh ta lên bội phần. Khốn kiếp! Ngô Khanh dùng đầu lưỡi liếm sạch vết máu chảy ra khỏi miệng và cũng rất tiện nhân thừa lúc làm sạch luôn vết máu chảy lầy qua miệng Dương Mẫn. Cảm giác kinh tởm bủa vây từng mạch máu Dương Mẫn, thực sự thấy quá kinh tởm và buồn nôn.

Biết cố gắng phản kháng càng thêm nhục nhã cho bản thân, Dương Mẫn đành nín nhịn dụ giọng.

-Chúng ta sẽ nói chuyện...

Nói chuyện với một kẻ thối nát như anh là điều kinh dị nhất trong cuộc đời tôi, nhìn thấy cái mặt chó của anh chỉ làm tôi thêm kinh tởm, kinh tởm đến sồn gai óc!!!

Ngô Khanh nở một nụ cười khinh miệt rồi cũng buông Dương Mẫn ra và cao ngạo lau miệng. Nhìn cái hành động đó thực sự là một sự khinh thường quá đáng cho Dương Mẫn đối diện. Nhưng lại một lần nữa Dương Mẫn phải cố không để cảm xúc thật của bản thân làm ảnh hưởng thêm đến danh dự & phẩm giá của mình.

Sau khi đã làm rất nhiều việc đáng xấu hổ, Ngô Khanh vẫn không ngại ngùng tỏ ra kiêu ngạo như mình là kẻ đầy đạo đức và cao quý. Anh lạnh lùng vào ngay vấn đề chính.

-Tôi sẽ chẳng còn cách nào là lấy cô.

Nói một câu như đâm vào tai người đối diện. Lại là một sự khinh thường cực kì mạnh!

-Tôi sẽ không lấy anh!

Đáp trả lại là một câu trả lời vô cùng dứt khoát và quyết liệt, câu nói này lại như đâm vào mặt những kẻ kiêu căng tự phụ. Đây là biểu hiện của một sự tự tin rất rất rất mạnh!!!

Kẻ tự phụ họ Ngô kia vẫn chỉ cười bằng nửa miệng khinh bỉ.

-Cô không có quyền chọn lựa.

-Tôi nói rồi tôi nhất định sẽ...

-Đừng làm tôi bực!

Giọng nói nghiêm trọng của Ngô Khanh lập tức nhấn chìm sự cương quyết của Dương Mẫn, ánh mắt sắc lạnh của anh nhìn cô đầy sự cường ép mà nếu cô không làm theo nó cảnh báo đến những điều kinh khủng hơn có thể xảy đến với cô.

Im lặng không biết phải nói gì để có thể chống lại tên Sở Khanh kia, Dương Mẫn cứ đứng yên bất động như thế. Và rồi lại chỉ đứng yên nhìn hấn ta bỏ đi. Không chịu đựng thêm, cô buộc lòng phải lên tiếng.

-Tại sao anh lại làm như thế?

Giọng nói khản thiết đầy đau đớn của Dương Mẫn y như rằng có thể ngăn cản được bước chân Ngô Khanh. Anh từ từ ung dung quay lại nhưng lại lặng thinh chờ đợi những câu hỏi tiếp theo.

-Tại sao anh lại làm như thế với tôi? Tôi có người yêu, anh cũng có người yêu, có sao anh lại hành động như thế? Sao lại làm thế??? Tại...

-Vì tôi muốn chơi!

Câu trả lời rất đơn giản, giọng điệu rất bình thản. Một câu trả lời quá sức phũ phàng và thực sự vượt khỏi tầm chịu đựng của Dương Mẫn. Vì muốn

chơi???

Ngô Khanh bỏ đi, bỏ lại Dương Mẫn một thân một mình gục ngã nơi bãi cát mênh mông đầy sóng và gió, lòng không chút niềm tin, nước mắt tuôn rơi nhưng không ai níu giữ, bỏ mặc cho những vô tình giày xéo thân xác và trái tim. Cuộc sống khắc nghiệt, lạnh lùng và đầy vô cảm. Chỉ vì một kẻ muốn chơi mà ba con người phải đau đớn. Quá bất công!

Cái cách anh bước vào cuộc đời cô không dịu dàng nhẹ nhàng như làn gió, anh đến như cơn lốc quái ác cuốn trôi đi tất cả, tàn phá mọi thứ. Cách anh hiện diện trước dung nhan cô là cái cách của những kẻ du dương, xấu xa. Con lốc là anh đến chỉ mang theo nỗi đau gieo rắc vào người khác. Để rồi cái lúc anh đi đau đớn dòn dập đáp trả không thương tiếc...

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mất Sở Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Trở về

Lúc Dương Mẫn quay trở lại để giải quyết mọi việc thì lại là lúc Trần Hạ đi công tác bên Mỹ. Có phải số mệnh đã sắp đặt cô và anh không thể vượt qua chuyện này, và bởi thế mãi mãi không thể ở bên nhau được nữa? Đột nhiên Dương Mẫn cảm giác sợ hãi vô cùng. Không có Trần Hạ ở bên cạnh, một mình cô liệu có đủ can đảm để vượt qua biến cố lần này, cô phải làm cách nào để chống lại ý "muốn được chơi" của Ngô Khanh? Phải làm cách nào trở nên thật mạnh mẽ???

Song Dương Mẫn vẫn tin vào tình yêu của Trần Hạ. Cô rất muốn nói với anh tất cả, xin anh tha thứ và hiểu cho cô. Cô muốn được cùng anh giải quyết tất cả, muốn anh cứu cô khỏi nanh vuốt ghê sợ của Ngô Khanh. Càng sợ hãi bao nhiêu cô càng thêm yêu anh bấy nhiêu.

Nhưng cô lại không còn cơ hội để giải quyết dễ dàng mọi chuyện như mình nghĩ..

Đã bao lâu Dương Mẫn không hòa mình vào dòng người nhộn nhịp thế này rồi nhỉ? À, phải rồi, kể từ giây phút Ngô Khanh bước vào cuộc đời cô những thứ tuyệt vời cũng đều trở nên tồi tệ. Vô hình cô cũng đã quên mất cảm giác thanh bình mọi khi những lúc làm một điều mình thích. Lúc trước khi hòa mình vào đám đông trên đường phố cô chỉ có cảm giác được sống và không còn cảm thấy cô đơn, nhưng giờ dường như xung quanh Dương Mẫn chỉ người và người cô vẫn không hề cảm thấy mình được bao bọc chở che, ngược lại chỉ thấy đơn độc một thân. Nắng và gió là những điều kì diệu của tạo hóa luôn khiến Dương Mẫn lặng mình bình yên giờ lại trở nên vô hình vô dụng. Bước giữa dòng người đông đảo mà như đang độc bước trên cây cầu bắc qua vực thẳm, sây chân là vụt ngã.

-Cô ấy ngất rồi...

Mọi người xung quanh không khỏi lo lắng trước tình cảnh hiện giờ của Dương Mẫn – bất tỉnh với gương mặt xám xanh yếu ớt, thật đáng thương!

-Ai đó hãy gọi cứu thương!

Một giọng nói dịu nhẹ vang lên nhưng đủ khiến ai đó có ý thức phải tuân theo. Rồi bàn tay cũng rất dịu dàng của người đó không ngần ngại đỡ lấy Dương Mẫn, khẽ gọi tên.

-Mẫn Mẫn, anh xin lỗi, anh không thể đến với em...

-Dương Mẫn, cô là của tôi, là của tôi!!!

-Khônggggggggg!!!

Hai giọng nói với hai âm vực và sắc thái biểu cảm hoàn toàn khác nhau cứ vang lên không ngừng bên tai Dương Mẫn khiến cô dù trong mơ hay hiện thực cũng không khỏi la hét. Bất mình giải thoát khỏi cơn ác mộng, Dương Mẫn lại nhận ra bản thân đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ với thứ mùi khó chịu rất đặc trưng như là...

-Đây là bệnh viện!

Như đọc được khúc mắc trong đôi mắt lơ đãng của Dương Mẫn, người có giọng nói ấm áp lên tiếng giải thích luôn, ngay lập tức đã thu hút được ánh nhìn tò mò thứ hai của cô.

Hình ảnh vừa quen vừa lạ trước mắt mới đầu không tạo cho Dương Mẫn bất kì một rung cảm nào, sau dần cô bắt đầu định hình ra mọi thứ. Sự lạnh lùng trên gương mặt và nét vô cảm trong ánh mắt người đó nhìn cô thực sự giống quá, rất giống...

Nhưng chưa kịp để Dương Mẫn nói gì, Mạc Hân đã lên tiếng, vẻ lạnh nhạt trong câu nói càng khiến nó giống như một lời sấm truyền cay đắng.

-Cô đang mang thai, nên cẩn trọng hơn.

Một giây. Hai giây. Ba giây. Gục ngã thêm lần nữa.

Dương Mẫn không tin, hoàn toàn không thể tin, càng không dám tin những gì mà mình vừa nghe. Đôi đồng tử của cô căng ra như chưa có ý dân nở. Nói thế nào thì Dương Mẫn cũng đã như chết đi lần nữa. Trần Hạ không thể yêu cô nữa rồi, không thể chấp nhận cô được nữa rồi, cô thực sự đã không còn là của anh nữa rồi, hết thật rồi. Bóng đen vây kín tâm can Dương Mẫn, đóng băng cả những hi vọng cuối cùng còn vương sót, nhen nhóm, thế vào đó chỉ có toàn tuyệt vọng và đau thương.

Rồi Dương Mẫn vẫn mở to đôi mắt này giờ chạm ánh nhìn Mạc Hân. Câu nói đầu tiên với thanh âm nã nê bật thành tiếng.

-Sao cô lại không tức giận?

Nhìn vào biểu hiện của Mạc Hân, không hiểu sao Dương Mẫn cứ nghĩ rằng cô ấy biết tất cả. Sự sắc lạnh trong ánh nhìn Mạc Hân dành cho cô không phải là ánh nhìn với một người bạn mới quen, và lại lần gặp đầu tiên cô nhận thấy Mạc Hân rất lịch sự, rất thanh nhã, ánh nhìn hiện tại đây thực sự là dành cho kẻ thù, dành cho kẻ đã cướp đi của cô ấy tất cả, ánh nhìn chất chứa sự căm hận đến vô cảm.

Trước câu hỏi có phần lạc lõng của Dương Mẫn, Mạc Hân vẫn không chút thay đổi, thái độ của cô ấy thực sự làm Dương Mẫn thấy e sợ, bởi nó rất giống, rất giống với Ngô Khanh, với cách anh ta hiện diện trước mặt cô.

-Cô thì tức giận sao?

Câu hỏi ngược lại đó ngang nhiên đã chọc sâu vào nỗi đau của Dương Mẫn. Ai chẳng biết sự ra đời của một sinh linh bé nhỏ là một niềm hạnh phúc, cần nâng niu thương yêu không hết, ai nỡ ghét bỏ mà căm hận. Nhưng trớ trêu thay, sự ràng buộc mà Dương Mẫn đang có được chẳng khác gì mối duyên với quỷ dữ, đau đớn uất giận không đủ chẳng lẽ còn vui mừng phấn khởi mà chào đón? Mâu thuẫn một khi đã hình thành luôn đi kèm với nỗi đau.

Với Mạc Hân cũng đâu phải không có những mâu thuẫn. Biết được cô gái khác đang mang thai đứa con của người mình yêu mà vẫn bình thản không giận dữ được sao? Ngoài mặt vô cảm lạnh lùng bao nhiêu chính là trong lòng lửa hận đang nổi dậy mạnh liệt cay đắng bấy nhiêu. Nhưng với một người như Mạc Hân ngày trước lúc người mình yêu đến với một người con gái khác cũng chỉ biết bình thản như không mà đứng nhìn thì lúc này có thể làm gì hơn? Không lẽ xông tới và quát thét day nghiến đối thủ? Không được, cô hoàn toàn không thể làm được như thế, không thể...

Khoảng không gian giữa hai người đột nhiên trở nên trầm lặng đến nỗi ngộp thở. Cả hai đều có những suy nghĩ riêng, dằn vặt riêng, song cả hai lại đều có chung một nỗi đau tình yêu, kẻ muốn không được, kẻ đẩy không đi. Chuyện tình yêu thường vẫn luôn ngang trái như thế.

Nhưng rồi vẫn là Mạc Hân lí chí sắt thép, tàn nhẫn với bản thân mà rộng lượng với đối thủ.

-Chuyện đã tới nước này, ngoài cam chịu thì tất cả đều vô ích, không ai có thể giúp được cô, Trần Hạ lại càng không.

...

Ngô Khanh lần đầu tiên trong đời biết tiết chế bản thân, cố gắng hết sức không để khóe môi nhếch lên, cũng không ngờ việc nhẫn nhịn một nụ cười lại khó đến như thế. Lại càng chẳng thể ngờ đối với việc Dương Mẫn chủ động tới tìm mình có thể cho anh cái cảm giác thỏa mãn kì lạ tới vậy.

Tuy nhiên, trái ngược với tất cả, Dương Mẫn sắc diện vô cảm, tâm tư càng lạnh nhạt hơn bội phần. Phải đối diện với kẻ cắn bã đã hại đời cô kia, từng giây từng phút trước sau cũng chỉ một cảm giác buồn nôn mà thôi.

-Cười tôi đi, càng sớm càng tốt.

Lại là tiết chế bản thân lần thứ hai, Ngô Khanh suýt thì biến mình thành thẳng hẻ trước mặt Dương Mẫn. Đúng là tất cả những gì anh làm chỉ muốn cô theo ý anh, nhưng cô lại dễ dàng bị thu phục như thế thật chẳng còn chút gì thú vị, bất ngờ bởi sự đường đột của Dương Mẫn chẳng quá một cái chớp mắt, trong anh lập tức tràn ngập cảm giác nhàm chán. Cái mà một kẻ đi săn thích thú là sự phản kháng tới cùng của con mồi, nếu như con mồi nhanh chóng cam chịu muốn chết thì đâu còn giá trị mua vui, Ngô Khanh chẳng qua cũng chỉ là muốn chơi, muốn chơi mà thôi.

-Có thai rồi sao?

Nụ cười nhạt chẳng mấy hứng thú của hân Dương Mẫn đã nghĩ qua, nhưng những lời sau đó phun ra từ cái miệng khốn nạn của hân cô không dám tin là con người có thể nói như vậy. Quả nhiên hân là cầm thú, mà có lẽ còn không bằng cầm thú nữa. Hồ dữ còn không ăn thịt con.

-Nếu cô không thể tự xử lí tôi sẽ kêu Mạc Hân đưa cô đi, đứa trẻ đó tôi không cần.

Là một người mẹ, cô hoàn toàn không được phép im lặng trong tình huống này, nhưng với tư cách là Dương Mẫn, cô thật không đủ tư cách để lên tiếng. Vì muốn trả thù Ngô Khanh cô đã định sẽ dùng đứa con đáng thương này để không chế hân, rồi tới một ngày nào đó sẽ kết liễu máu mủ ruột già của hân, phá vỡ trọn vẹn mối liên kết giữa cô và hân, cô tàn ác xấu xa vứt bỏ lương tâm đạo đức tới như thế, xứng đáng để đã kích lại sự lạnh lùng của Ngô Khanh sao. Nhìn vào ánh mắt đác ý của hân kia, cô biết mình đã lại lần nữa trúng bẫy của hân rồi. Xét về mọi mặt, cô đều không phải là đối thủ của hân, không cần đấu cũng sẽ thua, không cần trả thù cũng sẽ bị vùi dập ngược trở lại. Cô nguyên rủa cái sự "tài trí hơn người" của hân ta.

Nhưng có vẻ như không phải Ngô Khanh tương kế tựu kế muốn thay cô đi trước một bước mà thực sự với đứa con của mình anh không chút nào thương tiếc thật.

-Tôi chỉ muốn chơi với cô thôi, NHD cũng chưa cần người thừa kế, hơn cả nếu là con của một kẻ mang hận đầy mình như cô há chẳng bảo tôi tự hủy

hoại công sức của các bậc tiền nhiệm, rồi tự mình khắc cái dòng "bại hoại gia phong" lên mặt. Cô là quá ngây thơ nghĩ tôi ngu muội không đầu óc hay là quá cuồng cuồng nghĩ tôi si mê cô tới mức không phán đoán nổi một việc còn con?

Quả là Dương Mẫn có nghĩ tới việc muốn hủy hoại công ti NHD nhà anh nhưng không hề nghĩ sẽ lợi dụng con mình thâm tóm quyền lực, sinh con cho anh và đi tới bước đó sao, sức chịu đựng của cô ấy sẽ không cho phép, chả cần nghĩ đã thấy quá sức nực cười. Càng không nghĩ tới hai tiếng "si mê" mà anh nhắc đến, Dương Mẫn từ lúc biết Ngô Khanh tới giờ chỉ nhìn nhận anh là kẻ phóng đảng chơi bời, căn bản không coi tình cảm ra gì, có thể si mê ai đó được sao, có thể là đối với cô như vậy sao, chưa cần nghĩ cũng thấy quá sức buồn nôn đi. Trong một thoáng cô chợt nghĩ tới Mạc Hân mà xót xa.

Trước sự bất lực đầy yếu thế của Dương Mẫn, Ngô Khanh vẫn khí thế ngạo mạn, khê nhếch môi cười, uy phong khuất lấp.

- Dĩ nhiên là tôi cũng muốn cưới nhanh, cuộc sống sau này có thể thấy là rất thú vị. – Không chờ phản ứng của cô, anh nói luôn. – Còn việc với Trần Hạ, tôi cũng không muốn vì chuyện đàn bà mà ảnh hưởng tình anh em bấy lâu, nên cô không cần phải động tay, chỉ cần yên phận...

- Không!

Ngô Khanh sức ảnh hưởng lớn, trước nay chỉ ép buộc mà ngất lờ người ta chưa từng bị ai nhảy vào cổ họng mất hình tượng như thế này, gương mặt hoàn mỹ không giấu nổi sự phật ý, thoáng nhăn lại.

Vẫn chả thèm để tâm, nhắc tới Trần Hạ, Dương Mẫn như tăng thêm bội phần sức mạnh, gạt phăng mọi rào cản ngàn ngạt phản công không chút do dự.

- Để tôi tự mình giải quyết. Tôi hiểu Hạ Hạ, nếu không phải là bị vứt bỏ anh ấy nhất định sẽ không buông tha. Chắc anh cũng không muốn sẽ phải đối đầu với anh ấy đúng không?

- Ôi chao, nghe cứ như là cô đang lo cho tôi vậy. Trong lòng cô chẳng phải đang rất ghê tởm kẻ đâm sau lưng phản bội bạn bè như tôi đó sao? – Nghe cái cách cô nói về Trần Hạ vẫn tha thiết như thế khiến anh cảm thấy hoàn toàn không thoải mái chút nào. – Nói là giải quyết với Trần Hạ thực ra chính là cố gắng giải thích rồi van xin sự tha thứ, cùng nhau chung sức trả thù tôi. Nhưng mà Dương Mẫn à, cô phải thủ đoạn như thế với tôi mới có sức hấp dẫn.

Tim gan cô cứ như phơi bày hết cả ra ngoài từ lâu vậy, là cô thực sự đơn giản hay gã họ Ngô hấn quá thông minh. Nhưng mà Ngô Khanh à Ngô Khanh, tôi đã tìm được điểm yếu của anh rồi, lần này Dương Mẫn tôi nhất định có thể thắng được anh.

- Anh hoàn toàn đã nhầm rồi!

____ Ngô Hoàng Dương Kook ____

Đã sửa bởi Ngô Hoàng Dương lúc T7 T07 02, 2016 12:50 am, lần sửa thứ 2.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mặt Sở Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Cưới

Khoác lên mình bộ váy cưới thuần khiết, Dương Mẫn xinh đẹp không từ nào diễn tả hết. Và vì lý do nào đó, niềm hạnh phúc tràn ngập trên gương mặt kiều diễm đầy sức mê hoặc kia càng làm cho cô trở nên long lanh đến lu mờ mọi cảnh sắc xung quanh. Ngô Khanh thực sự không dám tin đó lại là cô dâu của mình. À, thực chất ý của anh là cái từ "hạnh phúc" ấy không thể nào lại là dành cho cô dâu kia của anh cho được, hoàn toàn không thể nào tin.

Dương Mẫn đang có ý đồ gì mà lại thể hiện sự mãn nguyện như một cô dâu đích thực ra như thế, là vì thực sự "hạnh phúc" khi cưới anh sao, có được nắm hết toàn bộ cổ phần của NHD trong tay anh cũng không thêm tin luôn. Nói là cô phải thủ đoạn mới hấp dẫn anh nhưng quả là làm cho chú rể đáng lý ra phải kiêu hãnh cười trên chiến thắng giờ lại phải ưu tư phán đoán âm mưu của cô dâu, Ngô Khanh anh lần đầu tiên biết thế nào là tâm địa đàn bà, không hề dễ dàng như lúc bắt đầu.

Quá mê mải suy nghĩ, điệu bộ mất tập trung của anh ngay lập tức thu được sự chú ý của một người.

- Chúc mừng Giám đốc Ngô cưới được người vợ xinh đẹp như thế!

Ngô Khanh lấy lại tinh thần, nhìn đối phương với ý "những lời sáo rỗng như vậy đang làm anh mất thời gian". Bởi thế đối phương lại rất nhanh chóng nở nụ cười thâm thúy.

- Bỏ rơi Mạc Hân tàn nhẫn dứt khoát như vậy liệu có phải là hơi quá rồi không? Ít nhiều thì hai người cũng đã bên cạnh nhau gần hai mươi năm.

Gã họ Ngô nào đó vẫn lạnh lùng không nói một lời, chỉ dùng ánh mắt thay ý chỉ bản thân. Đối phương thân nhiên cam chịu tới lạ.

- Dĩ nhiên là tôi muốn Giám đốc Ngô giải thoát cho Mạc Hân nhà tôi nhưng tôi thực sự không mong muốn một kết thúc đau đớn tới vậy. Con gái vốn dĩ với kẻ càng làm mình tổn thương càng u mê bất chấp, Giám đốc Ngô đối xử Hân Hân như thế rõ ràng là mình không cần cũng không muốn kẻ khác có được.

- Mạc Hạ, cậu thích chơi trò hoàng tử bóng đêm thế nào cũng đừng tự tiện cho phép mình lôi tôi vào, tôi không rảnh cho cái tình cảm lãng nhách vô vị của cậu. Ngày vui của tôi tốt hết chỉ cần làm tròn bổn phận của khách là đủ rồi.

Từ xa, Mạc Hân đã để ý cuộc đối thoại của cả hai, không tránh khỏi tò mò. Người em trai cùng cha khác mẹ của cô và Ngô Khanh trước nay không mấy khi tiếp xúc, nếu chỉ là chúc tụng vài câu cho ngày trọng đại hôm nay thì tại sao không khí lại có vẻ căng thẳng đến vậy, là họ Mạc chứ có phải họ Trần đâu mà có thể bất đồng, nhưng giữa hai người thì có thể có khúc mắc gì với nhau. Ngay khi Ngô Khanh rời đi, cô lập tức tiến lại gần vị trí của Mạc Hạ.

- Cậu với cô dâu có quan hệ gì sao?

Mạc Hạ kể từ khi trưởng thành không lúc nào là không mỉm cười khi đối diện với cô, cái nụ cười giả tạo làm cô khó chịu đến nỗi chẳng màng tới lí chỉ mẩu mực của gái lớn trong nhà mà căm ghét anh mỗi ngày, chưa từng một phút giây nào coi anh là người thân. Và vào một ngày tồi tệ như hôm nay cái nụ cười đó càng làm cô thấy lòng dạ mình dậy sóng. Câu hỏi ngược lại của anh lại như cổ tình đã kích thêm sự nhẫn nại của cô.

- Chị đang mong chờ điều gì vậy Mạc Hân đáng thương của tôi? Tôi hoàn toàn không thể có cái mối quan hệ gì gì đó để có thể cướp dâu rồi bỏ gã Ngô Khanh đó lại cho chị đâu, đồ ngốc!

Mạc Hạ là tên khốn, hẳn rõ ràng biết thừa ý của cô chỉ là muốn hỏi hân và Ngô Khanh có gì mà lại nghiêm trọng với nhau như thế, hẳn nói những lời kia rõ ràng là muốn châm chọc nỗi đau của cô, không những thế còn là cười vào sự đáng thương suốt gần hai mươi năm cố gắng bám víu lấy sự giả dối từ Ngô Khanh của cô. Mười hai năm trước cô ghét hẳn, mười hai năm sau cô hận hẳn vô cùng. Nhưng giờ cô hận mình nhiều hơn, không thể ném ra ngoài hết nỗi cảm xúc thâm hận đang bộn bề trong lòng. Khó chịu, cô khó chịu đến đau thắt con tim.

- Đi thôi!

Bàn tay Mạc Hạ khẽ nắm lấy cổ tay cô kéo đi, cái sự dịu dàng này là sao? Mạc Hân kinh ngạc không nói lên lời.

- Cái lễ cưới này vốn là đã vô nghĩa rồi, cô cũng không cần thiết phải ở lại.

Người ngoài cuộc như Mạc Hạ đánh giá thật chuẩn xác, lại thật đúng lòng đúng dạ Mạc Hân, cuối cùng cô cũng có thể dựa vào cái cơ "vô nghĩa" đó mà buông bỏ tất cả, một chút đối tốt với bản thân. Giống như cái lúc tám tuổi ấy, Ngô Khanh kéo cô đến với sự bình yên tuyệt vời, lần đầu tiên cô thấy biết ơn người em trai đáng ghét của mình...

...

Vấn đề lớn nhất của cái lễ cưới vô nghĩa này giờ mới xuất hiện. Trần Hạ ngang nhiên giữa bao nhiêu người, đầu thế vẫn không tài nào làm tan biến nỗi sự nhục nhã vô hình ám xung quanh anh. Nhất là khi ánh nhìn của các vị quan khách hướng về phía anh cảm thông tới ứa nước mắt.

Người ta không hiểu anh có mặt ở đây với mục đích gì. Vì là lễ cưới của người bạn thân thiết nhất của anh? Vì là lễ cưới của vị Giám đốc công ty đối tác quan trọng? Hay vì là lễ cưới của người yêu cũ? Không phải vì lí do nào thì cũng đều là không cần thiết sao? Là anh quá mạnh mẽ hay vốn dĩ là không để tâm những gì đã xảy ra suốt thời gian qua? Nhưng mà cái cách anh lưu luyến lại tha thiết nhìn cô dâu kia thật khiến người ta càng để mắt lại càng đau lòng muốn ứa lệ.

Nhìn quanh hồi lâu không thấy Mạc Hân đâu, cuối cùng Trần Hạ cũng cười lấy một cái. Tới Mạc Hân còn chả buồn đến, một người bất mãn đầy mình như anh lại mặt dày cho rằng coi như không có gì thì sẽ là không có gì. Khốn kiếp, không những làm trò hề cho thiên hạ mà còn tự mình làm mình trở nên đáng thương không lối thoát. Công đường dục của hai vị nhà họ Trần bao nhiêu năm qua đâu phải để anh hành động ngu muội như hôm nay, tất thấy những đứa con gái đã bị anh làm cho thảm bại cũng không đành lòng để anh bị sỉ nhục một cách lãng xẹt như thế này.

Sau đó không ai biết Trần Hạ đã biến mất như thế nào và từ bao giờ.

Một lễ cưới bề ngoài ồn ào náo nhiệt, kẻ cười người nói, bình thường như biết bao cái lễ cưới hoan hỉ linh đình khác. Nhưng ai cũng biết nó là một lễ cưới có vấn đề nhất từ trước tới nay, cái lễ cưới âm thầm còn hơn không khí của một buổi tang lễ. Có những người cười chẳng qua vì không thể nào rơi được nước mắt nữa.

Mạc Hân – Mạc Hạ bên nhau, Ngô Khanh cưới Dương Mẫn, duy chỉ có mình Trần Hạ một mình cô đơn. Nhưng suy cho cùng ai cũng đều một tâm trạng riêng, nỗi lòng riêng và tình cảm riêng, chẳng ai thuộc về ai, năm con người là năm thế giới khác nhau, cô độc.

Mọi thứ dần dần đi vào vạch xuất phát...

___Ngô Hoàng Dương Kook___

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mất Sở Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Chính thức bắt đầu

-Tôi biết là tôi đáng thương mà, dĩ nhiên là tôi biết chứ, đồ ngốc Mạc Hạ cậu nghĩ tôi bị ngu sao?

Cũng may là Mạc Hân đang thần trí bất ổn không để ý tới phản ứng hiện giờ trên gương mặt điển trai đầy vẻ thư sinh lừa tình của thằng em trai đối diện. Tất cả cũng vì cái sự đáng yêu khó tả của Mạc Hân cứng nhắc lúc say xin mà lần đầu Mạc Hạ được chiêm ngưỡng ấy khiến mặt mũi anh đỏ bừng. Thật ra nhìn anh như thế còn đáng yêu gấp bội kìa.

-Mạc Hạ, cậu bị câm sao, kéo tôi đi xong cậu không có lời nào để nói sao, chí ít cũng phải an ủi chị đây vài câu chứ. Cậu nghĩ tôi không cần an ủi ăy hả? Ủ đúng rồi đó, dĩ nhiên là tôi cóc cần. Nhưng mà, nhưng mà á, cậu có biết thế nào là lịch sự không vậy, trời ơi trời, cậu chả giống ba tẹo nào nha, ngốc nghếch như cậu bảo sao giờ này cũng vẫn ế điên đảo, ahaha, cậu cũng như tôi thôi, có gì cứ làm ra vẻ mình vĩ đại lắm, thằng nhãi ranh cậu có biết là tôi ghét cậu như thế nào...

Mạc Hạ hai tay chống cằm, cười thích thú, hoàn toàn im lặng tập trung coi Mạc Hân độc diễn. Nhìn hân cười, cùng xúc tác của hơi men, lòng Mạc Hân rộn rạo lửa đốt.

-Tên khốn Mạc Hạ, tôi ghét nhất, ghét cay ghét đắng nhất chính là cái nụ cười giả tạo ăy của cậu. Cái vẻ vô hại đó của cậu sao lại có thể qua mắt rồi lấy lòng được mẹ tôi cơ chứ, sao bả có thể yêu thương thằng con của người đàn bà khác như con mình cơ chứ. Chỉ có tôi là tỉnh táo nhìn ra được cái bản chất bản thủ bên trong con người cậu mà thôi. Đừng có hồng lửa tôi!!!

Cô càng nói nụ cười của Mạc Hạ càng tăng dần độ thích thú, mắt vẫn nhìn cô không dứt, nhìn như thấu tâm can cô, nhìn tới nỗi làm cô phát ngại khi nhận ra rằng “à, Mạc Hạ hẳn đã thay đổi từ bao giờ, trở thành nam thần từ bao giờ”. Cô thấy mặt mình nóng phùng phùng, lập tức quay đi tránh ánh mắt chăm chăm của hân, tự nhảm mình hình như đã say rồi thì phải.

-Chị không nhận ra là đã gọi tên tôi quá nhiều rồi sao? Một lời Mạc Hạ, hai lời Mạc Hạ, làm tôi thấy ngại quá!

Chết tiệt, hân bị cái gì vậy? Lúc nào cũng hiểu ý cô theo những cách khốn nạn.

-Và chị cũng không nhận ra là bởi thế mà chị đã quên mất gã Ngô Khanh kia rồi.

Hai tiếng Ngô – Khanh như hai tiếng chuông dội thẳng vào tai Mạc Hân tê tái, vừa chớp mắt một cái da mặt đã nguội lạnh từ bao giờ. Biểu cảm Mạc Hân lại trở về lạnh nhạt như vốn có, một giây không ngần ngại Mạc Hạ chỉ muốn tự vả vào mặt mình.

Nhưng thật không ngờ từ đôi môi mềm mọng như cánh hoa kia lại thoát ra những lời ám ảnh thần trí Mạc Hạ đến nhức nhối.

-Ừm, cảm ơn cậu.

Bởi tôi không đủ dũng khí làm thế, bởi tôi hèn nhát thà cam chịu chờ chết cũng không muốn từ bỏ thứ vốn chẳng bao giờ có thể là của mình, bởi tôi đã lợi dụng cậu cho sự yếu đuối nhu nhược của bản thân.

Mạc Hạ không còn cười nữa, một sự trầm tư lạ lùng hiển hiện trước mắt Mạc Hân, trong men say cô vẫn ý thức được rằng điều đó làm cô dễ tâm khá nhiều. Hân ta không cười chẳng ngờ lại có sức hút đến thế, đột nhiên cô muốn rút lại cái ý nghĩ hân ế điên đảo khi nãy, có lẽ chỉ là hân không thấy ai vừa mắt xứng đáng với hân mà thôi. Ày, người em trai khốn nạn này của cô cũng có tài, lại còn có sắc, ai có thể xứng đôi vừa lứa với hân được đây nhỉ? Aha, sao cô lại quan tâm tới hân thế chứ, hôm nay Ngô Khanh chính thức kết hôn với một người con gái chỉ mới xuất hiện không được bao lâu để đá Mạc Hân tuyệt vời cô sang một bên đây tàn ác, sao cô lại có thể bỏ đi cái sự thật phũ phàng đó mà ngồi đây bí ti rồi quan ngại cho cái vấn đề Mạc Hạ khốn kiếp kia yêu ai rồi lấy ai cơ chứ.

-Trước đây chúng ta chưa từng gần nhau mà nói chuyện lâu như thế này đây Mạc Hân à.

Đúng rồi, có lẽ chính là vì như thế nên cô mới không ngăn nổi sự để ý tới hân mà quên đi nỗi đau trong lòng vì Ngô Khanh. Một sự mới lạ hay ho vô cùng. Nhưng mà đột nhiên lại bận tâm tới cái kẻ trước nay mình chẳng ưa rồi tỏ vẻ bị thu hút quá mức liệu có phải là hơi mạo hiểm rồi không?

-Bởi thế tôi rất vui! ^^~

Đúng là cô đã say thật rồi, chứ cái vẻ mẫn nguyện tràn đầy kia sao có thể là của Mạc Hạ đáng ghét được. Nhưng mà rõ ràng chính là hân đang ngồi đối diện cô nở nụ cười bác ái hòa hảo tới kì lạ. Biết nói gì, biết nói gì được đây, ừ tôi cũng rất vui, ời không, điên thật rồi.

-Suốt mười hai năm qua cuối cùng cũng đã lại gần được cô rồi.

...

Đầu choáng váng dưới tác dụng của cồn song Mạc đại tiểu thư vốn tính cẩn trọng vẫn giữ lại được phần nhiều ý thức, vẫn nghe thấy tiếng cửa báo mở.

Quái lạ, cô rõ ràng là vẫn chưa nhập mã. Trong ánh nhìn mờ ảo, cô đưa mắt về phía chủ nhân của bàn tay đang siết nhẹ bên eo mình, đầy thắc mắc. Chưa cần cô lên tiếng, Mạc Hạ đã mở lời nhẹ nhàng như thủ thi.

-Không phải là ngày sinh nhật năm tám tuổi sao?

Phải rồi, đó là ngày mà cô thấy hạnh phúc nhất, hạnh phúc vì có Ngô Khanh ấm áp bên cạnh, hạnh phúc vì Mạc Hạ anh chưa xuất hiện. Có chút cay đắng len lỏi trong tâm can khi anh nghĩ tới những thứ mà cô cũng đang nghĩ, cũng chẳng ngạc nhiên tại sao bản thân lại có thể hiểu người con gái này tới vậy.

Nhưng Mạc Hân thì lại vô cùng khó hiểu.

-Tại sao cậu lại biết chứ?

-Đoán mò thôi, cũng bởi tôi thông minh giống ba mà.

Cô không thấy nụ cười nào của anh cả, Mạc Hạ không phải kiểu người có thể nói đùa mà vẻ mặt lại nghiêm túc như thế. Đèn trong nhà bật sáng khi anh đi vào, càng cho thấy rõ anh thực sự không cười chứ không phải vì say mà cô không nhìn rõ. Lạ quá, Mạc Hạ bên cạnh cô lúc này lạ quá!

Rất nhanh, cái êm ấm mềm mại của chăn nệm đã làm cô quên hết tất cả. Giờ toàn bộ sự mệt mỏi cũng cùng lúc choán lấy, hàng mi cô chỉ muốn rũ xuống, nhưng một con cáo đang ở trong nhà, cô thật chẳng yên lòng chút nào.

-Tôi sẽ không làm gì người chị gái đã nhường quyền thừa kế cho tôi đâu, cứ yên tâm nghỉ ngơi đi.

Sao hán lúc nào cũng như đọc được tâm ý trong cô như vậy, thật giống Ngô Khanh biết bao. Nghĩ tới Ngô Khanh, trái tim cô lại quặn thắt. Hân về mau đi để cô còn khóc, cô đã nín nhịn cảm xúc quá đủ rồi.

-Giờ tôi mà về không phải là chị sẽ khóc như một con nhò ngu ngốc đấy chứ? =)))

Có lẽ vì tâm tư tương thông do huyết thống mà nên thôi, cô không phải là không hiểu Mạc Hạ, chẳng qua là không muốn hiểu. Nhưng vậy có nghĩa là hân muốn nên mới hiểu cô tới thế sao? Vớ vẩn thật, cô mệt mỏi quá đi. Mà hân nói ai là con nhò ngu ngốc cơ???

-Vì lo cho người chị gái này sẽ khóc lóc tội nghiệp mà cậu định không về sao?

-Ừ, tôi rất lo. Nếu chị hứa không nghĩ ngợi gì mà ngủ đi tôi sẽ về.

Sao tôi phải làm thế??? Hân ta đầu óc có vấn đề rồi sao, rõ ràng không uống với cô dù chỉ một giọt mà cũng có thể say được sao? Cô không những không cảm giác gì trước những lời kì quái của Mạc Hạ mà còn tỏ vẻ khó chịu ra mặt, nụ cười của anh có phần chua chát.

Cuối cùng chả hiểu sao Mạc Hân lại chịu thua, mặc kệ tất cả, hạ mí mắt, chìm dần vào bóng tối. Nếu giờ mà cô khóc thì thật có lỗi với lòng tự cao bấy lâu nay của mình rồi.

Sự im lặng bao vây tình cảnh hiện tại. Người con trai nào đó vẫn cứ ngồi bên giường cô gái ấy như thế, lâu, rất lâu, đến mức tưởng như hòa mất vào màn đen của không gian.

-Hân Hân...

Anh gọi tên thân thiết như vậy nhưng người con gái nào đó vẫn không phản ứng. Chắc cô đã ngủ thật rồi. Mà có ngủ hay không cũng chả sao, cũng đã đến lúc phải đối mặt với hiện thực.

-Hôm nay là ngày mà cô đau khổ nhất, nhưng sao tôi lại cảm thấy thoải mái đến vậy.

Đợi mãi, Mạc Hạ anh đã phải đợi mãi mới tới được cái ngày mà anh có thể đường hoàng chính đáng nói ra những lời của lòng mình, nhưng chế giễu thay, lại không thể mặt đối mặt uy nghi mà thể hiện, chỉ có thể hèn nhát tựa như cơn mơ của cả hai. Giờ đây anh mới nhận ra được Mạc Hân của anh kiên cường đáng khâm phục đến thế nào, có thể công khai cho cả thiên hạ biết cảm xúc của mình dành cho Ngô Khanh, dù ngốc nghếch cũng là một sự ngốc nghếch đáng khen ngợi hơn anh.

-Chỉ khi cô không thể có được người đó, tôi mới có cơ hội có được cô.

Mạc Hạ anh ngao ngễ chưa từng một lần khuất phục trước mặt cô như thế hóa ra cũng là một kẻ đáng thương nhường này. Có thật là nhìn cô đau khổ như thế anh thực sự thoải mái hay không? Nếu thế hà cớ đâu cõi lòng anh lại tan nát như vậy?

-Bởi tôi yêu cô, thực sự rất yêu cô, Hân Hân...

Như một lời thần chú ám vào căn phòng rộng, vang vọng không ngừng, những lời đó chẳng khiến anh nhẹ lòng hơn mà ngược lại càng như thêm nặng nề đè nén. Giá mà cô có thể nghe thấy, giá mà cô cũng có cảm giác giống như anh. Sự im lặng tuyệt đối đầy đau đớn kia chính là câu trả lời. Mạc Hạ hai tay ôm lấy mặt, không kiềm chế được một tiếng thở dài náo nức.

Một hồi lâu nữa, cuối cùng anh quyết định đứng lên, quay lưng bước.

-Mạc Hạ cậu bị điên sao?

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mặt Sở Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11-1: Chính thức bắt đầu (tiếp) (1)

Cứ như nơi cõi chết cảm nhận được sinh khí, Mạc Hạ lập tức quay lại. Nếu không phải là cô gọi tên anh chân thực đến thế, anh vẫn sẽ nghĩ mọi thứ chỉ là ảo giác. Đầu óc anh bỗng chốc trống rỗng chỉ để ý niệm duy nhất tồn tại là cái “giả như” đầu tiên của anh được đáp ứng.

Không phải lúc để ngại ngần hay lo nghĩ giải thích, anh hiểu rằng nếu lúc này đây không đối mặt thì có lẽ mãi mãi về sau anh sẽ không bao giờ còn có thể lại gần được cô nữa.

-Đúng là tôi bị điên vì yêu cô rồi, càng yêu càng thêm điên mà càng điên càng thấy yêu hơn.

-Thật kinh tởm!

Anh biết mà, Mạc Hân phải vô tình như thế mới là Mạc Hân mà anh yêu hết lòng hết dạ. Nếu như không phải là câu chửi thề khinh bỉ đầy cự tuyệt ấy mà lại là những lời cảm thông chối từ lịch sự thì anh hoàn toàn sẽ rơi vào vô vọng. Mạc Hân phải cay nghiệt cái thứ cảm xúc của anh như kia mới khiến anh thấy có hi vọng.

D.K: Nhân vật này thích bị ngược đãi, M chuẩn mực luôn ahaha.

Cơ mà cái nụ cười mà cô ghét nhất kia đã lại phản anh rồi.

-Cậu về đi, tôi sẽ coi như chưa nghe thấy gì.

Anh bất mãn không thể nào mà để yên.

-Nếu như vậy sao cô không im lặng tiếp tục giả như đang ngủ luôn đi, muốn nhìn bản mặt đáng thương của tôi khi bị cô phũ phàng trông như thế nào??? Sao, giờ cô thấy có hài lòng không?

-Tôi không quan tâm.

Không quan tâm, không quan tâm, ba cái từ khôn nạn nhất, trước nay đã lần nào cô quan tâm anh sao, ngoài cái danh “cùng họ Mạc” ra thì anh với cô có gì hơn nữa?

Sau màn quấy phá bởi men say của Mạc Hân, giờ tới màn thác loạn bởi men tình trong Mạc Hạ, anh tiến lại giường của cô, hung bạo bóp chặt chiếc cảm nhón, ép cô nhìn thẳng vào mắt mình, khoảng cách gần như thế này cũng là lần đầu tiên nữa, khôn kiếp, anh thực sự rất muốn chửi thề, tuy nhiên lại chỉ có thể gằn từng tiếng đánh thếp.

-Mạc Hân, tôi nói cho cô biết, cô với tên Ngô Khanh kia tha thiết bao nhiêu thì Mạc Hạ tôi yêu cô càng điên cuồng bấy nhiêu.

Chưa bao giờ có ai thể hiện mạnh mẽ tình cảm của mình đối với cô như thế, bấy lâu cô sống trong thế giới của Ngô Khanh chỉ biết tuân theo ý anh, “tình cảm” mà anh dành cho cô bề ngoài nóng bỏng bao nhiêu thì bên trong thực chất hơi hợt bấy nhiêu, dù chỉ một chút cũng không sao tìm thấy cái thứ gọi là chân tình. Hôm nay nhìn thấy cái chân tình đó trong từng câu nói, từng ánh nhìn của Mạc Hạ, cô như được mở rộng tầm mắt, bỗng nhận ra bản thân bao thứ bằng cấp, học rộng biết nhiều hóa ra lại chẳng biết gì về cảm giác trong tình yêu.

Nhưng mà sao có thể chứ, Mạc Hạ sao có thể yêu cô, hai người nhà họ Mạc cô sao có thể nói đến từ yêu. Đúng thật kinh tởm! Hân không phải là kẻ đáng ghét mà chính là một kẻ biến thái, tới chị gái của mình cùng chung dòng máu mà cũng có thể “yêu”. Bởi ý nghĩ đó mà sự rung động nhỏ nhoi trong cô hoàn toàn vụt tắt.

Mạc Hân lạnh lùng hất tay Mạc Hạ, ánh mắt cũng thật kiên quyết. Hân đã dám nói ra những lời như thế ắt hẳn đã lường trước được hậu quả, giờ mà nhắc tới ba mẹ với hân cũng chẳng nghĩa lý gì, tốt hết chỉ nên dùng sự tuyệt tình của cô mà chấm dứt cái trò lố bịch này.

-Tôi nói lại là tôi – không – quan – tâm!

Chết tiệt, anh biết là mình đã thua, thậm chí là từ đầu đã biết là mình nhất định sẽ thua, nhưng vẫn muốn vui đập cái khí thế ngang tàn kia của cô biết nhường nào. Cô rõ ràng là đang tổn thương vì kẻ khác mà xấu xa muốn tổn thương tới anh. Nhưng sau tất cả, không phải người tự làm tổn thương mình chính là anh?

Thế mà anh vẫn chẳng ngần ngại tổn thương bản thân thêm lần nữa.

-Tôi cũng chẳng quan tâm cô có quan tâm hay là không, tôi yêu cô chẳng cần thiết cô phải cho phép.

-Mạc Hạ cậu không phải bị điên đâu mà là bị ngu con mẹ nó rồi hahaha.

Cô cũng không hiểu sao mình lại nói vậy nữa, chỉ là thấy cái cách yêu của Mạc Hạ thật mù quáng, thật ương ngạnh, thật rất muốn chế giễu, thật rất muốn cười cợt anh. Nhưng thế quái nào anh lại không bức tức, không giận dữ, sắc mặt không những không lạnh lùng mà ngược lại cứ đỏ lên, mỗi lúc một đỏ ửng lên. Suy cho cùng chính là vì cái biểu hiện khác lạ khi này của cô, sao lại chửi vậy, sao lại cười, sao lại... hấp dẫn anh???

“Hắn bị cái quái gì vậy? Trông... đáng yêu chết đi được!”

Hóa ra sắc nữ Mạc Hân cũng đang không được bình thường cho lắm =)))

-Sao... sao cô lại đỏ mặt? * ____ *

Người hỏi câu đó lại không phải là cô??? Chết tiệt, sao cô lại đỏ mặt chứ? Vì cô đỏ mặt, ai đó mới càng được nước đỏ mặt hơn, hơn cả còn thấy nóng, rất nóng.

Kì lạ là cô không thể giả như không có gì, điệu bộ lúng túng phản chủ.

-Chính cậu mới là người đỏ mặt trước, cậu... cậu đang đỏ mặt đó...

-Vì cô quá đáng yêu, đáng yêu chết đi được, hấp dẫn chết đi được.

Sao hắn không khen cô xinh đẹp chứ? Ôi cái ý nghĩ nó lệch lạc vấn đề làm sao haha. Và vì cái ý nghĩ ngớ ngẩn ấy mà cô đã không kịp làm gì trước việc Mạc Hạ tiến sát về phía cô, càng không kịp định hình được là đôi môi đã bị anh chiếm giữ mất rồi. Nhưng mà, sao lại có thể ngọt ngào tới vậy... Không như Ngô Khanh luôn mạnh bạo khuất lấp, mỗi một chuyển động của Mạc Hạ đều hết sức dịu dàng, không can tâm nhưng trước sự trân trọng tuyệt vời ấy, Mạc Hân ý chí lu mờ, ngang nhiên hưởng thụ không phản kháng.

Mạc Hạ cẩn thận chà xát, thưởng thức đôi môi lạ lẫm mà anh ham muốn bấy lâu nay từng chút từng chút một, chẳng ngờ lại nhận được tín hiệu cho phép, bỗng chốc ngày một mãnh liệt, 100% dồn nén nổ tung không thương tiếc. Lưỡi anh khẽ lướt qua hàm răng cô yêu cầu mở cửa, chẳng ngờ lần nữa cô nhuần nhuyễn phối hợp, không những không an phận, còn chủ động đưa lưỡi tấn công vòm miệng anh. Không đúng, không đúng chút nào, đây không thể là Mạc Hân mà anh yêu...

Bất mãn dâng tràn trong tim đau nhói, anh rõ ràng là đang cùng cô thân mật, môi lưỡi không rời, cơ sao lại không thể tìm được sự mãn nguyện nào? Anh trước giờ tha thiết cô có thể cùng anh như thế, nhưng đâu thể ngờ cô làm vậy càng như tổn thương anh gấp bội lần, không phải là coi thường tình cảm của anh mà chính là chẳng coi nó ra gì, chẳng nghĩ nó có chút nào giá trị. Ngục ngục lửa hận, anh vòng tay siết chặt lấy cô, chà xát lên da thịt cô, đôi môi ào ạt cắn mút, hút trọn từng hơi thở, khiến giọng cô rên rỉ giữa đêm khuya đầy mê muội.

Những tưởng hành động thái quá đó của anh sẽ làm cô bị dằn kích, cáu giận mà đẩy anh ra, giáng cho anh một cái tát thật tê tái, nhưng hoàn toàn ngược lại, anh càng mạnh mẽ bao nhiêu cô càng ra vẻ chuyên nghiệp bấy nhiêu, thậm chí bàn tay ai đó luồn vào trong áo bra dấn chết lấy bộ ngực đầy đặn của cô, vẫn không có phản ứng tiêu cực nào xảy ra như ai đó mong muốn.

D.K: Tội nghiệp thanh niên thích bị ngược gặp phải sắc nữ thích hưởng thụ, kẻ cấp gặp bà già tới khó đỡ. =))))

Anh biết là Mạc Hân tàn nhẫn cô muốn trọn vẹn cực tuyệt anh, muốn cho anh thấy cô đối với Ngô Khanh đã đi đến bước nào, với cô những thứ như anh ham muốn dễ dàng và chả có ý nghĩa gì ra sao. Không, lần này anh hoàn toàn không muốn hiểu cô một chút nào, không muốn đọc được ý nghĩa của cô một chút nào, không muốn!!! Mạc Hạ bị Mạc đại tiểu thư bức cho thâm hại, hai hàng nước mắt lạnh lẽo rơi...

Ánh đèn LED vẫn đủ để Mạc Hân nhận ra đối phương đang khóc, hơn cả, cái thứ chất lỏng từ khóe mắt anh rơi xuống vai cô cũng đã cho thấy rõ. Cô biết câu trả lời, nhưng vẫn xấu xa muốn hỏi.

-Cậu là trẻ con sao, khóc cái gì?

Đúng thế, đàn ông con trai chủ động cưỡng ép người ta xong lại khóc lóc như bị hiếp đáp, dù đúng là bị hiếp đáp thật nhưng có tự trọng không mà lại chẳng ngần ngại gián tiếp thừa nhận như thế. Biết mình quá đáng song Mạc Hân vẫn không giấu nổi sự buồn cười. Hắn là em trai cô thật, nhưng dẫu sao cũng bằng tuổi cô, sao lại có thể giống con nít như thế, bị cô cực tuyệt kiểu người lớn thì lại dùng cách trẻ con để đáp lại, thật điên rồ. Cái mà cô muốn nhìn không phải là rơi nước mắt rồi im lặng ăn vạ như thế, hắn phải phát điên lên mà nằng nặc cô rồi lần này là gần từng tiếng “hận cô cả đời” mà không chút do dự từ bỏ cô. Cô vẫn chỉ là Mạc Hân thôi, không thể nào học được cách liều việc như thân để dàn xếp trọn vẹn như Ngô Khanh cả.

-Ý của tôi chính là như cậu nghĩ, công nhận là cậu rất hiểu tôi, cho nên là hãy tiếp nhận quyết định của tôi, về đi.

-Tôi...

Nếu như mà anh vẫn cứng đầu dùng cách trẻ con lần nữa, nói rằng không hiểu ý cô dĩ nhiên cô sẽ chẳng nhân nhượng mà thương hại anh, nhất định sẽ một phát thẳng thừng rõ ràng mọi chuyện, lúc đó dù muốn biến mình thành thẳng ngu cũng không thể, huống chi anh một là không hề cần sự thương hại từ cô, hai là không thể mất thêm tự tôn, mang hai chữ “thẳng ngu” đập vào mặt mình cho được.

Lời muốn nói nhất tới đầu lưỡi tự nhiên biến thành câu chúc ngủ ngon chết tiệt, khí thế ngút trời ban đầu tự nhiên biến thành sự lằm lũi bi ai, nhìn Mạc Hạ như thế không hiểu sao Mạc Hân đồng cảm vô biên, suy cho cùng đều là vì ba tiếng “yêu đơn phương” mà trở nên khổ não.

-Ngô Khanh lấy vợ rồi, từ giờ tôi lại phải ngủ một mình...

Về sau nghĩ lại cảnh tượng này Mạc Hân thực sự muốn lật bàn.

Dương Mẫn cảm hận Ngô Khanh bao nhiêu thì lại phải gấn bó với anh bấy nhiêu, không dám nghĩ có thể lí chí tới mức quá sức gan dạ mà “chung sống một nhà” cùng kẻ cầm thú đê tiện bỉ ổi đã hủy hoại đời mình. Nhưng rồi cô lại tự an ủi bản thân rằng không vào hang cọp sao diệt tận gốc được dòng dõi nhà chúng. Huống chi căn biệt thự tráng lệ của Ngô Khanh quá ư là vi diệu đi, từ ngoài vào trong thật hết mực hoàn hảo, trên danh nghĩa được đồng sở hữu nó cũng coi như phần nào bù đắp tổn thất trong cô. Tuy nhiên quay sang bên cạnh nhìn Ngô cầm thú lạnh lùng ngạo nghễ, mọi sự lấp lánh trong mắt cô này giờ không cánh mà bay. Dương Mẫn à Dương Mẫn, cô có khôi trướng tã rồi không, làm sao lại có thể để cái hào nhoáng bề ngoài của Ngô Khanh làm cho mờ mắt như vậy, mới chỉ là một căn biệt thự thôi mà đã khiến cô buông thả tự trọng như thế, tất thấy những đau đớn và nhục nhã tên khốn đó đã gây ra cho cô bấy nhiêu đó mà bù đắp được hay sao, cha mẹ cô dưới tuổi vàng kia liệu có thể chấp nhận, danh dự cuộc đời cô liệu có thể tha thứ?

Về phần Ngô Khanh, lần đầu tiên anh thấy phụ nữ lại khó đoán tới vậy, với ý đồ của Dương Mẫn anh mơ hồ nhận ra nhưng lại mơ hồ không chắc chắn. Phải chăng cảm xúc đã ảnh hưởng tới sự nhạy bén đáng kiêu hãnh của anh rồi? Nhất là khi Dương Mẫn cứ không ngừng quay anh vòng vòng hết lần này tới lần khác.

-Anh đi tắm đi, tôi sẽ nấu ăn, dĩ nhiên không thể ngon như nhà hàng nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức vì dầu sao giờ tôi cũng đã là vợ anh.

Nhập vai người vợ hoàn hảo thật hết chỗ chê đi. Ngô Khanh không tránh khỏi thấy ớn lạnh, cô ta lộ liễu quá mức. Lựa nước đẩy thuyền, anh tương kế tựu kế luôn.

-Nếu là vợ thì có thể tắm cho chồng chứ?

Đúng là bỉ ổi hiếm có trên đời. Cách hằn ta nói đến hai từ vợ chồng sao mà khó nghe đến thế. Kiểm chế cơn buồn nôn, Dương Mẫn cố rặn một nụ cười.

-Chắc là anh mệt rồi, vậy tôi sẽ giúp anh.

Trong thâm tâm, Dương Mẫn không hề muốn bắt đầu cuộc sống hôn nhân ác mộng của mình bằng cách này một chút nào. Tắm, Tên cận bã ấy không biết rồi sẽ làm gì cô trong cái tình cảnh nhạy cảm vậy. Nhưng mà có thể làm gì được, cô đang có thai, một lí do quá hoàn hảo để bảo vệ bản thân. Xem ra đứa bé này cũng rất có ích mà. Chết tiệt, cô sắp sửa cũng biến thành cầm thú giống kẻ nào đó mất thôi.

Vừa cởi nút áo cho Ngô Khanh cô vừa tự ngấm hần rước cô về rõ ràng là để sai khiến cô như người hầu kẻ hạ, cô không những phải chịu sự nhục về tình thân mà đến cả thể xác cũng bị hành hạ.

Dứt ý nghĩ của mình cô cũng nhận ra tấm thân trần lực lưỡng của Ngô Khanh lồ lộ trước mắt. Dĩ nhiên là có cảm giác, hơn nữa cảm giác lại vô cùng mãnh liệt, muốn một dao đâm thẳng vào tim hất, ắt hẳn đen bản bốc mùi vô cùng. Nhưng rồi cô lại nghĩ giết hần như thế thứ nhất cô không đủ sức, lại càng không có cơ hội, thứ hai cô đâu muốn hần chết, muốn hần phải sống, nhất định phải sống mà đón nhận sự trả thù của cô, trực tiếp mà đón nhận tất cả những nỗi đau đến muốn chết cũng không chết nổi. Hahaha, cô thật khâm phục mình quá, sao có thể trở nên tàn ác thế này.

Cô ta đang nghĩ gì, ánh mắt đen tối kia liệu có phải đã bị anh cuốn hút rồi không? Còn Ngô Khanh anh tâm tư sao lại có thể trở nên bé nhỏ nhường này?

Tháo xong thắt lưng tới khóa quần, Dương Mẫn thấy mình sắp chịu không nổi, cả đứa nhỏ trong bụng cô cũng chịu không nổi, cô ôm miệng nôn khan mấy cái. Hai hàng lông mày của Ngô Khanh trau lại, đầu biết đó là hiện tượng thông thường của phụ nữ có thai nhưng thế quái nào vẫn cảm thấy như bị xúc phạm. Ép ánh nhìn cô vào mắt mình, thanh âm trong lời nói nặng trĩu.

-Lí do thực sự khiến tôi muốn cô xử lí đứa trẻ đó đi là gì biết không hả?

Vì anh là kẻ cầm thú cận bã, cái lí do căn bản nhất ấy lẽ nào anh thông minh như vậy lại không nhận ra? Mà không sao, có lẽ vì anh muốn tự an ủi bản thân nên cố tình giả ngu ngốc, tôi cũng không tiểu nhân tới nỗi chấp nhận sự tội nghiệp ấy mà làm gì. Tất thấy những ý đó đều được Dương Mẫn khéo léo chuyển hóa thành sự im lặng yên bình.

-Cái liên kết chết tiệt vô dụng ấy không những làm tôi thấy bị ràng buộc với cô mà hơn cả, tôi còn không thể muốn làm gì cô thì làm. Đã vậy cô còn không ngừng nôn mửa trước mặt tôi, ảnh hưởng tới tự trọng của tôi rất nhiều.

Nhầm thật rồi, anh ta họ Ngô đúng là nhầm lẫn thật rồi. Nhưng cũng là nhờ những lời đó mà cô đã nhanh chóng thoát li được cái quần của hần không chút ngại ngần nào. Kì lạ là cứ nghĩ hần chẳng ra gì thì cô lại thấy mình tự tin vô cùng, việc gì cũng có thể làm.

Xong xuôi, cô còn cẩn thận hỏi tiếp theo còn cần làm gì nữa. Kinh ngạc là hần lại tha cho cô dễ dàng để cô đi chuẩn bị bữa tối. Có thai thật vi diệu!!!

...

Cô nấu ăn giỏi, bởi cô từng nghĩ sẽ làm cho người mình yêu được hạnh phúc từ trong tim cho tới bao tử, cô chăm chút cho từng món ăn giống như việc yêu thương người đó từng li từng tí. Có sao người được hưởng tất cả những điều thiêng liêng ấy lại là tên cận bã cô cảm hận nhất trên đời? Đối với việc

nấu ăn thuần túy, cô làm sao mà mang nỗi uất ức của mình vào cho được, như vậy là xúc phạm lương thực. Giờ cô đã thấm tới mức nào, vẫn còn có tâm trạng nghĩ tới việc trân trọng đồ ăn thức uống, thật hài hước quá đi thôi.

Nhìn lướt qua bàn ăn hoàn hảo của người vợ hoàn hảo, Ngô Khanh có chút kì lạ trong lòng. Ngoài mẹ mình ra, có người tự tay chuẩn bị bữa ăn cho anh, đây là lần đầu tiên. Đột nhiên thắc mắc tại sao Mạc Hân hết lòng vì anh như thế lại chưa từng một lần vào bếp vì anh, chẳng lẽ do anh luôn là người chủ động yêu cầu đi ăn mà đi ăn lẽ dĩ nhiên sẽ tới nhà hàng? Còn Dương Mẫn không cần nhìn cũng biết hận anh tới mức đối với anh tấm xong hấp dẫn biết bao cũng không chút bận tâm, có sao lại tự mình tắt bếp bày ra trước mắt anh một bàn tiệc như của các vị thần, chẳng lẽ lo sợ anh sẽ bắt bẻ nhiệm vụ của một người vợ? Cơ mà nói gì thì nói Ngô Khanh ấy, anh có nhất thiết phải dùng tới bốn tiếng “hấp dẫn biết bao” gây nhức nhối lòng người như vậy? =))))

-Tôi mệt rồi, không muốn ăn, dọn rồi cũng đi ngủ đi.

Chỉ một giây mắt lá chắn kiềm chế, Dương Mẫn suýt chút nữa ném thẳng cái đĩa trên tay vừa mang từ trong bếp ra vào mặt tiền của gã họ Ngô. Còn Ngô Khanh rõ ràng tâm lí có vấn đề, công tử thiếu gia gì đâu mà không sống theo kiểu thích thì làm mà lại tự ngược đãi bản thân giống Mạc Hạ, nhưng Mạc Hạ chỉ ít còn chẳng lẽ làm trái ý muốn của mình, Ngô Khanh hoàn toàn là trong lòng nói có thì ngoài miệng bằng mọi giá phải nói không. Nói có chút hơi quá nhưng nhìn thấy Dương Mẫn cùng bàn ăn ngập tràn mùi “gia đình” kia trái tim anh đã rung động biết bao, hà cớ gì phải ép buộc bản thân từ chối tiếp nhận?

Thực chất anh làm thế cũng chỉ là để Dương Mẫn không thể nhìn thấy sự mềm lòng của anh, với cô điều đó là nguồn sức mạnh ngược lại với anh chính là điểm yếu.

-Anh không nghĩ cho công sức của tôi nhưng ít nhất cũng phải nghĩ tới bản thân chứ, dưới anh còn là hàng ngàn người khác nữa, với anh là chuyện nhỏ thì với tất cả đều là hệ sự.

-Cô là vợ lo cho chồng hay là phu nhân Giám đốc lo cho nhân viên? Bước chân vào được nhà tôi thì đã tự cho mình cái quyền dưới một người trên vạn người như thế à? Khiến tôi coi thường cũng nên có mức độ thôi chứ.

Cái gì mà dưới một người trên vạn người, hần nghĩ mình là vương tử chắc. Dương Mẫn vẫn không có ý nhượng bộ, cô vì tôn trọng thức ăn thậm chí chẳng màng việc là đang chuẩn bị cho cảm thú, ấy vậy mà hần không biết điều nhất quyết phải ép cô phụ bạc công sức người nông dân, cô không làm được, cũng không hề muốn làm.

-Thực ra chính là tôi tiếc công sức của mình, anh vừa lòng chưa?

Nhưng mà cô rõ ràng không có ý sẽ chiến đấu theo hướng có hại tới bản thân như này!!! T^T

-Nếu tôi nhất định muốn lãng phí cái công sức đó của cô đấy thì cô sẽ làm gì?

Sẽ làm gì? Cô thì có thể làm gì đây? Thôi thì đành một lần nữa vi phạm đạo đức vậy, lùi một bước tiến hai bước, với tiểu nhân không dùng tiểu nhân kế thì không xong. Ván này cô bỏ không muốn đấu.

Rút cuộc thì cái điều muốn nói thì vẫn chưa nói được mà đã bao nhiêu vấn đề nảy sinh, Ngô Khanh con sói ấy giống tính đàn bà!

...

Phần sau có cảnh nóng nha mấy chế~ =)))

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mật Sở Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11-2: Chính thức bắt đầu (tiếp) (2)

Dương Mẫn cảm hận Ngô Khanh bao nhiêu thì lại phải gấn bó với anh bấy nhiêu, không dám nghĩ có thể lí chí tới mức quá sức gan dạ mà “chung sống một nhà” cùng kẻ cầm thú đê tiện bỉ ổi đã hủy hoại đời mình. Nhưng rồi cô lại tự an ủi bản thân rằng không vào hang cọp sao diệt tận gốc được dòng dõi nhà chúng. Huống chi cần biết thực trạng lệ của Ngô Khanh quá ư là vi diệu đi, từ ngoài vào trong thật hết mực hoàn hảo, trên danh nghĩa được đồng sở hữu nó cũng coi như phần nào bù đắp tổn thất trong cô. Tuy nhiên quay sang bên cạnh nhìn Ngô cầm thú lạnh lùng ngạo nghễ, mọi sự lấp lánh trong mắt cô này giờ không cánh mà bay. Dương Mẫn à Dương Mẫn, cô có khối trứng tà rồi không, làm sao lại có thể để cái hào nhoáng bề ngoài của Ngô Khanh làm cho mờ mắt như vậy, mới chỉ là một căn biệt thự thôi mà đã khiến cô buông thả tự trọng như thế, tất thấy những đau đớn và nhục nhã tên khốn đó đã gây ra cho cô bấy nhiêu đó mà bù đắp được hay sao, cha mẹ cô dưới tuổi vàng kia liệu có thể chấp nhận, danh dự cuộc đời cô liệu có thể tha thứ?

Về phần Ngô Khanh, lần đầu tiên anh thấy phụ nữ lại khó đoán tới vậy, với ý đồ của Dương Mẫn anh mơ hồ nhận ra nhưng lại mơ hồ không chắc chắn. Phải chăng cảm xúc đã ảnh hưởng tới sự nhạy bén đáng kiêu hãnh của anh rồi? Nhất là khi Dương Mẫn cứ không ngừng quay anh vòng vòng hết lần này tới lần khác.

-Anh đi tắm đi, tôi sẽ nấu ăn, dĩ nhiên không thể ngon như nhà hàng nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức vì dầu sao giờ tôi cũng đã là vợ anh.

Nhập vai người vợ hoàn hảo thật hết chỗ chê đi. Ngô Khanh không tránh khỏi thấy ón lạnh, cô ta lộ liễu quá mức. Lừa nước đầy thuyền, anh tương kế tựu kế luôn.

-Nếu là vợ thì có thể tắm cho chồng chứ?

Đúng là bị ỏi hiếm có trên đời. Cách hấn ta nói đến hai từ vợ chồng sao mà khó nghe đến thế. Kiểm chế cơn buồn nôn, Dương Mẫn cố rặn một nụ cười.

-Chắc là anh mệt rồi, vậy tôi sẽ giúp anh.

Trong thâm tâm, Dương Mẫn không hề muốn bắt đầu cuộc sống hôn nhân ác mộng của mình bằng cách này một chút nào. Tắm. Tên cận bã ấy không biết rồi sẽ làm gì cô trong cái tình cảnh nhạy cảm vậy. Nhưng mà có thể làm gì được, cô đang có thai, một lí do quá hoàn hảo để bảo vệ bản thân. Xem ra đứa bé này cũng rất có ích mà. Chết tiệt, cô sắp sửa cũng biến thành cảm thú giống kẻ nào đó mất thôi.

Vừa cởi nút áo cho Ngô Khanh cô vừa tự ngấm hấn rước cô về rõ ràng là để sai khiến cô như người hầu kẻ hạ, cô không những phải chịu si nhục về tinh thần mà đến cả thể xác cũng bị hành hạ.

Dứt ý nghĩ của mình cô cũng nhận ra tấm thân trần lực lưỡng của Ngô Khanh lồ lộ trước mắt. Dĩ nhiên là có cảm giác, hơn nữa cảm giác lại vô cùng mãnh liệt, muốn một dao đâm thẳng vào tim hấn, ắt hấn đen bản bốc mùi vô cùng. Nhưng rồi cô lại nghĩ giết hấn như thế thứ nhất cô không đủ sức, lại càng không có cơ hội, thứ hai cô đâu muốn hấn chết, muốn hấn phải sống, nhất định phải sống mà đón nhận sự trả thù của cô, trực tiếp mà đón nhận tất cả những nỗi đau đến muốn chết cũng không chết nổi. Hahaha, cô thật khâm phục mình quá, sao có thể trở nên tàn ác thế này.

Cô ta đang nghĩ gì, ánh mắt đen tối kia liệu có phải đã bị anh cuốn hút rồi không? Còn Ngô Khanh anh tâm tư sao lại có thể trở nên bé nhỏ nhường này?

Tháo xong thắt lưng tới khóa quần, Dương Mẫn thấy mình sắp chịu không nổi, cả đứa nhỏ trong bụng cô cũng chịu không nổi, cô ôm miệng nôn khan mấy cái. Hai hàng lông mày của Ngô Khanh trau lại, dầu biết đó là hiện tượng thông thường của phụ nữ có thai nhưng thế quái nào vẫn cảm thấy như bị xúc phạm. Ép ánh nhìn cô vào mắt mình, thanh âm trong lời nói nặng trịch.

-Lí do thực sự khiến tôi muốn cô xử lí đứa trẻ đó đi là gì biết không hả?

Vì anh là kẻ cảm thú cận bã, cái lí do căn bản nhất ấy lẽ nào anh thông minh như vậy lại không nhận ra? Mà không sao, có lẽ vì anh muốn tự an ủi bản thân nên cố tình giả ngu ngốc, tôi cũng không tiêu nhân tới nỗi chấp nhận sự tội nghiệp ấy mà làm gì. Tất thấy những ý đồ đều được Dương Mẫn khéo léo chuyển hóa thành sự im lặng yên bình.

-Cái liên kết chết tiệt vô dụng ấy không những làm tôi thấy bị ràng buộc với cô mà hơn cả, tôi còn không thể muốn làm gì cô thì làm. Đã vậy cô còn không ngừng nôn mửa trước mặt tôi, ảnh hưởng tới tự trọng của tôi rất nhiều.

Nhảm thật rồi, anh ta họ Ngô đúng là nhảm lẫn thật rồi. Nhưng cũng là nhờ những lời đó mà cô đã nhanh chóng thoát li được cái quần của hấn không chút ngại ngần nào. Kì lạ là cứ nghĩ hấn chẳng ra gì thì cô lại thấy mình tự tin vô cùng, việc gì cũng có thể làm.

Xong xuôi, cô còn cẩn thận hỏi tiếp theo còn cần làm gì nữa. Kinh ngạc là hấn lại tha cho cô dễ dàng để cô đi chuẩn bị bữa tối. Có thai thật vi diệu!!!

...

Cô nấu ăn giỏi, bởi cô từng nghĩ sẽ làm cho người mình yêu được hạnh phúc từ trong tim cho tới bao tử, cô chăm chút cho từng món ăn giống như việc yêu thương người đó từng li từng tí. Có sao người được hưởng tất cả những điều thiêng liêng ấy lại là tên cận bã cô căm hận nhất trên đời? Đối với việc nấu ăn thuần túy, cô làm sao mà mang nỗi uất ức của mình vào cho được, như vậy là xúc phạm lương thực. Giờ cô đã thấm tới mức nào, vẫn còn có tâm trạng nghĩ tới việc trân trọng đồ ăn thức uống, thật hải hước quá đi thôi.

Nhìn lướt qua bàn ăn hoàn hảo của người vợ hoàn hảo, Ngô Khanh có chút kì lạ trong lòng. Ngoài mẹ mình ra, có người tự tay chuẩn bị bữa ăn cho anh, đây là lần đầu tiên. Đột nhiên thắc mắc tại sao Mạc Hấn hết lòng vì anh như thế lại chưa từng một lần vào bếp vì anh, chẳng lẽ do anh luôn là người chủ động yêu cầu đi ăn mà đi ăn lẽ dĩ nhiên sẽ tới nhà hàng? Còn Dương Mẫn không cần nhìn cũng biết hận anh tới mức đối với anh tắm xong hấp dẫn biết bao cũng không chút bận tâm, có sao lại tự mình tất bật trong bếp bày ra trước mắt anh một bàn tiệc như của các vị thần, chẳng lẽ lo sợ anh sẽ bắt bẻ nhiệm vụ của một người vợ? Cơ mà nói gì thì nói Ngô Khanh ấy, anh có nhất thiết phải dùng tới bốn tiếng “hấp dẫn biết bao” gây nhức nhối lòng người như vậy? =))))

-Tôi mệt rồi, không muốn ăn, dọn rồi cũng đi ngủ đi.

Chỉ một giây mắt lá chấn kiểm chế, Dương Mẫn nuốt chút nữa ném thẳng cái đĩa trên tay vừa mang từ trong bếp ra vào mặt tiền của gã họ Ngô. Còn Ngô Khanh rõ ràng tâm lí có vấn đề, công tử thiếu gia gì đâu mà không sống theo kiểu thích thì làm mà lại tự ngược đãi bản thân giống Mạc Hạ, nhưng Mạc Hạ chỉ ít còn chẳng lẽ làm trái ý muốn của mình, Ngô Khanh hoàn toàn là trong lòng nói có thì ngoài miệng bằng mọi giá phải nói không. Nói có chút hơi quá nhưng nhìn thấy Dương Mẫn cùng bản ăn ngập tràn mùi “gia đình” kia trái tim anh đã rung động biết bao, hà cớ gì phải ép buộc bản thân từ chối tiếp nhận?

Thực chất anh làm thế cũng chỉ là để Dương Mẫn không thể nhìn thấy sự mềm lòng của anh, với cô điều đó là nguồn sức mạnh ngược lại với anh chính là điểm yếu.

-Anh không nghĩ cho công sức của tôi nhưng ít nhất cũng phải nghĩ tới bản thân chứ, dưới anh còn là hàng ngàn người khác nữa, với anh là chuyện nhỏ thì với tất cả đều là hệ sự.

-Cô là vợ lo cho chồng hay là phu nhân Giám đốc lo cho nhân viên? Bước chân vào được nhà tôi thì đã tự cho mình cái quyền dưới một người trên vạn người như thế à? Khiến tôi coi thường cũng nên có mức độ thôi chứ.

Cái gì mà dưới một người trên vạn người, hẳn nghĩ mình là vương tử chắc. Dương Mẫn vẫn không có ý nhượng bộ, cô vì tôn trọng thức ăn thậm chí chẳng màng việc là đang chuẩn bị cho cảm thú, ấy vậy mà hẳn không biết điều nhất quyết phải ép cô phụ bạc công sức người nông dân, cô không làm được, cũng không hề muốn làm.

-Thực ra chính là tôi tiếc công sức của mình, anh vừa lòng chưa?

Nhưng mà cô rõ ràng không có ý sẽ chiến đấu theo hướng có hại tới bản thân như này!!! T^T

-Nếu tôi nhất định muốn lãng phí cái công sức đó của cô đấy thì cô sẽ làm gì?

Sẽ làm gì? Cô thì có thể làm gì đây? Thôi thì đành một lần nữa vi phạm đạo đức vậy, lùi một bước tiến hai bước, với tiểu nhân không dùng tiểu nhân kế thì không xong. Ván này cô bỏ không muốn đấu.

Rút cuộc thì cái điều muốn nói thì vẫn chưa nói được mà đã bao nhiêu vấn đề nảy sinh, Ngô Khanh con sói ấy giống tính đàn bà!

...

Phần sau có cảnh nóng nha mấy chế~ =)))

Bạn đang đọc truyện *Chạm Một Sờ Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11-3: Chính thức bắt đầu (tiếp) (3)

Vợ chồng một giường, trước khi đi ngủ giải quyết những tâm tư, cô thật muốn và vào mặt cái kẻ nào đó dám mang những cái kinh dị buồn nôn ấy gán cho nghịch cảnh của cô. Ô, không phải là đang ngang nhiên công kích tác giả đó à? - ____ -

Nếu như là Ngô Khanh hẳn đã yên lặng không động gì tới cô mà ngủ thế kia thì có phải là cô cũng nên an phận hưởng thụ quãng bình yên ấy mà nhắm mắt đi. Nhưng đêm dài lắm mộng, cứ là nên hành động được lúc nào hay lúc ấy, phần việc của ngày hôm nay chưa hoàn thành cô không thể vô trách nhiệm với cuộc đời của bản thân không thấy sóng gió thì tự cho phép mình nghỉ ngơi như vậy. Nhưng những lời tới đây đến cô nghe còn nuốt không nổi thực sự tới đầu lưỡi thì như bị hòa tan hết, không tài nào mà thoát ra được.

-Anh... ờ... có lẽ là không cần thiết nhưng mà... ờ... tôi vẫn muốn... ờ... cảm... cảm ơn anh... Ngô Khanh...

Lần đầu tiên cô gọi tên anh, lại là gọi trong đêm khuya tĩnh mịch, hơn cả lại còn đứng cùng những lời nói dễ nghe nhất từ trước tới nay, rõ ràng là nằm trong kế hoạch lừa dối của cô nhưng anh vẫn muốn tự lừa dối mình trước.

Phía bên kia của tấm lưng lạnh lùng là những lời cố gắng lắm mới cứng rắn được.

-Cảm ơn kẻ đã cưỡng bức cô và muốn cô kết liễu sinh mạng đứa con đầu lòng?

-Anh hơn ai hết thừa biết là thực chất ý của anh không phải như thế mà.

Dương Mẫn cô sao lại dám mạo hiểm mang cả tâm tư anh ra cá cược với số phận mình như vậy? Anh quay người lại, mặt đối mặt, nhìn thẳng vào mắt cô, nghiêm trọng.

-Dám ra vẻ hiểu biết suy nghĩ của tôi, cô cũng quá to gan rồi.

Không hiểu sao cô thấy biểu hiện kia rất vô hại, dường như lớp màng chắn bất khả xâm phạm xung quanh hẳn đã biến mất, phải chớp ngay lấy thời cơ hẳn không hề phòng mà tấn công giành thế áp đảo.

-Những việc anh đã làm bề ngoài thì có vẻ đề tiện bản thân nhưng thực chất bên trong là có ý muốn cứu giúp tôi, chấp nhận một người như tôi với anh suy đi xét lại cũng đều là tổn thất lớn, tôi nói lời cảm ơn thì có gì là không đúng, tuy rằng thật lòng thì tôi thấy cũng không mấy thoải mái.

Nịnh nọt, ôi sao nó lại giống những lời nịnh nọt thế chứ, lẽ đời nào kẻ bị cưỡng bức lại đi nịnh nọt tên khốn đã cưỡng bức mình???

-Lấy tôi là hình thức trả ơn của cô?

Còn gì đáng kinh tởm hơn những lời cô sắp nói này.

-Anh chịu trách nhiệm với những gì anh làm, tôi lấy người đã có được cái quý giá nhất của tôi, cảm ơn anh chính là vì anh đã giúp tôi tới hai lần, và như tôi nói rồi đấy, còn là vì anh đã chấp nhận tôi, bỏ rơi người bạn gái hoàn hảo của mình. Tôi không những phải cảm ơn mà đáng lí ra còn phải xin lỗi.

Cái quái gì vậy nè, sau khi cảm ơn còn xin lỗi kẻ đã cường bức mình nữa sao? Nhân tình thế thái sao lại có thể bị cô làm cho đảo lộn bi hài như này.

Ngô Khanh trầm tư bất động, không biết đang nghĩ gì nữa.

-Cả chuyện tuần trăng mật, cũng cảm ơn anh đã nghĩ tới đứa trẻ mà hủy bỏ.

Nhắc tới tuần trăng mật thì thực sự là Dương Mẫn ngàn vạn lần biết ơn hẳn từ sâu thẳm trong tâm can. Cái sự thiêu liêng thuần túy của ba tiếng “tuần trăng mật” sao có thể để cho mối quan hệ đáng xấu hổ giữa cô và hẳn làm cho nhớ bản. Cái chính là phải cùng tên cận bã ấy “ngọt ngào bên nhau hưởng tuần trăng mật” cô không dám nghĩ tới mình sẽ phải nôn biết bao nhiêu lần.

-Tôi...

-Nói nhiều quá, mục đích của cô là phá giấc ngủ của tôi phải không?

Dừng dừng tới như thế, không phải miệng lưỡi cô này giờ tốn công tốn sức vậy đều chỉ là làm trò cho hẳn coi? Chết tiệt, kẻ khốn nạn nào đã tiêm nhiễm vào đầu óc cô sự ngông cuồng nghĩ rằng có thể dễ dàng nắm bắt được tên sói lòng lang dạ thú suýt mang họ Sở đó vậy há??? Cô tức, cô muốn ứa máu, cô muốn ứa cả ruột gan!!! T___T

-Vì cô mà tôi không thể nào ngủ nổi, cô vừa lòng rồi chứ?

Cái vẻ cố tình làm như thua cuộc của anh châm chọc cô tới ngứa ngáy. Thắng kiêu này thì thà rằng thua cuộc còn thấy vẻ vang hơn.

-Tới lúc cô làm nghĩa vụ của một người vợ rồi đấy, không phải cô rất hạnh phúc khi làm vợ tôi hay sao, không biết phải làm gì tiếp theo à?

-Ý anh là gì?

-Khi chồng không ngủ được mà vợ không biết phải làm gì sao?

Ru anh ngủ sao? À, hết oshin xong giờ còn làm vú nuôi nữa cơ đấy, người vợ hoàn hảo là một người vợ đa năng đấy mà. Thật là có đầu óc kinh doanh quá đi, mặt hàng càng nhiều công dụng thì càng mang lại lợi nhuận nhiều, là thế hử?

-Tôi không biết hát...

Không ngờ cô ta lại phát ngôn ra cái câu đó, may mà anh kiềm chế không bật cười thành tiếng, cố nén sự khôi hài vào trong, coi bộ không nói thẳng ra thì cô ta sẽ tới cùng già nè.

-Chủ động hôn tôi đi, tôi mệt lắm.

Hình như có gì đó sai sai nè, Ngô Khanh thương tích đầy thân, mình mẩy thâm tím đau nhức vẫn còn đủ sức lăn lộn trên giường cùng nữ nhân, lại luôn là người chủ động cưỡng ép người khác phối hợp theo mình, giờ lại yêu cầu đối phương chủ động, không phải hình như nữa mà rõ ràng là có vấn đề mà. Vấn đề ở đây tất nhiên mang tên Dương Mẫn rồi, bất kể nhìn thấy anh cũng thấy buồn nôn phải chủ động tiếp xúc với anh, ôi đúng là sự trừng phạt khủng khiếp nhất.

Dương Mẫn nhăn nhọc chịu đựng biết bao nhiêu cũng chẳng ngờ lại bị đánh gục dễ dàng chỉ bằng một câu của tên cận bã kia. Thua rồi, trận này cô cam chịu thua. Nhưng dường như chỉ mình cô coi việc này là một trận chiến, với ai đó chỉ đơn giản là một yêu cầu “nhỏ nhỏ” từ “người vợ hoàn hảo” sẵn sàng làm tất cả những gì “người chồng tuyệt vời” muốn để “tra ơn”. Nếu không phải là một trận chiến thì căn bản là không thể vì nhận thua mà có thể dừng lại rồi. Làm gì, làm gì bây giờ?

-Tất cả những gì cô vừa mới nói trước đó đều là giả dối phải không, nếu cô thừa nhận là mình đang giờ trò với tôi thì...

Ngày hôm nay, cô – Dương Mẫn – phải chủ động hôn tên cận bã Ngô Khanh kia, cùng với mối thù lớn cô nhất định sẽ không quên mối thù nhỏ này, không bao giờ.

Sau sự việc mang tầm cỡ cuộc đời của Dương Mẫn đó, Ngô Khanh ra về như chả có gì xảy ra vậy, vẫn chăm chăm ép cô vào chân tường.

-Thứ nhất đừng có cho phép mình ngắt lời tôi, thứ hai cô nghĩ cái chạm môi đó là hôn sao, được tôi hôn bao nhiêu lần mà khả năng của cô hình như không tăng lên chút nào, ngay cả kiến thức căn bản cũng không biết.

Cái quái gì mà được tôi hôn, khinh bỉ, cô khinh bỉ đầy ruột.

Cô biết là hẳn sẽ chẳng qua cái yêu cầu của mình dễ dàng, nhưng đáng lí ra đã chê bai cô như thế muốn thì tự đi mà làm, vậy mà hẳn vẫn một mực ép cô phải chủ động. Cô thậm chí có thể cưới hẳn, coi đồ giúp hẳn, nấu ăn cho hẳn, ngủ cùng giường với hẳn, nói cảm ơn xin lỗi với hẳn, có sao chứ

động hôn hân lại khó tới như vậy, có sao lại thấy buồn nôn gấp bội lần bình thường tới như vậy. Nhưng khôn nạn sao nhắc tới từ nôn nhiều thế mà trong trường hợp cấp bách này đưa con trong bụng lại vô tích sự nằm im bất động bỏ mặc cô một mình lo liệu.

Cuối cùng vẫn là vì đại sự trước mắt buộc bản thân không thể không hi sinh thêm, lần môi cô lần nữa phủ lên cánh môi anh, bất động. - __ - Ai đó làm ơn sợ Google dùm “làm gì tiếp theo khi đối phương không chịu phối hợp trong lúc hôn”. Thật muốn khóc mà. Hoàn toàn đơn phương cắn mút bờ môi anh, đầu óc cô u ám chỉ một ý hận cuộc đời sinh ra anh có gì còn sinh ra cô. Một giây yếu đuối đã vô tình để dòng lệ tuôn rơi.

Ngô Khanh vẫn không có phản ứng gì trước sự “hỗ lực” của cô, không chỉ môi mà cả toàn thân cũng bất động luôn rồi. Anh tự nhận thấy lần này mình quá sức thông minh đi, toàn thắng về vang vô cùng.

Dương Mẫn rất rất muốn dùng, nhưng lại quá sợ hãi sự nguy hiểm của Ngô Khanh mà vẫn phải đau đớn đi tiếp bước nữa. Cô chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày phải dùng lưỡi của mình kích thích kẻ cô căm ghét nhất đáp lại cô. Vậy mà tên khốn ấy kiên quyết khiến cô tự hạ nhục mình tới cùng, lưỡi hân cũng bất động luôn rồi. Không lẽ làm bấy nhiêu đó cuối cùng là để cô phải van xin hân làm ơn hãy đáp lại cô đi. Con mẹ nó, nếu thế cô không bao giờ hối hận dùng cả phần đời còn lại nguyên rửa hân, cả dòng đời ba đời đã tạo ra cái thứ cặn bã là hân.

Bàn tay cô nắm chặt, móng tay đâm vào lòng tay tê nhức. Cũng đã tới mức tự mình tổn thương mình như này rồi, cô không thể để hân trọn vẹn đắc ý. Thả lỏng bàn tay, chậm rãi luồn vào trong áo hân, vuốt ve làn da thịt, bờ môi cũng từ từ đi xuống cổ. Hoàn toàn đã bật chế độ quyền rũ chết người. Cảm nhận được sức nóng từ cơ thể hân cùng hơi thở mạnh mẽ ám ảnh của hân vang lên giữa không gian, cô chẳng thấy thỏa mãn với chiến thắng của mình tẹo nào, sao chỉ thấy bản thân trở nên thật rẻ nhạt.

Đến lúc cô chán nản chấm dứt nhiệm vụ của người vợ hoàn hảo thì lại là lúc người chồng tuyệt vời thực thi thiên chức, bàn tay to khỏe của anh chẳng vuốt ve thân thể cô được bao lâu đã thành thạo từ phía sau tháo khóa bra lại nhanh lẹ lần mò về đằng trước nhào nặn khuôn ngực yếu đuối của cô thành muôn hình vạn trạng. Cô ghê tởm cái hành động này của Ngô Khanh bởi nó không làm cô đau mà ngược lại làm cô hưng phấn đầy tội lỗi. Cái lưỡi anh mới khi này thôi còn ngoan cố bất động giờ lại sung sức đuối bất đồng loại không mới một. Khôn nạn, đúng là khôn nạn có một không hai trên đời mà.

Cuối cùng đỉnh điểm cho sự đòi bại của tên cặn bã Ngô Khanh chính là bắt lấy bàn tay cô chạm vào hạ thân của mình, lần thứ hai bàn tay tội nghiệp đáng thương của cô phải kéo khóa quần cho hân, nhưng lần này không chỉ dừng lại ở đó, nó còn phải tiến thêm một bước trực tiếp chạm vào cái thứ nóng bỏng thẳng đuột đang cương cứng của hân. Toàn thân Dương Mẫn run lên bởi sự lăng loàn trên người cô ấy. Giọng hân thì thầm bên tai cô lúc này khác gì sấm truyền từ địa ngục.

-Tôi ghét đứa trẻ trong bụng cô, thằng bé của tôi không thể chịu nhịn được con đái, cô có hiểu không hả?

Rồi hân cắn vào vành tai cô, đưa lưỡi lướt từ cổ cô tới xương quai xanh xuống dần xuống dần, hôn khắp nơi như chẳng hề thấy chán. Thi thoảng hân lại quay về ngậm chặt đôi môi đã sưng lên của cô, nuốt hết sinh khí của cô, vắt cạn thân thể cô từng chút chút một. Bàn tay từ lúc bắt đầu vẫn chưa ngừng giãy vò đôi nhũ hoa của cô. Cô đối với hân cuối cùng cũng chỉ là một nô lệ tình dục. Vào hang cạp là phải chịu để cạp ăn thịt, sống sót được thì mới có thể nghĩ tới việc trả thù, nhưng quy luật ngàn đời có nói rằng có thể còn mạng mà ra khỏi hang cạp không?

Đến khi Dương Mẫn sức cùng lực kiệt, toàn thân như nhũn rệu, Ngô Khanh mới giải phóng cơ thể cô. Dần dần mọi thứ đi vào tình tịch tới âm u, cảnh tượng này Dương Mẫn không hề nghĩ đến điều gì ngoài hai tiếng “địa ngục”. Bất lực, cô chỉ biết oán hận cuộc đời, càng oán hận càng thấy tâm can mình đau đớn.

Chuối bất hạnh của cô bắt đầu tủi nhục như thế...

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mật Sở Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Dứt khoát

Kể từ khi yêu nhau đây là lần đầu tiên Trần Hạ xa Dương Mẫn của mình lâu như vậy, không chỉ vì chuyển công tác bên Mỹ cả tuần liền mà còn vì sự biến mất khó hiểu của cô trước đó, ấy thế mà vừa nhìn thấy cô anh đột nhiên lại quên hết mọi thắc mắc, nhưng nhớ ủa tới mãnh liệt, anh không sao đủ lí chỉ giữ cho mình khỏi việc cuồng nhiệt với cô, khó tránh khỏi khiến cô bất ngờ cố gắng không để anh kịp làm gì.

Anh biết là hiện tại anh rất khác với Trần Hạ của mọi khi, dấu yêu cô tha thiết anh vẫn chưa từng một lần vì dục vọng bản thân mà làm tổn hại tới cô, luôn luôn dịu dàng trân trọng cô từng li từng tí. Nhưng khoảng thời gian bất ổn vừa qua cho anh cái cảm giác sợ hãi tội đồ, nghĩ tới việc đột nhiên phải mất cô anh không sao kiềm chế được muốn nắm giữ.

Tiếng lòng anh thổn thức khiến âm vực trong giọng nói cũng trở nên da diết tới kì lạ, sự yếu mềm này của anh là lần đầu tiên, cô cũng là người đầu tiên được chứng kiến.

-Mẫn, anh nhớ em, nhớ em tới phát điên lên được...

Không muốn thừa nhận nhưng sự thật là cô cũng nhớ anh nữa, nhớ nhiều nhất chính là Trần Hạ của ngày trước, của những ngày cô còn là của anh, anh có vẻ như là của cô...

Việc gì đến sẽ đến, đến trước làm trước, sau đó cô sẽ đối xử với anh thế nào cứ mặc kệ đã, giờ cô biết rằng bản thân cũng chẳng thể nào ngăn cản được cảm xúc, không chút nín nhịn mà cuốn theo dòng nước.

Cả hai ôm chặt lấy nhau, lí chí hoàn toàn bị bỏ quên. Trần Hạ dồn toàn bộ tâm sức vào việc hôn cô, chẳng ngờ người con gái hiền dịu của anh lại cũng có thể mạnh bạo tới vậy, cuốn lấy lưỡi anh đùa nghịch đáng ghét. Sự cuồng nhiệt này của cô làm tan biến mọi lo sợ trong anh, đẩy lên niềm an tâm vững chắc trong lòng. Chìm đắm trong ngọt ngào, hạnh phúc, anh muốn không ngừng nói yêu cô, rõ ràng rành mạch từng từ cho cô biết tâm can anh đối với cô chân thành ra sao, nhưng dường như chỉ cần hành động của hiện tại thôi cũng đủ rõ ràng tất cả.

Thân nhiệt cứ ngày một tăng lên thúc ép bàn tay nào đó trở nên xấu xa, tháo bỏ xong lớp áo ngoài của cô lại đi tiếp tới khóa áo bra, hành động nhanh lẹ chuyên nghiệp làm Dương Mẫn chỉ biết cay đắng cười trong tim, cuối cùng thì bản chất của anh ta cũng là như vậy.

-Mẫn, cho anh...

Lí chí vừa được gửi đi xa cũng đã tới lúc trở về, Dương Mẫn lạnh lùng đẩy Trần Hạ ra, vừa cài lại từng nút áo vừa lên tiếng xa cách, từ đầu tới cuối không hề nhìn vào mắt anh.

-Cho cái gì cơ? Tôi có cái này hay hơn muốn cho anh đây.

Anh bất ngờ là đúng, kinh ngạc là đúng, tuy nhiên có vẻ như nó hơi quá so với những gì cô tưởng tượng, cô không muốn nhẹ lòng với anh nhưng vài giây vô thức vẫn cảm thấy xót xa ghen lại.

Tờ thiệp cưới trước mặt anh có sao thay vì tên TRẦN HẠ lại là tên NGÔ KHANH đứng chễm chệ bên cạnh cái tên DUƠNG Mẫn. Rất muốn hỏi, nhất định phải hỏi nhưng lại không biết phải hỏi như thế nào.

-Nếu anh không có gì để hỏi, cũng không còn gì để nói thì mối quan hệ của chúng ta từ giờ phút này sẽ chấm hết.

Cô rõ ràng đang muốn đùa anh, cái gì mà chấm hết, mới nãy thôi còn thắm thiết nồng nhiệt, đừng một cái đùa ra cho anh tờ thiệp cưới của cô với kẻ khác, rồi chẳng giải thích gì còn trông mong phản ứng từ anh, lại định một lời ngắn gọn kết thúc mối quan hệ giữa hai người, cô có phải là Dương Mẫn của anh hay không, có phải là người vợ chưa cưới đã ngược nung e lệ đầy hạnh phúc chấp nhận lời cầu hôn của anh hay không?

-Đã có chuyện gì xảy ra vậy hả?

Bao lời muốn nói, bao bất mãn dâng trào, có sao anh lại chỉ có thể phát ngôn ra được có nhiều đó, lửa giận dữ đã bị sắc diện vô cảm kia của cô lấn át hết cả rồi. Lúc này anh mới xót xa phát hiện ra cô gây đi nhiều quá, trông tiêu tụy quá, có còn là con người không hay chỉ còn là một cái xác không hồn, không chút sinh khí. Trần Hạ à Trần Hạ, sắc lang anh sát gái bấy lâu nay sao lại trở nên nhỏ bé trước người con gái này tới vậy, thậm chí giữa tình thế bản thân đang bị cô ngang nhiên tổn thương vẫn còn tâm tư lo lắng cho cô, đau xót cho cô.

Trở trêu thay Dương Mẫn đã không còn tinh táo để có thể hiểu được nỗi lòng của anh, đứng trước anh nhưng trái tim cô giờ đã cách xa anh cả hàng vạn dặm, câu hỏi đối với anh thật khó khăn đối với cô lại chẳng đủ sức lôi kéo. Giả như anh thể hiện rõ ràng hơn, giả như những lời anh nói cũng tràn đầy đam mê như những hành động trước đó của anh, có lẽ cô sẽ cố gắng chấp nhận, cố gắng tìm kiếm sự bao biện cho những sự thật mà cô biết về anh.

-Tôi đang mang trong mình đứa con của Ngô Khanh, và tôi hạnh phúc vì điều đó. Bởi thế tôi và Khanh sẽ lấy nhau.

Từng lời từng chữ rõ ràng tới như vậy, biểu hiện của cô nghiêm túc tới như vậy, bảo anh sao có thể coi như không hiểu gì được đây. Nhưng phải làm sao, anh một chút cũng không hề muốn tiếp nhận điều này. Dù thế, anh hoàn toàn chỉ biết bất lực.

-Có lẽ anh sẽ cảm thấy bất công nếu tôi không nói cho anh biết lí do, kẻ phong lưu đào hoa như Trần thiếu gia đây làm sao mà hiểu được mình đã làm gì để bị người yêu và bạn bè phản bội như vậy có đúng không?

Đúng thế, anh rất thất vọng, thất vọng anh đã làm gì, rút cuộc đã làm gì để nhận lấy kết cục bi thảm này. Từ đầu chí cuối nâng niu trân trọng một người con gái bình thường về mọi mặt ấy như viên ngọc quý khiến trời đất phẫn nộ tới vậy sao?

-Trước tiên tôi chỉ muốn anh trả lời giúp tôi một câu hỏi rằng trước tôi anh đã hại đời bao nhiêu cô gái tội nghiệp thế này rồi, anh làm họ hạnh phúc, chiếm đoạt họ sau cùng vứt bỏ họ đã là lần thứ bao nhiêu trong cuộc đời để dãi dẳng khinh bỉ này của mình rồi?

Những lời cô nói gọi mở trước mắt anh một quá khứ không mấy xa xôi. Đột nhiên anh bật cười, giọng cười chất chứa chỉ toàn cay đắng. Gặp được cô anh những tưởng bản thân nỗ lực vì cô mà thay đổi thì có thể dễ dàng gói gém tất cả quá khứ dung tục trụy lạc trước kia của mình lại rồi ném bỏ, cuối cùng quá khứ vẫn cứ là quá khứ, làm nên hiện tại và tương lai thì quá khứ mãi mãi sẽ luôn tồn tại. Nhưng tất cả anh đều không quan tâm, anh chỉ không ngờ được rằng lại có ngày hai tiếng “quá khứ” làm ảnh hưởng tới anh nghiêm trọng như vậy, không ngờ được rằng Dương Mẫn cô là hiện tại cũng là tương lai của anh lại ngốc nghếch tự cho mình giống như quá khứ. Là anh đã xem nhẹ sức công phá của quá khứ hay vì anh quá tự mãn ngồng cuồng tin tưởng vào tình yêu của cô sẽ có thể bỏ qua hết mọi lỗi lầm trước kia của anh? Dương Mẫn em chẳng lẽ yêu anh hơn tới vậy sao???

Mọi chuyện đã tới nước này anh phải giải thích, nếu không nhất định là sẽ chấm hết, kết thúc thật mất. Nhưng giờ giải thích gì nữa nhỉ, cô đã có thai với Ngô Khanh, cô với Ngô Khanh sắp cưới nhau, thiệp mời đã bày ra trước mắt chân thực tới thế, còn có thể bắt đầu lại sao, còn có thể không cam chịu kết thúc sao?

Sự im lặng của anh cùng với điệu cười trước đó của anh, Dương Mẫn cuối cùng cũng phải tin những lời Mạc Hân nói. Ai cũng có thể thấy Mạc Hân yêu

Ngô Khanh nhiều thế nào, sau tất cả những gì đã xảy ra giữa Dương Mẫn và anh, cô gái đó chia rẽ cô và Trần Hạ thì được lợi lộc gì. Lúc đó cô bất chấp vẫn không muốn tin những thứ đã quá rõ ràng như thế cũng chỉ vì cô đang mất dần hi vọng, không muốn tới niềm tin duy nhất của cô nơi Trần Hạ cũng trở nên vô nghĩa, nhưng rồi sự thật không thể thay đổi, Dương Mẫn giờ chỉ biết dựa vào thân mình, không một ai trên đời này còn đáng tin nữa...

Kết thúc tình yêu giữa cô và anh nhanh gọn tới nực cười. Không cần lớn tiếng, không cần giận dữ khó chịu như cô từng nghĩ qua, thật sự là cô đã yêu anh vô ích. Cô hận Ngô Khanh bao nhiêu càng cảm thấy hận Trần Hạ bấy nhiêu đã khơi mào tất cả bi ai đau đớn cuộc đời cô. Cô muốn hủy hoại tên cặn bã kia vì cô ngoài hận hấn chỉ còn biết hận hấn, nhưng với Trần Hạ cô nín nhịn nuốt trôi mọi thứ, coi như điều duy nhất còn lại cô có thể làm để an ủi trái tim chỉ toàn những tổn thương của mình. Tạm biệt những mơ mộng ảo tưởng về một tương lai tươi sáng trước kia, cô cất bước ra đi, tiến vào một thế giới đen tối đáng sợ.

Trần Hạ vẫn bất động mãi như thế rất lâu, rất lâu, ngũ quan không chút cảm giác, đầu óc mê muội muốn nghĩ rất nhiều đến nỗi chẳng biết phải nghĩ về cái gì nữa. Hình như là vừa mới này vợ chưa cưới của anh tới và nói lời từ biệt anh để đến với gã bạn thân lâu năm của anh, thứ rõ nét nhất anh có thể định hình được chỉ có vậy.

...

Trần Hạ tới gặp Mạc Hân là để làm gì, anh vẫn còn chưa cam chịu muốn tìm kiếm thêm hi vọng gì?

-Cậu đã biết được những gì rồi hả?

Trần Hạ nóng vội mất bình tĩnh không phải là người bạn bấy lâu nay Mạc Hân cô quen biết, lẽ nào lần này thực sự Ngô Khanh đã phán đoán sai, cô đã đồng tình không đúng thời điểm? Cậu ấy thực sự yêu Dương Mẫn sao???

-Ngô Khanh chỉ là đột nhiên hứng thú muốn giúp cậu xử lí lần này thôi...

-Xử lí cái con khỉ gì, giúp cái con mẹ gì, chơi hoa đã có chủ là sở thích của hấn nhưng không phải trước nay đã giữ nguyên tắc là không động tới người của bạn sao?

-Cậu cấu giận với tớ mà làm gì?

Mạc Hân cậu sao có thể dừng đứng tới như thế, hả????

Tình bạn kéo dài gần hai mươi năm trời, Trần Hạ – Ngô Khanh hoạn nạn có nhau, tâm tư tương thông, chưa từng một lần bất đồng, càng đừng nói đến việc lớn tiếng hay cãi vã, Trần Hạ ngày hôm nay tuy không phải là trước mặt song nhắc tới Ngô Khanh lại chửi thề giận dữ như vậy hoàn toàn là bị cực tuyệt tình yêu giờ muốn tuyệt giao luôn cả tình bạn?

-Với cô gái đó cậu nghiêm túc thật sao?

-Tớ yêu cô ấy, yêu đến mức trở nên tôn sùng, trân trọng, một chút cũng không muốn mạo phạm, chỉ muốn giữ cho cô ấy thuần khiết tới tận giờ phút có thể cùng tiến vào lễ đường chính thức công khai với cả thế giới mối quan hệ nghiêm túc của cả hai. Vậy mà tên khốn Ngô Khanh hấn dám chạm đến cổ, chắc hấn đã dung tục mà tổn thương cổ. Tớ...

Tại sao giờ này những lời tình cảm ấy lại có thể không cần thiết tuôn ra trôi chảy như thế, cái ý nghĩ đó làm anh nín bặt, cảm giác vô dụng chưa bao giờ lại rõ ràng tới vậy.

Mạc Hân thừa độ nhạy bén để hiểu được những gì đang diễn ra trong Trần Hạ, tình cảnh của cô cũng chẳng vẻ vang gì hơn, nhưng sao cô vẫn còn đủ bình tĩnh chịu đựng được tới bước này. Đôi lúc cô căm ghét tới ghê gớm cái sự mầu mị cam chịu ấy của mình.

-Cậu không thể phủ nhận được rằng tất cả mọi sai lầm đều là khởi nguồn từ cậu, chẳng phải một mình cậu đau khổ đâu, thế nên hãy dừng việc bất bình ích kỉ của mình lại và chấp nhận sự thật đi.

-Tại sao cậu có thể dễ dàng như vậy, cậu yêu Ngô Khanh sao, thực sự yêu hấn sao?

-Thế bây giờ còn có thể làm gì được nữa, HẢ????

Lần đầu tiên Mạc Hân giống một cô gái bình thường, phần nộ thì la hét, đau đớn thì khóc thét, đúng là được thỏa mãn cảm xúc của bản thân thoải mái biết mấy. Trần Hạ giờ cũng đã hiểu anh chẳng qua là bông bột thiếu chín chắn, trước sự điềm tĩnh kiềm chế trước đó của Mạc Hân thật quá đáng hổ thẹn.

-Là lỗi của tớ đã khiến cậu phải liên lụy, tình cảm hơn chục năm qua của cậu với Ngô Khanh bỗng chốc trở nên vô nghĩa, sau chuyện này người khổ sở nhất là cậu, tớ có thể làm gì đây, kéo cậu cùng phải đau đớn nhường này, tớ phải giải quyết mớ hỗn độn này ra sao đây Hân Hân...

Cùng cực tuyệt vọng, anh ôm mặt than khóc, cũng đồng thời là che giấu đi những giọt nước mắt chua chát đang tràn ra không thương tiếc. Yếu đuối, yếu đuối thế này, trở thành kẻ thất bại đáng lắm mà.

Nhưng Trần Hạ anh nào có biết trong cái mớ hỗn độn mà anh vô tình đã gây ra đó người đau đớn nhiều nhất chính là người con gái anh từng chút trân trọng lại bị kẻ khác thô lỗ chiếm đoạt, người con gái chân yếu tay mềm một mình tiến vào địa ngục chiến đấu với ác quỷ trong nỗi sợ hãi bủa vây, người con gái một chút niềm tin trong tim cũng không còn...

Cuộc đời này từ khi nào đã biến thành ác mộng như vậy?

...

Dương Mẫn cô trong bộ váy cưới xinh đẹp như thế, sắc thái lại đầy vẻ hạnh phúc như thế, có sao lại không phải là cô dâu của anh. Anh đã nghĩ mình sẽ chịu đựng được mà bày ra trước mắt cô vẻ ngạo mạn như không hề hấn gì của anh, anh đã nghĩ mình sẽ chịu đựng được mà hiên ngang xuất hiện trước mặt tên phản bội Ngô Khanh, nhưng sau cùng anh vẫn chỉ là kẻ bại trận, ôm nỗi nhục mà lẳng lặng rời đi. Lòng không muốn nhưng tim lại không ngừng kết tội, làm sự việc trở nên như thế đều là do anh, lỗi đều là từ anh.

Ngập trong men say, Trần Hạ vẫn không tài nào quên hết được mọi chuyện, ngược lại càng như rõ nét hơn những gì đã xảy ra. Nụ hôn cuồng nhiệt đầu tiên cũng là cuối cùng giữa anh và cô, ngọt ngào đến mê là thế, tiếng thở của cô văng vẳng bên tai hấp dẫn chết người là thế, nhưng sao tiếp nối lại lạnh lùng đau đớn tới vậy. Nếu như cô không còn yêu anh hà cớ gì phải mạnh mẽ tới vậy? Anh nhớ cô, nhớ cô tới muốn chết đi cho rồi. Vì sao anh lại yêu cô điên cuồng như thế này anh hoàn toàn không mong cô biết, càng không bao giờ được phép cho cô biết. Tuy nhiên, giờ điều đó có còn ý nghĩa nữa sao, cô có còn quan tâm tới anh nữa sao? Mọi chuyện đã chính thức chấm hết rồi.

Đột nhiên có một người làm anh nghĩ tới lúc này, không phải xa lạ để giữ khoảng cách nhưng cũng không quá thân thiết để có thể trút nỗi tâm tư, một người như thế anh thực sự cần cho bản thân thoát khỏi đơn độc mà trở nên tội nghiệp.

-Mạc Hạ, cậu đang ở đâu vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mặt Sở Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Đôi giớ

Sau khi phũ phàng anh hết gián tiếp sang trực tiếp, Mạc Hân cô đột nhiên có ý đồ gì mà lại biến thành hồ ly dụ dỗ anh như vậy? Chỉ đơn giản vì muốn có người ngủ cùng thôi sao? Ôm cô trong vòng tay, Mạc Hạ thấy mình thật đáng thương làm sao. Anh trộm nghĩ nếu như anh giống như Ngô Khanh cường bức cô rồi nói mình sẽ chịu trách nhiệm, liệu cô có giống như Dương Mẫn dù giả dối cũng sẽ cam chịu ở lại bên cạnh anh? Cách làm bí ối đậm chất gã họ Ngô kia như thế, chẳng phải cô sẽ không thể phản kháng sao, biết đâu được còn thấy anh so với hắn ta chẳng hề thua kém mà gục ngã trước anh thì sao.

D.K: Lạy hôn thanh niên này thích bị ngược nghĩ ai cũng có chung sở thích với mình, mô phật mô phật.

-Hân Hân...

Lại một lần nữa anh gọi tên cô trong đêm, cứ mỗi lần gọi nổi nhớ lại như một lần tăng lên dấu cho hiện giờ cô đang ở ngay cạnh bên anh, gọn gẽ trong vòng tay anh, buông thả gục đầu vào ngực anh. Cô đối với anh chính là tàn nhẫn như thế, lôi kéo anh trở lại, không ngăn ngại mà tiếp xúc thân thể với anh, phải hư đốn muốn nằm trong sự bao bọc của anh mới ngoan ngoãn đi vào giấc mộng đẹp có lẽ chẳng hề có sự hiện diện của anh, khiến anh hiểu rằng có thể chạm vào thân xác cô nhưng mãi mãi cũng không thể nhìn thấy trái tim cô. Sắc nữ xấu xa, anh hận cô muốn hành hạ cô biết nhường nào, lại vì quá yêu cô mà trở nên bất lực thành ra tự ngược đãi mình biết bao nhiêu. Hóa ra anh trở nên M như thế này đều là vì cô đã gián tiếp hại anh bấy lâu.

Bàn tay anh khê vuốt gương mặt cô, lại tìm đến đôi môi cô dịu dàng cảm nhận, cô có biết rằng trong lúc cô chẳng màng điều gì vẫn ung dung ngủ như thế anh đã hôn cô bao nhiêu lần, dục vọng trong anh cứ trỗi dậy lại vụt tắt sau cùng đều chỉ có thể ngậm lấy đôi môi cô mà thỏa mãn. Mạc Hân tiểu thư không những rất tàn nhẫn mà còn vô cùng thủ đoạn, cách cô đang làm với anh rõ ràng không chỉ là cảnh tỉnh anh về sự vô tình của cô mà còn là thách thức anh muốn yêu được cô phải nỗ lực rất nhiều, hi sinh rất nhiều, lại cam chịu rất nhiều, bản thân anh còn không thể chiến thắng thì đừng nghĩ tới việc chinh phục được trái tim bao năm chỉ chất chứa Ngô Khanh của cô. Cô thật ác quá đi mà, sao anh lại gặp phải cô chứ, sao Chủ tịch Mạc lại đưa anh vào cái nhà đó chứ?

-Anh yêu em, anh muốn em, nhưng anh sẽ đợi, nhất định sẽ đợi được.

Trong cơn mơ kẻ khổ nạn nào đó làm cô rơi nước mắt, Mạc Hạ đau đớn nghe tiếng trái tim mình tan nát...

...

Bị bạn thân cướp mất vị hôn thê, chính vị hôn thê cũng lạnh lùng cự tuyệt, nhìn cái sự chán đời toàn tập của Trần Hạ giờ phút này cũng là hợp tình hợp lý lắm, nhưng sao Mạc Hạ anh lại chẳng thấy mình vẻ vang hơn là bao, có khi còn thấy chỉ cần đối họ nữa thôi là có thể trọn vẹn giống nhau rồi.

-Sắc mùi phụ nữ, tôi đã làm phiền cậu rồi sao?

Đang say mà Trần Hạ vẫn có thể tỉnh táo tới vậy, quả không hổ danh công tử phong lưu chỉ sau có Ngô Khanh.

-Tôi không giống hai người các cậu có thể ngủ với bất kì người nào.

-Đừng nói là tôi vừa phá cậu với Mạc Hân nha, đồ ngốc ấy suy sụp tới mức không màng cả việc ngủ với em trai mình để giải khuây sao?

-Sao không nói là nỗ lực của tôi cuối cùng cũng đã có kết quả?

-Nhìn cậu thảm chẳng khác gì tôi đây Mạc Hạ à. =)))

Việc anh có thể chinh phục được Mạc Hân khó tin tới thế sao, đáng mang ra giễu cợt như vậy sao? Rút được kinh nghiệm rằng đừng bao giờ chọc vào kẻ đang bất mãn với cuộc đời mà hại vào thân.

Sau màn chào hỏi chỉ toàn những đả kích, cả hai nhanh chóng rơi vào im lặng, sự ồn ào của quán bar cũng chẳng thể nào chen được vào giữa thế giới u ám của hai người bọn họ. Mãi rồi họ Trần mới thở dài một cái, não nề cay đắng.

-Giờ chỉ ít cậu còn có thể có cơ hội với Hân Hân rồi, sau chuyện này đột nhiên cậu chả mất gì lại được ngư ông đắc lợi. Nhìn cậu tôi ngứa mắt quá đi.

Thế thì gọi Mạc Hạ anh ra đây để làm gì, anh vì một thằng chán đời mà bỏ mặc “người yêu” cô đơn một mình trong cơn ác mộng, còn chẳng nói đến sự tiếc nuối của bản thân khi phải rời xa vòng tay anh khỏi cô. Anh đâu phải người tốt gì cho cam, sở dĩ cũng chỉ vì quá lịch sự với kẻ tội nghiệp Trần Hạ kia mà thôi.

D.K: Suy cho cùng cũng là hai kẻ tội nghiệp với nhau còn gì nữa. =)))

-Không phải vừa nói tôi rất thảm đó sao?

-Mạc Hân là ai chứ, nếu dễ dàng nắm bắt được liệu có thể đủ sức hấp dẫn cậu từ ngay những ngày đầu tiên như vậy? Cái tôi muốn nói tới là cơ hội của cậu kìa, có cơ hội là coi như còn hi vọng rồi.

-Giờ cậu vẫn còn đủ sức lo nghĩ cho chuyện tình cảm của người khác nữa cơ à, còn ra về đau khổ đáng thương như vậy mà làm gì, cho ai coi đây?

-Ừ, nói phải ha?

Trần Hạ tuy cũng là loại thiếu gia nhà giàu ăn chơi chác tán thích tìm trò tiêu khiển, nhưng khác với Ngô Khanh cậu ta thể hiện là một người đứng đắn đàng hoàng, đối với những người thân thiết cũng rất phóng khoáng nghĩa hiệp, nhìn qua thôi cũng muốn gần gũi, còn với kẻ nào đó ngạo mạn phách lối nghe tên cũng đã thấy khó chịu. Nhưng nói thế nào thì căn bản là cũng vì ánh nhìn của Mạc Hân ảnh hưởng tới thái độ của Mạc Hạ, từ năm tám tuổi đã bắt đầu theo nguyên tắc như vậy rồi. =)))

-Tôi đợi mãi cuối cùng cũng tới được cái ngày có thể không ngăn ngại mà lại gần cô ấy, khiến cô ấy dứt bỏ hoàn toàn với thằng khốn đó phải đợi thêm tôi cũng sẽ đợi.

Kể từ ngày nhận ra ánh mắt Mạc Hạ nhìn người bạn Mạc Hân của mình vượt quá mức độ của một người em trai nhìn chị gái, biết cậu ta chịu đựng khổ sở nhưng cũng chưa bao giờ Trần Hạ lại thấy cậu ta ủy mị nhường này. So với nỗi đau ấy, nỗi đau của anh có là gì, so với sự chân thành tuyệt đối ấy, tình cảm thiếu tính chắc chắn của anh có là gì.

-Dù sao tôi vẫn rất ghen tỵ với cậu, có đau đớn cũng không thấy hổ thẹn với bản thân, đâu như tôi toàn bộ lỗi lầm đều tự thân gây ra, còn chẳng có tư cách biện minh cho mình.

Đột nhiên cả hai không hẹn mà cùng cười, đều thảm hại như nhau mà còn người nâng kẻ đỡ coi ai mới là người đáng thương hơn, khôi hài làm sao, đáng sỉ nhục làm sao. Nhưng có gì đó trong nụ cười của Mạc Hạ là một sự miễn cưỡng.

-Cậu nghĩ vị hôn thê của cậu và thằng đó có thể hạnh phúc với nhau không?

Trần Hạ bàng hoàng như bưng tỉnh. Từ lúc sự việc bắt đầu, anh đã vì sự tuyệt tình của Dương Mẫn, vì cái sự ràng buộc giữa cô với Ngô Khanh và vì sắc trắng trong lễ cưới của cô lòng chỉ nghĩ tới nỗi khổ của bản thân mà chưa từng một lần nghĩ tới hoàn cảnh cô liệu có thực sự không vấn đề gì như có thể hiện. Lẽ nào cô hận anh, cảm kích Ngô Khanh đã anh hùng ra tay cứu giúp cô thoát nạn, can tâm tình nguyện lấy hán hồng báo đáp ân tình? Lẽ nào sự việc này lại có thể hiểu theo cái cách không thể tin nổi như vậy?

-Nhìn cô ấy không có vẻ gì là không ổn cả

Nói ra được câu ấy quả rất xứng với từ “đồ ngốc”, thành ra như ngày hôm nay cũng là đáng đời. Không biết phải làm sao với cái kẻ bề ngoài sát gái mà bề trong chẳng hiểu chút gì về phụ nữ kia, Mạc Hạ chỉ bóng gió.

-Hân Hân mạnh mẽ thế nào, ức hiếp tôi vô tình thế nào, cuối cùng nằm ngay trong vòng tay tôi cũng không ngăn được nước mắt mà gọi tên “Ngô Khanh”.

Nhưng vô tình những lời bóng gió này đã khắc họa tình cảnh không mấy tự hào của anh lại còn chẳng thể khiến Trần Hạ đa thông não bộ.

-Ý cậu là có thể Mẫn Mẫn nằm trong vòng tay Ngô Khanh nhưng vẫn sẽ khóc và gọi tên tôi sao?

Mẹ kiếp thằng ngu này... +__+__+

-Thôi tốt hết là cái kẻ vừa ngốc vừa thiếu tính kiên nhẫn như cậu nên cho qua hết chuyện này và bắt đầu lại với người xứng đáng hơn đi. Vừa hay có một thú vị rất đáng để thưởng thức đang bày sẵn rồi kia.

Ánh mắt đen tối của Mạc Hạ đánh về phía quầy bar, dừng lại trước hình ảnh một cậu nhóc bartender đáng dấp thu sinh, thi thoảng khoe môi cong lên mỉm cười với khách làm nổi bật hoàn toàn sắc diện tràn đầy sức sống của tuổi trẻ, chạm ánh nhìn Trần Hạ đột nhiên trở nên ngưng ngưng quay đi. Rất nhanh anh cau có, quay trở lại lờ mờ Mạc Hạ không cả nể. Đáp lại, cậu ta vẫn chỉ cười, cái điệu cười Mạc Hân rất ghét nay có thêm một đồng minh là anh.

-Từ lúc tôi tới đã để ý nhóc đó không ngừng liếc trộm cậu rồi. =)))

-Cái quái gì vậy hả?

Lần này thì Mạc Hạ cười ha hả khoái chí.

-Cho cậu một lời khuyên là đôi lúc cũng nên đổi gió, hướng hồ nam – nam đạo này đang là xu hướng đấy, và lại nhóc đó cũng được lắm mà haha.

-Vợ chưa cưới với bạn thân lấy nhau, uất hận từ thẳng mà thành cong??? Cậu thấy tôi chưa đủ thảm hại tới vậy à?

-Ôa, tưởng cậu không biết gì cả hóa ra cũng có chút am hiểu đấy chứ.

Khốn nạn, sao anh lại nghĩ tới tên này rồi gọi hấn đến với ý có thể giúp gì cho anh chứ, cứ để hấn nằm đồng sàng dị mộng với Mạc Hân ở nhà kia có lẽ hấn sẽ phải khổ sở thức tới tận sáng chứ đâu có ở đây hết đã kích lại chọc phá anh như này.

Mạc Hạ bỏ về, giờ Trần Hạ đột nhiên lại bị cậu nhóc bartender kia làm cho phân tâm, bản thân cứ tò mò không hiểu cậu ta liếc trộm mình là có ý gì vô thức lại liếc nhìn trộm cậu ta. +__+ Còn chưa kịp lên án mình vô sỉ mới này còn chửi rủa Mạc Hạ trên chọc giờ đã hưởng ứng đầy hứng thú thì đã lần thứ hai mất nhìn mất với nhóc kia. Vẫn là điệu bộ thiếu tự nhiên tới kì lạ ấy, liệu có phải là anh đã quá nhạy cảm? Không phải, tới Mạc Hạ còn thấy có gì đó bất ổn cơ mà. Thì bởi hấn muốn chọc anh kiểm tra tiêu khiển trong lúc buồn phiền chứ sao, anh mà cũng tỏ ra thế này không phải là đã trúng bẫy của hấn rồi? Lại không đúng, sao mọi thứ tự nhiên phức tạp như vậy, lại còn kéo theo không phải nữ nhân mà là một thằng nhóc, nực cười, khôi hài. - ____ -

Nhưng rồi dần dần lí trí hơn, anh chợt nhận ra sự quen thuộc từ cậu nhóc kia. Bất giác vẫy tay gọi cậu lại gần.

-Cậu... là em họ của Mẫn Mẫn, Dương Nhật Nam?

-A, cuối cùng anh cũng nhận ra em, không ngờ còn nhớ cả tên. ^-^

Nụ cười rạng rỡ phản kích kia là sao chứ? @@ Điện thật, mấy lời của Mạc Hạ gây hại quá đi mà.

Em họ của Dương Mẫn, tức là cũng biết chuyện của anh, chết tiệt nhất là chỉ biết cái vẻ ngoài của nó rằng anh là kẻ đáng thương bị phản bội. Không lẽ tới đây anh còn để cho một thằng nhóc tỏ vẻ thương hại nữa?

Giờ anh với Dương Mẫn chẳng còn gì cũng chẳng cần thiết phải dây dưa với người nhà của cô nữa, không muốn nhưng cái vẻ dửng dưng của anh vẫn cứ lộ lộ khiến nụ cười Dương Nhật Nam có phần khiên cưỡng. Có lẽ nên chấm dứt sự thiếu thoải mái này tại đây, anh nói lời tạm biệt rồi nhanh chóng đứng lên tiến về phía quầy thanh toán.

-Anh Hạ...

Thằng nhóc này rõ ràng chẳng thấy chỗ nào nam tính, nhất là cái cách cậu ta ngại ngùng ánh mắt nhìn anh, không ngăn được toàn thân anh run lên một cái. Chờ đợi mãi cậu ta mới nói tiếp được câu dờ dàng.

-Anh có thể đợi em một lúc, em sắp hết ca, anh vừa uống rất nhiều rượu không thể lái xe, giờ lại không có taxi...

Ý cậu ta không phải là muốn đưa anh về chứ? Không lộ liễu quá như vậy chứ? Lần này thì da gà thay nhau nổi lên. Rất muốn phủ phàng “tôi có thể gọi taxi riêng” nhưng không hiểu sao lại chuyển thành “ừm”, thanh toán xong ngồi chờ cậu nhóc ấy. Cũng không hiểu sao khi ấy lại nhớ tới lời Mạc Hạ rõ ràng từ một: “Cho cậu một lời khuyên là đôi lúc cũng nên đổi gió, hướng hồ nam – nam đạo này đang là xu hướng đấy, và lại nhóc đó cũng được lắm mà haha.” Đúng là được thật, hiếm có tiểu thụ nào lại có thể chủ động được như thế.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mặt Sở Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đột nhiên lại thấy mùi đam mỹ???

Trong căn biệt thự nào đó có một trai thẳng nào đó với một cậu nhóc bartender chủ động nào đó đang hôn nhau đắm thiết. Tình huống này thì không còn là thẳng nữa rồi, chủ động thế cũng không còn trông giống thụ nữa rồi. Ấy da, hại não quá, hại não chết tôi thôi.

Trần Hạ anh cũng không biết tại sao sự việc lại thành ra như thế này, đã bắt đầu như thế nào, đã nói những gì mà lại có thể tiến tới tình cảnh hiện tại. Hàng vạn lần thấy bản thân đáng chết nhưng lại không thể dừng lại, bởi đối phương về ngoài “tiểu yếu đào tẩu” nhưng hành động lại quá ư mãnh liệt không buông tha anh chút nào, hơn cả cang đi sâu cang không thấy gì ghê tởm như anh vẫn từng nghĩ về mối quan hệ nam – nam, ngược lại cũng ngọt ngào không kém lúc làm với phụ nữ, hay tại cái phong thái “nữ tính” ngọt ngào của Dương Nhật Nam tung hỏa mù làm anh mất phương hướng. Tự nhiên anh lại nghĩ cậu ta có đúng là tên Nam không vậy? - ____ -

Có một điều Trần Hạ chắc chắn là anh đã chủ động hôn cậu ta trước (chết tiệt, sao lại như thế thì anh quên con mẹ nó mất rồi @@) nhưng cho tới giờ phút này thì anh hoàn toàn ở thế bị động. * __* Anh một phút nông nổi nào đó đã nghĩ nếu có thực sự phải bẽ cong để bắt đầu lại cuộc đời mới thì cũng sẽ đường hoàng mà làm một tổng công không lẽ chỉ vì ba tiếng “thiếu – kinh – nghiệm” mà phải cay đắng làm tiểu thụ, để thằng nhóc nhìn cũng biết là nữ vương thụ kia lần át? Mà mấy cái này anh cũng không rõ lắm đâu, “nữ vương” trong “nữ vương thụ” liệu có phải ám chỉ sự mạnh bạo có thể khuất lấp được cả tổng công? Ấy da, lại hại não nữa rồi.

Mãi phân tích nãy giờ, Trần Hạ giật thót khi cả Dương Nhật Nam cả anh đều đổ xuống sofa, anh bị đè, đầu đập cái cốp vào chiếc Ipad anh vẫn hay lơ đãng để trên ghế thay vì đặt lên bàn, khẽ chau mày nhưng miệng lại ngu ngốc kêu “a” một tiếng. Tiểu thụ, tiểu thụ, sao rõ ràng yếu đuối y hệt tiểu thụ. >.< Nụ cười ám muội của tổng công đội lốt nữ vương thụ làm Trần Hạ nhục đếng người.

-Đau hả? – Giọng nói trở nên ma mị kinh hồn. @@

-Cậu dám không dùng kính ngữ? – Tiểu thụ đội lốt tổng công bắt màn đòi quyền lợi.

-Em xin lỗi, hi. ^-^

Rồi chẳng chờ “anh” đòi bồi thường, “em” ngay lập tức dùng hành động tạ lỗi, duy chỉ có điều cách tạ lỗi đôi bên cùng có lợi này hơi bị tiện nhân một chút, à mà không, là rất nhiều chút. =)))

Trần Hạ trong lĩnh vực hôn lần đầu tiên bị kẻ khác cướp đi sinh khí, nhưng theo như phân tích kỹ càng của khi nãy tất cả đều là vì anh “mới vào nghề” kinh nghiệm còn thiếu thốn, không có quyền bất mãn, chỉ biết nhẫn nhịn cam chịu bị “đè” theo cả hai nghĩa. Tuy nhiên đối phương là một người vô cùng hiểu chuyện, nhận biết được sự bất ổn của hoàn cảnh cũng nhân ái hết mức cố gắng kiềm chế sự hưng phấn của bản thân, lần cuối chủ động.

-Anh đừng bị động mãi như thế được không? (Đè em ra đi chứ! =))))

Lưu ý lời trong ngoặc là của tác giả nha, của thằng tác giả biến thái đó nha!!!

-Vì tôi không có kinh nghiệm. . .

Ôi mẹ kiếp, sao anh có thể nói trắng phớ cái sự xấu hổ đó của mình ra chứ? Vì nó mà anh đã không được làm tổng công rồi, giờ nhờ thêm câu nói kia mà xác định luôn là nếu cong nhất định chỉ có thể làm tiểu thụ, huhu, còn đâu khí thế lẫy lừng của Trần Hạ nữa.

Thật may “tổng công” tâm lý chết người chỉ cười khi mà thừa nhận.

-Đúng em là gay nhưng cũng không hề có kinh nghiệm, đây là lần đầu tiên của em.

Bỗng nhiên Trần Hạ thấy mình thật xấu xa, muốn đòi gió giải khuây lại lỡ động tới “gay tân” nhà người ta, nếu là anh phải dành lần đầu tiên đáng quý của mình cho một kẻ vừa thẳng vừa chỉ có ý nhất thời nhất định sẽ vô cùng tức tối, vô cùng tổn thương. Anh đẩy cậu nhóc ra, lùi húi ngồi dậy.

-Thật lòng xin lỗi cậu, với những người như cậu hẳn việc này rất khó khăn vậy mà một kẻ không hợp tiêu chuẩn như tôi lại dễ dàng lấy đi nụ hôn đầu của cậu như thế.

-Anh đang thương hại em đó sao?

Không phải, anh không có ý gì với “thân phận” của cậu nhưng hình như những lời của anh lại không đồng quan điểm. Muốn giải thích nhưng sao chẳng dễ dàng.

-Với cả là em chủ động muốn theo anh về mà, anh không việc gì phải cảm thấy có lỗi, em tự làm tự chịu, huống chi em cũng không mất gì cả. Hôm nay với anh lại là một ngày tồi tệ, có lẽ em đã làm phiền anh rồi.

Không đến mức làm phiền nhưng cũng có hơi rắc rối, vô tình lại khiến hoàn cảnh anh trở trêu không tả nổi. Không lấy được chị gái thì quay ra chơi thằng em họ, cái thể loại gì vậy nè? Ngày mai anh nhất định phải táng thẳng cái Ipad đã làm nhục anh vào mặt gã Mạc Hạ đã khơi mào vụ này. - ____ -

Chuyện ngày mai chớ làm hôm nay, anh giờ phút này phải giải quyết tình huống của hiện tại xong xuôi cái đã, về đáng thương kia của Dương Nhật Nam ép buộc anh có muốn cũng không đủ sức phủ phàng, bàng quan, đành đối lòng trần an.

-Không phiền, không phiền chút nào. Nhờ cậu mà tôi cũng có một trải nghiệm mới mẻ rất thú vị.

-Anh giờ lại đang coi em như thú vui đấy à? ^^

Chết tiệt, người làm kinh doanh như anh sao tự nhiên lại biến thành kẻ không biết cách ăn nói thế này?

- Ý tôi là cảm giác rất tuyệt, cảm ơn cậu.

Ít ra anh cũng phải nghĩ trước khi nói, lời khen rõ rệt kia vô tình lại làm ai đó mặt đỏ bừng, hưng phấn tất ngúm lại được đà trỗi dậy, quay ra nhìn anh mê đắm.

- Anh trả ơn em đi.

Cậu ta rất biết cách đòi hỏi, đến tạ lỗi cậu ta còn đầy hứng thú, được trả ơn ắt là không ngu gì bỏ lỡ. Nhưng mà anh lại không thấy ghê ngại cậu ta cho lắm, ngược lại lúc này nhìn kĩ thấy cậu ta rất đẹp trai, vì em nó đẹp em nó sẽ được tôn trọng hơn, hẳn là thế.

- Nhưng cậu nên biết tôi đối với cậu không có gì cả...

- Em chẳng quan tâm, em chịu hết nổi rồi, anh mà không nhanh em sẽ không cho anh có cơ hội chủ động đâu.

- Tên nhóc này, rõ ràng cậu mới là thụ sao cứ dám to gan đòi dè tôi như vậy hả?

Trần Hạ cuối cùng cũng biết thế nào là trở thành tổng công, cảm giác được đề lên người khác chưa bao giờ lại thấy vinh quang và đáng tự hào đến vậy, đúng là rất thú vị.

- Hạ...

Ngang nhiên gọi tên anh thân mật như vậy, tên nhóc này đúng là nữ vương thụ rồi, không tầm thường chút nào.

- Còn cứ không dùng kính ngữ nữa. = _ =

- Không thích.

Tên nữ vương thụ này không đáng yêu gì hết, toàn chọc tức anh thôi, đáng ghét, đáng ghét!!! =’= Anh mang tất thảy những cay cú đó ném vào hành động, khí thế lấy lòng vùng dậy, cuồng dã tiến sâu vào trong vòm miệng nữ vương thụ hết quán lại đẩy lưỡi cậu, làm loạn tung lên, tiếng rên rỉ hối lỗi của cậu nhóc ấy làm anh hả lòng hả dạ, khẽ cắn vào môi cậu mà thì thầm.

- Cấm cãi lời tôi nữa nghe không?

- Không. ^-^

Cứng đầu cứng cổ, song lại thấy có chút hấp dẫn. Anh đưa lưỡi liếm vành tai cậu rồi cắn nhẹ một cái, cả người cậu khẽ giật, làm anh thấy hưng phấn tăng lên không giới hạn. di chuyển xuống dưới cổ thon thả mịn màng như con gái của cậu, hành động vẫn y chang đưa lưỡi cọ xát rồi cắn cái phập, nhưng lần này anh cố tình dùng lực mạnh khiến cậu kêu “á” một tiếng rõ đau, không giấu nổi thích thú anh bật cười. Ai đó nằm dưới bất bình.

- Hạ Hạ khôn nạn chơi ác.

Nhưng mà sao lại là những lời đầy kích thích như vậy, tuy nhiên lại không phải là kích thích hưng phấn. Người duy nhất trên đời anh toàn ý cho phép gọi mình là Hạ Hạ chỉ có Mẫn Mẫn mà thôi, trái tim bị cô làm tổn thương giờ lại như nhói lên đau đớn. Anh gục đầu vào vai Dương Nhật Nam, lặng lẽ hồi lâu. Ban đầu còn thấy lạ, lúc sau cậu ta cũng hiểu ra vấn đề, dịu dàng vòng tay ôm lấy tấm lưng rộng của anh, nghẹn ngào.

- Không đáng để anh phải đau lòng, không đáng một tẹo nào.

- Cậu không hiểu đâu, lỗi đều là do tôi. – Anh đáp lại cũng nghẹn ngào theo.

- Cần gì phải hiểu nữa, anh và chị ta mãi cũng không thể là của nhau dù cho gã bạn đó của anh có chen vào hay không. Bởi còn có Dương Nhật Nam đây, em nhất định sẽ phá hai người tôi cùng. Nếu em không thể có được anh, chị ta càng không bao giờ có cơ hội.

Hình như có gì đó không ổn ở đây.

Trần Hạ nhìn thẳng vào mắt nhóc họ Dương, thế quái nào cũng chỉ thấy một sự nghiêm túc. Rút cuộc chuyện này là sao chứ? Đột nhiên cậu nhóc kia lại hóa thân thành “nữ nhân vật phản diện” làm đầu óc anh cứ quay mòng mòng, cộng với tác dụng của còn nữa thật quá hoàn hảo cho anh với cái có “đang không được tỉnh táo – không muốn chấp nhận những thứ có thể làm đau đầu như óc”. Trần Hạ anh sao lại hèn thế nhỉ?

Nói thì nói vậy thôi chứ thực ra anh đang rất tò mò, chỉ là anh biết cậu ta nhất định sẽ nói hết, chẳng cần anh mất công tỏ vẻ hứng thú mà làm gì. Nhưng quên mất một điều là cậu ta ngoài việc thân mật muốn gấp rút ra thì cái gì cũng muốn vòng vo dai dẳng.

- Nhưng thật may cả ông trời cũng không muốn hai người đến với nhau, em chẳng cần làm gì mà cả hai đã đường ai nấy đi, không những thế còn tuyệt giao vô tình.

Anh tốt hết không nên vương vấn nữa, cứ xuôi theo thiên ý đi cho rồi.

Thì anh cũng định không vương vấn nữa, cả Mạc Hân – Mạc Hạ cũng đều nói anh làm như thế, cái anh đang muốn biết là Dương Nhật Nam kia đối với

anh như vậy là có ý gì, nếu thực sự là vì tình cảm đối với anh thì có chút hơi khó tin, anh không dám nhận cái phúc phận được một thằng nhóc con chung tình mà trở nên phản diện tới vậy. Nhưng mà cậu ta biết nhiều thật đấy, cả cái sự thật về vụ rắc rối giữa anh với Dương Mẫn và Ngô Khanh người ngoài cuộc không thể nào biết cậu ta cũng nắm rõ, nếu không phải là cậu ta những tay can thiệp vào thì ắt hẳn cậu ta là kẻ biến thái bám đuôi theo dõi anh và những người xung quanh anh, không nữa thì nhất định là do tên tác giả khốn kiếp đã tiết lộ tin mật.

D.K: Xin người, gọi hồn tôi cũng phải có căn cứ hợp lý chút chứ, nghĩ tôi đây giờ đã là ngày tháng nào rồi còn để cái kẻ có tên như thế dụ dỗ mà bán đứng cả nhân vật trong truyện của mình, hoang đường và hoang tưởng quá nhiều.

Chọc vào tác giả lẽ dĩ nhiên hậu họa khôn lường, Trần Hạ đầu không nghĩ miệng đã nói.

-Cậu yêu tôi sao thằng nhóc?

Đối phương không nghĩ anh có thể dễ dàng thừa nhận vấn đề như vậy, không chán chừ mà vơ vào luôn, ép anh có muốn giả ngu cố tình không hiểu cũng không được.

-Nếu không vì yêu anh hà cớ gì lại phải khổ tâm như vậy.

Thôi rồi, cậu ta đã nói thẳng thừng ra thế, ngoài việc phủ phàng ra thì còn biết làm gì nữa. Nhưng quả thật cậu ta là một nữ vương thụ không vừa tạo nào, công nhận tình cảm xong thì ngay lập tức tiến tới bước thứ hai: xin danh phận.

-Giờ điều anh cần nhất là bắt đầu lại, càng cần hơn một người có thể giúp anh vượt qua quá khứ. Đàn bà con gái xưa nay luôn là bắt nguồn cho mọi phiền phức, chỉ bằng có ý muốn đổi gió thì hãy biến nhất thời thành lâu dài, đối tượng là em lại hoàn toàn một lòng một dạ vì anh. Xin hãy cho em cơ hội!

Vòng vo mãi rồi chính là muốn thế vào chỗ trống hiện tại trong tim anh, coi bộ đúng là thật lòng yêu anh. Anh biết cậu nhóc này đang học ngành liên quan tới PR, rõ ràng là rất có tương lai mà, khả năng thuyết phục đã chạm được tới anh rồi.

-Tại sao lại là tôi vậy? Tôi với chị họ cậu sắp sửa lấy nhau, cậu đâu thể lường trước được sẽ có sự cố mà chờ đợi ngư ông đắc lợi như thế? Lại còn định có ý muốn phá hoại, không lẽ sự việc giữa Dương Mẫn và Ngô Khanh là thành phẩm của cậu?

-Không đời nào. – Cậu ta cười cười, đầy thâm ý. – Nếu em mà tạo sóng gió thì sẽ không nhẹ nhàng thế đâu. Vấn đề này giữa mấy người các anh em cam đoan là không biết gì hết.

Bấy nhiêu khổ sở cộng rắc rối mà anh gặp phải đó mà cậu ta gói gọn ngon lành trong hai tiếng “nhẹ nhàng” nghe dễ nuốt như vậy sao, cậu ta còn có khả năng làm mối quan hệ giữa anh với Dương Mẫn kết thúc thảm hại hơn nữa sao? Gì mà đàn bà con gái xưa nay luôn là bắt nguồn cho mọi phiền phức, rõ ràng chỉ cần một mình cậu ta thôi cũng đủ cơ sở để đặt cảnh báo nguy cấp rồi. Anh thoáng rùng mình, rồi lại nhận ra này giờ vẫn tiếp chuyện nhau trong tình trạng công trên thụ dưới khó coi không tả được.

-Ngồi dậy đã rồi nói tiếp. – Sao cứ thấy bản thân có vẻ hơi bối rối, chết tiệt.

Tư thế đã thoải mái, khoảng cách đã tương đối, lúc này Trần Hạ mới lại để ý tiếp những suy nghĩ vừa bị cắt ngang của mình, liền hỏi luôn.

-Cậu thì có thể làm gì? Và lại tôi đang hỏi sao lại tôi cơ mà?

-Thế em hỏi anh sao lại là Dương Mẫn?

Ý cậu là chuyện yêu đương không có lý do rõ ràng phải không? Nhưng ánh mắt kia lại muốn nói với anh nhiều hơn thế. Không, không thể nào là cái anh không muốn nghĩ tới đó... Trần Hạ à Trần Hạ, anh kể từ cái ngày định mệnh ấy đã trở nên hèn nhát cả về hành động cả về tư tưởng, những cái anh không muốn thừa nhận thì cố tình làm lơ coi như không, nhưng rồi anh đã quên là cuối cùng vẫn phải thừa nhận hết đó sao, hơn cả sau khi thừa nhận lại còn phải gánh thêm không ít hậu quả, sao không rút được kinh nghiệm chứ?

-Anh đã vì điều gì mà để mất tới chị ta, đã từ khi nào mà yêu chị ta, em đối với anh cũng y như vậy.

Những lời đó người ngoài nghe được sẽ nghĩ là tỏ tình, cũng lãng mạn tình cảm lắm chứ, nhưng với người trong cuộc là anh lại hoàn toàn không thấy như vậy, đó căn bản không phải những lời thể hiện cảm xúc mà chính là đang uy hiếp anh, rõ ràng là đang uy hiếp anh. Toàn thân Trần Hạ đông cứng.

-Giờ thì anh đã hiểu nếu em mà những tay vào thì cái kết của chuyện này sẽ khủng khiếp như thế nào rồi phải không? Anh có muốn Dương Mẫn sẽ không chỉ hận anh vì quá khứ gái gú vớ vẩn kia mà còn hận anh vì cái quá khứ còn đáng sợ hơn thế gấp cả chục lần?

-Cậu dọa tôi sao? – Không nói gì thì anh sẽ giống như bị lấn át hoàn toàn. Nhưng nếu là nói mấy lời vô nghĩa đó thì đáng lẽ anh nên cầm luôn mẹ nó cho rồi. - ____ -

-Em yêu anh mà, đâu muốn làm anh phải đau khổ thêm nữa, giờ Dương Mẫn kia đã có nơi dựa dẫm, anh chỉ cần quên cô ta đi, cũng quên hết tất cả những gì liên quan tới cô ta đi, ở bên cạnh em, chỉ yêu mình em, em đảm bảo sẽ không bao giờ nhắc tới chuyện đã qua nữa.

Nãy còn tỏ vẻ tội nghiệp xin cơ hội giờ đã ngang nhiên đòi hỏi anh không những ở bên cạnh lại còn chỉ yêu mình cậu ta, thật làm anh thấy hết sức kinh tởm. Quan hệ nam – nam không dễ dàng cũng chẳng thú vị như Mạc Hạ ngu ngốc nào đó nói, rõ ràng cũng rất phức tạp, hơn cả còn ghê chết đi, mấy lời của thằng nhóc ấy rồi cái cách cậu ta cho anh thấy sự điên cuồng cậu ta dành cho anh, ko tài nào nuốt nổi.

Nhưng anh biết phải làm sao, điểm yếu chí mạng của anh cậu ta đã nắm chắc trong tay, hoàn cảnh thế thảm của anh phải chịu đựng một mình cũng không ổn, muốn bình yên nhất định phải chấp nhận theo ý cậu ta, nghĩ thế nào với anh cũng chỉ thấy có lợi, có chẳng giờ biết được bản chất xấu xa của cậu ta thấy hơi ghê sợ tí thôi cũng chẳng ảnh hưởng nhiều, ai bảo anh đang thẳng lại nghe lời xúi giục của ai đó đưa đòi làm con, lại còn chủ động tạo cơ hội tiếp cận cho đối phương trước. Ấy thôi đi, mưu mô quỷ quyết như Dương Nhật Nam ấy ham hố chiếm đoạt anh như thế nhất định cũng sẽ tìm cách mà lại gần được anh rồi mọi chuyện sẽ lại tiếp diễn theo đúng như kịch bản có sẵn đó thôi, lần này không phải là do anh không tỉnh táo làm bừa rồi gặp họa mà hoàn toàn do đối phương là thành phần quá sức nguy hiểm, đúng vậy, là do đối phương vốn dĩ đã giăng sẵn bẫy, dù anh có làm gì như nào cũng sẽ rơi vào.

D.K: Thà mặt dày chịu làm kẻ ngốc, tăng bốc thù phạm lên mây cũng không muốn nhận lỗi về mình, thiếu sức hấp dẫn như vậy sao có thể là sắc lang sát gái sát cả anh bạn gay rõ là thư sinh mà vì yêu ưn lại biến thành xấu xa như thế. Cái vai Trần Hạ này đúng là thất bại nhất từ trước tới nay của Ngô mỗ, haizz. . .

-Anh im lặng mãi như thế là muốn sao đây anh Hạ? =)))

-Cậu khôn nạn thật đấy, sao có thể cùng chung huyết thống với Mẫn Mẫn?

-Đừng có chọc tức em, em là thụ nhưng mà là nữ vương thụ đấy, anh thì lại chẳng phải đế vương công, đã đến lúc ngoan ngoãn theo lời em rồi, tiểu bảo bối.

Đúng, cậu là nữ vương thụ, tôi thừa nhận, tôi cũng chỉ trông mong có thể là tổng công thôi không trèo cao tới mức đế vương công, còn ba cái từ “tiểu bảo bối” kia là muốn tỏ rõ quan điểm “tôi nhất định phải ngoan”? Ai công ai thụ giờ anh đã hiểu, cậu ta có thể không còn giống thụ nhưng anh nhất quyết không được phép nghĩ tới việc làm công. Ép người quá đáng mà.

-Lúc này chưa xong việc đâu, anh dám cần em đau ghê gớm đấy đồ đáng ghét.

Nghĩ đến cái lúc đó anh lần ắt được cậu ta tự nhiên anh lại bật cười lần nữa. Có lẽ sau này sẽ không còn có cơ hội hiện ngang như vậy. Nụ cười dần dần trở nên cay đắng. T__T

Cuộc sống sau này của anh đúng là sẽ thay đổi, thay đổi trọn vẹn luôn.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mặt Sở Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Gia đình chồng

Sáng sớm mở mắt ra đã thấy tên đồn mặt đó rồi, Dương Mẫn bắt lực nghĩ tới viễn cảnh của những ngày sau nữa mà bỗng chốc rùng mình.

Phụ nữ không nên tắm buổi sáng, nhất là cô lại đang có thai, nhưng nhớ tới việc đêm qua bàn tay nhơ nhuốc của hắn đã sờ soạng cô như thế nào, mùi kinh tởm của hắn ám vào cô buồn nôn thế nào, không thể coi như không có gì.

Nghe tiếng nước, Ngô Khanh khẽ cười kẻ ngốc nào đó mới sáng ngày ra đã giờ trò mời anh chơi rồi.

Cửa phòng tắm mở, ai đó lóa thể tiến vào làm Dương Mẫn thất kinh, vô hình trở nên bất động, chỉ biết thẫn lạng chửi rủa mình ăn gì lại ngu như thế.

-Cô đối với đứa nhỏ trong bụng thật là chẳng có chút tình cảm nào ấy nhỉ?

-... – Vẫn còn đang rất shock.

-Hay vì cô muốn rửa sạch cái cơ thể đã bị tôi chạm vào hả? Người vợ nào sau khi được chồng thân mật cũng hành động như vậy cả sao?

Ngô Khanh có vẻ bắt đầu khó chịu. Đúng rồi, hắn nói ghét bị xúc phạm kiểu đó mà. Nhưng hắn gọi cái đó là thân mật à? Dương Mẫn nghiêng chặt răng, vẫn không nói một lời. Với kẻ nào đó không hề kiên nhẫn, im lặng lại như một sự xúc phạm khác, hắn tiến lại gần hơn, ép cô vào tường.

-Cho cô cơ hội thừa nhận mưu đồ muốn trả thù tôi của cô đấy, nói đi.

Hắn biết thừa ý định của cô, cô cũng không thể lừa hắn như đã nghĩ, nhưng hoàn toàn không muốn mới ngày đầu tiên đã rõ ràng tất cả cho hắn thấy. Ba tiếng “tôi hận anh” cổ nuốt vào trong chờ ngày thực sự có ý nghĩa mới thoát ra, cô chỉ lí nhí vài lời vô nghĩa.

-Tắm buổi sáng là thói quen của tôi rồi.

Hà có gì cô ta phải ngoan cố như vậy, Ngô Khanh bắt đầu thấy chán trò đuổi bắt, quyết định chuyển qua trò đơn giản hơn nhiều mang cái tên cũng rất chi là đơn giản “tắm buổi sáng cũng là thói quen của tôi”.

-Nếu vậy thì tiện tắm cùng nhau luôn cho tiết kiệm nước.

Không thể tin nổi Ngô Khanh cũng có khiếu hài hước dễ sợ, đúng là dễ sợ ghê ấy.

Mục đích tắm sáng cốt để gột rửa cái sự ám ảnh tởm lợm của tên cặn bã họ Ngô cuối cùng suốt cả quá trình lại bị thân thể hắn cuốn lấy không rời, Dương Mẫn khắc cốt ghi tâm “tuyệt đối không tỏ thái độ chống đối hắn rõ rệt như vậy nữa”, và cô lẽ từ đó về sau một “thói quen” của cô cũng sẽ mãi mãi không còn.

...

Giờ Dương Mẫn không biết phải mặc cái gì nữa, tên khốn ấy đang chờ cô để về nhà gặp ba mẹ hắn. Không phải vì cô hồi hộp cho buổi ra mắt ba mẹ chồng, khốn kiếp, cô mò côi tám năm nay có phải sống thiếu thốn tình yêu gia đình nốt phần đời còn lại cũng không thêm cái mối quan hệ với gia đình nhà tên đốn mạt ấy. Vấn đề chính là phải mặc cái gì để che đi được dấu hôn chi chít trên người cô, chỗ quái nào cũng có. Khóc không ra nước mắt... T^T

Cô không muốn người khác nhìn vào không biết gì lại nói đó là biểu hiện tình yêu mãnh liệt của hắn dành cho cô, nói cô thật có phúc mới đột nhiên không đánh mà thắng được quốc sắc thiên hương, thiên kim tiểu thư Mạc Hân giành được vị trí người người mong ước. Thật quá buồn nôn. Kể nào muốn, cô sẽ bắt chấp tất cả mà “ban phước” cho họ thấy bản chất thực sự của hắn. Còn kẻ nào mù quáng đến mức nghĩ rằng chỉ cần một đêm với hắn thôi cũng đủ mãn nguyện thì cô thấy họ không phải là ngu nữa mà hoàn toàn là rất đáng thương, không đáng để bận tâm. Với cả giờ là lúc lạc đề sa đà như vậy sao, kẻ nào đó chỉ số kiên nhẫn bằng 0 nhất định sẽ nổi điên lên nếu cô cứ tiếp tục chần chừ cho coi.

Cuối cùng cô không hề muốn vẫn phải đưa ra một quyết định mà với Ngô Khanh nhất định sẽ đặt ngay cho nó một cái tên “tâm thương”. Bỏ qua việc cô thả tóc khéo léo che trọn vẹn cái cổ ẩn giấu những thứ không mấy trong sáng thì áo sơ mi trắng giản đơn với quần jean ôm sát cũng hết sức giản đơn.

* ___ * Dĩ nhiên đáng đáp cân đối tuyệt vời của cô có mặc thế nào cũng hấp dẫn hết, đúng rồi, sẽ là như thế, nếu như không để cái việc nút áo cài kín phá hoại tất cả. - __ -

Nhìn Dương Mẫn thế kia không giống phu nhân Giám đốc một điểm nào, Ngô Khanh ngán ngẩm không buồn comment lấy một câu. Không hiểu được bản chất của vấn đề cô gái ngốc nghếch nào đó vẫn nghĩ có lẽ trông cô vẫn ổn, chỉ là do cô đã quá phức tạp hóa vấn đề lên thôi, cũng phải, hắn cũng đâu coi cô thực sự là con dâu của ba mẹ hắn, xấu đẹp thế nào cũng chẳng đáng bận tâm mà. Nhưng cũng có chút lạ là sao kẻ luôn lo lắng sĩ diện và sợ bị mất mặt như thế lại có thể thấy cô ăn mặc như vậy là ổn?

Biệt thự nhà họ Ngô thật quá tráng lệ đi, Dương Mẫn đoán trước được phần nào đã dẫn bản thân phải kiểm chế song vẫn không tránh khỏi ngỡ ngàng. Bên cạnh là biệt thự nhà họ Mạc cũng nguy nga không kém càng làm cô thêm choáng ngợp. Giữa khung cảnh này, kể bên còn là Ngô Khanh khí chất sang chảnh từ đầu tới chân, kể nữa là con xe nhìn qua cũng biết tiêu tốn không ít, cô trong bộ cánh “sơ mi – quần jean giản đơn toàn tập” thật không biết có nên chui xuống gầm xe cho tương xứng với địa vị không, mà có lẽ với con xe ấy lại là một sự sỉ nhục cũng nên. # ___ #

Tất cả những tâm tư ít nhiều được thể hiện ra ngoài biểu cảm của ai đó đều thu cả vào tầm mắt Ngô Khanh, anh bề ngoài lạnh lùng không quan tâm bỏ đi trước nhưng trong lòng đã nở nụ cười thích thú: nhìn cô ta như con ngốc nhưng cũng... đáng yêu quá đi! @@

-Cậu chủ với cô chủ đã về!

Nghe tiếng bà quản gia, Ngô phu nhân bỏ dở việc trong bếp, lập tức đi ra, suýt giật mình trước diện mạo người con dâu. Thằng Khanh nó lại thích kiểu con gái “truyền thống số một” như này sao? So với Mạc Hân có điểm gì nổi trội vậy? Nhưng rõ ràng lần trước gặp mặt trông đâu có... như thế này mà nhỉ? Thôi kệ, dù gì cũng là người mà con trai chọn, lại đang mang trong bụng cháu nội của mình, dầu không vừa ý bà vẫn cố gắng tỏ ra thân thiện hết mức có thể.

-Chắc đi đường cũng mệt rồi, lên phòng nghỉ ngơi chút đi, mẹ chuẩn bị bữa xong sẽ gọi.

Không thể tin nổi, không tài nào tin nổi cô kết hôn với tầng lớp thượng lưu mà không gặp cảnh mẹ chồng cay nghiệt coi thường, ngược lại được nâng niu như con cái trong nhà, gì mà “nghỉ ngơi” với “mẹ chuẩn bị bữa xong sẽ gọi”??? Cái tình cảnh chồng thì ngược đãi mà nhà chồng thì yêu chiều này là sao chứ?

Rồi Dương Mẫn nhanh chóng nhận ra có được sự kì lạ này nhất định là vì đứa con của cô. May thật đấy, nó hại cô rất nhiều nhưng cũng là thứ duy nhất bảo vệ cô rất nhiều.

-Con ko sao hết, để con phụ giúp nấu ăn, sao có thể để mẹ tự mình xuống bếp như vậy.

-Cô chủ đừng lo, bà chủ xưa nay đều là như thế, ông chủ với cậu chủ cũng chỉ như thế mới ăn uống được nhiều.

Không đứng tạo náo, gia đình hắn hạnh phúc như thế, từ bà quản gia cho tới mẹ hắn đều nhìn đáng kính như thế, ba hắn cũng đường hoàng đạo mạo, lí gì lại sinh ra và nuôi lớn lên một con sói để tiện lãng loài như hắn? Không lẽ tên khốn Ngô Khanh không phải con đẻ của họ?

-Lại nghĩ vẩn vơ gì vậy hả? Nếu muốn giúp mẹ thì cột cái tóc gọn gàng vô, anh cực kì dị ứng mấy cái thứ như là tóc rụng trong đồ ăn, không phải vì là tóc của em mà có thể bỏ qua đâu.

Tên khốn đó nói thế là có ý gì? Chẳng lẽ hắn biết cô ăn mặc tóc tai như này là vì lí do gì? Muốn bức ép cô không cho cô làm dâu tốt chứ gì, cô cũng đâu có thêm. Nhưng mà giờ rút lui sao đây?

Đột nhiên có mùi gì đó trong bếp xông ra làm cô khó chịu vô cùng, nôn khan mấy cái, ngay lập tức thu được lòng thương từ bà chủ. Ahaha, con à, có lẽ

mẹ sẽ suy xét tới việc sinh con ra, dù gì chín tháng mười ngày mẹ con ta cũng hoạn nạn có nhau mà.

-Đưa vợ lên phòng đi Khanh. – Rồi quay sang bà quản gia. – Chuẩn bị cho cô chủ li sữa ấm.

- Vâng bà chủ.

Ngô Khanh bề ngoài sắc diện không mấy thoải mái, nhưng trong lòng trước sự tự mãn của Dương Mẫn lại lần nữa thấy rất thú vị. Đó mới chính là một Dương Mẫn có thể hấp dẫn được anh.

Lên tới phòng anh vẫn tỏ vẻ khó chịu để cô tiếp tục tận hưởng cảm giác chiến thắng được anh.

-Thao túng được cả mẹ chồng, cảm giác thế nào hả? Hẳn không tồi?

-Sao anh lại nói là thao túng? Với cả là tôi thật lòng muốn giúp mẹ mà, cũng muốn tự tay nấu ăn cho anh như thế nào anh đâu phải không biết, hà cớ gì cứ phải gây khó dễ như vậy?

-Gây khó dễ? Tôi ghét tóc rụng vô đồ ăn thì nói như thế, cô thật lòng tôi vậy thì chỉ cần làm như lời tôi nói là có thể toàn vẹn làm con dâu tốt rồi chứ gì?
– Cô thích diễn thì tôi cũng thích diễn theo thôi.

Thì ra không có đứa trẻ thì cô hoàn toàn không có khả năng thắng được hẳn. Cô đứng im bất động, không nói thêm được một lời nào. Vừa may có tiếng gõ cửa của bà quản gia mang sữa lên giải vây giúp cô... thua trận đỡ thảm hại hơn. - __ -

Cầm lấy li sữa ấm trong tay, không hiểu sao Dương Mẫn bỗng thấy mũi lòng, hơn tám năm qua lần đầu tiên có người lạ đối xử với cô tốt như thế, đâu biết phải trải qua bao cay đắng tủi nhục mới có được một chút con con lòng thành này tuyệt đối không được để bản thân cảm kích nhưng khó quá, tâm can cô lẽ yếu đuối mất rồi.

-Tôi thấy Dương Mẫn cô hình như diễn hơi sâu mà quên mất một điều quan trọng rồi thì phải. Mới chỉ được mẹ tôi đối xử tử tế một chút thôi mà đã làm ra vẻ mình đích thực là con dâu nhà này, tự cho phép cao sang hóa thân phận của mình. Không cần biết cô lấy tôi là để trả ơn hay gì, để tôi nhắc cho cô nhớ tôi đối với cô chỉ là muốn được chơi mà thôi.

Đúng rồi, cũng chỉ là một li sữa thôi mà sao có thể bù đắp được đau đớn trong cô. Thật cảm ơn Ngô Khanh hẳn đã cảnh tỉnh rất đúng lúc.

...

Một bàn ăn thịnh soạn, có ba có mẹ, có quản gia, người giúp việc, và còn có cả “chồng”, không khí gia đình tràn ngập làm Dương Mẫn lần nữa tủi thân, đột nhiên lại nghĩ nếu đây là nhà họ Trần có phải là tốt hơn? Không được, giờ không phải lúc để nghĩ mấy cái đó, Trần Mạc Ngô gì nữa, giờ cô chỉ được phép tin tưởng vào chính mình mà thôi.

-Gấp thức ăn cho vợ đi chứ chẳng kia.

Ba chồng tâm lý hết mực, từ cái lúc ông dịu dàng nắm tay cô (trao lại cho đứa con cảm thú của mình) tại lễ đường cô đã cảm nhận được gia đình này về sau mà có thể không bất hạnh hoàn toàn là do một mình công ăn ở tốt đời đẹp đạo của ông mà nên. Vậy là giờ dễ dàng nhìn ra phe đối đầu của cô chỉ có duy nhất thằng con rơi của nhà họ Ngô mà thôi. Tuy nhiên dù có khí thế áp đảo như thế nào thì đối với Dương Mẫn cũng chỉ có tính bảo vệ tạm thời, về căn bản chẳng thể ảnh hưởng được tới trận quyết tử giữa cô và Ngô Khanh, cô vẫn là tay không đánh địch, yếu thế vô cùng.

-Cô ấy đang có thai khẩu vị thay đổi, vẫn là để tự cô thoải mái đi ạ.

Nhân lúc này cô có nên chơi hẳn một ván không nhỉ, đâu sao nếu hẳn không trả thù cô thì cũng sẽ vẫn giờ trò hành hạ cô tiêu khiển mà thôi, cùng lắm sẽ bị hành thảm hơn một chút cô khiếp sợ, còn có đứa con bảo vệ nữa cơ mà hờ hờ.

-Thực ra... Khanh... em

-... – Dám gọi tên mình nữa sao?

-Em muốn ăn cua nhưng mà... hơi khó tách vỏ...

Khà khà, Dương Mẫn cô cũng biết tỏ vẻ yếu đuối như vậy, thật là hoạn nạn mới thấy hết kỹ năng đa tài, cô thật khâm phục mình vạn lần.

Trước ánh nhìn “triu mến” của nhị vị phụ huynh, Ngô Khanh không còn cách nào đành lùi một bước tiến vài ba bước, trong đầu đã nhanh chóng tương kế tựu kế, vạch ra một kế sách hoàn hảo đến độ khiến anh can tâm tình nguyện mở nụ cười âm áp.

-Em không thấy ba mẹ đã quan tâm như thế, còn tỏ vẻ ngại ngần gì nữa, muốn gì cứ nói, đích thân chồng em sẽ phục vụ. ^ _ ^

Tách vỏ cua chứ gì, lại càng tiện. =))))

Dương Mẫn hoàn toàn không hiểu ý trong nụ cười thâm sâu kia, đột nhiên cảm giác sai sai khó tả, người dẫn dắt tình huống này thế quái nào lại từ cô chuyển sang hẳn như vậy?

Và rồi chẳng để cô phải chờ đợi lâu, con cua to đùng ngoan ngoãn đáp cẳng trên người cô, hậu quả cho sự vụng về “vô ý” hết mức của Ngô Khanh kia, đã trả lời cho mọi khúc mắc.

-Ôi thật là. Em biết anh xưa nay chưa phục vụ ai bao giờ mà cho nên...

...

Uất ức tràn cổ họng, cảm nín không nói nổi nên lời. Hắn có hoạn nạn gì không sao kỹ năng diễn xuất lại có thể tự nhiên phô bày, nhập vai đáng kinh ngạc như vậy? Giờ thì cô gặp họa lớn rồi...

-Vừa hay mẹ mới mua tặng con một chiếc đầm, tuy hơi không phù hợp mặc ở nhà nhưng vẫn phải mặc tạm rồi.

Rồi ra lệnh cho quản gia đưa cô lên thay đồ. Hoàn cảnh này Dương Mẫn tuyệt nhiên không thể phản kháng gì, cay đắng dính bẫy của tên sói kia lại cay đắng bản thân sao không thể thắng nổi hắn lấy một lần.

Xong, xong thật rồi, chiếc váy cúp ngực sang chảnh ngồi ngồi “giúp tôn lên trọn vẹn” những “ngọt ngào” biểu hiện trên cơ thể cô. Chiếc váy rất đẹp, thân hình cô cũng rất đẹp nhưng giờ phải mặc nó như thế này không đẹp một tẹo nào, không hề!!! T^T

Đầu tiên là bà quản gia, còn chưa kịp lên tiếng lấy lòng cô chủ mới đã ngay lập tức ngượng cứng người, vô lễ không nói được lời nào. Tiếp đến là ba mẹ chồng, cũng chẳng chú ý diện mạo đài các vừa mới lột xác của cô con dâu được bao lâu đã rất nhanh tập trung toàn bộ chú ý vào “những cái gì đó ấy”. Cuối cùng chỉ có Ngô Khanh chồng cô là tử tế nhất, ung dung ngồi coi kịch hay, lại chuẩn bị sẵn pha kịch tính nhất sẵn sàng đẩy tất cả tới cao trào. Tuyệt vời, xin quý chủ vị nở tròng pháo tay dành cho anh nam chính khôn nạn nhất từ trước tới nay của Ngô mỗ. =))))

Còn tâm trạng của nữ chính hiện tại đang thâm tối mức nào xin phép được không nói tới, hãy để cho cô ấy có chút bình yên tưởng niệm mình trong tim.

-Khanh à...

Cơ sự thành ra thế kia dĩ nhiên phải hỏi tới tác nhân là người chồng, Ngô phu nhân cố ý ngân dài cái tên thằng quý tử trước khi bắt tội. Thế quái nào ngày hôm nay Dương Mẫn lại thấy hắn mặt dày hơn mọi khi đáp “ạ” một tiếng hết sức ngoan ngoãn. Sắc diện phu nhân nhanh chóng đi xuống.

-Không biết con đối với vợ tình cảm tha thiết cỡ nào nhưng nó đang có thai nên kiềm chế một chút, quá đáng tới mức kia thật không thể nào chấp nhận nổi.

-Mẹ nhầm ạ.

Và sau đó cao trào dữ dội thật. Ai đó mặt đỏ như gấc, hai mắt tròn tròn suýt học máu chết, bởi gã nào đó lần nữa ung dung vạch áo phơi bày ra vết đỏ bự chảng trên cổ là hậu quả từ nhiệm vụ của ai đó đêm qua không kiềm chế được con hận mà dùng hơi quá sức. “Không biết xấu hổ” đối với gã nào đó quả thực xứng danh!

-Không có lừa thì chẳng có khối, con suy cho cùng chỉ là vì đáp lại sự nhiệt tình không đúng lúc của người ta mà thôi, không thể đem hết trách nhiệm đổ lên một mình con như thế, thật oan uổng mà.

Ánh mắt tập đoàn nào đó hết sức tế nhị không lơ nhìn ai đó kinh ngạc quá. Nhưng gã nào đó hình như vẫn chưa thỏa mãn, quyết tâm tới cùng thêm dầu vào lửa.

-Không kiềm chế nổi, mẹ nghĩ con trai mẹ lại là loại chỉ biết dùng phần dưới mà suy nghĩ như vậy làm con hết sức buồn lòng.

Bữa ăn đầy mùi vị ấy đã tiếp tục như thế nào rồi trôi qua như thế nào sau đó kết thúc như thế nào không ai còn muốn nhớ, chỉ biết rằng bữa ăn gia đình đầu tiên ấy thật không – lời – nào – mà – diễn – tả.

...

Dẫu rất cay đắng vụ bữa ăn nhưng Dương Mẫn biết cốt lõi chính là do tự mình chuốc lấy, vô hình không có cơ bào chữa cho bản thân. Tuy nhiên trong cái khó lại lộ cái khôn, đột nhiên lần thứ mấy trong ngày quyết định đánh liều lần nữa. Chơi sao, cô cũng muốn chơi chứ, vì cuộc đời cô cơ bản đã biến thành trò chơi rồi.

Bộ đầm lông lầy kia không thể mặc đi ngủ, Dương Mẫn lúc mặc đồ ở nhà kia quá bận tâm việc chọn lựa mà quên mất mang đồ ngủ thành ra chẳng có đồ để thay, ngang nhiên vận sơ mi của Ngô Khanh lại cố tình no bra, ngực trần thoát ẩn thoát hiện sau lớp áo, kích thích con sói nào đó tự làm mình buồn lòng dùng phần dưới suy nghĩ. =)))

Ngô Khanh biết ván này anh thua, nhưng lại dễ tiện dẫu thua cũng phải thua một cách không bị thiệt thòi. Tiệc đã bày sẵn thôi thì cung kính không bằng xoi luôn cho nóng ahaha. Dương Mẫn chẳng ngờ cô có thể thắng mà cái gì cũng không còn, quả nhiên chiến thắng mà dễ dàng ắt phải chịu hi sinh nhiều thứ.

Áo vừa mặc vào đã bị cởi ra, hơi thở ai đó phả bên tai, ích ki thì thâm:

-Tôi chỉ là không muốn cô mặc áo của tôi thôi, đừng hiểu lầm.

-Sao anh có thể nhỏ mọn như vậy, vợ chồng với nhau...

-Ý tôi là cô phải xin phép, có hiểu không?

Bị cản tai, cơ thể Dương Mẫn lập tức run lên phản ứng, giọng vội vã.

-Tôi mượn, tôi mượn được chưa?

-Và... – Ánh mắt nghiêm nghị nhìn thẳng vào mắt cô. – Đừng có thách thức tôi kiểu chỉ có hại cho mình như này! Cô ngu ngốc tới nỗi nghĩ rằng trong trường hợp thế này tôi có thể dùng phần đầu mà suy nghĩ chắc.

Rồi đôi môi hằn lại búa vẩy, tấn công mãnh liệt. Dương Mẫn hết mình phản kháng, vừa hay gặp may, nỗ lực có hiệu quả, đẩy được hấn ra thì nhanh chóng nhặt cái áo che người, van xin rồi rít.

-Xin anh, hôm nay tôi thực sự không được khỏe, đặc biệt ngực tôi từ hôm qua đã rất đau, với cả... với cả trên đường đi anh cũng đã...

Dương Mẫn thực sự không muốn nhắc lại việc đó. Chuyện đơn giản chỉ là gặp cảnh tắc đường lâu quá chi lâu, rảnh rồi không có gì làm, lại có kẻ ăn mặc giản dị vẫn tỏa ra mùi hương ngập trong xe quuyến rũ chết người, thế là đành chớp lấy thời cơ xông tới hưởng thụ, không gian càng chật hẹp càng kích thích dữ dội, cũng may siêu xe của ai đó kính vừa không bị nhìn thấy từ bên ngoài, vừa cách âm rất tốt, mọi thứ trôi qua “êm đẹp” tới nỗi chỉ muốn quên đi...

Không nghĩ cách xin xỏ này có thể chạm tới được Ngô Khanh, chẳng ngờ hấn đúng lúc quan trọng này lại bị chạm mạch ở đầu đó, đồng ý buông tha với điều kiện (à vâng, dĩ nhiên Ngô Khanh vẫn cứ là Ngô Khanh) chỉ ít cũng phải cho hấn “được hôn”, lại còn hứa danh dự sẽ chỉ hôn mà thôi. Dương Mẫn cố gắng tự an ủi mình bằng lí do hấn quá si mê cô nên mới thế để có thể chịu đựng năm phút địa ngục cho hấn ăn hết sạch mọi thứ trong miệng cô. Quả nhiên hấn cũng có chút chút gì ấy chính nhân quân tử, sau đó buông tha cho cô thật.

Biết sợ hãi là gì rồi, Dương Mẫn vội vã mặc lại chiếc đầm, lấy hết dũng khí sang gặp mẹ chồng mượn bộ pijama, cuối cùng nội thất đầy đủ, kín cổng cao tường, lần đầu tiên trong đời đi vào giấc ngủ bên cạnh sói cảm giác an tâm tới thế.

Trong bóng đêm, Ngô Khanh lại là lần thứ n trong ngày mỉm miệng cười, thi thoảng biết kiềm chế bản thân tha cho cô ta để nhìn biểu hiện đáng yêu khi được tha cũng rất thú vị. Cuộc đời mà, đôi lúc cần phải thay đổi cách thức chơi một chút mọi thứ mới trở nên có sức hấp dẫn. =)))

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mật Sở Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Tiệc tân gia

Vào một ngày nào đó, Dương Mẫn vừa mặc tạp dề đang chuẩn bị bắt tay vào nấu bữa tối thì Ngô Khanh nói mà như đập thẳng vào tai một hung tin.

-Bạn bè tôi sẽ tới mừng tân gia, đừng có làm tôi mất mặt.

Bạn bè sao? Sau ngần đó những thứ đã xảy ra mà vẫn còn qua lại với nhau sao? Trần Hạ, Mạc Hân, Ngô Khanh, vẫn là bộ ba như cái ngày xưa sao? Toàn bộ khinh miệt đều được thể hiện ra ngoài biểu cảm của Dương Mẫn làm Ngô Khanh thoáng chau mày. Suy cho cùng không phải đều là do cô ta mà ra? Ô hay, rõ ràng là tên khốn đó làm bữa gây rối sao giờ trước mặt độc giả dám đổ hết mọi lỗi lầm lên đầu cô?

-Nếu thế thì đồ trong nhà không đủ để thiết đãi, tôi sẽ đặt đồ ăn sẵn cho tiện.

Bữa tiệc tân gia này cơ bản là không có chút giá trị nào, Dương Mẫn cô cũng không cần tốn công vì nó, và hơn cả cô chính là không – muốn!

-Cô không phải là rất thích nấu ăn sao, quên chuyện đặt này đặt nọ mà hãy tự mình xử lí đi, đằng sau một người chồng thành công chính là một người vợ dầm dề à quên dầm dề.

Hấn cố tình, đúng là chó cắn áo rách, nôn ra những lời như thế mà một chút cũng không thấy sắc mặt thay đổi. Nói chuyện với hấn mãi rồi cũng rút ra kinh nghiệm: nội là những thứ nằm trong khả năng, tốt hết cứ im lặng mà làm, trừ khi quá sức không thể làm được mới dùng tới chiêu thức mới là xin xỏ, Thánh hiền đã dạy lùi một bước tiến ba bước. =)))

D.K: Hư cấu, gì mà Thánh hiền, câu đó rõ ràng là đạo lí của Khổng tử, đã không biết còn bày đặt chữ nghĩa. =))))

-Vậy thì tôi sẽ ra ngoài mua thêm đồ.

Tháo tạp dề, vừa định nói là làm mới chợt nhớ ra cô ở cái nhà này căn bản chỉ như oshin, khác một chút là tới tiền lương cũng không có, muốn ra ngoài mua đồ ý hả, kiểu gì đây? +_____+

Hắn bắt cô nghỉ việc, lại không đưa cho cô một đồng một cắc nào, căn bản muốn cô phụ thuộc hoàn toàn vào hắn, hắn nói sao làm vậy, muốn gì thì bắt buộc phải mở miệng ra xin xỏ hắn, không những nhục mà còn rất nhục. Không được, dù chẳng có chút gì là cho mình nhưng cô nhất định sẽ không xin tiền hắn đâu, từ đầu đã làm được thì bây giờ cũng sẽ làm được.

-Mà tôi cũng không nghĩ là có thể có tâm trạng ăn uống gì đâu, nên bấy nhiêu hiện có chắc cũng đủ rồi.

Nãy giờ Dương Mẫn đấu tranh nội tâm gần chết hóa ra Ngô Khanh một chút cũng chẳng dễ tâm, lại chỉ chăm chăm cái suy nghĩ chả chút liên quan của mình, lên tiếng ra lệnh hết sức vô lí.

-Cô, lại gần tôi!

-Anh muốn gì? (Có chân sao không tự bước tới, ra lệnh cho ai chứ?)

-Từ bao giờ cô còn dám hỏi lại như vậy hả?

-... (Lại thì lại, tưởng chị mầy sợ chắc?)

Rõ ràng là đang rất sợ mà. =)))

Nhưng hắn chỉ nhìn cô hồi lâu, không làm gì cả, cuối cùng chỉ cười ma quái.

-Đi nấu ăn nhanh lên đi, lát còn phải chuẩn bị một vài thứ khác nữa đấy, ý tôi là diện mạo của cô thôi, đừng hiểu lầm.

Nói cô đừng hiểu lầm thì nhất định là có gì đó phải hiểu lầm rồi, hắn tính giờ trò gì chứ?

...

Bữa tối xong xuôi, nhớ tới lời tên khốn Ngô Khanh nói khi nãy về diện mạo Dương Mẫn cũng nghĩ mình cần phải sửa soạn 1 chút, Trần Hạ sẽ tới mà, cô phải để anh ta nhìn thấy cô sống tốt thế nào, thoát được nanh vuốt của anh thì thoải mái ra sao, đúng rồi, phải như thế.

Mấy ngày nay có vẻ Ngô Khanh kia bận bịu với công việc, ngày nào cũng tối khuya khi cô đã ngủ say mới về, không bị hắn quấy rối, làn da trắng mịn không còn sự xuất hiện của những dấu đỏ đỏ nào đó, Dương Mẫn tự tin đây mình, lại với ý nghĩ sẽ trêu ngươi Trần Hạ, cô diện bộ đầm lộng lẫy nhất. Đáng vẻ kiêu diễm được xúc tác thêm với cảm xúc tốt làm cô trông hấp dẫn kinh hồn, ngồi trước gương trang điểm mà cười mãi không thôi.

D.K: Giờ phút nào rồi mà thím ý còn ngồi tự mãn với nhan sắc của mình chứ. =.=”

Vào phòng nhìn thấy cảnh ấy, nghĩ rằng vì sắp được gặp lại người cũ mà không giấu nổi cảm xúc, Ngô Khanh lòng rộn rạo ghen tuông, đặng đặng sát khí tiến lại gần, ánh mắt sắc như dao đâm xuyên người cô cái xoẹt. Khốn nạn, không ngờ hắn chỉ nhìn thôi mà cũng có thể làm cô đau tới như thế. Còn chưa kịp thối lui do gì hắn đã nói luôn.

-Không phải cô bôi son hơi quá rồi sao?

-Vậy sao? – Giật mình nhìn lại trong gương, quả đúng là đã hơi đỏ rồi.

Đang định đưa tay với lấy tờ giấy ăn thì bàn tay nào đó đã kéo cô lên, ép vào người mình.

-Không cần phải lãng phí như thế, vừa hay tôi rất thích ăn son.

Thích ăn son sao không lấy nguyên cây son mà gặm luôn đi, hà có gì gặm môi cô? Biết hắn vẫn luôn mạnh bạo như thế nhưng rõ ràng hành động lúc này của hắn có gì đó không vừa ý với cô, oan ức phản kháng lại hắn càng làm hắn thêm phát điên tấn công dữ dội hơn. Sau cùng đã ăn hết sạch son trên môi cô mới lạnh lùng thu lui lại, đẩy môi cô ra. Dương Mẫn muốn hỏi nhưng lại không còn sức, sinh khí vô hình đã bị hút hết luôn cùng son môi.

-Cô...

Dương Mẫn đưa tay bịt miệng hắn lại, bàn tay run run. Người đang bất bình là cô, cô phải là người nói trước, cố gắng thật nhanh bình tĩnh trở lại.

-Tôi đã làm gì chứ?

Hắn hất tay cô ra, ánh mắt vẫn sắc nhọn.

-Cô ăn mặc đẹp như thế, vừa trang điểm vừa cười, chỉ vì nghĩ tới sắp gặp được Trần Hạ chứ gì?

Cô không ngờ hắn tức giận là vì chuyện đó, hắn cũng không ngờ mình lại dằn dặt nói thẳng ra chuyện đó, mắt mặt, khách còn chưa tới mà đã mất mặt rồi.

Đột nhiên chả hiểu nghĩ gì cô lại bật cười.

-Anh như vậy là đang ghen đúng không? ^-^

Ngô Khanh mặt mày tím tái, bị nói trúng tim đen không nói gì coi như thừa nhận, không được, không được phép im lặng trong lúc này.

-Cái đó không gọi là ghen, là tính chiếm hữu đồ chơi mà thôi, cô là thứ mua vui cho tôi, chỉ là của một mình tôi thôi, dù cho tôi không cần nữa cũng không vứt sang cho kẻ khác.

Quen với những lời coi thường của hắn có sao vẫn thấy hết sức khó chịu, cô nghĩ cái quái gì mà lại nói hắn ghen chứ, ghen chỉ dành cho người thôi còn hắn là cảm thú, cảm thú trong hoàn cảnh con mồi rơi vào miệng kẻ khác sẽ phát điên lên như hắn khi này đây.

-Tôi đã nói với anh lần trước rồi, tôi đối với Trần Hạ thì còn có thể có gì ngoài lòng cảm hận chứ, tôi ăn mặc như thế này, trang điểm như thế này là để giữ thể diện cho anh, ít nhất là vợ của anh cũng không thể để diện mạo tầm thường. Với cả anh thấy đấy, trên người không có dấu hôn nào cũng khiến tôi thấy tự tin hơn, bởi thế tôi mới cười, tôi vui vì có thể thoải mái mặc đầm hở vai.

Những lời đó sao anh có thể tin nhưng không hiểu sao trình độ nịnh nọt của cô ta cứ mỗi lúc một tăng làm anh thấy trong lòng dễ chịu vô cùng, lại không ngờ việc anh không “đánh dấu chủ quyền” trên người cô lại khiến cô vui vẻ tới thế. Ngô Khanh không nói gì nữa, quyết định cho qua ý định lúc đầu của mình, bỏ ra ngoài. Làm bao nhiêu việc tổn thương cô nhưng giờ tự nhiên lại thấy có lỗi với cái sự hiền lành nhỏ nhoi này sao???

...

Nhìn tình cảnh hiện tại Dương Mẫn đột nhiên nhớ tới buổi sinh nhật cô gần 2 tháng trước khi 4 người gặp mặt nhau lần đầu tiên, không bao giờ nghĩ được rằng đó lại là lần cuối cùng cả 4 người đứng cùng nhau như những người bạn thật sự. Giờ vẫn là 4 con người ấy, hoàn cảnh đã thay đổi hoàn toàn, Dương Mẫn không còn là hôn thê của Trần Hạ, bên cạnh Mạc Hân lúc này cũng đã có ai đó thay thế Ngô Khanh. Và mục đích của ngày hôm nay là chúc mừng tân gia Ngô Khanh – Dương Mẫn.

Quả nhiên sau tất cả Mạc Hân vẫn là người lí trí nhất, chủ động làm giảm bầu không khí căng thẳng.

-Chưa có cơ hội giới thiệu với cô em trai tôi – Mạc Hạ.

-Lại là tên hai tiếng...

Chưa nói hết câu Dương Mẫn đã lập tức muốn và vào miệng mình. Không khí lại lần nữa rơi vào nghiêm trọng. Lần này tới Mạc Hạ tươi cười đưa tay về phía Dương Mẫn.

-Tôi là Mạc Hạ, lần trước ở đám cưới chưa kịp chào hỏi, rất hân hạnh!

-Vâng, rất vui được gặp anh.

-Ở đám cưới mấy người là bạn bè mà không ai ở lại cho tôi chúc rượu, thật chẳng vui tẹo nào.

Ngô Khanh anh là lạc quan quá mức hay là bị ngu mà có thể phát ngôn ra những lời không chút tự trọng vậy hả? Hay anh có ý cho tất cả thấy kẻ nào để tâm những chuyện đã qua thì là tự hại mình buồn chán? Vui vẻ kiểu đó, anh nghĩ ai cũng dễ tiện như mình chắc. Dương Mẫn không giấu nổi mà cay nghiệt trong lòng.

Trần Hạ từ lúc nhìn thấy người yêu cũ xinh đẹp rạng ngời bên cạnh Ngô Khanh tuy mặt không tỏ vẻ gì nhưng tuyệt nhiên không nói một lời nào, bởi thế Dương Mẫn như càng thấy bản thân không có giá trị, càng kích thích tự trọng mà bạo dạn hơn, từ đầu tới cuối ôm lấy tay chồng, khuôn miệng như bị đúc thành hình dạng nụ cười, cách nào cũng không bình thường được. Sự thể hiện thái quá này của bà chủ nhà không những không làm không khí bớt gượng gạo, ngược lại được thêm cái sự giả tạo bao phủ lên, khó diễn tả cảm giác của từng người.

Ngồi dùng cơm, Dương Mẫn vẫn tiếp tục nghiệp lớn, khi Mạc Hân tỏ vẻ tán phục khả năng nội trợ của cô thì không ngần ngại khoe khoang.

-Tôi vốn rất thích nấu ăn, giờ được nấu cho chồng thì thật tuyệt vời mà. Mẹ chồng cũng tự tay nấu ăn cho ba chồng và Khanh nữa. ^ _ ^

“Mục tiêu chính” là Trần Hạ thì lại chẳng có vẻ hứng thú gì, vẫn ung dung ăn, người không đáng phải chịu đả kích là Mạc Hân thì lại buồn tẻ không kiềm chế được cúi gầm mặt xuống. Dương Mẫn thấy rất có lỗi nhưng hoàn toàn không thể làm gì, chỉ biết tự trách mình đã quá tàn nhẫn với “cô gái tội nghiệp hơn cả cô” ấy, nhủ thầm phải dùng cách khác ít ảnh hưởng tới Mạc Hân mà có thể trực diện hạ uy thế Trần Hạ.

-Anh Hạ ăn ngon thế chắc là thức ăn rất hợp khẩu vị? ^ _ ^

Hai tiếng “anh Hạ” quả nhiên sức mạnh phi thường, vô bực vô cảm Trần Hạ anh cố gắng lắm mới thiết lập được không cánh mà bay, bàn tay cầm đũa run run không giữ nổi miếng cá đang gấp nửa chừng yên vị mà rơi xuống. Dương Mẫn xấu xa tàn nhẫn nhất định phải đi đến bước đường này mới chịu hay sao, phải làm anh rơi nước mắt ngay lúc này quý xuống van xin cô tha thứ mới chịu hay sao?

Thật may anh ta đã phản ứng, hơn nữa phản ứng lại khá vừa ý cô, Dương Mẫn rặn ra cười suýt thì ngán ngẩm bỏ cuộc rồi, thật may, thật là may quá đi. Nhưng đã đạt được ý nguyện, đã kích thích sức chịu đựng của anh ta, có tại sao cô không thấy thỏa mãn, có tại sao trái tim đột nhiên lại đau như thế này? Giữa lúc cao trào đó, con khó chịu trong cô lại chỗi lên, tay ôm lấy miệng chạy vội vào WC. Thôi rồi, vì Trần Hạ đã như thế, cô định sẽ bỏ qua con át chủ bài này đi bởi nó ảnh hưởng cả Mạc Hân nữa nhưng sao lại là lúc này chứ, cô không muốn, không muốn nhắc cho họ nhớ cô đang có thai với Ngô Khanh mà. Nước mắt cô đau đớn rơi...

Ngô Khanh ngay từ lúc bắt đầu đã không thể hiện gì, trước tất thảy những kì lạ quá đáng của Dương Mẫn cũng không mấy may cản trở nào, giờ có lẽ không thể làm ngơ được nữa.

-Đề tôi vào coi cô ấy thế nào, mấy người cứ tự nhiên.

Ba người còn lại trừ Mạc Hạ thấy thú vị ra không ai còn cảm giác nữa, ngồi im như hồn đã lìa khỏi xác.

Trước ánh mắt nghiêm trọng của Ngô Khanh, Dương Mẫn giờ mới ý thức những việc mình làm được một mà không được hai, quên mất rằng hậu quả cho nó đáng sợ ra sao.

-Ngô Khanh, tôi xin lỗi...

-Cô cũng biết là mình có lỗi sao? Là lỗi gì vậy?

-Tôi đã lợi dụng anh...

Vừa hay cho câu “tôi đã lợi dụng anh”, kẻ bị anh lừa giốn lại dám mang anh ra lợi dụng, lại là lợi dụng để trả thù thằng đàn ông khác, rồi cuối cùng lại trước mặt anh khóc vì hắn, để anh thấy đối với hắn vẫn còn tình cảm như thế nào. Ngô Khanh anh từ lúc sinh ra tới giờ đây là lần đầu tiên bị mất mặt như vậy, cô bảo anh phải làm sao bây giờ, xử lí cô làm sao bây giờ?

Vậy mà hắn lại không cáu giận, ánh mắt lại đột nhiên dịu xuống, nhẹ nhàng kéo cô áp vào hắn, dịu dàng bàn tay lau nước mắt. Mấy cái từ “dịu xuống” rồi “nhẹ nhàng”, “dịu dàng” hư cấu như thế nhưng sao cô lại không muốn nghi ngờ, lần đầu tiên cảm giác cảm hận trong mình đối với hắn lắng lại.

-Miệng cô nãy giờ cười hoài như thế chắc mỏi lắm rồi?

Đó chắc chắn là một câu hỏi tu từ.

Đôi môi hắn cần thận từng chút lướt trên môi cô, chiếc lưỡi cũng lịch sự nếm từng hàng răng, đối với đồng loại cũng hết sức tử tế, từ ngoài vào trong hoàn toàn là một sự dịu dàng ngọt ngào đến chết người. Là sao chứ, sao hắn lại làm thế chứ? Trước đó nghĩ cô vì Trần Hạ mà nổi điên hành hạ cô, vậy mà giờ cô rõ ràng từng lời là lợi dụng hắn cơ sao lại hành động khác lạ đến vậy??? Nghĩ mấy cũng không ra đáp án, cô thậm chí quên luôn rằng khách đang chờ bên ngoài, chìm đắm trong hưởng thụ. Ngọt, ngọt chết đi được, sao với tên cặn bã đã hủy hoại đời cô, cô lại cảm thấy ngọt????? Và sao cái sự ngọt ngào quý giá ấy lại chẳng duy trì được bao lâu... #___#

Nhìn sự không bằng lòng của cô ta khi anh kết thúc nhanh hơn thường lệ, Ngô Khanh biết tiện nhân này cũng thật dễ đối phó. Nếu anh như mọi khi nổi giận rồi giằng vò cô ta cũng chẳng làm anh thấy tâm trạng mình khá hơn, chỉ bằng giả dối một chút, cho cô ta cảm giác được tha thứ lại được trân trọng rồi tự thân rơi vào bẫy không phải sẽ vui hơn sao, nhìn cô ta quả trứng mà tưởng mình là con gà không phải sẽ tội nghiệp gấp hai sao? Cô ta ngu ngốc nghĩ gì mà cái sự lợi dụng đại thiếu gia nhà họ Ngô kia lại có thể dễ dàng cho qua như thế?

-Vì thứ đàn bà rẻ tiền như cô sẽ dễ bị thu phục nếu chỉ cần tôi dịu dàng như thế cho nên tôi mới luôn hành hạ cô có hiểu không?

Đúng rồi, Ngô Khanh hẳn chính là loại người như thế, sao cô có thể quên cơ chứ, sao có thể vì hắn đối với cô tốt hơn một chút mà có thể quên cơ chứ. Hắn rồi Trần Hạ, hai kẻ khôn nạn cùng một dạng với nhau, cách thức có phần khác biệt nhưng suy cho cùng giống hệt nhau về bản chất, sao cô có thể đánh giá tới lui cảm thú ấy cơ chứ.

-Khi nãy cô nói là vì tôi mới ăn mặc trang điểm thế này, tôi đã định sẽ tha cho cô, nhưng có vẻ như lòng tốt của tôi bị vô ích rồi, không cho cô biết cô là của ai thì cô ngang nhiên nghĩ mình vẫn còn là hàng công cộng.

Rồi hắn ép mạnh cô vào tường, hung bạo ngấu nghiến từng chỗ trên cổ, vai, rồi ngực, thậm chí cả bắp tay mềm mại, cứ sau mỗi lần như thế một vết đỏ lại không thương tiếc nổi lên rõ mồn một. Sau cùng, hắn cắn vào môi cô ứa máu, lại vô si đưa lưỡi liếm vết máu nuốt vào trong. Đau đớn, sợ hãi, tủi nhục, nước mắt cô lăn nữa lại rơi, lạnh lẽ. Cứ như lần thứ hai cô bị hắn cưỡng đoạt...

Giọng hắn gần từng từ bên tai như lời phán của Diêm Vương.

-Dương Mẫn, tôi nói cho cô biết, cô là của tôi, chỉ có thể nghĩ tới tôi, chỉ có thể khóc vì tôi, cũng chỉ có thể hận một mình tôi!!!

Được rồi, nếu như anh đã tha thiết tới mức này, tôi – Dương Mẫn – trọn đời trọn kiếp này sẽ chỉ hận một mình anh, tất cả căm ghét với bất kì ai cũng sẽ đều đổ dồn vào anh, kiên quyết không bao giờ thay đổi cảm giác!!!!

Có lẽ không có buổi tiệc tân gia nào lại u ám như thế này, khách khứa đã chẳng được thoải mái rồi đến ông chủ nhà cũng chẳng buồn bận tâm cố gắng giả bộ ra vẻ thỏa mãn, đặc biệt bà chủ nhà sau khi từ WC ra diện mạo từ “lông lầy” tụt dốc không phanh xuống “thảm hại”, dấu vết trên người dù muốn hay không cũng gọi người nhìn liên tưởng ra những cảnh tượng nhạy cảm, sắc diện chuyển dần từ đỏ sang tím cuối cùng tối sầm lại. Mạc Hạ bất ngờ là người không chịu đựng được, bật dậy bỏ chạy ra khỏi nhà, bởi thế Mạc Hạ cười lịch sự xin thứ lỗi rồi cũng đuổi theo. Chỉ còn lại Trần Hạ vẫn ngồi yên, ánh nhìn rơi vào bất định, mãi sau mới nhìn vào Dương Mẫn mỉm cười, lời nói chất đầy ẩn ý.

-Chúc mừng hai người!

Trần Hạ rời đi, nước mắt Dương Mẫn mới lại tiếp tục việc dang dở. Ngô Khanh đứng dậy, giọng nói lạnh lùng tới thấu xương.

-Cô hài lòng rồi chứ? Hôm nay cô đã quá thành công rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mặt Sở Khanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Trần Hạ từ bỏ

Trần Hạ mãi mãi không bao giờ quên cái ngày anh gặp mặt “người bạn thân” cùng nhau mặt đối mặt, rõ ràng từng lời.

-Rút cuộc mày đã làm gì Mẫn Mẫn thẳng chó?

-Cách mở đầu chẳng thú vị tẹo nào.

Ngô Khanh ghét bị xúc phạm là thế, vậy mà bị chính “người bạn thân” của mình chửi là thẳng chó lại không mảy may để tâm, điệu bộ dừng dừng hết mức. Trần Hạ nén giận song ánh nhìn vẫn trừng trừng làm Ngô Khanh cũng chẳng còn hứng thú đưa đẩy.

-Theo mày thì làm gì? Mày muốn biết quá trình nào đây? Cần chi tiết nhất có thể phải không?

Giới hạn chỉ sau ba giây bị phá vỡ, Trần Hạ phát hỏa giờ nắm đấm hướng thẳng mặt tiền kẻ khốn nạn đối diện mà giáng xuống nhưng vốn dĩ đối phương là kẻ đào hoa giới giang hồ, thường xuyên phải dùng tới vũ lực, việc né một cú đấm quá là đơn giản. Đáp trả lại hắn vẫn thản nhiên cười cợt như không có gì.

-Không phải trước nay mày ghét nhất bạo lực sao? Nếu không muốn nhan sắc bị tổn hại thì biết điều một chút, mày nghĩ có thể đánh được tao à thẳng bại trận?

Hắn nói rất đúng, lời nào cũng đúng hết.

-Vớ cả mày là đang câu vì một con đàn bà chuẩn bị sẽ đá đi như mọi lần đó sao? Không lẽ mày với cô ta là thật lòng?

-Nếu tao nói là thật lòng thì mày định làm gì? – Sao mày lại hỏi cái câu ngu xuẩn đó chứ Hạ Hạ?

-Ôi, có thể làm gì được chứ. Thật, tao cứ tưởng là mày đối với cô ta cũng như mấy đứa trước, tự dưng tao thấy có hứng thú với cô ta muốn xử lý hộ thôi mà, ai ngờ tao đ.éo kiểm chế được làm cô ta có thai mất, Chủ tịch Ngô cũng đã mong cháu nội từ lâu, cô ta lại biết được bản chất của mày nói muốn lấy tao để báo đáp, thôi thì đành vậy.

Nói nhiều như thế, giải thích dài dòng như thế, đó không phải phong cách của một Ngô Khanh lạnh lùng kiêu ngạo. Và lại Ngô Khanh mà anh biết là người như thế nào lại có hứng với phụ nữ của anh, hơn cả theo như tất cả đều nghĩ còn là kẻ sắp sửa bị anh vứt bỏ, hẳn hay chơi hoa có chủ cũng vẫn là hoa thơm có giá trị, hà cớ gì lại tự nhiên hốt đồ thừa vô dụng như thế. Nếu không phải là hắn bị điên thì rõ ràng là hắn thực sự vì thích mà làm thế. Hay nói trắng ra thì Ngô Khanh đã yêu vị hôn thê của anh, đúng thế, là yêu, là tình yêu đấy. Hiểu hắn bao nhiêu anh càng không muốn tin điều này bấy nhiêu, thực sự là quá vô lý mà.

Dù không muốn nhưng chuyện đã tới nước này, nếu anh thực sự phải từ bỏ thì phải biết được Ngô Khanh đối với Mẫn Mẫn của anh như thế nào, cô ấy có thể được hạnh phúc hay không, quyết định để cô dành cuộc đời mình cho hắn liệu có phải là sai lầm?

-Còn Hân Hân thì sao? Mày đối xử với cô ấy như vậy mà được à?

-Người có thể khiến Mạc Hân hạnh phúc là ai không phải là mày không biết, tao trước nay vốn không có tình cảm gì đặc biệt với cô ấy, đừng mang cổ ra làm cái cớ không chế tao.

-Vậy thì mày đã yêu Mẫn Mẫn như vậy có thể không làm cô ấy đau khổ không?

-Kẻ làm cô ấy đau khổ nhất là mày lại có tư cách chất vấn tao sao?

Ánh mắt của Ngô Khanh kia sâu hun hút, nghiêm túc nhìn thẳng vào tâm can Trần Hạ làm anh như gục ngã. Nhưng anh vẫn chưa nhận ra ý nghĩa thực sự của cái nhìn cũng như những lời nặng nề ấy.

-Sẽ ra sao nếu Dương Mẫn biết được sự thật còn tàn nhẫn hơn việc mày chơi hết con này tới con kia, sự thật mày đã hủy hoại cuộc đời vốn đang rất hạnh phúc của cô ấy, rằng mày yêu cô ấy chỉ vì lòng thương hại?

-Sao... sao mày lại biết...

Dù cho anh thực sự là yêu cô, hoàn toàn không phải vì lòng thương hại. Nhưng có lẽ yêu cô chính là từ lòng thương hại mà nên.

Cái sự thật khốc liệt ấy anh đã cố gắng giấu kín đến như thế, tôi cả hấn là bạn thân với anh anh cũng không nỡ lời tiết lộ, sao hấn có thể biết chứ? Và nếu là từ lâu đã biết được tất cả sự thật tức là cũng đã từ lâu để mất tới Mẫn Mẫn rồi, không lẽ là đã yêu cô từ khi ấy? Không, không thể nào, anh không thể chấp nhận được điều này, nó còn khó chấp nhận hơn việc hấn đã thật lòng với cô ấy, bởi nếu thật là như vậy thì anh không những thua mà còn không xứng đáng để thua nữa, Ngô Khanh vẫn đủ tư cách để yêu thương Mẫn Mẫn hơn anh, hơn anh gấp cả ngàn vạn lần.

-Nếu mày nghĩ cho bản thân thì đừng bao giờ lại gần Dương Mẫn nữa, tao sẽ chăm sóc cô ấy, cho đứa con trong bụng cô ấy. Hãy từ bỏ đi, là lời khuyên chân thành của thằng bạn đã thân thiết với mày suốt gần hai mươi năm qua.

Trần Hạ không biết phải nói gì, anh cũng là một thằng ích kỉ thôi, ngay lúc này chẳng thể lừa dối cảm xúc đau đớn của bản thân làm ra vẻ cao thượng gửi gắm người con gái mình yêu cho kẻ khác đâu cho đó có là bạn thân của anh đi chăng nữa, đâu cho kẻ đó có đủ tư cách hơn anh về mọi mặt.

Nhưng mà anh biết, anh không thể níu giữ được gì nữa rồi.

Sau đó lại gặp Dương Nhật Nam, lại bị cậu ta uy hiếp về quá khứ đen tối Trần Hạ chỉ muốn chôn vùi vĩnh viễn ấy, anh cuối cùng cũng phải chấp nhận rằng thực sự đã đến lúc phải từ bỏ hoàn toàn rồi. . .

D.K: Chả liên quan nhưng thánh Ngô Khanh thánh ý nói cứ như thật vậy, nếu không phải tôi là tác giả biết thừa bản chất thánh ý xấu xa có tổ chức rồi thì ắt cũng đã cảm động không cầm được nước mắt, một tay khăn giấy một tay dầu ăn, à nhầm một tay lạch cạch type máy rồi. =))))

...

Tại sao anh lại quyết định tới ngôi nhà đó nhìn cô gái ấy phơi bày ra trước mắt cái sự hạnh phúc của cô với chồng, phải chăng chỉ vì muốn có thêm động lực để từ bỏ thêm dễ dàng? Nếu vậy thì tại sao đã kiên quyết tỏ ra mạnh mẽ trước cô cuối cùng lại vì cái từ “anh Hạ” mà tâm can khó chịu, toàn thân đông cứng, để cô thấy sự lưu luyến trong anh vẫn day dứt như thế nào? Thì ra câu trả lời là bởi anh quá nhớ cô, muốn gặp cô tới lu mờ ý chí, biết rõ sẽ bị nổi hận của cô làm cho tổn thương vẫn không kiềm chế nổi mà dẫn xác tới cho cô hả lòng hả dạ. Để rồi nhìn dấu vết của sự ân ái khắp người cô mà liên tưởng ra cảnh hai người nồng nhiệt, trái tim đau nhói nhận ra cô hạnh phúc nhưng anh lại chẳng hạnh phúc chút nào. Thì ra anh có cố gắng cách mấy cũng không bao giờ có thể cao thượng được như người đời vẫn ca tụng. Anh đau lắm, căm ghét bản thân lắm. . .

Anh thực sự rất cần ở một mình.

-Tôi xin cậu, xin hãy tha cho tôi, tôi thực sự từ bỏ Mẫn rồi nhưng tôi cũng không thể đến với cậu đâu, cả đời này tôi sẽ không yêu một ai nữa, tôi sợ, tôi rất sợ phải đau đớn như thế này, sợ phải thấy bản thân thảm hại như thế này, ko phong độ chút nào, thật bê bối, thật ngứa mắt.

Về mặt Dương Nhật Nam vô cùng cau có, giọng nói cũng mất dần điềm tĩnh.

-Em nói rồi, em chỉ giữ bí mật nếu như anh đến với em, nếu như em không thể có được gì thì anh cũng đừng mong còn lại gì, em có đau khổ cũng sẽ phải kéo theo anh sống không bằng chết, anh có hiểu không Trần Hạ???

-Cậu đối với tôi thế cậu có vui không?

Thái độ bất cần của Trần Hạ càng làm cậu ta muốn nổi điên hơn, thanh âm tăng lên gấp hai lần.

-Tôi không cần biết, anh phải là của tôi, phải là của tôi, của một mình Dương Nhật Nam tôi!!!

-Tên khốn cậu cầm mồm lại cho tôi! – Trần Hạ anh cũng đang muốn phát hỏa đây, giọng quát cũng không thua kém chút nào.

Quả nhiên thoải mái với bản thân giải phóng được phần nào khó chịu trong lòng, bình tĩnh lại đã nhận ra từ lúc nào mà đòn Dương Nhật Nam vào góc tường, hơn cả cơn bức cậu ta hai hàng nước mắt, cay đắng không còn dám nhìn anh.

-Tại sao... tại sao ngay cả khi anh không thể đến được với chị ta em cũng không có cơ hội, tại sao chứ, tại sao lại đối xử với em như vậy chứ?

-Cũng tại sao lại là tôi chứ? Một kẻ tồi tệ như tôi không xứng đáng với tình yêu mãnh liệt của cậu, cậu rất thông minh hiểu mà, đừng tổn thì giờ với tôi nữa, hãy đi tìm đích thực cuộc đời cậu đi, tôi xin lỗi. . .

Trước sự yếu đuối của cậu ta, anh hoàn toàn không thể làm gì, bởi anh thậm chí còn không thương hại nổi cậu ta, tâm tư anh giờ phút này thực sự không thể dành để nghĩ tới việc gì nữa, anh rất mệt mỏi.

Bàn tay cậu ta giữ anh lại, nước mắt càng tuôn dữ dội hơn.

-Em cũng xin anh, xin anh hãy cho em ở bên anh, em xin anh, làm ơn. . .

Kẻ đi xin xỏ tình yêu từ kẻ khác rẻ mạt đáng khinh vô cùng, nhưng biết phải làm sao, cậu không còn cách nào nữa, đã đe dọa cũng không có tác dụng, giờ chỉ còn nước hết lòng mà van xin cơ may động tới được lòng trắc ẩn của anh mà đồng ý ban cho cậu cơ hội.

-Cậu đừng khiến tôi thấy coi thường tình cảm của cậu thêm nữa có được không?

À vậy ra anh nhất định phải bức cậu tới đường cùng.

-Ngay bây giờ, tôi sẽ nói hết tất cả mọi chuyện cho Dương Mẫn biết ngay bây giờ, anh đừng có thách thức tôi, tôi chẳng có gì để mất cả, anh sẽ phải hối hận. Tất cả chúng ta sẽ cùng nhau đau khổ, anh muốn thế có phải không?

Dương Nhật Nam nở nụ cười chua chát, cổ tình húc vào vai anh rồi bước qua. Chó cùng dứt gấu, không được, phải cản cậu ta lại, không thể để Mẫn Mẫn biết. Lần này tới Trần Hạ nắm cổ tay Dương Nhật Nam giữ lại, nhưng không ngờ cậu ta quá kiên quyết, hất tay anh ra ngay lập tức. Không còn cách nào khác anh nhấc bổng cậu ta lên, ném xuống giường, ánh mắt cũng kiên quyết.

-Đây là điều cậu muốn đúng không? Được thôi, tôi sẽ làm như thế.

-Muộn rồi, cơ hội tôi dành cho anh đã qua rồi.

Cậu ta lồm cồm bò dậy, lạnh lùng không tả nổi. Nhưng lúc này nguy nan kích thích đầu óc, đột nhiên Trần Hạ trở nên sáng suốt, biết thừa đó không phải những lời thật lòng, đề luôn cậu ta xuống.

-Có giỏi thì cưỡng lại tôi coi nhóc con, yêu tôi như thế mà có thể nói không khi tôi nói có sao?

-Anh đừng quá đề cao bản thân...

-Thằng nhỏ của cậu lại không nghĩ như cậu đâu.

-... – Bàn tay nào đó đã chạm vào nơi nhạy cảm nhất của cậu, gian xảo cười.

Không ngờ nụ cười của mình lại làm tăng sức mạnh của đối phương, Trần Hạ cứ tưởng anh mới là người giành thế chủ động ai ngờ thằng nữ vương thụ kia vẫn uy phong khuất lấp như lần trước, ôm lấy cổ anh, kịch liệt lần công môi và lưỡi. Mới này thôi anh còn nghĩ chỉ muốn ở một mình thậm chí còn chọc giận cả kẻ đáng sợ ở dưới anh kia vậy mà giờ đã không biết xấu hổ quăn quýt lấy hân. Trần Hạ à Trần Hạ, vì hèn nhát không dám đối mặt với quá khứ của bản thân mà biến mình thành kẻ dễ dãi dùng thân mua bình yên, đáng khinh, thật không biết tình cảm của Dương Nhật Nam đáng khinh hay con người anh đáng khinh?

D.K: Tiếp theo sẽ là H của hai bạn trẻ này, thiết tình là Ngô mỗ đây coi nam – nữ là chân lí chưa bao giờ viết đam mỹ không biết viết H kiểu gì nữa huhuhu, có gì khó khăn quá xin phép cho tở lướt qua vụ này nha, mấy chế thông cảm đừng đòi hỏi nha. Ồ mà khéo không có với một vài người lại là may ý chứ hehe.

Lát sau không biết trong mê đắm đã lột sạch đồ nhau từ bao giờ, nhìn cơ thể mình có cái gì tên nhóc kia có cái đó đột nhiên trong Trần Hạ nảy sinh cảm giác thân thiết lạ, hóa ra căn bản của mối quan hệ nam – nam chính là vì sự thân thiết này mà có thể làm ra nhiều thứ kì quái. Cơ mà đầu sao nhìn vào cái sân bay của nữ vương thụ cũng thấy tụt khá nhiều mood, không có cái sự lỗi lồm thần thánh ấy thì sẽ giải tỏa ham muốn cho đôi tay xấu xa kiểu gì đây, rồi còn việc “hòa làm một” sẽ làm như thế nào với hai thứ cùng dài chứ? Ôi quả là không một chút kinh nghiệm, tổng công bội phần xấu hổ, chỉ biết nhìn nữ vương thụ bất lực: anh không phải là không muốn làm chỉ là không biết cách làm thôi, chú đừng có nhìn anh kiểu bất mãn ấy. T^T

-Sau cái lần đầu tiên chúng ta thân mật mà anh vẫn chưa chịu tìm hiểu sao đồ ngốc?

-Tìm hiểu? – Ý cậu là tìm hiểu cái quái gì cơ? Tôi có định làm với cậu đâu, hôm nay là bất đắc dĩ do cậu quá kiên quyết bức ép tôi thôi.

-Anh lúc trước chắc chắn đã coi AV, giờ có ý định đổi gió thì phải tìm GV mà coi chứ!

-AV là sex rồi chứ GV là cái gì? =.=

-Là cái chúng ta đang chuẩn bị làm chứ còn gì nữa? Gay Video đó cha nội! >.<

-Cậu bảo tôi coi cái thứ đó á? >”<

-Gi mà cái thứ đó, nó với AV thì có gì khác nhau sao?

-Dĩ nhiên là khác nhau, nam – nữ thì không sao chứ coi nam – nam tởm bỏ mẹ.

_*****

Sau một hồi đôi co, nữ vương thụ không kiềm chế nổi phải chửi thề, tổng công không những bị sỉ nhục còn bị ăn chửi té tát, mặt mũi xảm xám, nghiêng răng kèn kẹt.

-Cậu đã quá rồi đấy thằng nhóc!

-Anh nằm sấp xuống đi.

-Làm gì?

-Tôi sẽ làm công, chỉ cho anh lần này để lần sau cứ thế mà làm.

Thế đ.éo nào còn có lần sau á??? Mà sao lại là nằm sấp?????

-Anh thực sự không biết nam – nam làm chuyện đó phải thông qua đường hậu hả?

-Cái quái gì? Cậu điên con mẹ nó rồi! >.<

Trần Hạ giãy nảy lên, co rúm người lại một góc, nhìn nữ vương thụ như quái vật, không dám tin những gì mình vừa được nghe. Mấy thằng gay nó làm như thế với nhau á hả? Ôi lạy Chúa!!!

Mãi lờ qua tiếng lại này giờ, mood hoàn toàn xuống âm độ, giờ lại biết được bản chất kinh dị của vấn đề, còn làm ăn cái quái gì nữa, nhưng nhìn ánh mắt đang hùng hực nộ khí của nữ vương thụ, tổng công sợ nhiều hơn hãi, đành ném bỏ tự trọng, hạ mình bẻ cong thực sự.

-Tôi sẽ làm, có đau cũng đừng trách.

-Lần đầu tiên của tôi sao lại trao cho một kẻ đã trắng đã chẳng có kinh nghiệm còn kì thị tôi cơ chứ.

Nữ vương thụ à, cậu khó tánh quá đi a, ai bảo cậu cố sống cố chết bám lấy cái người vừa thẳng vừa chẳng có kinh nghiệm còn kì thị cậu làm gì rồi mà than ngắn thở dài.

-Mà này, anh có cần dầu ăn ko đấy? =)))

-Cần không nhỉ?

-Thôi, quên đi.

Đù, nhìn anh ta thế ai mà dám nghĩ lại là một thằng ngu. ==”

Cuối cùng thì cái giờ phút thiêng liêng ấy cũng đã đến, tuy hơi vụng về cũng hơi ghê sợ nhưng tổng công bé nhỏ cũng đã làm được cái điều không ngờ tới, đem cái cần dùng đặt đúng vào vị trí của nó, nỗ lực đến cả mồ hôi mà rồi lại bị cái thằng nữ vương thụ khó tánh nghiêng răng nghiêng lợi chửi như chửi chó.

-Con mẹ tên khốn Trần Hạ anh, lần đầu của tôi mà anh lại làm đau như vậy hả? Anh... áaaa... áaaaaaaa...

-Lần đầu dĩ nhiên phải đau rồi thằng ngu.

Tổng công cũng chịu không nổi sự phách lối của nữ vương thụ mà nặng lời nặng cả hành động, mỗi một câu chửi của cậu ta là một lần dùng sức thúc mạnh vào trong, tiếng hét của cậu ta làm anh há long há dạ. Ấy vậy mà cậu ta chẳng biết sợ, vẫn ương bướng quật tháo.

-Anh rút ra khỏi tôi mau, tôi sẽ làm cho anh biết nó đau như thế nào tên khốn.

-Không có cơ hội đó đâu cưng hahaha.

Đột nhiên đang đau chết người, nữ vương thụ nghe tiếng cười của tổng công lại cảm giác vô cùng dễ chịu, ngoái cổ ra sau nhìn anh, dịu dàng.

-Cuối cùng cũng được nhìn thấy nụ cười thực sự của anh rồi.

Tổng công chợt đứng hình. Phải rồi, đã từ bao lâu rồi anh chưa thật lòng cười thoải mái như thế, cứ tưởng là sẽ không còn biết tới việc cười nữa chứ. Là do tên nhóc này đúng không? Bất giác nhìn cậu ta khò sờ dưới mình này giờ mà động lòng thương.

-Đau lắm à?

Vừa hỏi thăm anh vừa cúi xuống hôn lên lưng cậu ta, phát hiện ra cả người cậu ta đang run lên từng đợt.

-Thực ra em rất hồi hộp, chỉ sợ anh biết được mà cười nhạo em...

-Nam, tôi xin lỗi...

-Anh vừa gọi tên em hử?

-Ừ, Nam Nam, cậu đã phải chịu nhiều thiệt thòi rồi, tôi rất xin lỗi.

-Em yêu anh, rất rất yêu anh.

-Gọi tên tôi đi!

-Hạ...

-Nữa đi!

-Hạ Hạ...

Bờ môi anh phủ xuống ngăn tiếng gọi phát ra. Anh thật ích kỉ, lúc này mà còn nghĩ tới người con gái ấy, nhớ tới giọng cô dịu dàng gọi tên anh ngày trước. Không được, anh đã quyết định từ bỏ cô rồi mà.

-Hạ, anh hôn thế sao em gọi tên anh được...

-Phải làm sao, tôi vừa muốn nghe cậu gọi tên vừa muốn hôn cậu.

-Anh có yêu em không?

Trần Hạ cố tình bịt miệng mình lại để không phải nói gì cả. Nữ vương thụ cậu biết thừa sẽ bị phủ phàng như thế cơ sao vẫn mù quáng muốn nghe câu trả lời? Đêm nay, Trần Hạ chính thức từ bỏ Dương Mẫn, đến với con người cậu nhưng vẫn không thể cho cậu thấy được tương lai của cả hai. Quả là lần đầu tiên đau thật đấy!

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mặt Sở Khanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chỉ có Mạc Hạ này mới không làm em đau

-Mạc Hân, đứng lại!

Mạc Hạ biết bản thân chẳng là gì với người con gái ấy nhưng vẫn không chịu nổi cảm giác lời nói của mình cũng trở nên vô nghĩa. Ừ thì tâm trạng cô đang tồi tệ nhưng vì vợ chồng nhà nào đó ân ái với nhau làm cô khó chịu chứ có phải lỗi tại anh đâu, hà cơ gì anh tỏ ý quan tâm vừa chạy theo vừa gọi tên mà chẳng chút đáp trả. Anh cúi bẽn lẽn tới gần lấy cổ tay Mạc Hân kéo mạnh trở lại, giọng gầm gừ.

-Tôi nói cô đứng lại!

Ai đó trước mắt anh đang nước mắt lã chã, xấu hổ với bản thân lập tức quay mặt đi, cố dùng dằng thoát tay ra. Mạc Hạ bực tức chuyển hóa thành thương cảm, lực ở tay nơi lỏng dần nhưng vẫn kiên quyết không buông cô ra. Mạc Hân không cam chịu, nỗ lực cho bằng được, cuối cùng cũng giải phóng được cổ tay.

-Đừng có đi theo tôi.

-Với tình trạng này cô định đi đâu, làm gì chứ?

-Việc của tôi không liên quan tới cậu!

Mạc Hân lạnh lùng lẩn át, hoàn toàn hạ gục được đối phương. Ba tiếng “không liên quan” không ngờ còn có tính đả kích hơn cả “không quan tâm”. Ý cô là anh không có quyền can thiệp vào đời sống của cô, anh với cô là hai thế giới khác nhau, tách biệt không bao giờ có thể dung hòa, có phải không?

Và thế là anh để người không thể có liên quan gì tới mình lẳng lặng bỏ đi. Anh thừa sức ép buộc cô, lôi kéo cô phải theo ý mình nhưng anh lại không làm, bởi anh tôn trọng cô, lúc nào cũng bị sự phủ phàng của cô ngăn cách anh tiến lại gần, lúc nào cũng vì cô bị kẻ khác làm tổn thương thì quay ra tổn thương anh. Nhưng không sao, anh vẫn có thể chịu đựng được, anh là thể loại thích ngược đãi bản thân mà.)))

Mạc Hân lên taxi, nước mắt vẫn không ngừng chảy.

-Quý khách muốn đi đâu ạ?

-Anh cứ đi đi.

Kiểu nữ roi lệ, tâm can hỗn độn, lên taxi không biết đi đâu về đâu, trường hợp này ngày nay gặp không ít, coi như cũng có chút kinh nghiệm, gã tài xế không hỏi han gì để yên cho người ta có thì giờ bình tĩnh trở lại, tập trung lái xe vòng vào chậm rãi.

Được vài vòng thành phố cuối cùng nước mắt cũng hết không buồn rơi nữa, nhưng tâm trạng thì vẫn chẳng khá hơn, đành quyết định địa điểm xả stress. Quán bar SHAKE4U.

Hết li này tới li kia, đầu óc đã quay cuồng không hiểu sao lại vẫn rõ mồn một cảnh tượng lúc ở nhà Ngô Khanh cả sắc mặt mẫn nguyện của Dương Mẫn ấy. Mạc Hân cô đứng là đại nốc mà, không những giúp anh với người con gái khác, còn giải thích cho cô ta biết ý thực sự những hành động của anh, còn xin cô ta hãy đối xử tốt với anh, trực tiếp làm tổn thương tới cả cô cả Trần Hạ, để giờ cô ta một lúc chế giễu hai người bạn cô, thỏa mãn làm Ngô thiếu phu nhân đối đãi khách. Dương Mẫn đáng lí ra phải hận Ngô Khanh tới tận xương tận tủy lại tình cảm tha thiết, đang mang thai vẫn quán quýt nhau trong WC không màng tới ai đang ở ngoài chờ đợi, Mạc Hân cô hai mươi tư năm sống trên đời sao có thể cam chịu lúc nào cũng nhận thua đến mức

này. Giờ đau khổ thảm hại cho ai coi?

-Người đẹp, đi một mình sao?

Kịch bản muôn thuở, cứ hễ kiều nữ lòng đầy thương tổn mà đi uống rượu giải sầu một mình ắt sẽ có một nhân vật rất phụ mang danh “vô sĩ” lăm le lại gần, buông lời tán tỉnh, dụ dỗ. Cách thức xử lý cũng rất đơn giản chia ra thành hai trường hợp một là dễ dãi với bản thân xuôi theo dòng nước nếu đối phương nhìn cũng ngon ăn, hai là với những thể loại nhìn thôi đã cảm giác bị xúc phạm sẽ xù lông xù lá vừa là để chọc tức hấn vừa là để giải phóng bức bối bên trong. Nhưng hoàn cảnh này Mạc Hân lại làm nảy sinh ra một trường hợp thứ ba: chị đây không thèm quan tâm!

Nhân vật rất phụ vẫn tâm huyết diễn hết vai trò của mình, hơn cả lại diễn rất sâu, chuẩn bị lời thoại cũng rất hoa mỹ.

-Đang thất tình phải không, anh cũng mới chia tay người yêu đấy, vừa hay người ta nói những kẻ đang tổn thương sẽ dễ dàng hàn gắn cho nhau hơn.

Không quan tâm để mặc hấn ta độc diễn thì hấn lại tưởng đó là cơ hội, người đầu mà gây thơ tội nghiệp. - ____ - Đắt diễn của các hạ có hạn, hện gặp lại ở lần casting cho truyện sau Ngô mỗ nhất định không bao giờ chọn kẻ thiếu tính hấp dẫn như các hạ mà làm mất giá trị của những cảnh như thế này. =))))

-Lướt được rồi đấy chú em, thằng tác giả nó đuổi rồi kia kia.

Mạc Hạ thiếu gia trầm lặng suốt một tiếng đồng hồ lái xe đi theo Mạc Hân định trầm lặng nốt lần nữa nhìn cổ dẫn vật bản thân cùng rượu cho đã đi mới ra nặt đưa cổ về, cuối cùng lại vì một thằng nhân vật rất phụ làm hỏng cả kế hoạch, phải xuất thân lộ diện sớm hơn dự kiến. Mẹ nó, anh đã tính nếu sắm vai “anh hùng bóng đêm” càng lâu sẽ càng chiếm được thương cảm từ các độc giả mà có cơ may ẵm về cái giải “nam nhân vật tuyệt vời nhất” vượt mặt thằng khốn nam chính chỉ vì trùng họ với thằng tác giả mà được nâng đỡ hơn bình thường. Bực mình quá!

D.K: Hình như thêm một thất bại nữa trong việc xây dựng nhân vật của Ngô mỗ thì phải. =.=”

-Mây là thằng quái nào? Thích nằng tay trên à?

Không ngờ nhân vật rất phụ kia vẫn cố gắng tới phút cuối cùng ghi thêm chút ấn tượng chẳng ra gì.

-Thấy chưa, chỉ là một nhân – vật – rất – phụ thôi sao cứ phải cố gắng vô ích như vậy nhỉ? Biết điều đừng làm anh đây nổi cáu, tâm trạng cũng đang chẳng được dễ chịu đâu.

-Cũng chẳng – phải – nhân – vật – chính nữa, âm mưu, thủ đoạn nhất truyện mà cứ tỏ vẻ đứng đắn đường hoàng, toàn làm người khác phải buồn cười mà.

-Thằng khốn này thì hay ho lắm rồi. . .

Tự nhiên hai kẻ dở hơi lại có một cuộc cãi vã giời ơi đất hỡi nhất trên đời, Mạc Hân từ đầu tới cuối làm vẻ không quan tâm gì là đúng, giờ càng thấy vô vị hơn, lẳng lặng rồi đi bỏ lại hai gã ấy chính là vì cô mới mâu thuẫn ớ hớ hớ.

-Mạc Hân. . .

Trước khi anh đuổi theo cô vẫn không quên ngoái lại phía quầy bar làm một việc chả liên quan chút nào.

-Này nhóc bartender, hôm nay tâm trạng Trần Hạ đang rất tồi tệ, mau mà tới an ủi hấn đi! ;)

Á à, hóa ra H giữa Trần Hạ và nữ vương thụ là do Mạc Hạ xúc tác. Trần Hạ về sau mà biết được điều này ắt hấn sẽ không tha cho cái kẻ xấu tính tình cảnh đang éo le vẫn thích tìm trò tiêu khiển hại đời người khác kia. =))))

Còn nhân vật rất phụ vẫn là nhân vật rất phụ, bị bơ đi không chút thương tiếc cũng chỉ biết cam chịu, cau có những lời cuối cùng.

-Mẹ kiếp, cùng lắm anh mày casting cho thằng tác giả khác tử tế hơn là được chứ gì.

Ồ vậy thì chúc may mắn. =))))

...

Mạc Hạ giờ đã biết làm anh hùng bóng đêm đã chẳng có lợi còn làm bản thân chịu đựng đến khổ sở, giờ lại phải như lúc đầu đuổi theo Mạc Hân lần nữa.

-Giờ này rồi cô còn định đi đâu nữa?

-Tôi đã nói là việc của tôi. . .

-Ai quan tâm nó có liên quan tôi hay không, tôi thích thì tôi quan tâm đấy, có làm sao không?

Đúng là cứ ý mình mà làm thoải mái hơn hấn, thấy khí thế hiên ngang cũng tự tin hơn vài ba phần.

-Đấy là việc của cậu, chẳng liên quan tôi.

Phập! Tay cô chẳng cầm dao mà có sao tim lại có cảm giác như vừa bị dao nhọn đâm vào, nào là khí thế hiên ngang nào là tự tin hơn vài ba phần, hoàn toàn đã không cánh mà bay hết luôn rồi. Lại bị đánh bại lần nữa, chết tiệt. =”=

Không được, tình huống này mà để vụt mất cơ hội thì đúng là ăn hại, lúc Mạc Hân đang thực sự đau khổ và tuyệt vọng vì vợ chồng nhà nào đó thế thì anh phải thừa nước đục thả câu nhất chết phải ở bên cạnh cô, nhân lúc cô đang yếu đuối không phòng bị gì thì phải xông vào chiếm được cái gì của cô thì chiếm chứ. =))) Ý của anh đơn giản chỉ là chiếm lấy lòng tin rồi chút ít tình cảm gì đó thôi, chứ có hiểu lầm nhé.v

- Về nhà thôi. – Nắm lấy tay cô kéo đi.

-Đừng làm trò vô ích nữa, để tôi yên!

Mạc Hân không bình tĩnh nữa, dùng hết sức hất mạnh Mạc Hạ ra, trừng trừng nhìn anh. Hồng rồi hồng rồi, Mạc Hạ cũng là đã kiềm chế quá nhiều, thắng nào trên đời mà chịu cho nổi cảnh người con gái mình yêu đau lòng vì thắng khác còn kiên quyết không nhận sự thương hại của mình. Anh cũng nộ khí xung thiên, mặt mày nóng bừng, vác Mạc Hân lên, bất chấp phản kháng, thô thiển ném cô vào trong xe. Tiếp đó không để cô kịp định hình mọi chuyện đã dồn dập xông tới như đã nghĩ trước đó, chiếm lấy đôi môi của cô trước tiên. Lần đầu tiên anh cưỡng ép cô như thế này, chẳng còn đủ lí chỉ như cái lần trước, cô ra sức chống lại, một chút cũng không có ý xuôi theo. Đối với ai đó dục vọng đã khuất lấp, điều đó đồng nghĩa với sự kích thích, càng cuồng dã hơn, lưỡi hoạt động cũng là lúc bàn tay không chịu được yên phận nhất quyết muốn làm cái gì đó, hung hãn lột hết lớp ngoài tới lớp trong, chà xát, nắn bóp, một chút cũng không có ý dịu dàng.

Đột nhiên lúc này Mạc Hạ nhớ tới Ngô Khanh đối với Dương Mẫn có hành động “đánh dấu chủ quyền” cũng muốn một lần học hỏi, anh rời đôi môi ngọt ngào kia di chuyển xuống cổ, rồi vai, hôn không xót chỗ nào. Ở vị trí không thể gần hơn được nữa, bộ ngực đầy đặn của cô trước mắt anh hấp dẫn không cưỡng được, thực sự rất muốn hôn vào đó, nhưng môi anh mới chỉ vừa khẽ chạm giọng nói ai đó đã nức nở vang lên.

-Mạc Hạ cậu... hãy giết tôi đi!

Nghe đến giết chóc toàn thân Mạc Hạ đông cứng, hóa tình trong người cũng nhanh chóng nguội tắt, lúc này mới nhận ra người con gái anh luôn trân trọng cũng luôn nhắc nhở mình phải trân trọng đã bị anh đề tiện chiếm lĩnh, trên người không còn áo che thân, nước mắt đầm đìa tuôn xối xả. Dẫu biết bản thân rất đáng chết nhưng không sao chôn đi được cái suy nghĩ cô là đang khóc vì anh. +__+

Tiếng khóc tủi nhục của Mạc Hân vang lên dần dần làm tan đi cái suy nghĩ khốn nạn của anh, nhanh chóng cảm thấy xót xa, vội lấy chiếc mền mỏng hay để trong xe khoác lên người cô. Ô mô, đầu đó có hai nhân vật thứ chính đang hết lời qua lại.

Mạc Hân mắt mũi trọn trùng: Chuẩn bị sẵn cả chăn mền nữa, tên khốn cậu là cố tình sắp đặt tất cả định làm thịt tôi có phải không??? >”<

Mạc Hạ oan ức hai mắt long lanh: Hoàn toàn vô tội nha, tôi những lúc công ty quá bận, làm việc quá sức hay ngủ luôn trong xe mới có mền sẵn như thế.

Mạc Hân không hề chấp nhận: Ngụy biện! Cậu rút cuộc đã dứt lốt thằng tác giả cái gì để hấn thay đổi kịch bản biến cậu từ nhân vật phụ thành thứ chính, lại ghép đôi với tôi vốn dĩ định cuối truyện sẽ viên mãn với Ngô Khanh??? Còn thêm tên cậu vào dàn casting nữa chứ.

Mạc Hạ tự nhiên tâm đắc: Có thêm tôi mọi thứ mới trở nên hấp dẫn, cả cái truyện này nếu không có tôi chắc chắn sẽ toàn ức chế, cái kết cũng sẽ bị độc giả ném đá cho coi. Tôi với tên nhóc nữ vương thụ kia tuy là tự nhiên được trọng dụng nhưng lại là chìa khóa đóng mở mọi rắc rối đấy.

Mạc Hân dè bủ coi thường: Chỉ toàn nói năng nhảm nhí!

Mạc Hạ vẫn mặt song song với gờ: Mạc Hân cô tốt hết muốn cuối truyện được thực sự viên mãn thì hãy lo mà đối xử tốt với tôi đi.

D.K hai hàm nghiền chặt, lửa giận phun trào: Các người có biết đã lạc đề rồi không??? Còn dám tiết lộ thiên cơ của truyện nữa, đúng là chán sống rồi mà!!! >_<

Quay lại với việc Mạc Hân đang phơi bày ra đáng về thâm nhất từ trước tới nay của mình mà tác nhân khốn nạn lại là Mạc Hạ gây ra, rất muốn cay nghiệt hấn ta nhưng không còn đủ sức nữa. Chợt nhớ tới hoàn cảnh của Dương Mẫn khi Ngô Khanh cưỡng đoạt cô ta chắc còn căm hận hơn cô gấp chục lần, có sao cuối cùng lại có thể dành tình cảm cho anh? À, bởi vì đó không ai khác là Ngô Khanh cô đã hết lòng yêu bao nhiêu năm qua mà. Còn cô với Mạc Hạ sao có thể giống như thế được, căm ghét sẽ mãi là căm ghét.

-Cậu thấy tôi thâm hại thế đã hài lòng chưa?

-Hài lòng cái gì cơ?

Cảm giác cô đang khó chịu ra sao, cảm giác trong anh cũng đang day dứt cằn cằn y như thế, anh là yêu cô chứ đâu phải thù ghét gì cô, thấy cô thâm hại lại có thể hài lòng?

-Em tưởng rằng một mình em cảm thấy đau sao, tôi cũng đau như em vậy. Hai kẻ đó người tung kẻ hứng chế giễu tình cảm của em, em lại lạnh lùng vô cảm coi thường tình cảm của tôi, em nghĩ tôi là sắt đá sao mà không biết đau. Tôi thậm chí có chạm vào em cũng không thể chạm vào tâm trí em. Mạc Hân em có bao giờ dù chỉ một lần nghĩ tới tôi, chỉ một mình tôi thôi, hay trong em lúc nào cũng là cái kẻ đã làm em đau khổ đó. Con gái thường chỉ nhớ tới kẻ đã làm mình đau, lẽ nào tôi cũng phải giống như hấn làm em đau thật đau em mới có thể chú ý tới tôi. Chính là như thế này đây, lần đầu tiên em rơi nước mắt vì tôi, tôi đang rất vui, em có biết không?

-Mạc Hạ cậu điên rồi...

Anh nói những lời sến sẩm là thế vậy mà cô không cảm giác gì, lại thể hiện cho anh thấy sự khinh bỉ trong ánh mắt kia. Lần thứ hai trong ngày anh nổi giận, nhưng không dám dùng tới hành động nữa, chỉ quát lên.

-Đúng rồi, tôi bị điên, bị điên nên mới yêu em ngần ấy thời gian. Tôi không phải là ế điên đảo như em nói đâu, chỉ vì tôi bị điên không thể nhìn thấy người phụ nữ nào ngoài em, không thể bị hấp dẫn bởi bất kì ai ngoài em.

Ế điên đảo... Lời cô nói anh đều nhớ như vậy sao...? Những lời nói trong cơn giận dữ lại càng thấm đẫm tình cảm của anh hơn, ánh mắt kia nhìn cô tha thiết làm cô dù muốn hay không cũng vô thức thấy động lòng. Bởi thế, khi anh nhoài tới ôm lấy cô, gục mặt vào vai cô, cô cũng không muốn cản lại.

-Xin em đừng, không nghĩ đến tôi cũng có thể nghĩ cho bản thân được không, lúc này không dùng lại thì lúc nào em mới chịu buông tha cho mình, đừng tương tư thứ không thể là của mình thêm nữa.

Thứ chất lỏng nào đó nóng ran bỏng rát chảy xuống da thịt cô. Anh lại khóc vì cô nữa rồi. Hóa ra ôm lấy cô chỉ vì không muốn cô nhìn thấy sự yếu đuối của mình. Bất giác nước mắt cô cũng rơi theo, bàn tay cũng đưa ra ôm lấy anh.

-Nếu như...

Nếu như lúc đó cô giữ lấy Ngô Khanh, ngăn cản anh động tới Dương Mẫn liệu giờ có phải cô vẫn đang ở bên cạnh anh, Trần Hạ với cô ta chắc cũng đã là người một nhà, hạnh phúc hơn ai hết? Lúc đó nếu như cô thử một lần không hèn nhát, dám giành lấy thứ mà mình muốn liệu mọi chuyện có thay đổi, liệu cô có thể có được Ngô Khanh? Tất cả những lời đó cuối cùng lại bị nuốt vào trong, bởi đúng như Mạc Hạ nói, Ngô Khanh không thể nào là của cô được, không từng một lần nào. Giống như cô đang ở bên cạnh Mạc Hạ nhưng lại chỉ nghĩ về Ngô Khanh, bao nhiêu năm qua cô ở bên cạnh Ngô Khanh cũng chưa bao giờ có thể nắm giữ được người con trai ấy.

-Nếu như tôi và cậu, liệu tôi có phải đau khổ như thế này không?

Câu hỏi của Mạc Hân giống như là một cơ hội, Mạc Hạ gạt mình ngang mặt lên nhìn cô không chớp mắt, rồi chẳng hỏi lại, khẳng định luôn.

-Chỉ có Mạc Hạ tôi mới không làm em đau, không bao giờ, tôi hứa.

-Vậy... hãy đưa tôi bước vào thế giới của anh đi.

Cuối cùng thì Mạc Hân cũng đã chấp nhận anh rồi, đồng thời cũng đã gọi anh một tiếng “anh” rồi, không giấu nổi hạnh phúc, anh tát mình một cái. Ôi vãi thành này đúng thật là M nặng rồi @@

-Anh làm cái gì vậy?

-Không phải là mơ, em nói bước vào thế giới của anh, là đã chấp nhận tình cảm của anh có phải không?

Nhìn điệu bộ kì cục đó của Mạc Hạ, cô không ngại bật cười thích thú, không bao giờ nghĩ rằng bản thân cũng có thể khiến cho người khác phải phát điên rồi lại được hạnh phúc như thế, thì ra Mạc Hân cô trong cái thế giới của Ngô Khanh đã trở nên vô dụng và mất giá trị.

-Nhưng mà...

Mạc Hạ ngập ngừng, trong cái giây phút hạnh phúc bỗng chốc trở nên tham vọng.

-Giờ anh có thể làm thịt em được rồi chứ? ^-^

Ngay lập tức gót giày nhọn hoắt của ai đó giáng thẳng vào bụng đối phương, Mạc Hạ bất bình kêu la oai oái. Mạc Hân ấy dù thế nào cũng đều ác, không cách này thì cách khác.

Rồi ai đó hất tấm màn ra, nhặt lại áo, ngang nhiên mặc hết lớp trong lại lớp ngoài, hoàn toàn không ngại ngần gì trước ánh nhìn kinh ngạc chất chứa đầy sự thèm muốn của người ta. Ai đó ấy đáng sợ như vậy, đừng nói cô mới chỉ mặc áo trước mặt anh mà thậm chí có lửa thể đi đi lại lại thách thức anh, ngoài thỏa mãn thị giác ra anh hoàn toàn không có khả năng làm gì hơn nữa. Vô tình anh đã thể hiện quá mức cái bộ dạng đang bị nữ nhi bắt nạt của mình. Mạc Hân đắc chí với sức mạnh của bản thân, lại rất hài lòng với sự ngoan ngoãn nhất mực của Mạc Hạ, bỗng thấy đã quyết định không hề sai lầm. Cô trước nay chỉ toàn bị Ngô Khanh cưỡng chế theo ý anh ta, giờ cô có thể cưỡng chế đối với người khác, cảm giác như một năm có những hai cái Tết, thỏa mãn vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mất Sở Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18-2: Phụ chap 1. Tư thù nhỏ nhặt

Vừa nhìn thấy gã họ Mạc, họ Trần đã cau có khó chịu, chỉ tay thẳng mặt.

-Tên khốn cậu được lắm, dám chơi xỏ tôi.

Mạc Hạ không nhớ nổi mình đã làm gì có lỗi với đối phương cả, điệu bộ oan ức. À, thanh niên này hay gặp oan quá ha?

-Tôi với cậu thì thân thiết nổi gì mà chơi với chả xỏ, nói năng nhảm shit không!

-Cậu dám nói không đem chuyện của tôi báo cáo cho thằng nhóc bartender? Cậu là trợ lí của cậu ta hả?

-À à. – Cứ nhắc đến việc hai kẻ đó tự nhiên lại có quan hệ với nhau là Mạc Hạ lại không nhịn được cười. – Đừng nói là tôi qua nghe tôi kêu cậu không được ổn thì tôi thăm thật chứ? – Nhìn điệu bộ cau có của Trần Hạ, anh càng thấy mắc cười hơn. –Cậu ta thật nhiệt tình, cậu cũng thật quá có phúc đi haha.

-Còn dám cười nữa? =”=

-Không lẽ khóc?:v

-Cậu có biết hôm qua vì cậu mà tôi khổ sở như thế nào không hả? >_<

Không muốn nhớ, thực sự không muốn nhớ tới cái cảnh tượng tôm chết đó nữa, lúc làm thì chẳng sao, xong xuôi hết cả nghĩ lại sao thấy buồn nôn không chịu nổi. =.”

-Này, đừng nói là 2 người đã làm rồi nha?

-...

-Ôi lạy Chúa!!!

Mạc Hạ khẽ rung mình, bước giật lại vài ba bước, giữ một khoảng cách nhất định, nhìn Trần Hạ như thể bệnh nhân cách li.

-*****, cái thái độ kì thị đó là sao?

-Gay thì éo sao nhưng cậu éo phải gay lại làm chuyện đó với một thằng nhóc gay, cậu tôm bỏ mẹ đi.

-Mạc Hạ cậu...

Trần Hạ bị si sụp, tức muốn học máu. Là vì ai mà anh bị ép phải “làm chuyện đó” chứ??? Hơn cả ngay từ đầu chính là vì Mạc Hạ hắn đã móc xích anh và tên nữ vương thụ kia dính vào nhau, chẳng quá đáng chút nào khi đổ lỗi lên đầu hắn ta cả. Đã mang sự đen tối của anh ra chế giễu lại còn ngang nhiên tỏ vẻ kì thị anh nữa, hắn đúng là tên khốn! >.<

-Nhưng mà dẫu sao việc quan hệ nam – nam cũng tôm về e lờ.

-...

Muốn một chương tâng vỡ háng hắn luôn!!! >”<

-Tuy nhiên, nam – nam cũng tốt, đỡ phải phòng tránh nguy cơ này nọ, muốn là làm, hứng lên là làm được, cảm giác mới át cũng rất hay ho, đúng không?

-Cậu muốn thử?

-A không không, Hân Hân mà biết tôi sẽ phải dành nốt phần đời còn lại của mình trong viện mắt.

Đồ sợ vợ, đáng khinh. Cơ mà có kẻ nào đó đường đường hai tiếng “tổng công” cũng sợ nữ vương thụ đấy thôi, trong đêm đầu tiên còn bị người ta chửi cho nhục tới nổi lấy lí do quan hệ nam – nam tôm quá không muốn nhớ lại để có thể dễ dàng quên đi, có gì về vang hơn vậy nhỉ? Xem chừng cùng tên nên hoàn cảnh cũng éo le y như nhau, chỉ khác một người phải theo đuổi còn một người bị theo đuổi.

-Mà... rút cuộc hai thằng con trai với nhau thì phải làm như thế nào vậy?

-Ừ đúng là việc quan hệ nam – nam tôm về e lờ.

=))))))

...

Từ bao giờ Mạc Hân có cái sở thích nằm đọc sách trong vòng tay của Mạc Hạ, đối với anh sở thích đó của cô thực sự rất rất rất được. Dẫu cô chả thèm ngó ngang gì tới anh vẫn tập trung muốn làm gì thì làm thì anh cũng thấy đủ miễn nguyện, bởi ít ra cô là không thấy phiền mới làm thế. Và cái được nhất chính là thì thoải mái không chịu được mà siết chặt lấy cô hơn, hay thậm chí là cúi xuống hôn vào tóc cô thì cô cũng no comment. Trong bụng xấu xa

chê trách: “Hóa ra Hân Hân em trước nay chỉ toàn làm cao, thực ra dễ dãi không chịu được!” Biết là người ta lừa mà vẫn có người cố tình để cho bị lừa đó thôi.

Đột nhiên nghĩ ra trò phục thù.

-Hân Hân.

-Sao?

-Anh có chuyện này về thằng bạn thân Trần Hạ của em hay ho lắm nè.

-Nói đi.

Sao chả thấy có chút hứng thú gì. - ____ -

-Không muốn nghe thì thôi vậy.

Biết là ai đó nhỏ mọn đã giận dỗi, Mạc Hân gấp quyển sách trong tay lại, đặt sang một bên, ngồi dậy.

-Dĩ nhiên muốn nghe.

-Muốn thật chứ? – Sao có cái kẻ sừu nhi quá chùng. =_ =

-Thật.

-Thế hôn anh đi, nói cho hihe.

Mạc Hân lúc nào cũng làm nhanh hơn nói, nhưng không phải là môi chạm môi với anh mà là quyển sách đập vào đầu anh cái cốp.

-Quá đáng, đừng hòng anh nói cho mà nghe nhé!

-Nghĩ tôi cần chắc.

-Ồ, thôi, việc thằng bạn thân của em đang bị tán tỉnh như thế nào coi bộ không có sức hấp dẫn rồi.

Lần này cô thua.

Thua tiếp lần hai là khi cô vừa mới chạm vào môi hắn đã ngay lập tức bị đè ra, nhìn ánh mắt đắc ý ấy thật hận mình đã để về vô hại của hắn lừa quá dễ dàng.

Sự cuồng nhiệt của hắn cho thấy ắt đã phải kiềm chế từ lâu, đúng rồi, nếu chỉ ôm rồi hôn vào tóc thôi thì với con sói ham muốn nào đó sao có thể đủ, Mạc Hân cô đã quá lơ là rồi.

Cũng may Mạc Hạ vẫn theo nguyên tắc tôn trọng Mạc Hân là số một, trả được mối thù thì không tham vọng gì hơn, tha cho nạn nhân ở phút thứ 4, khỏe miệng cong lên vẫn không có ý hạ xuống. Mạc Hân bị lừa trước cảnh đó càng giận tím cả mặt.

-Còn không mau nói đi! =”=

-Ừm, Trần Hạ hắn có bạn trai rồi. ^o^

Biết gã chết tiệt ấy cười rống lên không phải chỉ vì những lời ấy nhưng Mạc Hân vẫn cho qua, bởi cái tin gã ta nói thực sự rất rất rất gây shock. Nhìn vẻ khó tin kia, Mạc Hạ thích thú nhắc lại.

-Em không nghe nhầm đâu, là bạn trai đấy, lại là một thằng nhóc rất được.

Cái từ “rất được” rõ ràng có hàm ý chẳng tốt đẹp gì. Lần trước nói với Trần Hạ cũng thế, bởi vậy mà khiến anh phải khổ sở chịu đựng cái “rất được” đáng ghét ấy.

Mạc Hân vẫn còn chưa hết shock.

-Đúng rồi, em nhớ hôm bữa ở SHAKE4U không, cái thằng nhóc đó làm bartender ở đấy.

-Ừm, quả là nhìn qua trông cũng được.

-Không chỉ là nhìn qua thôi đâu, mà thực sự có thể khiến Trần Hạ giữa lúc tình yêu tình bạn nát bét lại vẫn có thể để tâm tới thì cậu ta không phải dạng vừa tạo nào. Đạo này cũng khổ sở không ít. =)))

Lúc này nụ cười của Mạc Hạ càng ám muội, Mạc Hân không tưởng tượng ra nổi có thể có gì khiến Mạc Hạ thích thú như vậy.

-Hai người bọn họ đã làm chuyện đó rồi đấy, Chúa ơi ghê chết.

-Làm chuyện đó? Giữa hai thằng con trai với nhau á???

Hiếm khi thấy Hân Hân của anh hứng thú với chuyện gì, Mạc Hạ đột nhiên càng phần khích.

-Thực ra thì anh cũng không biết, nhưng nhìn vẻ mặt hân ta lúc anh hỏi coi bộ chẳng sung sướng gì cho cam. Vẫn là nam – nữ mới là chân chính phải không?

Ánh mắt dâm dề nào đó thoáng lướt qua hai ngọn đồi của Mạc Hân khiến cô lại nóng mặt.

-Anh với Trần Hạ từ bao giờ lại thân thiết như thế?

-Từ khi hân ta biết anh có tình cảm với em, ít ra bấy nhiêu năm anh cũng có nơi để trút bầu tâm sự.

-Việc anh đối với tôi dễ dàng nhận ra như vậy sao? - ____ -

-Đúng thế, chỉ em là kẻ ngốc mới không nhìn ra thôi.

-Là tôi không thêm quan tâm, nghe rõ chưa?

-Rồi rồi, Mạc đại tiểu thư nói sao anh nghe nấy.

Sự ngoan ngoãn của Mạc Hạ lại không khiến Mạc Hân thấy hài lòng, ngược lại thấy bản thân như bị chế giễu, cũng nhanh chóng nghĩ ra cách trừng phạt.

-Thế Mạc thiếu gia đi lấy cho em li nước có được không?

-Vậy hôn anh nữa đi! – Không ngờ hân cũng không tới nỗi dễ dàng bị quyến rũ buộc cô phải dùng tới biện pháp mạnh.

-Nhanh đi, em khát nước từ nãy giờ rồi, Hạ Hạ.

Chết cha, làm nũng đáng yêu không chịu nổi mà. Mạc Hạ đỏ bừng mặt, cúi xuống hôn nhanh một cái rồi nhảy luôn xuống giường, cười hề hề.

-Ai bảo em quyến rũ anh. ^^

Mạc Hân nín nhịn không làm gì, đón chờ kịch hay đằng sau.

Lấy nước đến trước cửa phòng thì phát hiện ra đã bị khóa trong.

-Hân Hân, làm gì vậy? Mở cửa cho anh.

Không thấy hồi đáp.

-Hân Hân!

Có gì đó không ổn ở đây rồi.

-Mở cửa cho anh, em làm sao vậy? Hân Hân...

Nghĩ ngợi một lúc chợt nhận ra ai đó đã phật ý điều gì đó, mà điều gì đó là gì thì nghĩ ngợi thêm lúc nữa mới ngó ra.

-Hân Hân, anh xin lỗi, từ sau không dám nói điều kiện với em nữa, mở cửa cho anh đi mà em... T^T

Thế là xong, quy luật cuộc đời lúc nào cũng vậy, oan oan tương báo có trả xong thì cũng không tránh khỏi hậu họa ảnh hưởng. Kẻ mang sự khó khăn của người khác ra mua vui, còn nhiều lời buồn chuyện sau lưng thế nào rồi cũng có kết cục tệ thảm hơn cả. Mạc Hạ anh có lẽ sau vụ lần này sẽ rút được cái kinh nghiệm to to để đời. =)))

Từ đây cũng dễ dàng thấy được Mạc Hân tuy chỉ là nữ thứ nhưng lại uy quyền vô cùng. Dương Mẫn làm sao dám nhờ vả Ngô Khanh lấy dùm li nước chứ. Tuy nhiên không gì là không thể, chương sau chúng ta sẽ được thấy nữ chính mà nhờ vả nam chính lấy nước thì chuyện gì sẽ xảy ra. =))))

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mất Sở Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chăm sóc vợ (1)

Kể từ sau cái vụ tiệc tân gia, cả một tuần liền không khí trong nhà vốn u ám càng thêm u ám. Dương Mẫn cũng chẳng quan tâm tên khốn kia bức tức cô, chỉ thấy tuyệt vời nhất là tiếp tục thêm tuần nữa không bị hấn giày vò. Hay là cô cứ gây chuyện để hấn “giận” cô mãi như thế tới lúc trả hết được hận luôn haha?

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Ngô Khanh hấn so với lúc đầu cô biết đã khác rất nhiều, trước kia nổi giận là nhất định dùng hành động cảnh cáo cô, giờ nổi giận lại giả dỗi dịu dàng lừa cô, không những thế kinh điển hơn còn chơi bài “chiến tranh lạnh” cứ như bao “gia đình” khác, rút cuộc trong cái đầu bản thủ của hấn đang mưu mô điều gì? Thật là không buồn nôn vì hấn thì không được mà.

Hôm nay như thường lệ hấn rời khỏi nhà từ sớm nhưng lại trở về không muộn như mọi khi, lại thêm cái bước vào nhà với bộ dạng say khướt. Từ xa đã nồng nặc mùi rượu cộng với việc Dương Mẫn không ngừng lo nghĩ cái tình trạng thần trí bất minh của hấn như vậy không biết còn làm gì với cô khiến cô không chịu nổi lại nòn khanh cái.

Cô ta lại thái độ coi thường mình nữa, Ngô Khanh tâm can điên loạn. Suốt một tuần không thèm động tới cô ta vì quá chán ghét, cũng quá giận dữ hóa ra là anh đã sai rồi. Với Dương Mẫn ấy nhất định phải bị hành hạ thì mới biết anh đáng sợ như thế nào.

-Cả cô cả cái đứa con chết tiệt của cô, sao cứ luôn làm tôi ngứa mắt?

Hấn đang ko được tỉnh táo, coi như nhẩn nhện kẻ tư tưởng mù mịt, Dương Mẫn nín lặng không nói gì. Và lại cô đối với đứa con dẫu tình cảm đã hơn trước cũng không đủ để cảm giác xót xa cho nó, suy cho cùng nó cũng là con của Ngô cảm thú, máu mủ với nhau có dạy dỗ cách mấy thì cũng không chắc được về sau có trở thành tiểu cảm thú như thằng cha nó không.

-Cô bị cảm sao? Lúc thằng người yêu cũ của cô ở đây nói nhiều lắm cơ mà, còn hào hứng cười cợt hạnh phúc cơ mà. Kể từ cái ngày cô về nhà này đã có khi nào cô cười lấy một lần chưa? Nhà họ Ngô mà sao phải có mặt họ Trần mới có thể khiến cô tươi tỉnh như vậy, hả???

-Anh nói mà không nghĩ vấn đề là ở ai sao? – Cô chỉ là không muốn mình thực sự bị cảm thôi. – Và tôi nhắc lại tôi với Trần Hạ không còn gì cả, ngày hôm đó rõ ràng chỉ muốn đá kích anh ta, sao anh cứ cố tình không hiểu, khơi gợi chuyện đã qua mà làm gì?

-Nói thì hay lắm, cô nghĩ tôi tin sao?

-Tin hay không tùy anh, dẫu sao anh lúc nào chẳng nghĩ tôi hận anh.

-Hắn là không phải?

Muốn lừa dối hấn đâu phải dễ, tốt hết im lặng mà bỏ đi, tùy hấn ngẫm ra được cái gì thì ngẫm, cô căn bản lúc này cũng chưa thể nói những lời trái với lòng mình mà không chớp mắt một cái lộ liễu cho được.

Cô ta lại thái độ coi thường mình rồi, Ngô Khanh tâm can điên loạn part 2 xông tới kéo giật Dương Mẫn lại, găm gờ.

-Tôi còn chưa nói xong mà dám bỏ đi như thế hả?

-Anh say rồi, có nói cũng không giải quyết được vấn đề.

Tự trọng bị sỉ nhục, anh là vì kẻ nào làm tâm trạng tồi tệ mới thiếu lí trí để mình bị chuốc rượu ngu ngốc?

-Nói không xong thì hấn là cô muốn phải dùng tới hành động có phải không?

Lực ở tay hấn giáng xuống cổ tay cô mỗi lúc một mạnh hơn. Dương Mẫn thừa hiểu bản chất hấn, nếu cô phản kháng nhất định sẽ gặp nguy hiểm, huống chi lúc này hấn còn bị rượu điều khiển, cô quả thực không dám mạnh động. Nhưng khổ nỗi với hấn sự im lặng lại như sự xúc phạm, thiệt tình cái thằng điên này phải làm sao mới toàn mạng được đây. Ôi sao thời gian ngắn ngủi mà cái dòng nội tâm của nữ chính nó dữ dội. = =”

-Để tôi đưa anh vào nghỉ.

Cuối cùng thì Dương Mẫn quyết định lấy nhu khắc cương, trong lúc kẻ địch đang muốn đánh cô bản thân sợ chết một mực chỉ muốn hòa.

Không ngờ dẫu công tính toán để tránh hiểm nguy rút cuộc lại vấp phải hòn đá mang tên “tự trọng của Ngô Khanh”. Cô ta ngay từ đầu đã không hề biết sợ, suốt một tuần không thèm động tới cô ta quả đúng là anh đã sai rồi. Lực tay càng mạnh hơn.

-Cô thực sự đã nhập tâm quá nhiều vào diễn vai trò một người vợ tốt rồi đấy!

-Không phải vì tôi là vợ anh sao?

Tuy rằng nói ra cái câu đó cũng chẳng can tâm gì nhưng nếu im lặng thì với thằng tâm thần ấy cũng đâu phải cách hay. Hơn hết, phải nhất mực lấy nhu khắc cương, phải bình tĩnh ôn hòa. Thím này thím ý vẫn cứ nghĩ cái ý của mình là sáng suốt, không biết rằng vì nó mà sắp gặp nạn. - ____ -

Không thấy Ngô Khanh nói gì nữa, cổ tay cũng được giải phóng một cách bất ngờ, Dương Mẫn đắc chí sự khéo léo của mình thật vi diệu, tiếp tục diễn

sâu không ngần ngại.

-Tôi diu anh...

Chẳng hiểu sao Dương Mẫn cam chịu tự trọng bản thân đang sỉ vả, dẫu chỉ là giả dối vẫn ân cần đối xử với hắn mà lại nhận được một cái tát nặng nề khiến cô suýt chao đảo. Tên cầm thú đó cho rằng ấy là phần thưởng sao? Bất mãn giương ánh mắt nhìn hắn, lưỡi nín lại không chịu nhúc nhích.

-Đã nói bao nhiêu lần cô vẫn không chịu hiểu bản thân thực sự là cái gì, không tát cho cô tỉnh ra thì cô vẫn u mê bất chấp tự đề cao mình.

Ngô Khanh con cáo ấy quả thực là thâm độc, phơi cái bộ dạng vô hại của mình ra khiến cô không chút đề phòng rồi tát cô hiển nhiên như không, từ khi nào hắn lại luôn lừa lọc cô như thế, thay đổi cách thức hành hạ cô như thế. Khi trước hắn không ngừng giày vò cô bằng mấy hành động khốn nạn không biết liêm sỉ của mình Dương Mẫn lại chỉ thầm ước giá như hắn đánh đập cô còn cảm giác dễ chịu hơn, nhưng sao giờ ước nguyện như ý cô lại thấy tồi tệ như này, bất mãn như này. Đứng rồi, là tại vì cô đối tốt với hắn mà hắn dám lấy oán báo ân, nuôi chó còn bị chó cắn lại, hoàn toàn uất ức, rất rất căm giận.

Cảm giác bất công như vậy đáng lí ra cũng phải lên tiếng kháng nghị vài lời nhưng không hiểu vì sao lưỡi vẫn không chịu hoạt động, hơn nữa mắt cũng chẳng hiểu bị gì lại nhắm tịt khi hắn giơ tay lên định tát cô thêm, chết tiệt, vậy khác nào đang phơi ra trước hắn bộ dạng sợ sệt nháy cáy của mình, Dương Mẫn cô tuyệt nhiên không phải loại người như vậy. Nếu sợ mà cô dám vào hang cọp, bị cọp xoi mỗi ngày vẫn gắng gượng chịu đựng sao? Nhưng tại sao lại hành xử như thế trước mặt hắn???

-Vô vị.

Gì chứ??? Mí mắt nhanh chóng kéo lên. Bàn tay hắn đang bóp chặt cằm cô, ánh nhìn băng lạnh ghê rợn. Cả cái câu mà hắn phán cũng vậy, mắc mớ gì nói cô vô vị.

-Những tưởng cô cũng thú vị có thể làm tôi thấy vui vẻ một chút, hóa ra cũng là kẻ nhàm chán đến nhường này. Hơn thế còn làm tôi quá sức mệt mỏi.

Lưỡi phải hoạt động, lưỡi phải hoạt động, trung ương thần kinh kích thích quyết liệt cuối cùng cũng ép buộc được cái thứ nhát gan trong miệng kia phải làm nhiệm vụ.

-Anh không còn muốn chơi nữa sao?

Không ngờ sống với hắn được mấy tuần lại bị nhảm sự bê bối của hắn, cô nói vậy khác nào tự mình coi mình là đồ chơi cho hắn rồi. -___-

-Không phải, ý tôi là anh muốn đá tôi đi rồi có phải không?

Ày, sao lại trở nên hạ cấp như này Dương Mẫn ơi??? T^T

-Cái vẻ nuôi tiếc của cô như vậy là sao?

Cô không phải là nuôi tiếc mà chính là vạn lần căm hận. Tên khốn mang nhảm họ đó nói cô vô vị, nhàm chán, không khiến hắn vui vẻ, cảm thấy chán cô rồi giờ là đang muốn đá cô đi đó sao, còn đánh cô nữa. Dĩ nhiên cô éo bao giờ cần cái loại ăn làm mấy thứ đồi bại lên người cô như thường lệ, chỉ là cô chịu đựng biết bao nhiêu, cũng đã nghĩ sẽ chịu đựng tiếp bao nhiêu, hầu như thứ gì cũng đã mất, hắn cái gì cũng không thiết thời, sao có thể kết thúc chó má như thế này. Mệt mỏi??? Con mẹ nó, hắn chỉ việc hành hạ cô mua vui cũng dám mở mồm ra nói mệt mỏi. Chó cùng giết giặc, tới nước này cô bất chấp!!!

Nhưng có vẻ lần này nữ chính đấu tranh nội tâm hơi lâu, đến lúc ra quyết định thì chưa kịp nói gì đã bị nụ cười không thể hiểu nổi của nam chính chặn lời.

-Thấy cô có ý tiếc uối như vậy coi bộ vẫn là tôi không nhìn nhầm người. Trò chơi này tôi sẽ cố gắng làm cho nó thật vui, vui hơn những gì cô có thể tưởng tượng.

Rồi bỏ lại nữ chính không sống cũng không chết giữa nhà khách. Dương Mẫn cô đã đơn giản hóa mọi chuyện quá ngu ngốc rồi. Hắn là Ngô Khanh chứ không phải Sở Khanh, hắn là người thật hành động thật, hơn cả thế, hắn hoàn toàn không phải chỉ dùng phần dưới suy nghĩ mà rõ ràng đầu hắn mưu mô vô cùng, hắn nghĩ gì, thực sự muốn làm gì, có lẽ đúng là cô không thể tưởng tượng nổi rồi. Ồi không, nếu vậy thì cuối cùng của trận chiến sống còn này lẽ nào hắn không chết thì cô không thể sống??? Không được, cứ suy nghĩ thế thì tự mình sẽ dọa đề rồi chết trước, há chẳng phải không đánh đã thua. Phải bình tĩnh, xử lí dần dần, hắn chỉ đang tung hỏa mù thăm dò cô thôi, hù hèn, nếu lúc đó cô dính bẫy hắn bù lù bù loa tát cả lên thì... thật không dám nghĩ sẽ phải chết thảm như thế nào. Sống được ngày nào hay ngày đó, vì nghiệp lớn hi sinh tự trọng, có lẽ tổ tông Dương gia ắt sẽ nghĩ cho cô.

Hắn nói sẽ làm cho trò chơi này vui đến nỗi cô không thể tưởng tượng được đúng không, vậy hắn đang tưởng tượng cái gì cô cũng sẽ khiến mọi thứ phải khóc liệt hơn thế, Dương Mẫn cô trên tự trọng vừa được phán quyết phải ném bỏ của mình!!!

Đương lúc này không hiểu sao đứa trẻ trong bụng lại càn quấy làm cô đau ghê rợn, bất giác ôm bụng rít lên.

...

Ngô Khanh định khi cô ta mò vào sẽ tiếp tục hành cô ta như mọi khi bởi anh chơi bài “chán ghét” suốt một tuần qua cũng chán hơn rồi, trước đó cũng nguyên một tuần bận bịu xử lí đồng việc tồn đọng do lễ cưới mà không có cơ hội, nào ngờ cả tiếng đồng hồ càn chờ càn không thấy đầu. Chết tiệt, rượu làm anh buồn ngủ muốn chết rồi còn phải chờ đợi thế này thật quá sức chịu đựng mà. Rồi rất nhanh lại nghĩ cô ta không lẽ là chơi bài “chiến tranh

lạnh” không ngủ chung với nhau sao? Khốn nạn, cô ta vẫn cứ nghĩ mình là vợ anh thật, coi bộ phải tát cho vài ba phát nữa.

Cùng với sự phẫn nộ “dám bỏ rơi anh một mình”, Ngô Khanh tìm khắp các phòng tầng 2 đều không thấy mặt mũi cái kẻ to gan kia đâu, sau cùng vừa tới cầu thang xuống tầng 1 đã đập vào mắt cảnh tượng kinh hoàng phía dưới. Dương Mẫn nằm trên sàn nhẵn nhụi đau đớn, chân tay bết bết máu, nhìn thấy Ngô Khanh thế quái nào lại trào nước mắt.

-Ngô Khanh, cứu... cứu con chúng ta... à không, cứu con tôi, làm ơn...

Trường hợp này không hiểu sao Ngô Khanh lại hốt hoảng lao xuống, không giấu nổi giọng run run.

-Cô làm cái quái gì vậy hả? Muốn hại chết con tôi cũng phải do tôi làm, cô ko có quyền...

-Làm ơn cứu nó, tôi xin anh, nó là người thân duy nhất của tôi, tôi ko muốn lại phải một mình cô độc nữa đâu, xin anh mà, cứu nó...

Bàn tay đầy máu của cô ta chạm vào anh, di đi di lại trên người anh lay gọi, nước mắt nước mũi thì tèm lem, có sao anh không thấy giận dữ, không hiểu sao rất muốn nói “cô còn có tôi” nhưng rất may đã kìm lại được, hất cô ta ra, gọi cứu thương.

...

-Rất may chỉ là động thai thôi, nhưng sức khỏe phụ nhân không tốt, nếu tinh thần cũng không thoải mái sẽ rất ảnh hưởng tới tiểu thiếu gia, Giám đốc Ngô nên cân nhắc.

Ánh mắt gã bác sĩ nhìn Ngô Khanh có thâm ý không hay ho tạo nào khiến anh rất khó kiềm chế ánh nhìn khó chịu đáp lại.

-Chỉ là trưởng khoa sản bé nhỏ nên không biết NHD chúng tôi đã giúp cái bệnh viện này như thế nào mới dám thái độ với tôi kiểu đó.

-Giám đốc nặng lời rồi, tôi chỉ là...

Đối với Ngô Khanh cái gì không muốn nghe không nhất thiết phải phí thời gian, chẳng ngần ngại bỏ lại gã bác sĩ đã không biết điều còn dám xen vào chuyện “vợ chồng người khác”.

-Hắn nói là tiểu thiếu gia sao...?

Ô lạ ghê, sao khỏe môi ai đó lại cong lên thỏa mãn thế nhỉ? =))))

Vừa thấy Ngô Khanh bước vào, Dương Mẫn đã vội vã hỏi luôn.

-Nó vẫn còn chứ, con tôi...

-Cô tiếp tục kích động như thế là thực sự muốn giết nó phải không? Vừa hay đang ở đây để tôi kêu họ xử lý luôn cho cô vừa lòng, lần đầu tiên tôi đáp ứng nhu cầu cho cô đấy, cân nhắc cho kỹ.

-Thật may quá, nó không sao rồi...

Những giọt nước mắt kia, nụ cười mãn nguyện kia, cả cái hành động vuốt ve lên bụng kia, tất cả lại lần nữa khiến Ngô Khanh không muốn quá lời. Đúng rồi, dẫu sao cũng là mẫu tử mà, sao anh lại có thể nghĩ cô ta đủ tàn nhẫn tới mức vì hận cha mà hại tới con, Dương Mẫn cô ta không thể là loại người đó được. Anh sai rồi. Hôm nay vì ghen tuông không đáng đã đối xử với cô ta không phải rồi. Không muốn lộ liễu nhưng không hiểu sao thanh âm bỗng nhiên trở nên dịu dàng.

-Đứa nhỏ còn làm cô đau không?

-Nó thì ko nhưng anh thì có, tôi đau lắm.

-Chuyện cái tát...

-Tôi không để ý đâu, tự nhủ là rượu chứ không phải chủ ý anh muốn thế.

-Cô...

-Anh đừng nói gì cả, cứ để tôi tự an ủi mình như thế, cũng không phải anh chán ghét muốn bỏ tôi. Anh thực ra cũng rất quan tâm tới đứa trẻ mà, anh lúc nào cũng ngoài mặt nói không nhưng bên trong lại khác, tôi hiểu mà, và tôi cũng muốn hiểu như thế nữa...

-Sao cô dám ngắt lời tôi hoài vậy hả??? =”=

-...

Những lời cô ta nói dường như đã xoáy vào tâm can Ngô Khanh, nhưng anh lại không hề muốn thừa nhận, càng không muốn cô ta viện vào đó mà ngang ngược phản lại anh. Tuy vậy nhìn dáng vẻ mệt mỏi của cô ta kia bỗng không muốn tuyệt tình lời nào nữa, anh lại xuống giọng.

-Nghỉ ngơi đi, có gì không ổn thì gọi y tá.

Ngô Khanh rời khỏi, Dương Mẫn vẫn ngồi im một lúc lâu nhìn về phía cửa, khi chắc chắn hẳn không quay lại nữa mới chuyển ánh nhìn vào vết cắt trên cổ tay, khoe môi kiêu ngạo cong lên.

-Đúng như anh nói, làm sao có thể tưởng tượng được.

Làm sao có thể tưởng tượng trước đó bị đứa nhỏ làm cho đau tới nỗi không bước nổi cô lại nghĩ ra cách làm trò chơi trở nên thật vui y như hẳn mong muốn. Quả đúng là thủ đoạn thì lúc nào cũng dễ thành công hơn, không ngờ tên cầm thú đó cũng dính bẫy thật, mới chỉ là chút máu thôi mà hiệu quả tới khó tin, hẳn ta quan tâm cô sau khi đã tát cô không thương tiếc, cha mẹ ôi tin nổi không cơ chứ, sao lại thấy khôi hài nhường này. Có lẽ bởi đứa con này đã khiến hẳn thay đổi thái độ rõ rệt như vậy, thật không sai khi cô quyết định giữ nó lại mà.

Còn phần quyết định nữa của kế hoạch ngày mai sẽ được tiếp tục. Ngô Khanh à Ngô Khanh anh nghĩ một mình anh dùng tới cái đầu sao, Dương Mẫn tôi không còn tự trọng thì sẽ trở nên đáng sợ như thế nào anh cứ chờ đấy mà coi, cái tát ngày hôm nay tôi cũng sẽ tính luôn, không đập anh xuống hố tôi sẽ lấy Ngô làm họ.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mặt Sở Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chăm sóc vợ (2)

Dương Mẫn vạn lần không thể nghĩ sẽ có cảnh này, cả đứa con trong bụng cũng hoan hỉ đập mẹ nó không ngừng làm tâm trạng thì tốt mà sắc diện thì có chút nhăn nhó không yên. Thấy thế những kẻ xu nịnh trước mặt cô ngay lập tức bắt đầu nhiệm vụ.

-Thiếu phu nhân thấy không ổn chỗ nào sao ạ?

Cái sự quan tâm lo lắng từ lời nói tới biểu hiện này sao chẳng thể làm một người luôn đơn độc một mình như Dương Mẫn cảm giác ấm áp, nếu không phải vì thằng “chồng” danh giá của cô thì ai thèm cúi mình để ý tới một kẻ tầm thường như cô có đúng không? Mà giờ chẳng phải lúc cho mấy thứ cảm xúc yếu đuối ấy, Dương Mẫn gắng nặn ra một nụ cười.

-Không sao, chỉ là đứa nhỏ quậy quá, đập tôi hoài ấy mà.

Nghe câu đó ai nấy đều phô ra sự ngưỡng mộ tới khó tả, bầu không khí gượng gạo tới nhức nhối đi, Ngô Khanh đâu, còn không mau ra đây cho ta hạ nhục!!!

Vẫn chưa thấy nhân vật máu mặt đâu, những kẻ yếu thế vẫn ra sức lấy lòng nhiệt tình, cả nam cả nữ, hết gọt hoa quả lại tíu tít gọi chuyện hỏi thăm, sau cùng lại nhắc tới một vấn đề với ai đó ko khiêm nhã, cũng chẳng lịch sự.

-Tên sao?

Dương Mẫn chưa từng nghĩ tới điều này dù chỉ một lần. Dĩ nhiên bởi cô đâu yêu thương đứa trẻ tới mức ngồi ngắm ngời tên sẽ đặt cho nó, huống hồ nó sẽ phải theo họ tên đồn mặt kia, nghe Ngô này Ngô nọ cảm giác thật cay đắng, kiểu như cô khổ sở vì nó bao nhiêu cuối cùng lại nghiêm nhiên đưa nó sang bên địch.

Ngập ngừng chưa biết phải nói sao thì “nam chính vạn người mong” đã bất ngờ xuất hiện, trước cấp dưới giọng nói càng trở nên uy lực bội phần.

-Các vị Trưởng phòng không những quan tâm vợ tôi mà với cả thằng tiểu quỷ kia cũng có vẻ rất hứng thú.

-A, hóa ra là tiểu thiếu gia, thật đáng chúc mừng, thật đáng chúc mừng.

-Thằng nhóc đó mới chỉ bé xíu bằng hạt đậu đã làm mẹ nó khổ sở khiến tôi đây cũng phải khổ sở, có gì đáng chúc mừng vậy Trưởng phòng Kinh doanh?

Dương Mẫn khẽ liếc sắc diện khổ sở của người được gọi là Trưởng phòng KD kia, quả nhiên Ngô Khanh hẳn là ác ma, hẳn khổ sở thì cũng phải kéo người khác không yên thân với hẳn. Mà lời hẳn hôm nay sao lại kì quái như vậy, gì mà “thằng tiểu quỷ” với cả mẹ nó ba nó, cảm giác cứ như một gia đình... Thật hư cấu! Nhưng lại thật vừa ý Dương Mẫn làm sao. Hẳn đã tung cô nhất định phải hứng rồi.

-Anh ấy có ý gì đâu, anh đừng làm khó người ta quá...

Biết Dương Mẫn đã bị “thánh vợ” nhập hồn rồi, nhưng nể tình cô ta còn đang nằm trên giường bệnh kia anh đành nín nhịn một lần, tự nhủ nếu cô ta còn không biết điều nhất định sẽ cho cô ta bề mặt không thương tiếc.

Về phần gã Trưởng phòng Kinh doanh được thiếu phu nhân nói đỡ thì vượt trán thờ phào nhẹ nhõm, thấy mình này giờ bỏ đỡ nịnh nọt người ta thật chẳng

tạo nào uống công, việc đầu tư với tên Giám đốc điều hành chết tiệt kia xem như không bị lỗi, hơn thế còn có chút lãi, vậy là cũng đủ an ủi người làm kinh doanh bao lâu nay rồi. Cùng với đó cũng nhận ra rằng vị thiếu phu nhân này thật chẳng tầm thường chút nào, trong lòng không tránh được mỉa mai Ngô Khanh ấy trước nay hống hách ngang ngược bao nhiêu cuối cùng lại chỉ vì một lời của vợ mà không hề thêm lời nào.

Trợ lý Mạc này giờ chỉ đứng ngoài cuộc vui xem biểu diễn, giờ nhân vật chính xuất hiện dự báo sẽ chẳng còn gì hay ho đối với cô nữa định lên tiếng đề nghị kết thúc nhưng Mạc Hân cô trước nay chưa từng ngại ngần ai lại chỉ không dám trái ý Ngô Khanh, thiết tình không biết phải chủ động chấm dứt như thế nào. Thực sự... cô rất sợ phải nhìn thấy cảnh Ngô Khanh lạnh lùng vô tình ấy lại đối với vợ con ấm áp ngọt ngào ra sao, rất rất không muốn phải chứng kiến...

Thế nhưng mọi thứ giờ mới thực sự bắt đầu mờ mịt. “Người vợ” sau khi tỏ ý “chồng dối” lại không thấy “chồng” mình có biểu hiện gì, như bắt được tín hiệu xanh, ngay ngốc thực hiện tiếp mưu đồ.

-Đúng rồi, mọi người đang bàn về tên của con chúng ta đấy, anh có nghĩ tới chưa?

-...

Sau đó để tạo không khí, lại người nói người cười, cũng có người mạnh dạn nêu thử ý kiến, Ngô này Ngô nọ Ngô kia, chỉ có Ngô Khanh vẫn im im không một lời. Dương Mẫn nhìn thấy cũng chẳng có ý dừng lại, y như cái lúc tiệc tân gia, cười quên cả xưng quan.

-Không hiểu sao em cứ nghĩ đến cái tên Ngô Sở haha.

-Haha, thiếu phu nhân vui tính thật đấy.

Lúc này mặt mũi “ba Ngô Sở” từ vô cảm đã trở nên có chút biểu cảm đến nỗi khắp căn phòng sắc súa âm khí, phẫn là cấp dưới vốn phải nhìn sếp mà hành xử trước tình thế đó nụ cười cố gắng lắm mới nặn ra được bỗng tan theo mây khói. Dương Mẫn lại vẫn chưa thấy vậy là đủ, tiếp tục kế hoạch hạ nhục thứ hai.

-Anh có thể lấy dùm em chút nước được không, từ nãy tới giờ cười nhiều em khát quá mà lại không thể để mấy Trưởng phòng phải làm việc nhỏ nhặt như vậy được.

-Ấy sao thiếu phu nhân lại khách khí...

-Cứ để tôi, ý cô ấy là việc nhỏ nhặt như vậy chỉ có thể để chồng làm mà thôi.

Đúng rồi đấy, cũng biết được giá trị của bản thân cơ à hahaha, để coi trước mặt bao nhiêu người anh để mất uy thế như vậy sau này sẽ bị xem thường như thế nào, anh làm sao mới lấy lại được phong độ chết tiệt ngày xưa đây Ngô cảm thú.

Năm vị Trưởng phòng và Mạc Hân chết lặng không dám tin Giám đốc điều hành ngạo mạn Ngô Khanh lại có thể nói ra những lời hạ mình nhún nhường như thế, vì vợ hay vì con cũng đều không thể nào, Ngô Khanh ấy tuyệt đối không bao giờ có thể nghĩ cho người khác, Dương Mẫn người này thực sự là ai mà có thể làm được một chuyện khó tin đến vậy chứ.

Dương Mẫn đắc ý trước thái độ ngỡ ngàng của các chư vị tới thăm bệnh chưa được bao lâu đã nhanh chóng bị hành động của Ngô Khanh làm cho khó hiểu. Hắn nói sẽ lấy nước cho cô thì lấy thật, nhưng cầm li nước lên lại không đưa về phía cô mà đưa lên miệng một hơi chiếm gọn, rồi quay ra nhìn cô với ánh mắt “cô nghĩ sẽ thắng được tôi sao?”. Sóng lưng Dương Mẫn lạnh toát, chẳng kịp hỏi hận đã bị bàn tay vững chắc của Ngô Khanh tóm lấy vai, bờ môi phủ xuống cũng là lúc lưỡi hắn uyển chuyển đẩy dòng nước mát sang vòm miệng cô khiến toàn thân ngay lập tức run lên từng đợt. Đây là cách hắn “lấy nước dùm” cô sao, còn có thể dễ tiện hơn được sao??? Trước mặt bao nhiêu người không phải là hắn bị sỉ nhục mà chính là cô rồi, thật kinh khủng! + _ +

Sau đó thần hồn bay mất, Dương Mẫn cũng không biết trong đầu đang nghĩ cái gì nữa, chỉ khi giọng nói lạnh lùng mọi khi của Ngô Khanh làm cô bừng tỉnh mới nhận ra bấy nhiêu thứ vừa mới xảy ra.

-Không phải em nói khát nước, sao còn không mau nuốt đi.

Đây là thứ nước gì mà lại có mùi vị cay đắng đến vậy, khó nuốt trôi đến vậy, lại khó để nhả ra đến vậy, xuống đến dạ dày mà cảm tưởng như vẫn còn nghẹn ứ trong cổ họng, bởi thế mà vô hình không nói nổi một lời. Cùng với đó tất thấy những ai có mặt cũng câm nín không nói được lời nào.

-Cả năm vị Trưởng phòng ngày hôm nay đều cùng lúc xin nghỉ sao?

Những lời không khách sáo chút nào như thế đích thực là Ngô Khanh rồi, tuy khó hiểu nhưng các vị khách không cách gì giải đáp, chỉ biết cun cút nói đuôi nhau xin phép ra về. Ra đến ngoài hành lang bệnh viện không ai nói với ai câu gì nhưng trong lòng đều cùng một khẳng định: Ngô Khanh đã khó đối phó ngay cả vợ hắn cũng lợi hại như vậy thì đứa con của hai kẻ đó sau này còn đáng sợ thế nào, muốn yên ổn ở NHD thì nhất nhất phải trung thành rồi.

Mạc Hân sau khi thông báo về lịch làm việc cũng nói có chuyện muốn xin ý kiến Ngô Khanh, nhưng cô ko nói rõ mà đã vội vàng xin về, trả lại cho vợ chồng nhà nào đó không gian riêng, ắt hẳn đang rất nhiều điều muốn giải bày.

Dương Mẫn dĩ nhiên biết mình mắc lỗi, nhưng không giải thích cũng chẳng xin tha, từ đầu tới cuối cố tránh ánh nhìn hình viên đạn của Ngô Khanh.

-Cô muốn uống nước nữa không, đừng ngại mà cứ sai bảo tôi tùy ý.

Đến nước này rồi nếu không xin lỗi thì liệu có ổn không, trong lòng kẻ yếu thế nào đó đắn đo giằng xé. Cuối cùng quyết định mạnh mẽ nói lên ý kiến.

-Tôi không phải có ý muốn hạ bệ anh trước mặt cấp dưới, chỉ là muốn họ được nhìn thấy mặt khác của con người anh mà kính phục càng thêm ngưỡng mộ.

-Suy cho cùng vẫn là giúp tôi có phải không?

-Tôi không dám nhận là giúp gì anh... – Trước sự lạnh nhạt của hân bỗng chốc thanh âm từ bình thường tụt xuống âm độ, da mặt cũng tự nhiên mòng đi vài lần, nhìn đâu thì nhìn kiên quyết không nhìn đối phương trước mặt. Hóa ra chút tự trọng trong cô vẫn còn, nội là việc không phải do công của mình tuyệt đối không dám nhận.

-Sao cô lại tự ti như vậy, đúng là cô giúp tôi rồi đấy, không chỉ một mà là hai.

Ánh mắt Ngô Khanh đã thay đổi, rõ nét nhất chính là sự vô si quen thuộc mọi khi mà hơn hai tuần qua không phải thấy. Nhìn hân cầm lấy ly nước chuẩn bị đưa lên miệng, Dương Mẫn có lẽ hiểu một trong hai cái mà hân nói, vội vã nghĩ cách chống chế.

-Tôi thực ra không thích uống nước quá nhiều...

Tiếng ực từ cổ họng hân phát ra rồi nụ cười gian xảo của hân khiến cô tím mặt, khôn nạn, bị hân lừa rồi. - - Nhưng Dương Mẫn lại tiếp tục dính quả lừa thứ hai, cứ tưởng hân không “truyền nước” cho cô nữa là đã tha cô, ai dè còn hơn cả thế, hân dè luôn cô ra giường, khôn nạn phòng bệnh VIP nên cái giường to một cách đáng ghét, cảm giác không giống đang ở bệnh viện tạo nào. Cơ mà cũng may vẫn ý thức được đang ở đâu, đầu óc Dương Mẫn nhanh nhạy cho ra cách đối phó phù hợp với hoàn cảnh. Sống với cảm thú có thể cái gì cũng không biết nhưng diễn xuất là nhất định phải trau dồi.

-Bụng tôi đau quá...

-Thằng tiểu quỷ này thật ko biết điều mà.

Kể từ khi biết đó là con trai đột nhiên trong Ngô Khanh đối với đứa trẻ dấy lên sự thân thiết lạ thường, cái cách anh gọi nó ba tiếng “thằng tiểu quỷ” dù không muốn cũng không thể phủ nhận cảm xúc ẩn chứa. Nhận ra điều đó Dương Mẫn lại không thấy bản thân miễn nguyên theo kiểu chiến thắng mà kì lạ thay có một thứ cảm giác dường như chưa bao giờ nảy sinh giữa cô và hân mang tên “tình thân”. Vớ vẩn, hồ phụ không ăn hồ tử, chẳng qua hân với máu mủ của mình cũng không đến nỗi vô tình ác độc thôi, còn với cô sau khi sinh con cho hân xong lập tức sẽ bị vứt bỏ, cảm thông cho hân vừa vô ích vừa tự nhẹ lòng hại tới mình. Nhìn coi hân đang định làm gì với cô đi mà sáng mắt ra. Thật không ngờ Dương Mẫn cô hận hân như thế lại cũng có thể đánh mất mình, không gọi là ăn com nhà họ Ngô lâu ngày thành người nhà họ Ngô thì chỉ có thể gọi là “vô dụng vô năng”.

Nhưng vừa lấy lại tinh thần chưa kịp phản kháng thì bàn tay nào đó đã đặt lên bụng cô, vuốt ve, cúi xuống thì thâm vào tai cô.

-Thằng nhóc ăn hại này có biết là tao nhớ mùi vị của mẹ mày lắm rồi không hả, ngoan ngoãn đi đừng làm tao khó chịu hơn nữa.

Dương! Mẫn! Cô! Rút! Lại! Toàn! Bộ! Lòi! Khi! Nãy! Vừa! Nghĩ!!! Tên đó chính xác là cảm thú, trước nay đối với máu mủ của mình một chút cũng không thật lòng có tình cảm. Nếu vậy tiêu tùng rồi, đời này cô tan nát thực sự rồi...

Khi bàn tay đang đặt trên bụng kia bắt đầu thay đổi vị trí tập kết, di chuyển lên trên, Dương Mẫn giật mình, hành động nhanh hơn ý thức, đưa tay đẩy ngay ra, miệng cà lăm.

-Bệnh... bệnh viện... anh đừng làm vậy...

Sau đó chưa đầy chục phút, thủ tục xuất viện hoàn tất. Sau đó thêm gần nửa tiếng nữa, Dương Mẫn vẫn là nằm trên giường từ phía dưới nhìn lên Ngô Khanh ở trên nhưng cảm giác như hoàn cảnh đã hoàn toàn thay đổi, không còn là bệnh viện mà trở thành phòng ngủ của nhà Ngô Khanh từ bao giờ. Nãy giờ không phải một giấc mơ đấy chứ???

-Đúng là ở nhà vẫn thấy thoải mái hơn hẳn, cũng chẳng lo sợ sẽ có người vào quấy rầy.

-... – Chết lặng

Nhưng ai mà ngờ được Ngô Khanh ham muốn đẩy mình lại vẫn có thể kiềm chế chờ đợi thiên thời địa lợi mới tiến hành đại sự. Suy cho cùng cũng là hai tuần, có lẽ giới hạn cũng sắp bị phá vỡ, phen này Dương Mẫn không xong rồi.

Vẫn như trước, ăn hết mọi thứ trong miệng thì chuyển qua ăn tai, cổ, vai, rồi nhiều nhiều thứ khác nữa, mùi vị của Dương Mẫn thì có lẽ vẫn chẳng thay đổi nhưng bởi lâu ngày không thưởng thức nên hưng phấn tột độ, hành động khản trương vô cùng, tiếng áo bị xé rách ai oán hơn cả tiếng rên rỉ đau đớn của chủ nhân. Lâu rồi Dương Mẫn mới lại cảm thấy bản thân bị khinh rẻ, còn bị khinh rẻ hơn cả trước, giờ hân thậm chí một chút trân trọng giả dối cũng không có nữa.

Khi mà “đại sự” vẫn đang diễn ra như thể chẳng hề biết tới kết thúc thì tiếng chuông cổng ngang nhiên vang lên làm Ngô Khanh chút ít phân tâm, nhưng dĩ nhiên cũng chỉ là “chút ít” mà thôi, miệng lưỡi tay chân vẫn đề tiện tiếp tục ham muốn không buông tha, trong cái sự cuồng nhiệt đó cảm giác như thể tiếng chuông cũng cuồng nhiệt inh ỏi hơn bình thường. Ngô Khanh cúi tiết trèo khỏi giường, miệng không ngớt chữ thề.

Dầu sao thì cũng đã bị ăn hết rồi, chẳng qua cũng chỉ là dừng lại sớm hơn một chút, Dương Mẫn chẳng lấy làm biết ơn kẻ đã phá ngang cho lắm, bức bối

nhìn đồng vải rách trên giường, lòng thực sự lo ngại tên cầm thú ấy đã bộc lộ hết bản chất như thế sau này cuộc sống của cô nhất định còn phải thảm hại, phải làm sao đây?

Thay đồ xong xuống dưới nhà Dương Mẫn đã ngay lập tức cười thầm trong bụng, phải làm gì à, giờ cô đã biết câu trả lời.

-Hai đứa vừa làm trò gì đấy hả???

...

À, trước khi kết thúc chap này thì Ngô mỗ muốn lướt qua căn biệt thự nọ một chút, bởi ở đó có ai đấy đang rất rất bất mãn nhìn đôi phương kiều vạn tiền xuyên tâm.

-Anh lấy dùm em li nước!

-Lại nữa, anh đã làm gì sai chứ?

-Không, lần này em thực sự muốn uống nước.

-...

Đôi phương không hiểu tiểu thư nhà mình lại giờ chứng gì nhưng cũng đành nín nhịn nghe theo, ra ngoài lấy li nước mang vào đưa trước mặt. Thế quái nào đường đường cũng là nhị thiếu gia họ Mạc như anh đã hạ mình làm oshin cho người ta mà vẫn không nhận được sự hài lòng.

-Mạc Hạ anh thật vô vị!

Tên khốn Ngô Khanh cậu rút cuộc đã làm gì Hân Hân nhà tôi????

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mất Sở Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chăm sóc vợ (3)

-Hai đứa vừa làm trò gì đấy hả???

Thằng con trai vốn tính công tử, xem trọng vẻ bề ngoài hơn bất cứ thứ gì, không kể là trước mặt ba mẹ, giờ lại bất cần phô bày ra diện mạo khó coi hết sức: quần áo thì nhăn nhúm, cài nút cũng cái được cái không, mặt mày thì cau có. Còn cô con dâu chẳng nói mà làm gì, đang có thai mà lần nào gặp mặt cũng thấy trên người toàn những thứ nhạy cảm. Chúng nó hoàn toàn là không thèm để tâm tới lời phu nhân lần trước, còn bắt bà phải đứng chờ mãi ngoài cổng mới thấy xuất hiện, rõ ràng cậy truyện H nên thả sức bung lụa, làm đủ thứ trò gây nhức nhối, không làm không chịu được mà. =’=

-Mẹ đã làm phiền hai đứa rồi sao?

-Không như mẹ nghĩ đâu, tại thằng bé dạo này quấy quá cứ đập con mãi nên anh ấy mới xoa bụng cho con. . .

Từ vụ lần trước bị Ngô Khanh vu oan giá họa, lần này rút kinh nghiệm Dương Mẫn phải giải thích luôn, nói là chồng có lòng tốt muốn giúp vợ rồi người ta sẽ tự hiểu tiếp rằng chồng không kiềm chế được nên thế này thế nọ thế lọ thế chai bla bla các kiểu con đà điểu, tóm gọn lại là cô hoàn toàn không có lỗi trong vụ này, tại chồng tại con, nếu tại vợ có chăng chỉ vì vợ quá chi là hấp dẫn hoy ahii.

-Em dám nói là mình không hấp dẫn anh? – Ngô Khanh hần rõ ràng ko có ý nhún nhường.

-Anh lại định đổ lỗi cho em chứ gì? – Cô cũng tuyệt đối không chịu thua vụ này.

-Là ai dám làm không dám nhận?

-Vậy anh có nhớ chính miệng anh nói với con rằng nhớ em, khó chịu, còn nói con ăn hại?

-Giữ chứ? Nó nói con mình như thế sao?

Đúng như dự đoán, đã động tới đứa cháu đích tôn quả nhiên hút được thể lực hơn rất nhiều, chưa bao giờ thấy Ngô phu nhân nhìn quý tử của mình nghiêm trọng tới vậy. Ngô Khanh hận mình sơ hở để Dương Mẫn nắm được điểm yếu, cay đắng không biện minh được gì.

-Mẹ nghe việc con bé động thai, gọi tới bệnh viện thì nhận thông báo liền tới đây ngay coi tình hình mẹ con nó thế nào, hóa ra để tới nông nỗi này toàn bộ đều là ba nó không ra gì, thực sự là dùng phần dưới để suy nghĩ sao hả Ngô Khanh?

Rút cuộc thì cô con dâu kia là người như thế nào lại khiến thằng con trai lí chíp của bà trước nay không màng hôn nhân gò bó lại một bước cả vợ cả con, giờ lại u mê tới mức dục vọng tầm thường cũng kiềm chế không nổi, hết lần này tới lần kia khiến bà thất vọng. Không lẽ lại vì hai tiếng “tình yêu”? Cái gọi là yêu tới cuồng si mất ý thức lại có thể ám lên người thằng con trai lạnh lùng vô cảm có tiếng của Ngô gia hay sao?

Lại nhìn vào bộ dạng mất hình tượng hiện tại của Ngô Khanh, phu nhân lớn hạ quyết tâm tuyệt tình, kéo phu nhân nhỏ về phía mình, một lời rạch ròi tất cả.

- Từ giờ cho tới lúc con dâu sinh cháu sẽ về nhà chính, đích thân ta sẽ chăm sóc cho hai mẹ con nó.

Ôi ôi ôi, cái gì vậy nè, Dương Mẫn có nghe nhầm không vậy nè? Người nào đó đang đứng ngay bên cạnh cô vừa nói sẽ đón cô về nhà với bà còn đích thân chăm sóc cho cô nữa sao, tức là cứu rồi cô khỏi bàn tay ác quỷ Ngô Khanh kia??? Có thể vẫn bắt được cọp mà lại không phải chui rúc khò sở trong hang cọp nữa sao, có thể tuyệt đến như vậy nữa sao? Con trai à, con thật vi diệu, thật vi diệu quá đi!!!

Dĩ nhiên ai đó từ lúc nào lại thành ra một mình một phe kiên quyết không chấp nhận sự cưỡng chế mang tính thiệt thòi cao tới anh như thế, nhưng lại nhận rõ tình thế bản thân lúc này mà kháng nghị nhất thiết phải hi sinh không ít tự trọng cao quý, tiền thoái lưỡng nan, làm cách nào cũng thấy không thể có lỗi, chỉ đành cố gắng hết sức dùng để bị lỗi. Ngô Khanh anh đây là lần đầu tiên phải chịu xuống nước...

- Con biết lỗi của mình rồi, xin mẹ đừng làm như thế, con hứa sẽ kiềm chế, tuyệt đối không làm gì nguy hại tới cháu trai của mẹ, xin mẹ đừng có mang vợ của con đi mà.

Dương Mẫn toàn thân nổi da gà, biết tên cáo đó gian xảo mưu mô cũng không ngờ hán thậm chí tự trọng danh giá cũng không màng, xem ra cô mà không thắng vụ này thì không những thua kiện mà còn bị xử phạt ngược lại, hậu họa thật không dám nghĩ tới sẽ kinh hoàng ra sao. Chết rồi chết rồi, phải đập khối ngay trước khi nó bắt thành lửa.

- Làm sao mà tin được, anh thề đi!

- Giờ này thề thốt ai mà tin chứ con dâu.

- Nhưng mà...

- Chính vợ còn không thể tin tưởng được chồng, mẹ thật tình hết cách với mày rồi.

Mẹ chồng con dâu lại kết hợp với nhau định đẩy anh qua một bên, Ngô Khanh biết thừa mẹ anh ko phải vì yêu thương gì con dâu mới làm thế, ý đồ thực sự của việc làm đó anh nhất quyết sẽ không để nó có cơ hội nhen nhóm. Lại vừa hay một công đôi việc, lần này anh chịu đựng làm đứa con bất hiếu một lần vậy.

- Mẹ muốn đưa cô ấy về nhà bỏ lại con một mình là để con không chịu được cảm giác cô đơn buồn chán mà ra ngoài tìm thú vui chứ gì. Cuối cùng nhân chứng vật chứng sẽ ép con phải li hôn, mục đích cuối cùng là như thế có phải không?

Quả nhiên vẫn là con trai bà tư duy luôn nhạy bén, nhưng lúc này bà không phải là muốn kiểm chứng điều đó. Trước mặt vợ mà nói thẳng thừng ra làm bà mất mặt như thế, nó thực sự đã quá si mê đứa con dâu tầm thường kia đến nỗi không coi trọng cả phụ mẫu nữa rồi. Bà tuyệt đối không thể bỏ qua!

Về phần Dương Mẫn, bàn tay đang ôm lấy cánh tay của mẹ chồng rơi xuống từ bao giờ. Hóa ra mẹ chồng vẫn là mẹ chồng, thượng lưu thì không thể là hạ lưu, làm gì có chuyện lại đối xử tốt với cô như thế. Hơn cả còn là người đã sinh ra tên cầm thú kia, thử hỏi hán “thông minh tuyệt vời” như thế là giống ai chứ. Nhảm rồi, Dương Mẫn cô vì thiếu thôn tình thân bấy lâu nay mà đã đánh mất mình thực sự rồi.

Biết tình thế đang đẩy lên cao trào, Ngô Khanh vẫn không ngần ngại lấy lại khí thế trên nỗi đau của người khác.

- Mẹ hãy từ bỏ ý định của mình đi, làm vậy không những coi thường con dâu mà chính là coi thường cả con trai mẹ nữa đấy. Con...

- Con xin lỗi, con thấy trong lòng hơi khó chịu...

Dương Mẫn không thể chịu đựng thêm được nữa, cảm giác tổn thương mỗi lúc một ăn sâu khiến thứ chất lỏng quái ác nào đó sắp sửa trào ra tới nơi thúc bách bàn chân phải chạy trốn. Đây chính là cảm giác tưởng có thể thắng nhưng rút cuộc lại là thất bại thảm hại có phải không? Nhục nhã đến thế này, khó chịu đến thế này, đau đớn đến thế này... Nhưng vấn đề là tại sao cô lại có những cảm giác đó chứ, tại sao chứ???

Chỉ còn lại hai mẹ con. Phu nhân lớn không ngại ngần thể hiện thái độ.

- Vì con bé đó mà giờ con đang đối đầu với mẹ phải không?

- Mẹ đừng tự biến mình thành vai mẹ chồng phản diện như vậy, không hợp với người mẹ yêu dấu của con chút nào. Từ trước tới nay mẹ cũng chưa từng có ý can thiệp vào cuộc sống của con, có sao lần này lại làm con thất vọng thế này?

- Ai mới là người phải thất vọng ở đây? Nói thẳng ra là Mạc Hân có gì không tốt, mà cho dù không phải Hân Hân thì trên đời này thiếu con gái danh giá xứng với con hay sao? Mẹ chưa nhắc cái việc không bàn bạc gì với gia đình đã dùng dùng dẫn một đứa con gái không rõ lai lịch lại đang mang thai về nhà làm con dâu. Bà mẹ tôn trọng cuộc sống của con không có nghĩa con có thể muốn làm gì thì làm, không cần tới ý kiến ba mẹ thế nào. Ngô Khanh đáng tự hào của mẹ đã làm tất cả những điều không thể nào chấp nhận đó sao?

Người mẹ nào trở thành “mẹ chồng xấu xa” chẳng vì quá yêu thương con trai mình chứ. Ngô phu nhân cũng vậy thôi, toàn bộ yêu thương, tin tưởng, hi vọng đều chỉ có một người duy nhất để đặt vào là Ngô Khanh, trước nay nâng niu chiều chuộng có thể nói còn hơn thái hậu chăm công chúa. Tâm nguyện cả đời chỉ là chọn cho nó được một người phụ nữ hoàn hảo, xứng đáng, lại vừa hay có Mạc Hân điểm gì cũng vừa ý bà, ấy vậy mà tự nhiên ở đâu chui ra một đứa con dâu “bình hoa di động” nhưng cũng chẳng tới mức có sắc thì có thể bỏ qua mọi thiếu sót, không hiểu đã nắm được điểm yếu gì của quý tử Ngô gia lại khiến nó mê mẩn tới không màng cả tự trọng. Có thể không thất vọng, có thể không trở thành mẹ chồng phản diện như trong mấy bộ phim truyền hình được sao?

Trước biết bao suy tư trăn trở của người mẹ thương lưu ấy, Ngô Khan lại chỉ một lời ngắn gọn.

-Mẹ không thể chấp nhận hứng thú đầu tiên trong đời của con được sao?

Nhưng tại sao lại là hứng thú?

...

Mục đích của Ngô Khanh khi dám vạch trần người mẹ hết lòng vì mình như thế cũng chỉ vì muốn nhìn bộ dạng thê thảm lúc này của Dương Mẫn thôi, nhưng sao anh không thấy mất nguyên chút nào, ngược lại những giọt nước mắt kia càng làm anh thấy khó chịu. Anh thực sự không hiểu cô trân trọng cái sự quan tâm giả dối của mẹ chồng kia đến vậy sao, thậm chí còn tổn thương đau đớn trước mặt anh. Cô ta không phải là đang diễn chứ?

-Anh nói đúng lắm, tôi trào cao thì ngã đau, đã quá ảo tưởng về thân phận của mình rồi. Chỉ không ngờ tôi có thể mang ra làm trò vui của anh cũng có thể tiêu khiển giúp mẹ chồng, anh thấy tôi trở nên rẻ mạt như vậy đã hài lòng chưa?

-Nếu tôi nói là chưa hài lòng?

-Ngô Khanh anh là tên khốn, còn muốn tôi phải đau khổ tới thế nào thì mới thực sự hài lòng? Rút cuộc tôi có gì thú vị khiến anh chống đối cả mẹ mình cũng nhất quyết phải giữ tôi lại bên cạnh?

-Để xem nào, cũng chẳng có gì đâu, tôi chỉ là thích nhìn thấy cô phải khổ sở vì tôi, thế thôi.

Tên đốn mạt, cô thực sự muốn giết hắn. Câu trả lời rõ ràng luôn sẵn có và lúc nào cũng là như thế, sao cô còn vô ích nhiều lời với hắn. Dương Mẫn cô thực sự yêu đuối vậy sao? Ngu ngốc này sinh tình cảm với người nhà của hắn, cả đứa con trong bụng là máu mủ của hắn cũng đã nhẹ lòng nâng niu coi trọng, cô đã quên lí do tại sao lại tồn tại với danh nghĩa con dâu Ngô gia rồi sao, vì gì mà chịu hành hạ về mọi mặt cũng không chịu từ bỏ cũng quên cả rồi sao, sau này có khi lại yêu luôn hắn cũng không chừng. Kinh tởm, cô thấy bản thân thật hết sức kinh tởm mà.

Nhưng chính lúc này Dương Mẫn chợt nhận ra hiện tại không có gì có thể ảnh hưởng tới cô được nữa, hắn là kẻ khốn kiếp đã hại đời cô, gia đình hắn căn bản không bao giờ chấp nhận một người con dâu như cô, đứa con trong bụng đối với mấy người bọn họ cũng chẳng có chút giá trị vô hình lại sẽ thành niềm an ủi cuối cùng cho cô cố gắng, giờ mục đích duy nhất của cô còn không phải là trả thù rửa hận hay sao, tổn thương tiếp nối tổn thương càng không phải khiến cô hận càng thêm hận sẽ lại càng có thêm động lực mà tuyệt tình đối đáp với những kẻ đó hay sao?

Kẻ bị ép tới đường cùng chẳng còn gì để mất, dầu đi nước cờ nào thì cũng chẳng thể hại nổi tới thân, Dương Mẫn không chút chần chừ gạt bay nước mắt, kiên quyết nhìn Ngô Khanh, rành mạch từng lời.

-Chúng ta hãy li hôn đi!

Cái này là Ngô Khanh anh bị đá đó sao? Cô ta dám... Anh đã từng nghĩ cô ta phải phản kháng thì mới có sức hấp dẫn, cô ta cũng không phải là ngoan ngoãn dễ bị anh dắt mũi, hết lần này tới lần kia cũng gian xảo bày trò làm nhục anh không ít, nhưng cách thức hai mặt một lời muốn chấm dứt trò chơi của anh thì hoàn toàn không có trong kịch bản, cô ta không thể nào có gan làm thế, càng không có quyền làm như thế!!! Bất mãn vô hình biến anh trở nên căm nín.

-Tôi chẳng thể đau khổ vì anh nữa đâu, bởi tôi mệt mỏi quá rồi.

Cô ta nói rằng không thể đau khổ vì anh nữa, đó không phải điều anh muốn!!!!!!

-Tại sao chứ? Cô mệt mỏi tới nỗi không thể đau khổ nữa, dù cho tôi có làm gì???

-Đúng thế, dù anh có làm gì đi chăng nữa, tôi không còn đủ sức nữa rồi, tôi...

Đoán được Ngô Khanh sẽ phản ứng gay gắt nhưng Dương Mẫn vẫn không tránh khỏi giật mình khi hai vai bị bám chặt, lực hai tay có lẽ đang tỉ lệ thuận với cảm xúc dữ dội trong hắn, tuy rất đau nhưng cô lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Hắn nổi điên lên như thế nghĩa là cô đối với hắn vẫn còn giá trị, hơn nữa coi bộ còn giá trị hơn cô nghĩ, nhớ cái lúc hắn trở thành đứa con bất hiếu với mẹ cũng không chịu buông tha cô, chẳng cần biết hắn “thả thiết” mình như vậy vì điều gì nhưng cô sẽ cung kính tôn trọng “nỗ lực bất chấp” đó mà cho hắn ê chề thảm bại.

Không hề biết rằng bản thân đã mất toàn bộ cảnh giác mà rơi vào bẫy của Dương Mẫn, Ngô Khanh nộ khí xung thiên, sắc diện u ám hết sức.

-Ai cho phép cô làm như thế? Ai cho phép cô dám từ bỏ trò chơi này? Muốn li hôn sao? Cô đã quên mất rằng thứ cô muốn sẽ là thứ không bao giờ tôi cho nó xảy ra à? Muốn rời khỏi tôi??? Đừng bao giờ mơ tưởng tới điều đó!!!

Những lời hắn nói vẫn tàn ác như vậy. Nhưng Ngô Khanh à, lần này anh tính sai nước cờ rồi, sao lại có thể bất cẩn để lộ ra thứ mà anh khao khát như

thế, bởi cũng như anh, tôi cũng sẽ không bao giờ cho phép anh có được điều anh muốn.

Không nhìn thấy ánh mắt kia cảm phần như mọi khi, lại nhận ra bản thân có điều gì đó bất ổn trong tâm trí, Ngô Khanh hất bỏ Dương Mẫn, lạnh lùng quay đi. Thật không tin bàn tay nào đó lại to gan kéo cánh tay anh giữ lại.

-Tại sao...

Giọng nói cô ta có sao lại nức nở? Quay lại nhìn cô sao lại thấy sự yếu đuối đáng thương? Trong lòng anh phải chán ghét có sao lại dao động? Anh cũng muốn hỏi tại sao nữa...

-Tại sao sau tất cả... chỉ có anh là người cần tôi...? Tại sao chứ?

Cô ta than khóc như một đứa trẻ, rồi ôm chặt lấy anh, giống như cái lúc bị ngã trước đó, tuy không có máu nhưng nước mắt nước mũi bám dính lên áo anh kinh gớm lại chẳng nguôi đi được bất ngờ mà nao núng.

-Cô... cô đang làm cái gì vậy hả?

-Tôi có thể hiểu anh làm tất cả là vì anh cần tôi chứ không phải một ai khác không?

-Con điên này, tôi đã nói đừng tự cao quý hóa bản thân như thế cơ mà.

-Ngô Khanh anh là đồ ngốc, sao có thể chửi người ta là con điên chứ.

-... – Cái giọng nhõng nhẽo chết tiệt của cô ta là thế quái nào???

-Vậy mà anh lại ham muốn con điên này, còn không phải là đồ ngốc?

Đẩy cô ra ta, anh cúi tiết không phải do bị chửi là đồ ngốc mà bởi cô ta dám thay anh nói này nói nọ, anh nghĩ gì muốn làm gì tới lượt cô ta thao túng hay sao, con điên ấy rõ ràng ngu quá hóa liều rồi, nếu cứ còn tiếp tục đưa đẩy nữa e rằng... anh cũng sẽ bị lây cái sự ngu của cô ta mất...

Mới chỉ vài giây không để ý thôi mà đối phương đã suýt chút thoát ý trước mặt anh, cái sự chủ động điên rồ này khiến anh hoàn toàn ko hiểu nổi, mà đã không thể hiểu thì vô cùng bức bối khó chịu, vô hình chẳng nhận ra được sự hấp dẫn mà đối phương cố tình kích thích.

-Cô thực chất là loại phụ nữ dễ dãi như thế này sao?

-Tôi vì ai mới trở nên dễ dãi? Lúc trước tôi với Trần Hạ một chút cũng chưa từng vượt qua giới hạn vậy mà với anh tôi thậm chí còn không kiềm chế nổi mình. Anh nghĩ một đứa con gái sẽ dễ dàng để ai đó hành hạ mình như vậy sao? Nếu cô ta cảm hận anh thì thả chết cũng không muốn ở bên cạnh anh đâu!

-Cô đang muốn nói mình là loại đã dễ dãi còn sợ chết?

-Đã coi thường tôi như vậy sao còn bắt chấp không chịu buông tha tôi? Lúc nào cũng khiến tôi phải khó nghĩ, anh là tên khốn. Tôi đúng là giờ lúc nào cũng chỉ nghĩ tới anh, cả đời này cũng chỉ hận một mình anh thôi, Sở Khanh!!!

Có một điều Ngô Khanh không hiểu tại sao miếng ngon đã dâng tới miệng anh lại có ý muốn từ chối, đôi lúc con mồi chán sống muốn tìm tới kẻ đi săn xin được chết cũng tốt chứ sao, cũng đâu đến nỗi mất đi thú vị. Anh cứ đưa đẩy này giờ thật là có lỗi với cái danh “ba Ngô Sở” mà Dương Mẫn đặt cho rồi.

Anh kéo Dương Mẫn về phía mình, nâng cằm cô lên, ánh mắt nghiêm nghị.

-Hận tôi, còn dám nói không đủ sức đau khổ vì tôi?

-...

Bàn tay kéo cổ áo cô xuống để lộ ra bờ vai trắng mịn nõn nà, nụ cười anh lại ranh mãnh như thường.

-Tôi sẽ hiểu cô làm thế này là để nhắc nhở việc bị làm phiền khi này, nhưng nói trước từ sau đừng có chủ động như vậy nữa, tôi cảm giác như mình đã chọn nhầm người rồi. Cô...

Ồ thì nhầm người rồi, Dương Mẫn sao có thể chủ động hôn anh không báo trước lại còn tự nguyện 100% kiểu này, hơn nữa còn mạnh bạo quyết liệt hút sinh khí anh không thương tiếc. Ngô Khanh là ai sao giờ phút này lại phải phản kháng sự cưỡng ép từ một người con gái luôn bị anh ức hiếp???

-Con khốn cô...

-Anh ít nhiều cũng là ba của con trai tôi, coi như tôi đòi chút quyền lợi cho mình.

Hiểu theo nghĩa này chắc là anh sẽ dễ chấp nhận hơn có phải không?

Mới lạ, cảm giác lúc này mới lạ chết đi được. Có thể khiến anh thích thú như vậy bất luận thế nào Dương Mẫn cô ta cũng đừng hòng thoát khỏi anh!

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mặt Sở Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Trọ lí Mạc

Đây là lần đầu tiên tỉnh giấc Dương Mẫn lại nằm ngay trong vòng tay Ngô Khanh, đầu gục vào ngực anh ngoan ngoãn như một con mèo, một con mèo tâm tư phức tạp, có cố gắng cách mấy cũng không thể nào nắm bắt được. Thực ra anh thừa biết tất cả những gì Dương Mẫn nói hay làm đều là giả dối, nhưng đôi lúc anh vẫn tự lừa mình tin, bởi trái tim khổ sở của anh tha thiết mong anh hãy chiều lòng nó.

Siết chặt lấy cô hơn, anh cũng biết rõ bản thân tham vọng về cô tới nhường nào. Chỉ là... anh không đủ tự tin thôi...

Trong mơ màng, Dương Mẫn vẫn cảm nhận được hơi thở của Ngô Khanh phả vào da thịt mình, tiến gần về phía cổ, rồi cái “phập”, một con tê đại lan khắp cơ thể, mí mắt bật mở. Cơ mặt còn chưa kịp nhăn nhó đã bị biểu cảm lạnh nhạt của đối phương lấn át.

-Dậy chuẩn bị bữa sáng cho tôi!

Bữa sáng? Nghe thật mới lạ làm sao! Ngô Khanh trước nay có hứng với đồ do Dương Mẫn nấu ấy hả? Phàm là những gì có sự nỗ lực của cô, anh đều không ngần ngại đáp bỏ. Giờ vì bữa sáng còn biến mình thành chó cắn người nữa, lạ quá đi mà.

Nghe được một câu vừa ý, Dương Mẫn mở nụ cười tươi tỉnh, nhưng lời nói lại hoàn toàn không đúng với kịch bản.

-Không muốn, tôi buồn ngủ lắm.

Cái này gọi là làm nũng??? Không, rõ ràng là cô ta thấy hứng thú của anh nên cũng muốn đáp bỏ nó đây mà. Với ý nghĩ đó, hai hàng lông mày Ngô Khanh co lại, bàn tay ác độc véo má cô, một chút cũng không giống véo yêu chỗ nào.

-Cô sáng sớm đã trúng gió rồi sao hả???

Không thèm trả lời, ương ngạnh gục lại vào ngực anh, tay cũng siết lấy tấm lưng chặt hơn, chả có nhẽ trúng gió thật rồi???

Vừa định đẩy cô ta ra, cần thiết lắm thì tát cho cái mà tỉnh mộng xuân đi, nào ngờ giọng thì thầm đầy mê hoặc của Dương Mẫn khiến anh đông cứng.

-Nếu anh muốn thì ăn tôi cũng được nè.

-Nuốt không trôi. – Cũng may lưỡi vẫn còn hoạt động được.

-Thật sao? Vậy thì anh ráng nhịn đi.

Máu nóng dồn lên não, mặt mày Ngô Khanh rất nhanh bùng bùng hóa khí, đẩy mạnh Dương Mẫn ra, nổi điên.

-Con khốn cô rút cuộc bị gì vậy hả? Coi tôi là đồ chơi của cô sao? *****

Chẳng ngờ cô ta rất thần nhiên đáp trả:

-Bị gì chứ? Trước nay tôi cố gắng nấu ăn tới mấy anh cũng đâu một lần động đũa, giờ tự nhiên đòi ăn sáng, đang mệt chết đi được. Ăn tôi không phải là anh vẫn luôn làm thế sao, còn nói nuốt không trôi...

Nếu cô ta đã tha thiết muốn “bị xơi” đến như thế anh đành miễn cưỡng vậy, cũng là để qua “việc ăn” thể hiện sự phần nộ hiện tại cho cô ta thấy. Quả nhiên sức cô ta vẫn yếu xìu như vậy, bao nhiêu lâu mà vẫn chưa học được cách làm thế nào để không giống như sắp chết tới nơi, còn dám mở miệng nói ăn với uống chẳng biết sợ, đúng là điếc không sợ súng mà.

-Không hẳn là nuốt không trôi, OK, nhưng cô nghĩ là cô đủ sức làm cho tôi no sao?

-... – Đã biết mình biết ta. +_+ Và lại làm mời cho sói xong cũng chả còn sức phản bác.

-Thôi cái thói cãi lời tôi đi và... dậy mau!!!

Tới lúc ngồi nghiêm túc trong phòng làm việc ở công ty rồi Ngô Khanh vẫn còn ngẫm nghĩ không ra “vợ mình” mấy bữa nay có gì lại đột nhiên gan dạ tới đáng ngờ, vấn đề là đáng ngờ ở đây không phải vì cô ta mọi khi hề bị đụng chạm thì kháng nghị các kiểu mà đáng ngờ ở chỗ anh nhìn chỗ nào cũng không thấy có gì đáng ngờ trong biểu hiện của cô ta. +_+_+

-Giám đốc, tôi muốn nghỉ việc!

Giám đốc Ngô Khanh mà cũng có ngày trầm ngâm mất hồn thế kia sao, còn có thể là vì ai được nữa. Mạc Hân trong lòng khó chịu cũng không muốn thái độ gì, nhưng vô thức lời nói nhanh hơn lí trí, đúng là cái miệng hại cái thân. Ấy thế mà cũng đâu kéo được sự chú ý của ai đó đối diện đầu đang tương tự một người khác. Lần này, cô không cam chịu nữa, đã tới nước này cũng chẳng cần giữ đạo “tôi tớ”, thẳng thừng ném tờ đơn nghỉ việc xuống bàn.

-Tôi nói là muốn nghỉ việc thưa Giám đốc!

Bao nhiêu năm qua “bất nạt” Mạc Hân không ngờ Ngô Khanh anh lại thể hiện bộ dạng xấu hổ này trước mặt cô sau khi đã thẳng thừng đá cô không thương tiếc. Dương Mẫn ở nhà không hiểu vì sao đột nhiên hất xì ba cái lên.

-Cái này còn muốn gì nữa, rõ ràng là quyết định rồi.

Vẫn biết anh sẽ thờ ơ, Mạc Hân cô cũng không làm thế này để lấy được chút lưu luyến gì từ anh, tuy nhiên vẫn rất đau lòng, rất không can tâm, hai tay nắm chặt, không giữ nổi mà ảm ức:

-Vậy là Giám đốc sẽ phê duyệt phải không?

-Tớ luôn tôn trọng cậu mà Hân Hân, dù thế nào cuối cùng chúng ta vẫn sẽ là bạn, không phải sao?

Đáng chết, Mạc Hân tôi thấy gì tốt đẹp ở con người này cơ chứ?

-Là bạn sao? Nếu thế giờ cho tớ nói những lời thật với lòng mình có được không?

-Vậy trước nay cậu đối với tớ tất cả đều là giả dối?

Cái kiểu vừa ăn cướp vừa la làng này là sao đây? Giờ kết thúc rồi cũng không muốn chút nào có trách nhiệm, muốn nói rằng phải chịu như ngày hôm nay cũng là do bản thân cô tự nguyện, không có quyền đổ tội lỗi lên đầu “người khác”? Ngô Khanh là mặt quá dày hay là quá vô tình không biết thương hoa tiếc ngọc, cứ phải dứt hết tình nghĩa mới vừa lòng hay sao? Nếu cô cứ ôm rom nặng bụng để anh nốt lần này chèn ép mình nữa e rằng giờ cô chịu được nhưng sau lại bùng nổ cuối cùng người chịu trận lại là “thanh niên vô tội nào đó” thì thật có lỗi với nhà họ Mạc quá rồi.

-Cậu một chút cũng không thấy có lỗi với tớ sao?

-Tớ đã xin lỗi cậu rồi, cậu thấy tớ trước nay đã từng mở miệng nói lời xin lỗi với ai hay chưa?

Giờ tờ đơn xin nghỉ lên, lại tiếp.

-Việc này không phải tớ ép cậu. Mà nói thẳng ra là trước nay việc cậu ở bên cạnh tớ cũng đâu phải tớ ép cậu.

Mạc Hân cứng họng. Người đời lúc nào cũng bô bô “cuộc tình dù đúng dù sai, lỗi lầm thế quái nào cũng là con trai hết” không lẽ Ngô Khanhbận bịu công việc tới mức chưa từng nghe qua câu đó. Ủ, phải rồi, hẳn ta là Sở Khanh chuyển kiếp thì sao biết được thế kỉ 21 này đã thay đổi nhân sinh quan nhường nào. Đột nhiên lúc này cô nhớ tới lời Mạc Hạ trước lúc đi làm “Bất luận bao nhiêu thì cứ mặc sức xả cho bằng hết, em có đàn áp được Ngô Khanh thì anh mới can tâm tình nguyện để bị em đàn áp!”. Lời nói ấy nêu rõ khí thế của cô như vậy, cơ sao cứ phải giấu mình đi làm gái ngoan trước mặt Ngô Khanh chứ, cô phải xả, nhất định phải xả, là phụ nữ cô có quyền!

-Rút cuộc cậu coi tôi là cái gì? Tôi dẫu sao cũng là đại tiểu thư Mạc gia, tiền bạc, nhan sắc, tài năng, cái gì cũng không thiếu lại một mực đeo bám lấy thẳng khốn cậu, tự hào lắm phải không? Dương Mẫn cô ta là ai, hơn tôi ở điểm gì? Tôi nói cho cậu biết rồi bỏ tôi cậu nhất định sẽ phải hối hận, tôi nhất định sẽ hạnh phúc khiến không chỉ cậu mà cả cái thế giới này phải ngưỡng mộ, cứ đợi mà coi.

-Hahaha...

Mạc Hân không nghĩ tình huống dứt bạn bè này lại cũng có thể khiến người ta cười được, hơn nữa lại cười rất chi là sảng khoái. Chợt nhận ra Ngô Khanh thay đổi rồi, cả cô cũng thay đổi rồi, lời nói sao có thể lung củng không liên kết như vậy chứ???

Trước biểu bộ xấu hổ của “trợ lí cũ”, Ngô Khanh có phần thương xót, tiếng cười ngày một yếu dần.

-Thực ra cậu có mặt này rất là hấp dẫn có biết không? Đúng như cậu nói, cậu có tiền có quyền, cái gì cũng có, nhưng tại sao trước mặt tớ lúc nào cũng cam chịu, tự biến mình thành loại phụ nữ tầm thường. Ở bên cạnh tớ phải lừa dối bản thân như thế đâu thoải mái chút nào sao cứ phải cố gắng vô ích. Hân Hân cậu thật ngốc!

Có lẽ bao nhiêu năm qua đây là lần đầu tiên Ngô Khanh nói những lời chân tình thế này với cô. Sự nghiêm túc thật lòng ấy làm cô đau nhói, cô muốn khóc. Vẫn nghĩ nếu anh tuyệt tình với cô như mọi khi, cô sẽ không chút nề nang xả hết bực dọc cùng tổn thương bấy lâu, chứ bấy cũng được, thậm chí có phải dùng tới hành động cũng chẳng sao, rồi liền ngang quay gót ra đi đầu không ngoảnh lại. Nhưng anh lại không như thế, làm cô cũng không thể như thế. Cô đúng là đồ ngốc thật sao?

Ngô Khanh anh cũng thật quá đáng, biết thừa bản thân với Mạc Hân vô vàn tội lỗi, về tình về lí, trên tư cách bạn thân hay “người yêu” cũng đều đáng trách nhưng nhìn cô vẫn có ý muốn chịu đựng anh, cảm giác cô thật đáng trách, biến anh thành thằng không ra gì chẳng phải do cô dung túng anh, để anh

mặt sức chèn ép cũng không phản kháng. Bởi cô đã muốn dứt áo ra đi, anh muốn để cô trút cho bằng hết, không hết sẽ không buông tha. Có vậy mới khiến cô không chút nào lưu luyến anh nữa, can tâm tình nguyện mà “bỏ rơi” anh, làm lại cuộc đời mới thật hạnh phúc.

Quả thật, những giọt nước mắt yếu đuối kia lần đầu tiên dám vượt rào ra ngoài thể hiện nỗi đau của bản thân khiến Ngô Khanh không khỏi xót xa, Mạc Hân – người bạn gái thân thiết thuở nhỏ của anh – sao lại ngốc nghếch tới vậy. Dịu dàng ôm lấy cô vào lòng, đó là thứ cuối cùng anh còn có thể từ tâm can làm cho cô. Người duy nhất trên đời này anh cho phép được hận anh chỉ có một, bởi thế Mạc Hân không được hận anh, phải quên anh đi mà nghĩ tới người khác, một người có thể xứng đáng yêu thương chăm sóc cô hơn anh gấp vạn lần.

Trong sự đau đớn của con tim, bất mãn của lí trí, Mạc Hân ngốc nghếch vẫn đủ để nhận ra bản thân hoàn toàn không thể nào làm cho Ngô Khanh trở nên âm áp như thế này. Có phải là do người con gái đó không? Nếu là Ngô Khanh của trước kia ắt hẳn đầu cô có khổ đau tới cỡ nào cũng không hề thật lòng để ý, miệng sẽ an ủi nhưng tâm chẳng chút vương bận. Bởi vậy, hàng loạt những câu “nếu như tớ thế này, giá mà tớ thế kia, liệu cậu có thể không cảm thấy tớ nhảm chán mà thế kia thế này...” sau cùng đều bị chặn lại, nói ra rồi sẽ chỉ càng làm bản thân không đủ quyết tâm từ bỏ, bởi cô biết anh vốn không là của cô, giờ càng không thể là của cô nữa rồi. Cô cam chịu nhận thua, chỉ mong anh sẽ được hạnh phúc.

Trước lúc cô rời đi, vắng vắng khắp căn phòng lời Ngô Khanh như thực như mơ.

-Cậu có biết là từ trước tới nay cậu chưa từng nói yêu tớ bao giờ.

Đúng rồi, chính là chưa hề có bắt đầu, đầu nhất thiết phải có đòi hỏi một kết thúc...

...

Rời xa vòng tay Ngô Khanh, có một vòng tay khác ấm áp hơn, dịu dàng hơn và biết nghe lời Mạc Hân hơn. Chỉ có điều cái gì dễ dàng quá cũng dễ mất đi giá trị, cô không thích vòng tay ấy, chỉ là cô miễn cưỡng bản thân phải chấp nhận để có cớ mà quên vòng tay cũ đi thôi.

Mãi từ lúc tới phòng làm việc và trở thành trợ lí chính thức cho Mạc Hạ, Mạc Hân không chủ ý nói một lời nào. Kêu cô đi xa hận với trút hết mọi thứ liên quan tới Ngô Khanh đi, toàn tâm toàn ý ở bên cạnh làm trợ lí kiêm luôn người yêu của anh, sao cuối cùng lại trở về với bộ dạng đưa đám khó coi tới vậy. Anh ghét, ghét cay ghét đắng phải nhìn cô vì thằng đó mà không thềm quan tâm tới anh ở bên cạnh ra sao. Ghét lắm nhưng lại chẳng làm gì được, uất ức bao nhiêu cũng lại nuốt trọn vào lòng, tâm bệnh cứ thế tích tụ dần, áng chừng bệnh án sắp vượt cả Mạc Hân rồi.

Nhưng phận là người yêu nhiều hơn lại là người chủ động, cứ im lặng mãi cũng chẳng khiến cô ấy ổn hơn, còn khiến anh thiệt thòi đủ đường, đã dụ dỗ cô đi đến được bước này không lẽ lại để xối hồng bồng không lãng phí như vậy, tội lớn họa lớn như chơi.

Kêu cô mang li trà mới vào, li vừa đặt xuống đã nhanh nhẩu tóm lấy tay kéo cô ngồi vào lòng, không chờ phản kháng đã chiếm đóng đôi môi cô cuồng nhiệt, cho cô biết anh là đang bị cô kích động, là anh đã bị cô làm cho nổi cáu. Cắn vào môi anh ứa máu, cô cũng bực bội.

-Anh làm cái gì trong giờ làm việc vậy hả?

-Nói thử coi trước đây làm trợ lí cho hần em không “được” đòi xử thế này?

-Giờ là lúc để anh ghen sao? Nói cho anh biết tâm trạng em đang không tốt, biết điều thì mặc xác em, đừng có động vào không...

Đôi môi anh lại phủ xuống, mùi máu càng làm tăng phần mãnh liệt, hành động của anh thật dễ tiện, làm cô lại nhớ tới người không nên nhớ rồi. Mạc Hạ anh bị ngốc hay sao?

-Sao hả? Thấy anh giống hần lắm có đúng không? Cảm thấy yêu anh rồi chứ gì?

Giọng anh lạnh lùng tới đáng sợ. Mấy câu đó xúc phạm nặng nề tới tự trọng của cô, muốn dằn mặt anh nhưng lại cảm giác e sợ, bởi quả là giống Ngô Khanh thật...

Mạc Hạ vẫn không có ý lắng xuống, quyết làm tới cùng.

-Bảo em đi hiên ngang dứt tình với hần không ngờ em vẫn hèn nhát để hần làm cho thảm hại về gặp anh, lại vẫn còn ương ngạnh muốn đàn áp anh xa hận. Em nói anh phải chấp nhận em như thế nào? Nếu em cũng cảm thấy khó khăn để quên hần như vậy thì đừng cố chấp nhận anh mà làm gì, đi đi, anh không cần thứ không thể thuộc về mình, không muốn mù quáng nỗ lực vô ích. Bấy lâu nay coi như anh ngu ngốc tự ngược đãi bản thân.

Cũng chỉ là vì sĩ diện của một thằng đàn ông mà phút chốc nóng giận mới tuôn ra những lời đó, chẳng ngờ cô ích kỉ xấu xa không hiểu cho anh, vô tình đứng dậy bỏ đi thật. Mạc Hạ điên tiết hất hết đồng tài liệu trên bàn xuống đất, rít lên:

-Mạc Hân chết tiệt, cô thử bước ra khỏi cánh cửa kia coi, cả đời này tôi sẽ nguyện rửa cô, tuyệt đối không tha thứ cho cô!

Bước chân kia vẫn không có ý dừng lại. Mẹ kiếp, là anh yêu cô, ván này anh thua, nhưng anh kiên quyết sẽ phục thù. Lao tới giữ lấy cô kéo trở lại, ầm ức:

-Em không thể một lần nhường nhịn anh được sao hả?

Lúc này Mạc Hân mới trong ngoài kết hợp, chỉ bằng khẩu khí cũng đủ cho anh ra bã.

-Anh dám chửi tôi, còn muốn nguyên rửa tôi, rồi không tha thứ cho tôi cái gì chứ, tôi làm gì có lỗi với anh à? Tôi đang đau lòng, đang tổn thương, là ai không hiểu cho tôi, không biết nhường nhịn tôi? Kể nào khi trước nói sẽ không làm tôi đau mà dám dùng bạo lực với tôi, cường hôn tôi? Anh...

-Được rồi, anh xin lỗi, anh sai rồi, nhất định từ sau sẽ xin phép mới làm, anh xin lỗi mà...

Lần nào cũng vậy, hễ cô đau vì Ngô Khanh anh cũng nhất định chẳng được yên lành, biết là thế rồi mà sao anh cứ ngu muội hại mình thảm bại vậy nè. Rõ ràng bản thân cũng cực kì bất mãn vậy mà vẫn phải van xin rồi rít. Mạc Hạ à, mày rẻ mặt như này từ bao giờ? Haizz...

Mạc tiểu thư thì dường như vẫn chưa nguôi ngoai, ắt hẳn hận cũ hận mới gom hết vào một trút lên đầu anh đây mà, rõ khổ.

-Không thể chờ được em hoàn toàn dứt bỏ mọi thứ trước kia thì đừng ngông cuồng nói yêu em, bỏ cuộc luôn đi là vừa. Giống khi nãy anh nói đấy, chỉ có điều không phải là em không thể thuộc về anh chỉ là chưa tới lúc thôi, em đã cho anh cơ hội sao không biết điều chút nào vậy hả?

-Rồi, anh biết lỗi rồi mà, không như vậy nữa, yêu em mà, chờ em, nhất định chờ em. – Những lời cô tuy cứng rắn nhưng vẫn thể hiện được thành ý của cô dành cho anh ít nhiều làm anh không ngần ngại ném mình xuống tận đáy hồ cam chịu.

“Đúng như cậu nói, cậu có tiền có quyền, cái gì cũng có, nhưng tại sao trước mặt tớ lúc nào cũng cam chịu, tự biến mình thành loại phụ nữ tầm thường. Ở bên cạnh tớ phải lừa dối bản thân như thế đâu thoải mái chút nào sao cứ phải cố gắng vô ích. Hân Hân cậu thật ngốc!” Có lẽ cũng có một người giống hệt cô, có khi còn ngốc hơn cô nữa, bởi anh lúc nào cũng luôn miệng nói yêu cô, chờ cô, tự mình bắt đầu tất cả. Nhưng liệu cô có giống như Ngô Khanh thấy Mạc Hạ thật nhàm chán? Thậm chí ngay cả lúc anh nổi cơn tam bành chống đối cô cũng đâu khiến cô thấy hấp dẫn. Không được, cô hiểu nỗi đau của bản thân, sao có thể để anh cũng trở nên thảm thương như cô chứ. Vì cô, và cũng là vì cô, nhất định phải cố gắng chấp nhận con người này, trên đời người có thể khiến cô hạnh phúc chắc chỉ có mỗi anh mà thôi.

Được cô ôm vào lòng, Mạc Hạ thích thú hưởng thụ, bóng liếc mắt để ý tới li trà tình quái hỏi.

-Em có khát không? ^-^

-Nãy giờ hai lần rồi còn chưa đủ? =”=

-Không, đang hỏi em có khát thật không mà. – Vẫn cứng cổ tới cùng chứ.

-... – Nhìn điệu bộ chân thành của anh thật không lờ từ chối.

Im lặng là đồng ý, nhưng thế quái nào hỏi cô khát không lại chẳng thấy đưa nước cô uống, còn uống mất lượng nước nhỏ nhoi cô luôn để dành trong miệng. Thật muốn chửi thế quá đi mà. - ____ -

-À mà, lát anh tự đi mà thu dọn cái đồng giấy tờ trên sàn. Dám nổi cáu thì ráng mà chịu trận, nhé!

Em là ác quỷ chứ chẳng phải người, ai mới là trợ lý cho ai chứ huhu. T^T

D.K: Đề nghị nam thứ Mạc Hạ hết sức chú ý!!! Vì anh quá ciu (+_+) nên rất lo ngại sẽ hốt mất fan của nam chính ngược tâm, làm như vậy là hoàn toàn phi đạo đức. Xin anh hãy từ bỏ ngay ý định cướp giải “nam nhân vật tuyệt vời nhất” đi cho Ngô mỡ nhò. Bởi thằng con trai Ngô Khanh ăn hại của Ngô mỡ quá khôn nạn nên Ngô mỡ đã quyết định bỏ quách cái giải thưởng đó đi rồi, đừng cố gắng vô ích nữa, thế nhé! Thân ái!

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mất Sở Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Trợ lý “Vợ”

Dương Mẫn mặc đồ công sở thật là đẹp, đẹp tới nỗi chỉ muốn cời ra. Nhưng dáng vẻ sexy kia rõ ràng là muốn quyến rũ anh, chẳng có ý gì hay ho hết. Đạo này sao anh lại đề cao cảnh giác với cô ta thế này, thật khó chịu chết được. Người dùng một cái bắt cô làm trợ lý tạm thời cho mình là anh cơ mà, là anh muốn thế cơ mà. Chết tiệt! =”=

Đang ở công ty nên Ngô Khanh không muốn phải mất tập trung, dáng vẻ nghiêm túc làm việc của anh lại là một sự kinh ngạc đối với Dương Mẫn, không ngờ tên cầm thú ấy lại cũng có cái điểm khó tin này. Dù gì cũng là một Giám đốc gánh trọng trách điều hành cả một công ty, hẳn không những rất nhạy bén đầu óc mà ắt hẳn còn rất đề phòng, đột nhiên được làm trợ lý cho hẳn cũng là một điều hay nhưng cũng chỉ có thể coi đó là cơ hội, không thể nghĩ nó dễ dàng mà bất cần làm hân nghi ngờ.

-Giám đốc, đây là báo cáo của các phòng gửi lên.

Giám đốc??? Không ngờ cái cảm giác cô ta làm cấp dưới của mình lại thú vị hơn cả vị trí người vợ nữa. Tuy thế bề ngoài Ngô Khanh vẫn thờ ơ đánh ánh mắt lên bàn.

-Đặt đồ và thay li coffee mới đi.

Từ lúc bắt đầu làm việc đã là li coffee thứ ba rồi, hần uống nhiều thế không lẽ mỗi tối đều là thức trắng làm trò đòi bại trong lúc cô ngủ say không biết gì? Đúng là hầu như luôn dậy trước “cần báo thức” cô. Cơ mà không ổn, hần có phải người không sao hần đủ sức xử lí cả đồng công việc ở công ty thế này trong khi không ngủ cơ chứ. Ôi không, giờ cô càng tin hần là cầm thú, chỉ cầm thú thì mới đòi đào sức lực tới vậy.

-Uống coffee nhiều không tốt... – Cô cũng chỉ là muốn bảo vệ bản thân mỗi đêm thôi.

-Với tư cách trợ lí cô không được phép làm trái ý tôi, hiểu không?

-Tôi đang nói với tư cách là vợ anh, được chứ? – Thì đúng là theo danh nghĩa chính là như vậy, ngón áp út của cô vẫn đang đeo nhẫn mà chính tay hần trao cho đây này, cái à?

-Nếu là vợ thì cô nghĩ có thể?

-... – Làm vợ còn chẳng có lương nữa, nhục hơn con trùng trực, không thể cãi rồi. T_T

Nhưng rồi cuối cùng cô vẫn chứng tỏ mình là một kẻ không có tự trọng, đã bị sỉ nhục tới như thế vẫn còn cố tình mang vào cho hần thay vì coffee lại là một li trà nóng. Cơ mà trà cũng gây mất ngủ đúng không, coffee chỉ ít còn có hại cho sức khỏe hần, hình như cô tính toán sai to rồi.

-Ơ xin lỗi, tôi lấy nhầm, tôi sẽ thay ngay...

-Cô đang cố tình làm phiền tôi phải chú ý tới cô có đúng không?

Chết rồi, việc cô muốn hần không thể tập trung làm việc lại lộ liễu vậy sao? Phải ứng biến khéo léo, phải nguy biện hợp lí, nói gì đi.

-Tôi... tôi vẫn không hiểu sao anh lại muốn tôi làm trợ lí, không phải lúc trước bắt tôi nghỉ việc, chỉ muốn tôi ở nhà đó sao? – Cái này là cô không hiểu thật, hần tha thiết muốn được ở cạnh cô tới vậy sao? Bì hài quá đi hahaha!

-Tôi muốn như thế, sao, có ý kiến gì à?

Cái đó gọi là trả lời sao? Bà nó, nói cùn cỏi vậy thì cô còn có thể ý kiến được gì chứ.

-Còn điều này tôi muốn hỏi...

Phải làm hần phân tâm, quên đi cái ý định “phản đồ” của cô. Im lặng không nói gì nghĩa là cho phép cô được nói có đúng không? Con mẹ, tưởng là Giám đốc thì hay ho à, vênh vào kênh kiệu, vì nghiệp lớn cô miễn cưỡng không thêm so đo nhé.

-Mạc Hân, cô ấy là vợ chưa cưới của anh mà, sao anh lại đối xử với cô ấy như thế?

-Cô cũng là vợ chưa cưới của Trần Hạ đó thôi.

**** hai chuyện đó liên quan nhau à??? À mà cũng có chút liên quan, đều là vì thằng đốn mạt nào đó phá hoại.

Nghĩ chắc “trợ lí” vẫn chưa nghiệm ra vấn đề, Ngô Khanh anh rộng lòng nói thêm vài câu.

-Mạc Hân là người như thế nào cô biết chứ?

-Là một tiểu thư gia đình danh giả, tài sắc vẹn toàn. – Ngoan ngoãn trả lời.

-Còn cô là người như thế nào ắt hần cũng phải nhận thức rõ?

À, ý là Mạc Hân như thế có bị đá cũng không lo sau này khổ sở, chỉ có cô nếu bị Trần Hạ đá thì coi như mất hết, thảm thương vô cùng. Còn Ngô Khanh hần bỏ vợ chưa cưới của mình rước dùm vợ chưa cưới sắp bị bỏ rơi của người khác thì thật chẳng khác nào bựt giáng thế, anh hùng thiên hạ, vừa đáng khen vừa đáng khâm phục. Là như thế có phải không???

Nhìn biểu cảm nhăn nhúm của Dương Mẫn anh công nhận cô ta thực sự cũng không đến nỗi ngu. Tâm trạng đột nhiên tăng level, chuyển chủ đề nhanh tới khớp.

-Lại đây.

-Sao?

Đúng là bị khớp thật rồi, Dương Mẫn ngu ngơ không hiểu gì.

-Còn hỏi lại?

Nghe rồi, kêu cô lại gần, hần định làm gì sau khi sỉ nhục cô lần thứ n trong ngày chứ. Dĩ nhiên là xoa dịu rồi, Ngô Khanh hần với nữ nhân là người rất

“gallant” mà.

Cái cảnh sắp kéo trợ lý ngồi vào lòng mình sao lại quen thế này nhỉ? Ngô mỗ hết sức khuyến cáo các bạn độc giả nếu có ý định làm trợ lý nhớ cân nhắc kĩ càng, hay thì hay thật đấy nhưng... hay quá thì cũng không nên. =)))

Cũng dự đoán trước được tình thế, Dương Mẫn vẫn khó tránh khỏi bối rối.

-Đang trong giờ làm việc mà...

Hóa ra bộ dạng nghiêm túc làm việc từ đầu tới giờ chỉ là lừa người, không lẽ cứ soi mặc lễ phục vào thì sẽ trở thành người chắc, hoàn toàn không nha.

Trái với Dương Mẫn, Ngô Khanh ung dung thản nhiên như bản chất vốn có, cười đầy má ý.

-Chính vì đang trong giờ làm việc cần phải xả stress, cô có biết chỉ là trợ lý tạm thời nhưng tốc độ công việc cô bắt tôi xử lý gấp đôi mọi ngày không hả? Là Mạc Hân yêu thương tôi không nở thúc ép tôi hay bởi cô một lúc hai thân phận nên có đủ tư cách hành hạ tôi trả thù?

Khốn kiếp, cứ những lúc ham muốn bắn thiu của hắn nổi lên thì lại cố tìm lí do đổ tội lên đầu cô, vì cô thế này thế kia mới khiến hắn phải dùng phần dưới suy nghĩ, thậm chí ngay trong lúc làm việc cũng không khác chế được thú tính trong hắn. Hắn đâu phải si mê gì cô, rõ ràng hành hạ cô là thú vui của hắn mà.

Hắn không hôn cô, chỉ có bàn tay để tiện tháo nút áo, vén khỏi vai, để lộ ra hai phần ba lớp bên trong đen huyền quyến rũ. Rồi chẳng làm gì chỉ nhìn, nhìn mãi, nhìn tới khi cô ngưng chín cả người. Cách thức mới của hắn “đơn giản” mà sao độ vô sỉ lại ghê gớm như vậy. +__+

-Lúc đi học cô có được giáo viên dạy rằng ngoài phải phối hợp không hả?

-...? – Dương Mẫn dĩ nhiên hiểu ý hắn, chỉ là không hiểu hắn tự nhiên quan tâm việc cô ăn mặc như thế nào mà làm gì. Lại thêm trò mới nữa hả?

-Khi này cô xuống phòng Kinh doanh người ta nhìn cô sao hả?

Phòng Kinh doanh sao? Trưởng phòng thấy cô thì niềm nở vô cùng, tất nhiên do nhờ sự to gan của cô lần trước cứu anh ta thoát nạn. Những người còn lại có vẻ cũng biết “thân phận” của cô, biết cả “thể trạng” cô hiện tại nên hết sức cung kính. Chưa bao giờ có trợ lý nào lại được chào đón trọng trọng tới vậy trong khi cô xuống để “thay Giám đốc chất vấn việc họp đồng lần này”. Chắc đối với những người của phòng Kinh doanh chỉ cần không trực tiếp bị Ngô Khanh tông si và thì đã là một phúc hạnh rồi.

Nhận thức được đó không phải là những gì tên sói kia muốn đề cập tới, Dương Mẫn chẳng đại gì mà trả lời, im im cụp mắt xuống chờ ý đồ thực sự của hắn. Ai ngờ biểu hiện ngây ngô vô tội ấy lại khiến hắn mặt mày cau có.

-Cô có hiểu thế nào là trong ngoài phối hợp không hả?

-Dĩ nhiên hiểu ý anh rồi. – Tình hình đang nguy cấp nhất thiết phải mở miệng. – Nhưng mà tôi mặc vậy thì có sao chứ? Đâu phải tôi cố tình.

Cảm giác rất không can tâm, hắn giờ lại còn để ý mấy cái nhỏ nhặt như vậy nữa, cái gì cũng có thể khiến hắn kiểm chuyện sinh sự. Rút cuộc thì hắn đang bức tức cái gì chứ???

-Cô là trợ lý của tôi, cũng là vợ tôi, đừng phô bày cái sự lẳng lơ dễ dãi của mình ở công ty này!

-Ngô Khanh, anh thật quá đáng!!!

Dương Mẫn căn bản không chịu đựng được, với việc này càng không muốn phải chịu đựng. Tên đốn mạt đó hại đời cô còn dám mở mồm ra chửi cô lẳng lơ dễ dãi, đừng nói bởi vì hắn là tên đốn mạt khốn nạn thì có thể không thêm chấp, giống như là bị chó cắn thì không cắn lại chó cuối cùng bản thân vừa đau vừa bức, ít nhất không thể cắn nó cũng phải đánh cho nó đập mó đi chứ. Và lại bị chửi mà không nói gì khác nào tự nhận mình chính là như thế. Mẹ kiếp, càng nghĩ cô càng cău, rồi càng cảm thấy tủi nhục, gắp tên vô sỉ này nỗi đau đớn nào cô cũng phải trải qua.

Cô nổi điên, hắn sẽ càng nổi điên hơn, cô biết, nhưng không ngờ lần này lại không như vậy, hắn gục mặt vào vai cô, thì thầm:

-Tôi chưa nói là cô không được phép quyến rũ những thằng đàn ông khác sao hả?

-Ăn mặc như thế này thì có thể quyến rũ được ai chứ, lúc này là anh đang quá coi trọng tôi rồi.

Ngô Khanh bỗng bán thân bất toại, nhận ra hình như mình đã sai lầm to. Coi trọng cô ta chính là coi thường anh, sao lại có thể lộ liễu để cô ta nhận ra bản thân có giá trị như vậy. Lại còn ý kiến quần áo của cô ta nữa chứ, ăn mặc thế thì có làm sao đâu. Không thể được, phải nhanh chóng sửa sai.

-Tôi chỉ muốn cô đừng bao giờ quên cô là đồ chơi của tôi, của một mình tôi, hiểu không?

Nói rồi đẩy Dương Mẫn khỏi người, vè mặt lạnh băng. Thật khó tin là bữa ăn đã bày sẵn trước mắt mà lần nữa anh lại ko động vào.

Nhưng có vẻ như ông giờ rất ưu ái tên cầm thú Ngô Khanh, không muốn hắn đang ăn dở bị làm phiền mà mắc ghen, bởi chẳng lâu sau đó có phó Giám đốc tới. Vị phó Giám đốc này Dương Mẫn nhìn rất quen, có lẽ từng gặp trong lễ cưới, chắc chắn có quan hệ họ hàng gì đó với Ngô Khanh nhưng vốn dĩ

cô chẳng quan tâm nên giờ không biết phải chào hỏi thế nào cho phải phép, đành sắm vai một trợ lý nhỏ bé, cúi đầu nhường lại ko gian cho hai “sếp lớn”.

Rồi chẳng biết hai người trong đó bàn bạc chuyện gì mà lúc sau phó Giám đốc đi ra nhìn cô với ánh cười hết sức ám muội báo hiệu những thứ chẳng hay ho gì sẽ xảy ra. Mà có thể có gì được chứ, gặp phải Ngô Khanh đã là điều tồi tệ nhất trên đời này rồi.

-Lịch trình thay đổi, chuẩn bị tới khách sạn Paradise với tôi.

Chẳng phải khách sạn nhà Trần Hạ đó sao? Là nơi cô trở thành nữ chính trong trò vui của anh, cũng là nơi cô trở thành con mồi cho thú tiêu khiển của tên cầm thú suýt mang họ Sở. Không nghĩ sẽ phải tới đó một lần nữa, càng không nghĩ sẽ phải tới với tư cách của hiện tại. Quả thực Dương Mẫn cô cười không nổi, suốt từ lúc ở NHD cho tới khi đến Paradise trông cô vẫn như người mất hồn.

Trước mặt đối tác mà trợ lý lại không chút tập trung, trong hoàn cảnh đó đừng nói là Ngô Khanh, bất kì một vị sếp nào cũng sẽ phải giận dữ. Nhân lúc đối tác không để ý, sếp ghé sát về phía trợ lý, câu chữ méo mó:

-Không gặp được người cần gặp cô thất vọng tới vậy sao vợ của tôi?

Dương Mẫn bàng hoàng giật mình khỏi cơn mơ, quay sang lập tức chạm ánh nhìn chết chóc của Ngô Khanh, sống lưng lạnh toát. Chết tiệt, cô đang bắt cần thể hiện ra cái gì trước mặt hắn vậy nè? Gặp Trần Hạ thì sao mà không gặp anh thì sao, cô đối với Trần Hạ đã là không thể hận anh nên xem như không liên quan gì tới anh nữa mà.

-Chỉ là ở đây khiến tôi nhớ lại những thứ ko muốn nhớ, tôi đã nghĩ buổi cầu hôn hôm đó là thật lòng của anh ta chứ, khổ nạn thật mà.

-Tôi thì chỉ nhớ về đêm hôm đó, về cách mà chúng ta đã tạo ra đứa nhỏ trong bụng cô thôi vợ à.

Anh muốn cô phải nghĩ về anh, phải hận anh, tất cả những thứ xung quanh cô đều phải liên quan tới anh. Anh hối hận vì đã để cô tới đây, rất hối hận.

Nhưng dù gì thì ý nguyện của Ngô Khanh cũng đã được đáp ứng, sau câu nói sắc mùi vô sỉ kia, Dương Mẫn cảm phần lại tràn ngập. Cô đang phải giả dối cung phụng tên quỷ sống này toàn bộ là do sự đồn đãi đêm đó của hắn, nếu không phải hắn tự tiện ngao mạn bước vào cuộc đời cô có lẽ bị Trần Hạ đá cô đau khổ cũng sẽ là đau khổ theo một chiều hướng nhẹ nhàng hơn rất rất nhiều, chí ít linh hồn và thể xác cũng sẽ không phải tới nỗi tàn tạ như hôm nay.

Càng cảm phần cô càng bất lực bởi bản thân ko có khả năng làm gì ngoài chịu đựng, tất cả đều vì “đại sự”, nhất định phải chịu đựng.

-Dĩ nhiên tôi cũng không thể quên, anh đã giúp tôi lại giúp theo cái kiểu không muốn người ta biết đó là lòng tốt. Sao anh hành xử như thế “hoàng tử bóng đêm” quá vậy haha. – Cô tự thấy mình thật sự quá cao tay.

Ngô Khanh tím mặt, còn chưa kịp trừng trị sự giễu cợt của cô ta thì bên đối tác đã chặn ngang câu chuyện.

-Giám đốc Ngô, thật không phải khi ngài đã trực tiếp tới đây nhưng quản lí của chúng tôi đột ngột xảy ra chút tai nạn hiện tại đang trong viện, tuy nhiên trực trực của hệ thống trong khách sạn cũng không hề nhỏ...

-Ý là muốn chúng tôi tới bệnh viện vừa là xin lỗi về vấn đề hệ thống an ninh của chúng tôi vừa là để thăm hỏi luôn sức khỏe quản lí của mấy người? Còn chưa làm rõ được hệ thống trực trực có thực sự là lỗi của bên tôi không mà đã hạ nhục chúng tôi như thế này sao? Các người không biết Ngô Khanh tôi là ai à?

Kích động, là Giám đốc kích động vì công việc hay chồng kích động vì người yêu cũ của vợ, Dương Mẫn tuy hoang mang nhưng không giấu nổi sự thích thú, tên cầm thú ấy cũng có lúc bị nhục nhã như thế. Vụ việc này nhất định là Trần Hạ cũng cộng tư không phân minh mà làm ra rồi, Dương Mẫn có đứng ngoài coi như ngư bà đắc lợi. Nhưng mà nghe đến Trần Hạ phải nằm viện mà cô lại chẳng mấy chú tâm hẳn là cô thực sự không còn gì với anh nữa rồi, Dương Mẫn thật mạnh mẽ!

Giữa tình thế đó, phía người của Paradise cũng có phần sợ sệt nhưng được cái có là bên bị hại nên hoàn toàn không có ý xoa dịu, chỉ hờ hững giải thích.

-Quản lí của chúng tôi nói rằng sự việc tuy rắc rối nhưng cũng không đến nỗi phải phiền tới đích thân Giám đốc ra mặt ngay lúc này, nếu ngài không thấy có vấn đề gì thì để trợ lý tới gặp quản lí Trần là được, sau về truyền đạt lại rồi hẹn một dịp khác cấp cao hai bên sẽ cùng nhau trực tiếp xử lí.

Đột nhiên bị gọi hồn, trợ lý Dương giật thót, bộ dạng ngờ ngợ làm “sếp” vừa xấu hổ vừa giận, kín đáo lườm cô một cái. Nhưng rồi cô cũng chẳng bận tâm được lâu, dần ý thức những lời thư kí của Trần Hạ nói, trộm nghĩ anh làm thế rõ ràng muốn nhắm vào cô. Bởi ngày trước lấy lý do “tự lực cánh sinh” cô nhất mực từ chối làm thư kí cho anh, giờ lấy Ngô Khanh rồi thì lại còn làm trợ lý cho hắn, 24/7 ở cạnh nhau, ắt hẳn anh ghen tỵ nhỏ nhen muốn làm khó cả chồng lẫn vợ. Cơ mà cô chẳng hề hấn gì, hơn thế thấy Ngô Khanh kia bị hạ nhục cảm giác vô cùng đắc ý.

Tuy thế một phần khác sâu thẳm trong trái tim Dương Mẫn nghĩ rằng Trần Hạ làm thế là vì muốn gặp riêng cô, quang minh chính đại bắt khiến Ngô Khanh có muốn hiểu nhầm cũng không có cơ sở. Nhưng chẳng biết Ngô Khanh hẳn có căn cơ sở không, bản thân cô thực sự đã vì hiểu nhầm mà dao động rồi.

Cuối cùng chỉ bởi hai từ “dao động” tác giả dành cho Dương Mẫn, cũng bởi hai tiếng “bạn bè” ở thư kí kia nhắc tới, Ngô Khanh không cách nào khác đành phải tới bệnh viện. Nhưng chẳng để ai có cơ hội kịp nghĩ ngợi gì nhiều anh chỉ tập trung nói về chuyện công việc, nhanh, gọn, lẹ, rồi kéo Dương Mẫn ra về. Dương Mẫn nhận ra là cứ những lúc ở bệnh viện là dường như tốc độ của Ngô Khanh nhanh một cách bất thường, lần trước cũng vậy. =))))

Và cũng như lần trước, gòì không thích sự vội vã của Ngô Khanh, nhất quyết phải phá đám.

-Chết rồi, điện thoại tôi rớt trong đó rồi hay sao...

-Bỏ đi, tôi sẽ mua cái mới cho cô. – Mặt không cảm xúc. Chưa để Dương Mẫn kinh ngạc đã liền nói luôn. – Dĩ nhiên trừ vào tiền lương.

-Không được. – Anh là đồ khốn. – Trong đó có ảnh của ba mẹ tôi.

Không lẽ giờ nói “tôi sẽ vào với cô”, có vấn đề lớn luôn. Bất lực lần hai trong ngày, nhìn Dương Mẫn quay trở lại chỗ người yêu cũ, Ngô Khanh sắc diện đã có chút thay đổi, tự nhủ nếu như gia đình anh quản lí cái bệnh viện này nhất định ả y tá trong phòng Trần Hạ kia sẽ bị đuổi việc, lí do là: bắt cần ngu ngốc làm thiếu phu nhân đang mang thai ngà, cái điện thoại quan trọng bị rơi chắc sẽ mất (+_+) hai kẻ từng yêu nhau gặp riêng trong một căn phòng. Con mẹ nó!!!

Nhìn thấy Dương Mẫn, Trần Hạ trong lòng thực sự vui mừng khôn xiết, biết lí do quay lại là vì cái điện thoại rơi có nguy cơ sẽ mất thì lại nghĩ muốn chiều cô cô y tá kia nhiều nhất có thể. Quả là bạn chí cốt bấy lâu, tới suy nghĩ cũng tương thông như vậy nữa. =__=

Tuy nhiên tìm thấy điện thoại thì Dương Mẫn quay luôn lưng bỏ đi, một lời cũng không muốn nói với anh sao. Được rồi, anh nói, cô không nói thì anh nói.

-Em làm trợ lí cho hắn là có ý gì?

Nhìn vào vẻ mặt lạnh lùng của anh có phần tiêu tụy, cô nhận ra thì ra mình vẫn xao xuyến vì anh, vẫn xót xa cho anh, lo lắng cho anh. Nhưng tại vì sao những lời cô nói ra lại không thể hiện điều đó. Thật cay đắng làm sao, cuộc đời này thay đổi con người cô, thay đổi cả trái tim cô rồi.

-Vợ làm trợ lí cho chồng còn có thể là ý gì?

-Em yêu hắn sao, thực sự là em yêu Ngô Khanh sao?

Anh níu kéo người mà anh định đá bỏ, chính cô mới là người phải hỏi anh làm thế là có ý gì. Về ngoài cô càng mạnh mẽ chống cự, cảm xúc bên trong càng cồn cào đau đớn. Nhưng cô không thể tha thứ cho anh, không thể nào mà tha thứ cho anh...

-Việc đó thì có liên quan gì tới anh?

Cô thật là tàn nhẫn, sao có thể dứt bỏ tất cả với anh như thế, sao có thể lạnh nhạt với anh như thế. Kể từ lúc kết thúc anh thậm chí còn không có cơ hội để hỏi cô những thắc mắc trong lòng, khi ấy bởi cô quá vô tình nên anh cũng phó mặc mọi chuyện, sau càng nghĩ lại càng hối hận, anh muốn giải thích, chỉ ít là để cô xóa bỏ hiểu lầm, chỉ ít là để cô biết anh đối với cô là chân thành thật lòng, anh thực sự rất yêu cô và muốn lấy cô. Giờ là cơ hội duy nhất có thể.

-Mẫn, thực ra anh...

-Vâng em vừa tìm thấy đang định về đây, anh lấy xe rồi chứ? – Ngô Khanh ấy giờ còn gọi điện phá đám nữa sao, nhìn Dương Mẫn ngọt ngào dịu dàng thế kia Trần Hạ từ giả bệnh thành có bệnh mất rồi. – Đợi chút em ra liền.

Còn chẳng thèm chào anh lấy một câu cuối cùng, vợ của Ngô Khanh hay trợ lí của Ngô Khanh cũng đều khiến anh đau lòng hết. Anh căm giận, rất muốn hận cô nhưng lấy đâu ra tư cách bây giờ.

-Khốn kiếp Dương Mẫn, cô lại vừa lợi dụng tôi sao?

-Không có. – Vô cảm.

-Thế nói coi cô với hắn làm gì trong đó?

-Anh muốn biết?

-Nói.

Hắn muốn biết, cô sẽ cho hắn biết, tuy nhiên nếu chỉ dùng tới lời nói thì sao có thể thú vị cho được. Cảm giác tê rát trên mặt vô hình làm Ngô Khanh đứng hình.

-Anh ta dám giờ trò với vợ của bạn nên tôi đã làm như thế đấy. –Thật thâm ý làm sao! – Chính là anh kiên quyết ép tôi phải báo lại cho anh biết mọi thứ, đừng trách tôi.

Đương đương chính chính tất được hắn sao Dương Mẫn chẳng thấy trong lòng người ngoài chút nào, thật tòi tẹ, cảm giác thật quá ư tòi tẹ.

Ngô Khanh thì dĩ nhiên phần uất, nộ khí xung thiên, tự hỏi ông giờ không lẽ đã dung túng anh quá lâu đâm ra chán rồi, giờ tới lúc diệt anh? Liên tiếp một ngày bị sỉ nhục 3 lần như này là lần đầu tiên trong cuộc đời, anh chịu không nổi nữa, càng không muốn chịu thêm nữa.

-Giờ trò là giờ trò gì với cô chứ? Thế này sao?

Lớp áo trắng bên ngoài của Dương Mẫn lại lần nữa bị cời bỏ, lần này bị cả cô và Trần Hạ công kích như thể chắc chắn sẽ chẳng dễ dàng buông tha. Nhưng đầu chưa nghĩ nổi cách ứng biến, người đã mềm nhũn cả ra rồi. Dương Mẫn vẫn chưa thể tập cho mình bình tĩnh trước những lúc thú dữ nổi giận.

-Hắn có làm thế này với cô không?

Đôi môi Ngô Khanh chiêm gợn đôi môi cô, thô bỉ cắn nát hết sức, một tay bóp chặt cằm tới ê buốt, tay còn lại vẫn làm nhiệm vụ vô si mọi khi sờ mó thứ nó thích. Trần Hạ sẽ không làm thế này với cô, hắn thừa biết còn cố tình không muốn tin mà làm nhục cô. Hay bởi vì hắn biết điều đó mới càng khiến hành động của hắn đầy phần nộ như vậy? Phải xoa dịu, Dương Mẫn à, nhanh xoa dịu hắn mau!

Cô còn cách nào khác ngoài việc cắn hắn? Hắn cũng vừa sung sức cắn cô tới tấp đó thôi, coi như cô trả nợ. Nhưng ánh mắt kia nhìn cô nói rõ hắn không hiểu điều đó. Nhân lúc thú tính của hắn chưa lên cực độ, Dương Mẫn trước tiên giơ hai tay ra chặn hắn tiến tới, miệng tức khắc phân trần.

-Anh ta... anh ta rõ ràng giả bệnh muốn gây khó dễ cho anh và công ty, tôi chỉ là nói anh ta vài câu thôi.

Câu nói của Dương Mẫn không chỉ thể hiện là một người vợ tuyệt vời mà còn là một người trợ lý hết sức có trách nhiệm. Nhìn sắc mặt của Ngô Khanh mà coi, thay đổi rồi, thay đổi rồi đó. Nhưng sao lại thay đổi...

-Để cô làm trợ lý cho mình cũng không phải sai lầm đâu nhỉ? Xem ra phải thưởng cho cô rồi Dương Mẫn.

Oa, được thưởng, làm công ăn lương không phải thích thú nhất chính là được thưởng đó sao. Cô vui, rất rất vui, vui tới nỗi người ngoài nhìn vào thật không thể thấy nổi cái nổi vui khôn xiết ấy trong cô, không – thể – thấy!!!

Trước khi thay mặt cả công ty nhận lấy “phần thưởng danh dự” này, tự kiểm điểm lại bản thân một lần, Dương Mẫn bỗng phát hiện ra mình thực sự không đủ tiêu chuẩn để nhận, vội vàng thành thật trình báo:

-Tôi vừa tát anh, sao có thể xứng đáng nhận thưởng chứ, thật sự không dám.

-Chính Giám đốc dùng thân trao thưởng mà cô vẫn cảm thấy chưa đủ sao? Tôi không biết Dương Mẫn vợ mình lại tham lam vậy đó.

Còn có thể loại nhân viên không muốn mà sếp nhất quyết đòi thưởng nữa sao? Cảm thấy thừa thãi cần thiết phải xả bớt đi như vậy thì sao không làm từ thiện ấy. Trong trường hợp này làm từ thiện ý là làm trai bao không công sao Dương Mẫn? Ôi mày bậy bạ quá đi!+_+

Ngay ngày đầu tiên đi làm đã được sếp hết sức khen ngợi, lại còn được thưởng nữa, Dương Mẫn thật chẳng dám tin bản thân lại có cái khả năng vi diệu này. Ông trời à, có phải là đã quá ưu ái cô rồi không, thật không công bằng với những người khác mà, như tác giả chẳng hạn. T^T

D.K: Định mệnh nữ chính đi, có cần ăn ở cầu huyết như vậy không? Tới tác giả cũng định hại nữa sao? Ngô Khanh con trai bà à, nhất định phải hành con này tới chết cho bà, nó mà không chết con cũng đừng hòng sống yên thân, thật đấy!

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mất Sở Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Nỗi lòng nữ vương thụ

Trần Hạ phải công nhận là bị áp chế bởi một thằng nhai như Dương Nhật Nam không hề đến nỗi quá mất mặt, việc anh phải nằm viện mà cậu ta cũng ngủ ra được nữa. Đột nhiên trong anh dấy lên không ít sợ hãi, liệu cậu ta có biết Dương Mẫn vừa mới ở đây...

-Sau hôm đó anh cố ý muốn tránh mặt em đừng tưởng em cho qua, là em đang bận thực tập không có thời gian để ý tới anh thôi. Vậy mà anh dám tưởng em dễ bắt nạt, quyết tâm bơ em luôn chứ. Nếu em không gọi cho thư kí của anh thì chắc anh có làm sao cũng chỉ còn nước tới trước đi ảnh anh mà nguyên rửa...

-Ngày này, bắt đầu đi quá xa rồi đấy nhóc con! =_=

Nữ vương thụ này có thực sự là vì yêu anh mà mưu mô các kiểu không, có sao lời nào nói ra cũng đều quá đáng như thế, tới cả mức rửa anh chết nữa thì thật không thể chấp nhận nổi mà.

Nể tình người bệnh vẫn đang nằm trên giường bệnh kia, nữ vương thụ cố gắng thu lại âm khí, bình tĩnh nhìn đối phương.

-Giờ có chịu nói lí do phải nằm đây không hả?

Vấn câu hỏi muôn thuở: Trần Hạ anh có thực sự là công không??? Là anh nhược hay nữ vương thụ kia quá cường??? -___- Mà trên đời này cũng có loại nhược công với cường thụ nữa sao? Hay là anh vẫn chưa thể hiểu được cái thế giới này nhỉ?

Dẫu có chút khó chịu với sự bó lão của Dương Nhật Nam nhưng suy đi nghĩ lại thấy cậu ta hiện tại cũng là người duy nhất thật lòng lo cho anh, Trần Hạ

không trách cứ, dịu giọng.

-Đạo này khách sạn có mấy vấn đề khiến tôi lao lực quá mà suy nhược thôi. – Không quên bồi thêm câu. – Cậu không cần quá lo.

-Lo quái gì chứ? Đáng đời nhà anh mà.

Mẹ kiếp, anh rút lại tất cả những gì đã nói ở trên nhé!!! =”=

-Thế cậu tới đây làm gì? Muốn xử lí vì đã tôi tránh mặt cậu? Vậy thì luôn đi, vừa hay tôi cũng muốn được nghỉ ngơi lâu dài đây!

-Anh có muốn nghỉ luôn đời này không?

Cái nụ cười kia rõ là đáng sợ mà, chẳng giống đùa tẹo nào. Đột nhiên mồ hôi Trần Hạ hòa nhau tiết ra. Điều hòa hỏng rồi sao? Bệnh viện này làm ăn thế đấy! Giời ạ, anh biết, giờ không phải vấn đề của điều hòa hay bệnh viện gì hết. Nhìn sắc diện đối phương như sát thủ thể kia anh chợt nghĩ tới mấy vụ yêu không được thì thủ tiêu. Dương Nhật Nam anh biết là loại người có thể làm ra mấy cái đó lắm. Nghĩ tới đây, Trần Hạ cuống cuống quên cả già bệnh, lao tới tóm lấy tay nữ vương thụ, mặt dày bày tỏ tình cảm.

-Chúng ta đã làm việc đó với nhau rồi mà, chẳng lẽ em nghĩ anh là loại người dễ dãi với bản thân tới mức có thể ngủ với con trai chỉ để mua vui thôi hả? Và lại em chèn ép anh như thế có vui tẹo nào đâu.

Không ngờ mấy lời đó mà anh cũng có thể nôn ra được, sao anh lại trở nên nhát gan nhường này, chết thì đã sao, chẳng qua anh nghĩ tới hai vị ở nhà mất anh lằng xẹt như này thì sẽ quá oan ức thôi, là vậy đó.

Ấy vậy mà có thanh niên nào đó cứng hơn anh nghĩ, mặt vẫn chưa thay đổi biểu cảm, lạnh lùng gạt tay anh ra, ngồi xuống giường.

-Đúng là làm thì cũng đã làm rồi, nhưng có những lời cần nghe thì vẫn chưa được nghe. Anh nói coi, bảo em phải yên tâm làm sao?

Lại đòi danh phận nữa à, nhớ lần trước cũng thế anh đã nói gì để xoa dịu cậu ta nhỉ? Mà thôi, dễ dàng nhất chính là đề cậu ta ra hôn cho một phát là hết ý kiến ngay ấy mà, chịu hi sinh một chút mà được bình yên lâu dài thì không sao, có thể hiểu được.

Trái với sự dễ dãi của Trần Hạ, nữ vương thụ Dương Nam vẫn không chút hứng thú hưởng ứng. Biểu hiện vẫn cứ lạnh nhạt thế này là sao chứ??? Tự trọng tôn thượng, anh định cứ vậy tiến tới, đương lúc môi trên môi dưới sắp sửa gần kề thì có tiếng chuông điện thoại. Kẻ nào vẫn có thể làm phiền lúc anh đang nằm viện vậy nè, vô duyên hết mức nha! Cơ mà, không phải điện thoại của anh.

-Dạ vâng, em xin lỗi. Người thân của em đột nhiên phải vào viện, một lát nữa thôi em sẽ về ngay ạ. Vâng, cảm ơn đã hiểu cho em, vâng, vâng ạ. Em chào anh.

Trần Hạ nhìn gương mặt ngay sát mặt mình kia, lạnh lùng đáng ghét khác hẳn trước kia nhưng lại làm lòng anh ảm áp lạ thường. Thằng nhóc này tuy miệng lưỡi toàn nói những lời khó ưa, bề ngoài lúc nào cũng tìm mọi cách bắt nạt anh nhưng hành động thì lại luôn cho thấy cậu ta rất quan tâm lo lắng cho anh, thực sự rất yêu thương anh. Có phải vì trái tim anh đang cô đơn mới dễ dàng cảm thấy dao động như thế sẽ được lấp đầy như thế?

Anh hôn nữ vương thụ của mình một cái, không thấy phản kháng gì biết cậu ra đã nguôi ngoai mới ngọt ngào bên tai.

-Anh đang rất cố gắng để yêu em, tin anh đi, nhóc con!

-Đồ ngốc, nghĩ rằng em vì anh mà bỏ cả công ty thực tập để tới đây nên cảm động lắm có phải không? Biết anh dễ bị dụ thế này đã chẳng phải tốn công hù dọa anh mà làm gì, anh vô vị chết đi được.

Anh đã cố gắng lắm mới nói ra được những lời sến rết ớn hết cả tim gan ấy mà thằng nhãi chết tiệt chả thèm coi ra cái vẹo gì. Cái miệng hư hỏng, anh phải dạy dỗ nó trước tiên. Bị giày vò, nó oan ức kháng nghị.

-Anh như này mà bệnh nổi gì hả?

-Chú mày nên nhớ anh mới là công hiệu không? Đùng tự cho mình cái quyền đề đầu cưới cổ anh nữa, yên phận làm tiểu thụ ngoan ngoan của anh đi, không đùng trách anh dùng sức quá đáng.

-Em thích bị ngược đấy haha.

Giây phút này nữ vương thụ chợt nghĩ kẻ giàu lắm tiền thật sướng, phòng bệnh VIP cái giường cũng VIP nữa, bệnh nhân lại càng VIP chẳng sợ có ai làm phiền, mặc sức muốn làm gì thì làm, có lằng lộn cách mấy, cười nói hay kêu rên cách mấy cũng chẳng phiền tới ai.

-Anh ngốc, em phải về công ty rồi.

-Nhóc con, em không nghĩ nếu cua được anh rồi sẽ chẳng phải lo mấy cái việc làm này nọ nữa à, sao còn cố gắng như vậy?

Nữ vương thụ chẳng mấy may để tâm đại ý sâu sa trong mấy lời của anh, thẳng thắn đề bẹp đi.

-Là trai lớn trong nhà em ít nhất cũng phải tự thân về sự nghiệp mới không khiến ba mẹ và em gái thất vọng. Huống chi em phải nuôi vợ, không lo việc

làm thì lấy ai lo tài chính trong nhà.

-Vợ? – Anh không dám tin vào tai mình, tên nhóc ấy dám nói từ vợ trước mặt anh, ngay trong vòng tay anh, nói sẽ lấy đứa con gái khác, còn nuôi nó nữa. Phải nói nhóc này quá thực tế hay quá ngược đãi cảm xúc của bản thân đây? Sao anh thấy có cái gì đó không hay đang nổi loạn trong lòng mình.

Trái lại, nữ vương thụ ý chí nỗ lực đầy mình vẫn không ngần ngại thể hiện quan điểm.

-Anh không nghĩ em sẽ mơ tưởng lấy anh đấy chứ? Những người thuộc thế giới như em đây sợ nhất là sống trong mơ mộng để rồi một ngày vì nó mà phải đau khổ. Dù em biết không yêu anh cũng rất khổ, không thể ở bên anh cả đời cũng rất khổ, nhưng không có cơ hội làm được như thế thì biết sao được. Nếu như có thể yêu nhau điên cuồng tới mức bất chấp tất cả sẽ là động lực cho chúng em dám yêu dám hành động. Nhưng nếu chỉ một mình yêu đơn phương, cuối cùng em còn phải khổ sở gấp đôi. Chỉ bằng xác định từ trước rằng không có tương lai, chỉ yêu đến khi không thể nữa mới dừng lại, sống cuộc sống mà người ngoài cuộc muốn mình sống. Anh không thấy thất vọng khi em nghĩ về chuyện của chúng ta theo hướng bị quan như vậy chứ?

Thì ra nữ vương thụ của anh đã phải khổ tâm tới thế, thì ra nữ vương thụ làm biết bao nhiêu cũng chỉ là để giành lấy một chút hạnh phúc mong manh trước mắt, một chút cũng không tham vọng những thứ giả dối lâu dài. Anh thấy mình thật đáng trách, bởi trước đó đã nghĩ xấu cho cậu, khinh thường tình cảm của cậu, chửi rủa cậu để tiện bị ổi ỉch kỉ chỉ nghĩ cho bản thân.

Hóa ra xung quanh anh ai cũng đều có cho mình một tình yêu cao thượng đáng ngưỡng mộ là thế, chỉ có mình kẻ tội tệ như anh không giữ được người mình yêu. Mà giờ nghĩ kĩ lại anh thậm chí còn không dám chắc tình cảm của mình dành cho Dương Mẫn có thực sự là tình yêu không hay chỉ đơn thuần là trách nhiệm. Anh không thể yêu cô, không thể có được cô, rồi lại gặp được Dương Nhật Nam liệu có được coi là định mệnh. Cảm xúc hỗn độn, anh xiết chặt lấy nữ vương thụ hơn, hơi thở ấm nóng phả vào da thịt cậu.

-Nếu có một ngày chúng ta yêu nhau điên cuồng như em nói, em có sẵn sàng từ bỏ gia đình, sự nghiệp để cùng anh chạy trốn khỏi nơi này không? Tới thế giới của riêng hai chúng ta? – Kì thực người nên nói những lời này đầu phải anh.

Anh cảm nhận được bàn tay nữ vương thụ ôm lấy mình có phần cứng lại. Đứng rồi, chính anh cũng không tin là mình lại nói ra những lời đó thì sao cậu nhóc của anh có thể tin được, cậu nhóc luôn chỉ biết yêu đơn phương anh sao có thể tin được. Đi sâu vào đôi mắt cậu ngân ngấn nước đang hồi lâu nhìn anh, anh thấy được một niềm hạnh phúc. Nào ngờ được Trần Hạ anh lại có khả năng đem lại hạnh phúc cho một thằng con trai. Rất khôi hài, nhưng anh lại không thấy nó buồn cười chút nào. Nhẹ nhàng hôn vào dòng nước đang tràn trên má, anh không kiên nhẫn nổi việc chờ đợi phản ứng “bằng lời” của đối phương, mở miệng trêu chọc.

-Nhóc con, yếu đuối bỏ mẹ mà cứ thích làm trò chèn ép anh, không dạy cho vài ba bài học thì không chịu sống đúng với bản chất mà.

-Tuy những lời anh nói làm em rất cảm động, nhưng những lời em nói cũng rất chân thành. Em thực sự sẽ phải lấy vợ, dù em có yêu anh tới thế nào.

Bởi cậu không thể tin cái tương lai mà cậu và anh có thể yêu nhau tới điên cuồng không màng bất kì điều gì mà ra đi tìm thế giới hạnh phúc riêng. Những gì cậu muốn chỉ là có thể được ở bên anh lúc này và vài lúc khác về sau nữa. Đến lúc thời hạn không còn cho phép, anh phải lập gia thất, cậu cũng phải sống vì danh dự gia đình, mọi thứ sẽ chấm hết, cậu dù chỉ là bề ngoài cũng sẽ trở thành người đàn ông của đứa con gái khác yêu cậu, thậm chí giữa cả hai không có tình yêu. Cuộc đời của một kẻ sống trong thế giới thứ ba là như vậy đấy, khắc nghiệt nhưng lúc nào cũng phải thật thực tế, bởi cuộc đời chính là thực tế, cuộc đời không cho phép bạn ước mơ quá tầm với. Mà Trần Hạ với cậu chính là một ngôi sao thật sự xa vời.

Nghe tới câu đó của nữ vương thụ, Trần Hạ gần như càng rõ hơn cái cảm giác lúc trước trong mình, giận dữ gần từng tiếng.

-Cậu suy cho cùng cũng chỉ là muốn lợi dụng tôi mua vui trước khi cưới con đàn bà khác có đúng không? Cút về công ty mà lo kiếm tiền nuôi nó đi, cút khỏi mắt tôi!

Vừa mới nói mà đã thấy kết thúc rồi sao? Kết thúc lúc này, như thế này á? Khốn kiếp, cậu không muốn vậy mà. Tự nhiên bị cái quỷ gì mà nói tới lấy vợ với nuôi con cái gì, con mẹ mày đi chết luôn đi!

Nhưng rồi nhận ra anh công của mình hôm nay có gì đó khác lạ, kiểu như là đang ghen, cậu lại muốn thử chút trò mạo hiểm. Ai bảo thụ thì không được chơi mạo hiểm nào? Cậu là nữ vương thụ khí thế long trời lở đất, áp đảo cả đế vương công, còn dám coi thường ko?

Trước cảnh nữ vương thụ chẳng lưu luyến mà kiên quyết dứt khoát rời đi, Trần Hạ mới đầu không thèm để tâm, sau lửa giận nguôi dần nghĩ tới hoàn cảnh của cả hai chợt thấy xót xa cho cậu nhiều hơn, từ đó bắt đầu thấy có chút hối hận. Nhưng mà cũng tốt thôi, anh đâu ngờ cậu ta lại dễ dàng buông tha cho mình như vậy chứ, đối với anh chả có hại gì hết, nhẹ cả người, không còn sợ cậu ta ép này ép nọ nữa. Nếu mà như thế thì sao anh lại cảm điện thoại gọi cái tên “Nữ Vương Thụ” chứ???

-Nhóc con, cậu có gan thì quay lại đây cho tôi!!!

Vấn này nữ vương thụ thắng! =))))

Quay trở lại vẫn không quên làm bộ mặt thật ngầu kiểu “anh mày chẳng thiết, là chú tha thiết anh đành nể mặt không lỗ tuyệt tình chú thôi”, thật hoang đường, thật không có kỉ cương phép tắc gì mà!!! =”=

-Tôi sợ nếu ở ngoài kia thì cậu quá khích lên sẽ làm tôi mất mặt thôi, nên ở trong này nói nốt việc khi này vẫn hơn.

-Còn nói gì nữa, không phải anh đã đuổi tôi rồi sao? Dù thế nào thì tôi cũng sẽ lấy vợ thôi mà, và anh cũng thế...

-Hẹn hò đi!

-...

Dù cho câu nói thiêu liêng ấy anh nói ra lạnh lùng hết mức đi nhưng sao cậu vẫn cảm thấy ngọt ngào trong đó, đầu óc và trái tim cậu lâng lâng. Đây chính là đích thực của tình yêu, phải thế này mới không uổng công bấy lâu chứ hahaha.

Sợ cậu nghi ngờ, anh còn đáng yêu kinh hồn thêm nốt câu cũng mang tính đả thương không kém.

-Làm người yêu anh đi, anh sẽ không để em quan tâm lo lắng cho người khác không phải anh đâu, nhóc con!

Phải nói gì đó, không được để anh ấy đắc chí, để vương công mà được sủng thì sẽ rất nguy hại.

-Ai cho anh tự ý sở hữu em như thế, đừng hòng em đồng ý nhé!

-Đừng diễn thêm nữa, nghĩ anh là thằng ngốc chắc, anh chẳng qua chỉ muốn em không phải ảm ức mà tới công ty gây hại cho người ta thôi, họ vô tội.

-...>"<

Muốn giết anh!!!!!!

Nhưng còn chả kịp tức đã bị vòng tay ấm áp nào đó ôm vào lòng, thân thể cứ như được nâng niu, hạnh phúc tới nghẹt thở. Cả giọng nói dịu dàng cũng đầy mê hoặc lòng người nữa.

-Em là của anh, là nữ vương thụ của riêng anh.

Cậu muốn hỏi về Dương Mẫn nhưng lại sợ phá hỏng mắt không khí lãng mạn của lúc này. Ừ, sao cũng được, giả dối hay sao đó đều được, dù gì cũng là tạm thời thôi, để cậu được hạnh phúc thực sự không phải lúc từ bỏ sẽ rất chi là đau đớn sao, chỉ bằng chỉ là hạnh phúc ảo ảnh, tan biến rồi kết thúc cũng dễ dàng.

-Nhưng mà... – Giọng anh ngập ngừng.

-...?

-Tên nhóc cậu có bỏ tay ra khỏi quần tôi không thì bảo? - ____ -

-Hahaha...

Cười cái con khi, vừa mới nhẹ lòng với cậu ta một chút mà đã tự cho mình cái quyền làm càn, rút cuộc có thật sự là thụ không? Thế này mà nghĩ tới sẽ lấy vợ, chăm chỉ làm ăn nuôi vợ nữa, cộng với cả bộ mặt thư sinh trắng mịn kia, hoàn toàn hợp lí là một bộ phim viễn tưởng đấy!

Nói thế nào thì hôm nay Trần Hạ anh cũng lại có người yêu rồi, hơn cả, người yêu anh còn là... “một thằng nhóc rất được”.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mặt Sở Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: “Ngô Sở”

Nhìn vào cái lịch trình dòng chữ “Công tác một tuần bên Mỹ” sao mà Dương Mẫn thấy ảm lòng đến thế. Sếp đi công tác dĩ nhiên trợ lý phải đi theo, nhưng đang bụng mang dạ chửa thật lòng có muốn đi cũng không được mà haha. Nghiễm nhiên được cả tuần tự do thoải mái, không phải chịu đựng càn chẳng phải đúc mấy cái vẽ giả tạo lên mặt. Chỉ cần nghĩ tới thôi là đã cảm giác được thiên đường rồi.

Ngô Khanh không thích vẻ thích thú kia của Dương Mẫn, không thích một chút nào, nhưng vô hình chẳng cách gì đè ép được, không thể vì cảm xúc cá nhân mà làm hỏng sự nghiệp. Sự nghiệp thì vẫn là sự nghiệp thôi, mình phải có trách nhiệm với nó tới cùng bởi thực tế là cả đời phải phụ thuộc vào nó mới sống được. A, vậy là cả truyện giờ mới tìm nổi một điểm tốt của thằng nam chính nè. =))))

Dọn đồ cho tên cầm thú xong xuôi, Dương Mẫn đang mang thai mà vẫn phải xách tất cả xuống lầu, tự hỏi công việc hiện tại là của trợ lý hay của vợ chứ. Là của chức vụ nào thì cũng đều có thể đem ra kiện “bóc lột lao động”, “bạo hành gia đình”. Ngô Khanh hần quả này chết chắc.

Nhìn cái mặt ảm muội đầy mồ hôi hột của Dương Mẫn, Ngô Khanh chau mày tới đỡ lấy cái va li nặng trĩu, lại tự hỏi cô ta nhét mấy kí lô ma túy vào đây vậy nè. Nhìn qua nhìn lại, mỗi người một ý khiến khung cảnh bỗng chốc trở nên thật ngớ ngẩn. Ngô Khanh chủ động chấm dứt trước.

-Một tuần tôi không ở đây đừng có tự ngược đãi bản thân.

-... – Cha mẹ ôi, anh ta đang lo cho mình sao? Thánh thần...

-Đợi tôi về sẽ ngược đãi cô sau. – Cô ta đang ảo tưởng cái gì mà về mặt ngu ngốc thế kia haha.

-Chắc taxi sắp tới rồi, ra ngoài cho kịp lúc thôi. – Vì quá quê, Dương Mẫn đành phải mặt dày đánh trống lảng.

Vừa được vài bước qua mặt Ngô Khanh đã bị anh kéo giật lại, có chút hốt hoảng, Dương Mẫn hơi gắt.

-Đưa nhỏ sẽ giật mình đấy! >.<

-Liên quan gì tới tôi?

Nó là con anh mà. Dương Mẫn suy thì phun ra câu đó, đây đâu phải là câu có thể dùng để nói với cảm thù kia. Đành dịu giọng.

-Đưa nhỏ mà có mệnh hệ gì thì tôi cũng không sống nổi đâu.

Cứ tưởng hần sẽ càng phủ quyết hơn, ai ngờ giọng cũng điềm đạm vô cùng.

-Cô suy nghĩ nhiều quá đấy, tôi chỉ muốn tạm biệt vợ trước khi đi công tác thôi mà, không được sao?

Cơ mà khổ, đúng lúc đó chuông lại reo, taxi tới. Thêm lần nữa phải cam chịu, Ngô Khanh trong lòng rộn rạo như thế.

Dương Mẫn chẳng biết hần bắt cô theo ra tới sân bay làm gì, đừng nói còn bắt cô kéo hành lý cho hần đến tận khu vực cấm người không phận sự vào. Bấy lâu cô không hề biết hần có chứng lười khủng khiếp như vậy đấy.

Cả quãng đường tới sân bay, Ngô Khanh chỉ chăm chăm tập trung vào Ipad, Dương Mẫn có hơi chút buồn nôn trước hình ảnh đầy tính hư cấu ấy, hần đang thể hiện cho gã taxi nhìn đây à? Phải phá chơi.

-Anh sẽ bị lão thị sớm nếu cứ vừa trên xe vừa dùng Ipad như vậy đấy!

Ánh mắt đã chuyển sang nhìn cô, về mặt thoáng cau có.

-Lão thị???

-À nhầm, ý tôi là viễn thị ấy, tại là bệnh của người già nên tôi quen gọi là lão thị haha.

-Lão thị và viễn thị là hai khái niệm hoàn toàn tách biệt đấy vợ à.

-... – Không cười nổi nữa.

-Và về mặt khoa học thì cả hai đều không được coi là bệnh, chỉ là tật về mắt mà thôi.

-... – Còn có thể nói gì?

-Tốt hết không biết thì im lặng ngồi yên để anh tập trung được không vợ, người ta sẽ cười cho đấy.

Dương Mẫn ngượng tím mặt khẽ liếc gương chiếu hậu thấy gã tài xế có vẻ cũng để ý câu chuyện của cả hai, miệng cười cười kiểu “cô à, muốn quan tâm lo lắng cho người ta cũng phải có kiến thức đấy”. Khốn nạn, cô không ngờ cảm thù kia còn giỏi cả mấy cái lật vạt nhỏ nhặt này nữa. Tiền bạc cô không độ được, độ vô si càng không có cửa so bì, không lẽ giờ cả kiến thức căn bản cô cũng thua hần nữa, ăn hại, thật sự là ăn hại mà!!! >.<

Có thể theo cách đường hoàng từ té mà hạ nhục Dương Mẫn, Ngô Khanh lần đầu tiên cảm thấy chiến thắng lại vinh quang tới vậy, rất đắc chí, tâm trạng rất tốt, tạm gác công việc qua một bên, nhân lúc này “âu yếm vợ” lần cuối trước phút chia xa. Kéo cô vào lòng, quên luôn cả việc có người vẫn đang tò mò nhiều chuyện, ngọt nhạt mấy lời sồn gai ốc.

-Dù sao cũng là vợ đang lo lắng cho anh, ít nhiều cũng nên cảm động mới phải đạo làm chồng chứ nhỉ?

Đề tiện, cái quái gì mà đạo làm chồng, buồn nôn chết được. Gã tài xế kia đi mau mau lên coi, tổng khứ cái tên đồn mạt này sang nửa kia bán cầu nhanh còn chìm đắm trong yên bình.

Không biết có phải đọc được lời thỉnh cầu của Dương Mẫn không, gã tài xế ngang nhiên chen vào thật. Nhưng đột nhiên phanh gấp như thế có phải là muốn hại chết cả hai không??? Mà không phải, là cả ba chứ. =”=

Ngô Khanh điên tiết nhưng chưa kịp thể hiện gì đã bị tiếng của gã tài xế làm cho giật nảy.

-Đồ điên, đi đứng vậy hả, muốn chết không???

Rồi vừa lái tiếp vừa nhả nhện từng lời.

- Xin lỗi đã làm phiền anh chị. – Máy cái thế loại không biết làm cho chán ở nhà hay sao phải làm trên taxi của người ta chứ, ai mà coi nổi hừ. =’=

- Vợ tôi đang có thai, anh đi cẩn trọng một chút.

- Vâng, tôi rất xin lỗi. – Có thai mà cũng nhện không nổi sao? - ____ -

Dương Mẫn này giờ vẫn được Ngô Khanh ôm vào lòng, thấy hắn đột nhiên lo lắng cho mình và đứa trẻ có hơi dao động, cố gắng quay đi tránh ánh nhìn của hắn. Ngô Khanh không để tâm nhưng cũng chẳng có ý buông cô ra, cứ thế không khí đột nhiên trở nên khó xử với Dương Mẫn cho tới tận lúc xe dừng.

Rồi lại lần nữa Ngô Khanh thể hiện ra sự quan tâm của mình đối với “Ngô Sở”, nói rằng tiếng máy bay sẽ làm cô khó chịu nên cô có thể ngồi luôn trong xe mà về được rồi. Một phút. Hai phút. Rồi ba phút. Thế hắn bắt cô lên taxi với hắn là để làm gì?

Trước khi xe bắt đầu chạy Dương Mẫn vội vàng yêu cầu.

- Anh chờ tôi một lát, tôi sẽ ra liền.

Cô càng khó hiểu hơn việc mình đang làm có nghĩa lý gì. Sao phải đuổi theo hắn chứ???

Giây phút nghe thấy giọng Dương Mẫn rồi quay lại thực sự nhìn thấy hình ảnh cô đang chạy về phía mình, Ngô Khanh đã hiểu cảm giác không yên trong lòng suốt từ lúc ở nhà đến giờ là gì rồi. Buông bỏ đồng hành lý, anh cũng góp phần thu gọn khoảng cách của cả hai, lao tới ôm lấy cô, sau đó hôn cô cuồng nhiệt. Dương Mẫn có hơi bất ngờ nhưng rồi cũng xuôi theo. Thì ra hắn ta lưu luyến cô tới vậy.

Dẫu sao cũng là đang chốn người qua kẻ lại tấp nập, Dương Mẫn mặt không đủ dày, dần dần có ý cưỡng chế. Nhưng dường như Ngô Khanh đã phải kìm lòng khá nhiều, nhất quyết bắt cô phối hợp, Dương Mẫn gồng mình lên tới mức cả người. Mãi sau mới được tha. Vậy mà nhìn cái mặt kẻ nào đó như thế vẫn còn chưa no đủ buộc cô phải xuống đạo.

- Anh để quên Ipad, tôi chỉ muốn đưa cho anh thôi mà...

Ngô Khanh cảm giác như mọi thứ trước mắt anh tối sầm lại. Nãy giờ... nãy giờ là anh vừa làm cái trò con bò gì vậy???? T____T

Tiếng máy bay ầm ầm không thể át đi được tiếng lòng tan nát của Ngô Khanh hiện tại.

Đâu đó có gã tài xế taxi ngoa ngán thờ dài:

- Yêu nhau thì có gì hay ho, FA mới là một nghệ thuật huhuhu. T^T

...

Dương Mẫn không bao giờ nghĩ quãng thời gian không có Ngô Khanh cô cũng có thể chịu đau khổ. Cô đã liên tưởng ra một tuần lễ tuyệt vời có thể làm bất kỳ điều gì mình thích, cùng đứa nhỏ tận hưởng hương vị tươi đẹp của cuộc đời. Có sao giờ tất cả lại tan biến quá nhanh, quá bất ngờ và quá lãng xẹt thế này. Nhìn khắp xung quanh một màu trắng tang thương, Dương Mẫn không kiềm chế nổi dòng nước mắt.

- Cô đang rất yếu, có cần tôi gọi báo cho Khanh không?

Dù căm ghét cô nhưng Mạc Hân vẫn luôn đối xử với cô rất tốt, ít nhất là so với những người mà cô biết như Trần Hạ, Ngô Khanh, cô gái đó là người duy nhất biết quan tâm chăm sóc cho người khác. Cô đã không sai khi gọi cho cô ấy cầu cứu. Nhưng có lẽ sức Mạc Hân có hạn, chỉ cứu được một người.

- Đừng, xin cô. Anh ấy vừa mới qua đó thôi, cũng từng là trợ lý chắc cô biết công việc có ý nghĩa thế nào với anh, tôi không muốn anh phải lo.

Mạc Hạ nói đúng, Mạc Hân cô sao phải rộng lượng với đối thủ như vậy, tới giúp cô ta đã là ngược đãi bản thân rồi còn phải nhìn cô ta tình cảm dạt dào với chồng sau khi đã mất con. Haizz, suy cho cùng chỉ có thể trách cô quá tốt bụng mà thôi.

D.K: Ôi cái bà nữ thứ này thiệt tình...

- Và xin cô đừng nói việc ngày hôm nay cho Khanh biết, tôi...

- Tôi chẳng rảnh xen vào chuyện 2 người.

Yếu đuối trước mặt Dương Mẫn là Mạc Hân cô thua rồi, cho nên phải thật mạnh mẽ.

- Tôi tới giúp cô chẳng qua vì chút tình nghĩa với Khanh và Hạ thôi, giờ tôi có bạn trai rồi, anh ấy không ưa Khanh nên cũng đừng trông mong tôi dính líu gì tới hai người nữa. Cô hiểu không?

Nhưng khoe khoang kiểu này thật thấy không hay ho chút nào. Mạc Hạ đi vào đúng lúc nghe thấy câu đó thì về mặt có chút không thoải mái. Phải rồi, thoải mái sao cho nổi khi cô ngang nhiên lợi dụng anh, đem anh ra làm tấm khiên che giấu yếu điểm của bản thân. Nhận thấy tình thế bất lợi cho mình,

Mạc Hân cau có tìm cách thoái lui.

- Chắc giờ tâm trạng cô đang không tốt, nghỉ ngơi đi, tôi buồn ngủ lắm rồi.

- Đã làm phiền hai người rồi, thật sự cảm ơn. . .

Được định thủ cảm ơn cảm giác thật không tồi. Đột nhiên trong Mạc Hân dấy lên lòng tốt thần thánh muốn làm gì đó an ủi bà bầu mới vừa sảy thai.

- Cô không tò mò về tôi với Mạc Hạ nhà tôi sao?

Thực sự là lúc này với tình trạng này ai mà thêm quan tâm cô với Mạc Hạ nhà cô chứ. Nhưng gò bó bởi lòng biết ơn với người ta, Dương Mẫn đành đối lòng.

- Đúng rồi, hai người ko phải chị em sao?

- Chính xác là thế, nhưng tên gốc này si mê Mạc Hân này quá không còn biết luân thường đạo lý gì nữa, theo đuổi mãi nên tôi đành thương tình chấp nhận cậu ta. Thế nào, chúng tôi đẹp đôi hơn cô với Ngô Khanh chứ.

Dĩ nhiên, trên đời này ai cũng đẹp đôi hơn cô với tên đồn mạt đó cả, huống hồ Mạc Hân tài sắc vẹn toàn, Mạc Hạ vẻ ngoài cũng hết sức ưu tú, nếu không thể là một đôi thì thật lãng phí lộc trời biết bao.

Nãy giờ chỉ đứng nhìn hai người phụ nữ người đưa kẻ đây, Mạc Hạ cuối cùng cũng chịu không nổi kéo tay Mạc Hân, lịch thiệp nở nụ cười nhìn Dương Mẫn.

- Thật không biết chia buồn với cô thế nào về sự mất mát này, Hân Hân nhà chúng tôi đã phiền cô quá rồi, xin phép được về trước.

- Sao anh lại ăn nói khách khí như vậy? – Mạc Hân đột nhiên lần nữa trở nên cứng đầu.

- Người ta đang đau lòng thế nào em là phụ nữ bị ngốc sao mà không hiểu vậy hả?

- Anh dám chửi tôi ngốc?

Dương Mẫn bật cười. Hai người này không những thật xứng đôi mà còn rất hợp nhau nữa, lấy nhau về như thế mới vui nhà vui cửa. Nhưng sau khi cặp đôi Mạc gia về khuất, từ cười Dương Mẫn dần chuyển sang khóc. Giờ là lúc cô ngưỡng mộ tình cảm nhà người ta sao. Cuộc đời cô khổ, tình duyên của cô càng khổ, cả đứa con là niềm an ủi duy nhất cũng vì sự bất cẩn ngu ngốc của cô mà mất, còn gì khổ hơn được nữa.

Đáng lẽ ra cô sẽ không đau buồn tới thế nếu như hôm đó không nhận ra Ngô Khanh vì đứa trẻ mà đã đối xử với cô tử tế hơn. Nhưng cô đau lòng không phải bởi sợ mất đi tấm chăn giúp cô đối phó với Ngô Khanh mà bởi cô nhận ra bấy lâu cô đã dần có tình cảm với đứa trẻ, cô đau đớn vì bị mất đi một phần cơ thể mình, đau đớn vì lại một sự ra đi của một người thân thiết nữa trong cuộc đời đầy tội nghiệp của cô.

Mà Dương Mẫn cô sao lại thế này, không phải lúc đầu chính là định dùng nó để trả thù Ngô Khanh sao, nếu nó không chết lãng xẹt thế thì rồi cô cũng giết nó thôi mà, cô lấy tư cách gì tỏ vẻ đau đớn như thế mẹ mất con thật vậy chứ. Nực cười làm sao!

Vừa khóc vừa cười, Dương Mẫn tạo ra một cảnh tượng hết sức thâm bi ai, không thể buồn cũng chẳng thể vui, không được phép đau cũng không thể không đau. Chỉ có điều, trái tim đã tan nát, nỗi lòng đã tổn thương, sự thật không thể thay đổi. Cô đã mất “Ngô Sô” thật rồi.

Đương lúc này sao Ngô Khanh lại gọi điện về chứ.

“Sao tôi gọi vào máy nhà lại không thấy bắt máy, giờ này cô không ở nhà mà lại ở đâu hả? Dám nhân lúc tôi đi vắng tùy tiện bay nhảy ở ngoài à? Dương Mẫn cô được lắm. Này, sao không nói gì, bị bắt thóp rồi không ngại biện được nên giả cảm với tôi sao?”

Đó là đứa con của tên cầm thú ấy, không có gì đáng tiếc cả, nhưng mà... nó vô tội, nó đâu có làm ra lỗi lầm gì. Dương Mẫn không kìm nổi mình, òa khóc. Ngô Khanh đầu dây bên kia không tránh khỏi ngỡ ngàng.

“Cô sao vậy hả? Khóc cái gì hả? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Suýt thì anh phun thêm câu “ai bắt nạt cô?”. Nhưng chẳng để tâm được lâu cái đó, phía bên kia vẫn chỉ vang lên tiếng khóc nức nở làm anh bắt đầu bối rối.

“Cô...”

- Nếu tôi nói tôi khóc vì nhớ anh, muốn anh về gặp tôi ngay anh có tin không?

“Nếu cô chịu được trong vòng 18 tiếng đồng hồ tới tôi sẽ lập tức về ngay bây giờ.”

Chỉ cần cô nói nhớ anh, muốn nhìn thấy anh, anh sẽ không ngần ngại bắt chấp nửa vòng trái đất thậm chí còn xa xôi hơn tìm mọi cách trở về bên cô nhanh nhất có thể. Cái này tưởng chỉ có trong tiểu thuyết với phim ảnh thôi chứ. Chất giọng nghiêm túc của Ngô Khanh khiến cả nước mắt Dương Mẫn cũng hoang mang tới nỗi ngừng chảy.

“Rút cuộc trong đầu cô đang hoang tưởng cái gì thế hả?”

Cũng may cô chưa ngu ngốc hỏi lại “thật sao?”. Cảm thú mãi là cảm thú, con của cảm thú cũng không thể chắc không thành cảm thú. Sự cố này coi như là trừ hại cho tương lai ai đó về sau. Cô không nhất thiết phải quá đau buồn. Thật cảm ơn cuộc gọi đúng lúc của Ngô Khanh.

Rồi phía bên kia có giọng nói tiếng Anh của ai đó, chưa nghe được lời giải thích rõ ràng Ngô Khanh cũng buộc lòng phải cúp máy, không quên yêu cầu “sự thành thật” vào lần gọi sau.

Không gian lại chìm vào tĩnh lặng. Về chuyện sau này phải một mình chiến đấu với ác quỷ như thế nào Dương Mẫn hoàn toàn không muốn nghĩ tới. Giá mà giờ nhắm mắt vào vạn sự có thể cứ thế trôi đi không ai hay, mở mắt ra sẽ chỉ thấy những hạnh phúc. Nhưng thực tế là cô đã lấy tên cảm thú đã cường bức mình, ngày ngày không cách này thì cách khác hành hạ mình, còn đứa con của cô với hắn là lá bùa duy nhất đem tới bình an cho cô thì vừa mới chết. Chuyện là vậy đây!

Làm sao để qua được hiện thực khắc nghiệt hơn con ác mộng này đây?

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mặt Sở Khanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Phản bội???

Tiếp tục nằm ở bệnh viện chẳng thay đổi được gì, cũng không thấy thoải mái chút nào, ba ngày sau Dương Mẫn kiên quyết đòi xuất viện. Nhưng khi về tới nhà nhìn vào hiện trường xảy ra sự việc không muốn nhớ lại, tâm can càng cồn cào khó chịu. Cuối cùng cô lựa chọn tới một quán bar nào đó giải tỏa nỗi lòng.

Thật vừa hay cho bộ dạng thảm hại thể lương hiện tại, thậm chí tới một nhân vật rất rất phụ cũng không có hứng thú làm phiền tới cô, Dương Mẫn thỏa sức một mình một nỗi, ôm bao đau thương cùng rượu tiến thẳng vào dạ dày.

Hình ảnh tiêu tụy chán đời của Dương Mẫn tuy đối với kẻ khác không có sức hấp dẫn, nhưng đối với một người dù chỉ là cử động rất nhỏ của cô thôi cũng đủ làm anh phải phân tâm, không tài nào tập trung được mục đích có mặt ở đây của mình là gì, thứ nước mình vừa mới uống có vị gì. Sao anh lại gặp cô mà còn là gặp trong trường hợp này. Trần Hạ không chịu được trong lòng nguyên rủa số phận vài ba câu.

Suốt từ khi nhìn thấy cô xuất hiện với tình trạng khó coi đến đau lòng kia, Trần Hạ chỉ biết thẫn thờ quan sát từ xa, một chút cũng không có ý định sẽ tiếp cận cô. Dẫu rất muốn quan tâm hỏi han cô, nếu được sẵn sàng chia sẻ với cô, nhưng anh biết bản thân đã không còn tư cách có thể làm những điều đó nữa. đành lòng cứ thế cho tới lúc cô uống rất nhiều, hết gục xuống lại ngửa lên uống tiếp, sau cùng lao đảo rồi khỏi quán bar. Rút cuộc chuyện gì đã xảy ra, cô đang có thai sao lại uống vô tội vạ như vậy.

Cuối cùng lí trí vẫn không chiến thắng được trái tim, hướng chỉ bước chân vốn dĩ đã nổi loạn đuổi theo Dương Mẫn từ lâu rồi.

-Mẫn, em..

Đáng đời nhà anh dám làm trái cả lí trí, giờ thì ăn đủ rồi. Cái thứ kinh dị bám dính trên người Trần Hạ làm anh cũng suýt chút nữa cho ra luôn "mặt hàng" tương tự. Mẫn đáng ghét, đây là cách em chào người yêu cũ đó sao?

Trần Hạ cũng không nhận thức được tại sao mình lại làm thế này nữa. Vớ vẩn, đã đưa người ta về nhà rồi còn dám bảo không nhận thức được việc mình làm? Tự nhủ với lòng rằng do tình thế cấp bách, giữa lúc cô không có khả năng tự vệ như thế lỡ gặp bất trắc nào chẳng phải anh sẽ phải hối hận cả đời bởi thấy hoạn nạn mà vô tâm sao, còn chưa nói tới việc anh nợ cô một món nợ rất rất lớn vẫn chưa thể trả?

Về phần Dương Mẫn sau vài trận nôn thốc nôn tháo từ lúc ngoài đường cho tới khi về nhà Trần Hạ cuối cùng cũng dần có ý thức trở lại, nhận ra đang ở một nơi rất quen thuộc nhưng vì đã mất một khoảng thời gian xa cách bỗng trở nên không ít lạ lẫm. Bàng hoàng cố nhớ lại những gì vừa mới xảy ra chỉ khiến đầu đau buốt. Nghe tiếng vọng ra từ phòng tắm, cô vội vàng tìm cách tháo thân. Tuy thể tác dụng của một loạt các loại rượu không cho phép cô dễ dàng thực hiện kế hoạch, đứng dậy mà giời đất xung quanh cứ quay quay cuồng cuồng. Không ổn, không ổn tẹo nào.

"Cạch" một tiếng, cánh cửa phòng tắm mở, hình ảnh cô không muốn nhìn thấy cũng đồng thời hiện ra. Giọng anh dịu dàng nhỏ nhẹ vẫn đầy quan tâm.

-Em đã thấy đỡ hơn chưa?

-...

-Em uống nhiều vậy mà đòi cứ thế bỏ về nghĩ có thể sao?

-...

-Có muốn anh nấu canh giải rượu cho rồi mới về nhà không?

-...

-Em đã nôn hết cả vào người anh đấy có biết không hả?

-Tôi xin lỗi.

Cuối cùng thì cô cũng chịu lên tiếng. Giờ anh hiểu tại sao cô cứ kiên quyết im lặng thế, bởi có nói ra thì cũng chỉ tạo cho cả hai một cảm giác xa lạ tới nhói lòng.

Dương Mẫn biết mình không nên ở đây thêm nữa, nhưng tình trạng hiện tại hoàn toàn nói không với ý định của cô. Chứ không lẽ giờ qua đêm ở đây sao? Cô không sợ Trần Hạ sẽ làm gì mình, mà cô sợ bản thân sẽ không kiềm chế được mà làm gì tới anh, nhất là khi hương thơm từ cơ thể anh thoang thoảng choán lên không gian giữa hai người, kích thích cô co người lại.

Trần Hạ không phải là không có ham muốn khi hai người đang ở riêng với nhau trong một căn phòng, hơn cả trong cái hoàn cảnh dường như vợ chồng Dương Mẫn có vẻ không được hòa thuận, nhưng nhìn sự dè chừng làm khách tại chính nơi từng chứa đựng những giây phút yêu thương hạnh phúc của cả hai làm anh chưa xót nhận ra hiện thực anh và cô đã thật sự chấm hết rồi.

-Anh có thể hỏi chuyện gì với em được không? Chỉ là sự quan tâm giữa những người bạn thôi..

Cô đứng phắt dậy thể hiện thái độ. Bạn ư? Ai cần làm bạn với anh chứ? Nực cười, này giờ cô nghĩ cái quái gì trong đầu vậy.

-Tôi thấy ổn hơn nhiều rồi, cảm ơn anh đã giúp, tôi phải về.

Mạnh mẽ lên Dương Mẫn, cố gắng thật tỉnh táo mà bước ra khỏi nơi này đi. Nhưng tại sao phải làm thế chứ? Giờ cô đang thực sự rất đau khổ, chẳng lẽ cứ phải chịu đựng một mình như vậy? Nếu như đã có người muốn được chia sẻ cùng cô có sao vẫn cứ phải che giấu làm như không hề có gì xảy ra, cô cũng là người thôi, hơn cả còn là một người mẹ mới mất con, đâu phải là sắt đá mà có thể mạnh mẽ mãi thế. Cô lúc này đây cũng muốn được xoa dịu mà. Nhưng với Trần Hạ thì không thể, đúng thế...

-Vậy với tư cách là người yêu cũ, là chồng chưa cưới, anh có thể quan tâm tới em không?

Nước mắt cô lặng lẽ rơi. Đó là những giọt nước mắt vì đứa con đáng thương vô tội của cô, cũng là những giọt nước mắt vì tình yêu dang dở của cô dành cho anh ngày xưa. Giờ chỉ cần anh lại gần và ôm lấy cô thôi, cô sẽ không ngần ngại gục vào lòng anh nức nở như một đứa trẻ để anh dỗ dành.

Nhưng cô không hề biết anh vẫn sợ sẽ lại làm tổn thương cô lần nữa, dù lời đã nói ra bước chân cũng không thể nào tiến tiếp. Đau đớn nhìn bước chân cô mỗi lúc một xa cách hơn. Không được, dù chỉ một lần duy nhất này thôi, anh cũng muốn cô hiểu được trái tim thực sự của anh. Không phải bây giờ thì có lẽ sẽ là mãi mãi không bao giờ, linh tính mách bảo anh điều đáng sợ hơn cả nỗi sợ sẽ làm tổn thương cô ấy.

-Mẫn, anh yêu em, thực sự vẫn luôn yêu em...

D.K: Ô thế còn nữ vương thụ thì sao?

Trần Hạ: Tên khốn, giờ là lúc nhắc tới nhân vật nhạy cảm ấy à, đừng gọi hồn không cậu ta đánh hơi thấy là rắc rối to đấy. >"<

D.K: Hồn...

Không thấy cô cử động gì, anh lấy hết dũng khí tiến lại gần, chạm vào cô mà cảm giác như chạm vào thủy tinh, bất cẩn chút thôi là sẽ tan vỡ mất, bàn tay run run nhận ra toàn thân cô cũng đang run lên. Cô ấy đang khóc?

-Mẫn, rút cuộc là có chuyện gì xảy ra với em rồi? Thằng đó đã làm gì em?

Ôm chặt lấy anh, cô gào khóc không chút kìm nén. Tiếng khóc ai oán cho anh biết nỗi đau cô đang phải chịu, cũng cho anh cảm nhận luôn nỗi đau ấy. Dương Mẫn của anh sao lại phải chịu cái nỗi đau gầy vò này, tại vì sao chứ?

-Tại sao... – Cô nức nở trong dòng nước mắt, cũng ảm ức hỏi. – Tại sao giờ anh mới nói ra điều đó, tại sao chứ?

Bất giác nước mắt anh cũng tuôn trào. Cô hỏi như thế là bởi cô cũng vẫn yêu anh có phải không? Nhưng sao anh có thể nói cho cô biết lí do thực sự được, làm sao có thể nói rằng anh không cách nào khác ngoài việc làm cô tổn thương và rời khỏi anh? Nén tất cả lại, chỉ có thể nói ra ba từ:

-Anh xin lỗi.

Bàn tay cô không chịu, khua loạn xạ vào người anh, có phải là đang đánh anh, sao chẳng thấy chút sức lực nào như vậy.

-Đồ tồi, đồ hèn, sao anh không nói là yêu em, sao lúc đó không nói là anh yêu em, tại sao, tại sao???

-Không phải vì em có thai với Ngô Khanh rồi sao? Không phải vì em đã yêu nó rồi sao?

Nghe tới đây, toàn thân Dương Mẫn mất hết trọng lượng, khụy xuống. Trần Hạ đỡ lấy cô, cay đắng trong nước mắt.

-Anh sao có thể giữ được người đã không còn yêu anh nữa...

-Em sảy thai rồi, đứa trẻ đã mất rồi.

Và cô lại càng nức nở hơn, bám chặt lấy anh như chỗ dựa duy nhất. Nhìn cô đau đớn vì đứa con của kẻ khác thế kia trái tim anh thất lại. Thì ra cô thực sự yêu Ngô Khanh sao? Nếu thế thì giờ anh cố gắng để làm gì, có nói ra cũng để làm gì. Trần Hạ tuyệt vọng đẩy Dương Mẫn ra. Nếu là việc cô sảy thai, anh thực sự không đủ cao thượng để xoa dịu cho cô.

-Anh thế là có ý gì?

-Người em cần lúc này phải là nó chứ.

-Anh nói anh yêu em cơ mà.

-Anh xin lỗi.

Cô đã không còn là của anh nữa. Vấn đề giờ không còn là ở đứa trẻ, chính là ở trái tim cô, trái tim cô đã trao cho người khác mất rồi. Không còn hi vọng gì nữa rồi.

Nhìn Trần Hạ lạnh lùng quay lưng lại với mình, Dương Mẫn không giấu nổi phần nộ mà quát lớn.

-Trần Hạ, anh có biết thằng bạn thân của anh đã làm gì tôi rồi đối xử với tôi như thế nào không hả? Anh có biết tôi đã phải chịu đựng những gì không? Tất cả những đau đớn, si nhục tôi phải gánh không phải toàn bộ đều là do anh tạo ra sao? Giờ anh phui tay coi như người bị hại còn dám mở mồm nói yêu tôi, đồ khốn, tôi hận anh, hận Ngô Khanh bao nhiêu càng hận anh hơn bấy nhiêu. Tôi hận anh, vô cùng hận anh...

Rồi vẫn là tiếng khóc ai oán của cô khắp không gian. Trần Hạ như gục ngã. Những gì cô nói và những gì anh luôn tưởng tượng ra đâu có điểm nào giống nhau. Là sao chứ, rút cuộc chuyện này là sao chứ?

-Mẫn, anh không hiểu ý em. Chẳng phải em và Ngô Khanh là yêu nhau sao, hôm ăn tân gia, rồi hôm ở bệnh viện...

-Hắn cưỡng bức tôi vào cái đêm sinh nhật ấy rồi ép tôi phải cưới. Khi biết mình có thai và cũng biết được bản chất thật của anh tôi chỉ một lòng muốn báo thù, cả hắn, cả anh. Tôi muốn dùng hắn để chọc tức anh, cũng muốn hắn phải trả giá cho tất cả những khổ nạn hắn đã đối xử với tôi. Anh nghĩ phải sống với kẻ căm thù đã cưỡng bức mình rồi ngày ngày hành hạ mình hạnh phúc lắm sao???

Thôi rồi, nói hết ra rồi, kế hoạch của cô toàn bộ đều đổ bể cả rồi. Trần Hạ – Ngô Khanh bạn thân bấy lâu bản chất cũng giống nhau nhất định sẽ hòa vào một phe bức chết cô thôi. Dương Mẫn à Dương Mẫn, mày bị ngu rồi, mất đứa con cũng mất luôn cả não rồi, ăn hại, con ăn hại nhà mày chết luôn đi thì hơn!

Nhưng có lẽ ông trời thấy cô quá đáng thương không nỡ hành cô thêm nữa, Trần Hạ ôm chặt cô vào lòng, không ngừng hối lỗi.

-Mẫn, anh xin lỗi, anh hoàn toàn không biết những điều đó, anh không ngờ thằng đó dám đối xử với em như thế, đã hại em phải khổ sở bấy lâu như thế, anh thực sự có tội với em, phải làm sao đây, phải làm gì bù đắp cho em đây. Mẫn, anh, anh sẽ giết nó...

-Giá như lúc em tới chia tay anh anh nói yêu em, anh thậm chí không thể chấp nhận việc em bị người ta cưỡng bức.

-Anh xin lỗi, là anh nhỏ nhen ích kỉ. Nhưng anh thật lòng yêu em, thật lòng muốn cưới em làm vợ, thực sự đã thay đổi không giống như trước kia. Anh sai rồi, anh đáng chết...

-Đừng có chết, em yêu anh nên đừng có chết. Em đâu khổ sở cũng chưa từng có ý định sẽ chết, bởi em trong lòng vẫn còn hi vọng một ngày nào đó như ngày hôm nay. Em cố gắng không vô ích rồi, cảm ơn anh.

-Anh yêu em, cũng thực sự xin lỗi em...

Nước mắt cô chảy tràn trước ngực anh, nước mắt anh cũng rơi xuống thấm lạnh da đầu cô. Cứ thế, mọi khúc mắc hoàn toàn được tháo gỡ. Sau đó bình tĩnh hơn mới dần nhận ra bản thân đã ham muốn nhau nhiều tới mức nào, nhanh chóng dùng hành động khóa lấp khoảng thời gian đã mất mát trước kia.

Đôi môi cô ngập tràn hương vị rượu nhưng sao lại ngọt ngào tới thế, cảm giác như có ngấu ngiến nó bao nhiêu cũng là không đủ. Về phần Dương Mẫn, thương yêu sâu thẳm trong lòng cuối cùng cũng được đường hoàng thể hiện, không chút ngần ngại tấn công anh mạnh mẽ quyết liệt còn hơn cả anh nữa. Trước sự chuyên nghiệp đáng ghét ấy của cô, Trần Hạ bức bối đẩy cô ra, mặt mũi cau có hết đời. Đó, lại còn cái biểu cảm không đành lòng kia của cô là sao đây? >"<

Dương Mẫn thì hoàn toàn không hiểu.

-Anh sao vậy?

-Em phải hôn nó bao nhiêu lần thì mới có thể chuyên nghiệp tới mức này hả? ="=

-A, Hạ Hạ đang ghen kìa, đáng yêu chết được hihi.

-Đừng tưởng em thế thì anh sẽ cho qua.

Có vẻ như người ta nổi giận thật rồi. Dương Mẫn biết mình hiện tại nói ra ba tiếng "mỹ nhân kế" là rất đáng tội sỉ nhục cổ nhân nhưng mà kệ, cái kiểu ôm lấy eo người ta nũng nịu thế kia không gọi là mỹ nhân kế thì còn có thể gọi là gì được.

-Em thế những lúc hấn làm thế hoàn toàn là em bị cưỡng ép. Anh nghĩ coi làm sao em có thể có cảm giác với một kẻ cận bã đã hại đời em chứ, có đúng không?

Đột nhiên đề cô phải lấy lòng anh thế này Trần Hạ thấy mình thật quá đáng, cúi xuống hôn cô, mỉm cười dịu dàng.

-Anh không có tư cách trách cứ em, em đã phải chịu quá nhiều khổ sở rồi.

-Đột nhiên em nóng quá.

-Nóng sao? Anh thấy bình thường mà. – Trần Hạ cũng đột nhiên ngây ngô lạ thường. – Để anh giảm điều hòa xuống nhé!

-Anh chẳng hiểu gì cả.

Dương Mẫn tay không ngừng phẩy phẩy cổ áo, làm góc khuất nào đó lộ rõ ẩn hiện. Cô đang quyến rũ anh sao? Chết tiệt, thằng chó kia đã biến Mẫn của anh thành loại phụ nữ gì thế này? Trần Hạ điềm tĩnh nắm lấy tay cô, cần trọng nhấn mạnh từng lời.

-Mẫn, em đừng làm thế, không giống em một chút nào.

-Thế phải như nào mới giống là em???

-Mẫn!!!

-Phải làm điều đó với cả kẻ mà mình căm ghét, vậy thì sao không thể làm với người mình yêu chứ. – Nước mắt cô lại bắt đầu chảy. – Giờ anh thấy em dễ dãi rẻ mạt lắm có đúng không? Tại vì sao em lại thành ra thế này, anh thực sự không hiểu?

-Anh xin lỗi mà, em đừng như vậy, anh đau lòng lắm, xin em..

Vừa xin lỗi anh vừa dịu dàng hôn vào môi cô, cứ một câu là một lần hôn, nói nhiều tới nỗi cô phát cáu.

-Ai mới là đang ko giống mình hả? ="

-Bản chất anh vẫn là thế, chỉ là giờ mới dám thể hiện ra trước mặt em thôi aha.

Rồi chẳng đề cô phản nản thêm, anh ngọt ngào bịt miệng cô lại, bàn tay theo đúng ý nguyện cô nhanh lẹ tháo bỏ lớp ngoài. Quả là cô muốn như thế thật, không phản kháng gì còn thành thạo định cỡi quần anh. Không hiểu sao anh cứ thấy không yên trong lòng, sao cô có thể làm thế mà chẳng chút nào ngượng ngùng như vậy??? +__+ Nhưng anh can cô lại không phải vì ý ích kỉ nhỏ nhen ấy mà bởi cô vừa mới sảy thai, thật sự không nên làm chuyện này. Nhưng thân là phụ nữ phải am hiểu rõ hơn thì cô lại làm ra vẻ không chấp nhận nổi.

-Em.. em muốn có con với anh... á...

Anh thẳng tay búng vào trán cô một cái đau điếng, mặt cô nhăn hết lại, oan ức.

-Rút cuộc em có phải phụ nữ và từng làm mẹ không hả? Máy kiến thức căn bản cũng không biết.

-Sao chứ?

-Em có biết sảy thai sau bao lâu mới được làm chuyện đó không hả? Anh muốn đánh cho em tỉnh ra quá. =_ =

-Thì anh vừa mới đánh rồi đó thôi. >.<

Mà giờ mới đề ý sao anh lại hiểu biết mấy chuyện tế nhị đó như vậy nhỉ? Tại sao chứ??? Nhận thấy cô người yêu đang bất mãn, Trần Hạ cười thâm thúy.

-Vi anh định làm em sảy thai rồi biến em thành người của anh, giành lại em từ tay thằng chó kia, thế nên dĩ nhiên phải tìm hiểu mấy chuyện đó rồi. ^-^

-Thật sao?

Dương Mẫn như bắt được cả ngàn hi vọng, quên hết những thứ buồn phiền, thích thú ôm lấy cổ Trần Hạ, thân nhiên quyến rũ.

-Tội nghiệp Hạ Hạ của em, chắc cũng phải chịu đựng nhiều dữ lắm trong khoảng thời gian qua ha. Thương chết đi được, yêu chết đi được.

Làm sao có thể nói cho cô biết không có cô anh đã biến chất thậm chí thân mật với một thằng nhóc gay như thế nào, hơn cả còn là em họ của cô, tuyệt đối không thể. Mà thôi kệ, tình yêu mà, phải có lúc này lúc kia, giống như cô và anh tưởng như đã chấm hết cuối cùng vẫn có thể ở đây giây bày hết nỗi lòng với nhau vậy. Ngô Khanh, Dương Nhật Nam, bạn thân, nữ vương thụ, chẳng có nghĩa lí gì trong giây phút này hết. Trần Hạ anh yêu Dương Mẫn và Dương Mẫn cô cũng yêu anh, vậy là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mặt Sở Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Đối trá

Ngô Khanh sắp về tới, bởi thế giờ Dương Mẫn đang phải chuẩn bị bữa tối cho hân. Mới đầu cũng chỉ nghĩ ngại phải làm thế nào với việc sảy thai rồi tiếp tục đối phó với hân như thế nào nếu bắt buộc phải nói ra sự thật, rồi những việc sau đó nữa... Nhưng cuối cùng đầu cô lại chỉ nghĩ về tối hôm trước ở nhà Trần Hạ, lúc điện thoại anh reo và dòng chữ "Nữ Vương Thụ" xuất hiện trên màn hình, sắc mặt anh có vẻ không tốt, lại còn vào nhà tắm nghe điện, rút cuộc là anh không muốn cô biết điều gì? Có cảm giác bất an bỗng nảy sinh trong lòng.

-Ai thế? Sao anh không nghe ngoài này?

-Còn có thể là ai được chứ, là mẹ anh.

Dương Nhật Nam à, từ khi nào mà cậu lại trở thành mẹ của Trần Hạ vậy? =))))))

Dương Mẫn vẫn chưa hết nghi ngờ.

-Mẹ anh thì sao lại tránh em?

-Em nghĩ coi giờ em đang là vợ của Ngô Khanh, người thân của cả ba nhà Ngô Trần Mạc ai mà không biết, để mẹ anh biết anh vẫn còn qua lại với em chỉ tổ rước họa cho em thôi. Em nói chúng ta còn có thể gặp nhau không?

Cô chưa từng gặp qua ba mẹ của anh, hoàn toàn không biết họ lại đáng sợ đến vậy. Những người giàu có ai cũng đều giống nhau như thế sao. Thì ra vốn trước nay anh và cô đã là ở hai thế giới khác nhau rồi, vậy mà cô ngu ngốc chẳng hề nhận ra. Cảm giác bất an càng choán ngập rõ nét hơn.

-Vậy chúng ta sau này phải làm sao đây?

-Chúng mình bỏ trốn được không? Dù gì thì ở đây em cũng không có ràng buộc nào cả mà.

Đúng rồi, cô vốn là trẻ mồ côi, đối với các cô chú cũng chỉ là gánh nặng cô từ lâu đã tự thân tự lập rồi, giờ có đi đâu chẳng nữa cũng chẳng phải bận tâm bất kì ai cả. Nhưng còn anh thì khác, anh là thiếu gia nhà người ta, cả gia đình sự nghiệp sao có thể vì cô mà từ bỏ như vậy. Dương Mẫn cô xưa nay ghét nhất là đeo bám làm gánh nặng cho người khác, tuyệt đối không thể hại anh được. Và lại còn một kẻ cô nhất định không để cho hân yên. Bởi thế, cô dứt khoát từ chối.

-Sao lại không? Có thật là em đối với thằng đó không có gì?

-Anh nói năng hồ đồ gì thế, là em không can tâm bỏ đi để hân nhơn nhơ sống thoải mái như thế, hân phải trả giá cho tất cả những gì đã gây ra cho em và anh. Xin anh, đừng cản em trả thù được không? Giờ em đã phần nào hiểu được hân rồi, và lại còn làm trợ lí cho hân nhất định sẽ sớm làm hân tán gia bại sản, tới lúc đó em sẽ có thể đường đường chính chính ở bên anh, tới bất kì đâu cũng được. Tin em và chờ em một chút nữa thôi, nha?

Anh không thể làm gì trước quyết tâm mãnh liệt của cô, nhưng trong lòng không thoát khỏi lo sợ. Dĩ nhiên là anh rất lo cho cô, phải sống với thằng khốn cứ hành hạ cô ấy bảo anh sao có thể yên tâm coi như không. Nhưng cái anh sợ nhiều hơn chính là cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, lỡ rồi cô phát hiện ra tội lỗi ghê gớm anh gây ra với cô và cố giấu giếm cô bao nhiêu năm nay thì sao. Tuy thế ép buộc cô phải bỏ trốn cùng anh không phải một cách hay.

Dương Mẫn cứ mãi nghĩ ngợi mà chẳng hề biết Ngô Khanh đã vào nhà và quan sát cô phía sau từ khi nào.

Cả một tuần không nhìn thấy cô, lại còn cái lần cô khóc lóc qua điện thoại nói nhớ nhưng muốn gặp mặt này nọ, thiệt tình anh chịu không nổi, xong việc đã phải từ chối các buổi tiệc tùng cáo lỗi rằng trong nước có việc đại sự nhất định phải về trước, rồi máy bay vừa đáp đất đã ngay lập tức lao lên taxi chạy thẳng về nhà. Khổ sở vì Dương Mẫn ấy như thế vậy mà trước hình ảnh cô lại vẫn đủ bình tĩnh đến lạ thường.

-Á...

Dương Mẫn hoảng hốt giật mình vì bàn tay nào đó vòng qua eo cô, còn chưa kịp la hét gì đã bị đối phương quay người lại bịt miệng bằng môi và lưỡi. Đề tiện thế này thì còn có thể là ai nữa chứ. Đúng như cô nghĩ, thế nào lúc về hân cũng sẽ chào đón cô theo cái cách này. Chuẩn bị trước rồi mà cô vẫn không sao bình tâm cho nổi.

Ngô Khanh vẫn không nói một lời nào, kiên quyết chỉ dùng hành động thể hiện cảm xúc, nhắc bóng cô lên đặt gọn ghế trên bàn ăn. Trời đất thiên địa, hẳn đang coi cô là bữa tối luôn đó sao?? + ____ +

-Anh... anh hẳn đang rất đói, tôi... tôi đang nấu cho anh mà, sắp xong rồi...

Ngô Khanh chẳng buồn quan tâm cô đang nói cái gì, hùng hổ lao tới, lật tạp dề của cô trước tiên. Tiếp theo lật tiếp cái gì cô dĩ nhiên thừa biết rồi. Không được, hoàn toàn không được. Đem qua vì âm ức vụ "con dẫu" trên người cô mà Trần Hạ đã để lại khá nhiều, nếu giờ Ngô Khanh nhìn thấy cô xác định là chết không có đất chôn. Không thể chết, mọi thứ đang tiến triển rất thuận lợi, chết thì quá uổng phí rồi. Huống chi cô là nữ chính, nhất định phải sống.

Tay chân kim kẹp, hẳn cũng đang không hôn cô chẳng đại gì tự nhiên dùng tới miệng. Dương Mẫn đột nhiên phát hiện ra tác dụng thuần túy của cái đầu, dùng hết sức đập thật mạnh vào đầu đối phương. Khốn nạn, cô quên mất đây là hành động cộng hưởng, cả hai đều thiệt hại như nhau, đau đã man.
+ ____ +

-Cô bị điên à con khốn này!!!

Hình như hẳn ta đã có ý thức trở lại, này giờ cứ như bị trúng tà, ánh mắt sắc mặt không chút thần khí.

-Tôi... tôi thực ra cũng rất nhớ anh nữa, nhưng mà anh vừa mới bay một quãng đường dài như thế phải ăn gì đó đã, là... là ăn cơm ấy. Tối, nhất định tôi sẽ chủ động mà...

Lần này thực sự nếu hẳn không làm thì cô cũng phải chủ động thật, phi tang chứng cứ của một đêm ngoại tình. - ____ - Gọi mối quan hệ giữa cô và Trần Hạ là ngoại tình thật ko công bằng.

Ngô Khanh vẫn không thay đổi biểu cảm, lạnh nhạt chất vấn cô.

-Cái vụ lần trước cô khóc lóc qua điện thoại là gì? Tôi bận không thể gọi lại cho cô mà cô cũng không biết chủ động gọi cho tôi giải thích sao? Cô chỉ biết có chủ động mấy việc giường chiếu thôi hả? Tôi nên khen ngợi cô có tâm có sức như thế nào đây?

Bận? Bận tới mức không nổi một cuộc điện thoại cơ à? Hơ, cô méo thèm hẳn phải gọi điện cho cô cơ mà hẳn nói cứ như hoàn cảnh khó khăn lắm vậy. Hẳn là người tò mò cơ mà, tò mò thì đi mà chủ động chứ. Có mà rõ ràng không hề quan tâm tới chuyện của cô. Khóc lóc thì sao, dù cô có nói mình sắp chết cầu cứu hẳn thì kết quả cũng chẳng thay đổi, có khi hẳn vẫn còn có thể thản nhiên tới trước di ảnh cô mà chửi rủa tại sao không chịu báo mộng cho hẳn biết cô đã ra nông nỗi như vậy cũng nên. Chết, nói giờ quá.

-Còn im lặng cái gì? Nãy nói nhiều lắm cơ mà.

Thì cũng phải để yên người ta nghĩ cách bịa chuyện chứ. Mà nghĩ về Trần Hạ mà cô đã lơ là điều này, tệ thật. Phải giải thích vụ đó như thế nào để hẳn tin đây. Thôi, liều một phen vậy.

-Lúc đó tôi gặp ác mộng thôi, đột nhiên nhớ tới ngày ba mẹ tôi gặp tai nạn trước kia, không kiềm chế được cảm giác cô đơn đã làm anh không yên rồi, tôi xin lỗi...

Về mặt Ngô Khanh có vẻ nghi ngờ, cô đành xấu xa thêm chút mắm muối.

-Dù chuyện đã xảy ra tám năm rồi nhưng với tôi mọi thứ vẫn như mới ngày hôm qua, nhất là khi ngày giỗ của họ sắp tới. Hầu như cứ gần tới ngày giỗ của họ là tôi lại thường xuyên gặp ác mộng như thế. Tôi thực sự rất sợ...

Cô chưa bao giờ nghĩ sẽ mang chuyện đau buồn nhất cuộc đời mình ra để che giấu nỗi đau mất con cô vừa mới trải qua. Nhưng để có thể lừa dối được con cáo gian manh kia thì chuyện gì cô cũng phải làm. Và quả thực hẳn có vẻ như tin lời cô thật.

-Nấu tiếp đi, tôi tắm xong sẽ ăn luôn.

Không biết đồ ăn bên Mỹ có gì đặc sắc mà một kẻ đa đoan quý kẻ như Ngô Khanh hẳn mới một tuần bên đó về đã trở nên thiếu năng để bị lừa thế này. Ước chi một tháng hẳn đi công tác vài ba lần.

Thực ra đồ ăn của Mỹ không hợp khẩu vị của Ngô Khanh nên công tác về anh nhìn cứ như bị suy nhược, cũng bởi thế mà ăn đồ do Dương Mẫn nấu thấy rất vừa ý. Chứ kiên quyết không chịu công nhận là nữ chính nấu ăn ngon ha? =))))

Chắc cũng tại quá lao lực vì công việc cộng với phải ngồi trên máy bay cả mười mấy tiếng đồng hồ nên cơn no rượu say xong thì Ngô Khanh lên giường ngủ luôn, chả thèm dă động gì tới Dương Mẫn. Hiếm có ngày được bình yên thế này vậy mà sao lại phải chủ động tấn công hẳn chứ, muốn kháng cáo. Kháng cáo vô hiệu, đề nghị nữ chính hết sức nghiêm túc, dám làm ráng chịu haha.

Trong bóng tối, Ngô Khanh mơ hồ cảm giác được hơi ấm lan đi khắp người, cả cái giọng nói huyền hoặc thần trí anh. Đúng là rất mệt nhưng quả thật không cưỡng lại được sức hấp dẫn từ đối phương, anh bật mở mắt, nhanh gọn hạ knock out đối phương.

-Cô nói mà làm thật đấy hả?

-Người ta đã nói là nhớ anh mà, sao không chịu tin chứ.

Cái giọng điệu đó mà đòi ai tin. - ____ -

-Nhớ tôi hả? Nhớ tới mức nào?

-Tôi mức phải chủ động ngay cả khi biết anh đang rất mệt đấy, còn ý kiến nữa không?

Cô ta lão thật, mới đó mà đã dám ăn nói vô lễ với anh rồi. Việc cố tình quyến rũ anh có thể cho qua (dĩ nhiên là cho qua, anh có thiệt gì đâu =.=) nhưng bất kính với anh thì thật không thể chấp nhận nổi. Anh cắn vào môi cô rồi lại dùng lưỡi liếm vào chỗ vừa bị cắn, khổ nạn không tả được.

-Còn anh có nhớ tôi không? – Ít ra cũng phải khai thác được chút gì đó gọi là có tí lỗi.

-Lại sắp sửa xem trọng bản thân rồi đấy, muốn bị ăn tát hả?

-Đáng ghét, rõ ràng bên đó đã vui vẻ với mấy con Tây ngực to làm tình cũng chuyên nghiệp rồi, anh tránh ra đi!

-Vợ đang có thai, chồng có không nhìn được ra ngoài làm tình với kẻ khác cũng là điều dễ hiểu thôi.

Nhắc tới cái thai Dương Mẫn như mất đi gần hết sinh khí, nỗi đau bị xói lên khiến sống mũi bắt đầu có chút cay cay.

Không thấy Dương Mẫn phản ứng gì Ngô Khanh lại tưởng cô giận, dù chẳng cần thiết phải xoa dịu nhưng vẫn rộng lượng âu yếm cô để chuyển chủ đề. Tuy thế toàn bộ chỉ có hôn môi, cũng chẳng duy được tri lâu.

-Lịch mới giờ tôi rất mệt, phải ngủ.

Ồ, cái cần nhất lại không làm là sao? Đánh dấu như mọi khi ấy, không làm là thế nào, anh thế mà coi được à huhu. Dương Mẫn bất mãn, nội tâm điên cuồng gào khóc. Bề ngoài tay cũng níu kéo Ngô Khanh không chịu buông. Ui ui, tự trọng... T^T

-Tôi nói tôi mệt!!!

-Xin anh mà...

Trần Hạ mà biết cô làm thế này đâu có nổi điên thì cũng chẳng có quyền giận dữ với cô, ngược lại chính cô mới là người sẽ xử gọn anh vì đã hại cô phải hành động đáng xấu hổ đến không thể chấp nhận nổi. Đúng rồi, cô nhất định sẽ không tha cho anh.

...

Buổi hẹn hò đầu tiên với nữ vương thụ ngay sau khi quay lại với Dương Mẫn, bảo Trần Hạ anh sao có thể tập trung. Nhưng anh có phải đối với nữ vương thụ quá vô tình không, chấp nhận tình cảm của cậu ta, yêu cầu hẹn hò, chiếm hữu cậu ta cho riêng mình rồi âm thầm phản bội, quá đáng nhất là sau bấy nhiêu gian dối ấy anh lại không hề có cảm giác tội lỗi, trong lòng chỉ luôn lo sợ lỡ bị mọi việc bị phát giác, nữ vương thụ nổi điên lên sẽ bùng nổ hết tất cả những bí mật anh vẫn đang cố gắng che giấu. Nghĩ đến thôi đã không thể nào cười đáp lại nụ cười của đối phương kia.

Cuối cùng nữ vương thụ cũng chịu không nổi, miệng thôi cười, nghiêm trọng nhìn anh.

-Nếu phải gượng gạo thế này thì sao anh còn đồng ý đi chơi?

-Không phải vậy...

Có thể không phải qua lại với người này mà vẫn được thoải mái ở bên Dương Mẫn không? Câu trả lời là không thể nào. Thế nên anh hết cách rồi, chỉ có thể tập trung diễn trò bạn trai tuyệt vời của mình trước mặt nữ vương thụ thôi.

-Vẫn là vấn đề của khách sạn lần trước anh nói trong viện ấy, công ty gã Ngô Khanh không chịu nhận hệ thống bên đó cung cấp bị lỗi là do họ. Là đối tác bao lâu rồi cũng không muốn làm quá lên nhưng thái độ của hắn thật làm anh khó chịu.

-Anh với anh ta là bạn thân của nhau cơ mà.

Cậu ta hỏi câu đó không có ý gì khác đâu chứ? Bộ không biết tình thế giờ còn có thể nhắc tới hai chữ "bạn thân" nữa sao, chưa nắm bắt nhau ra là may quá rồi. Nhất là khi anh còn mới phát hiện ra hắn đối với Dương Mẫn khổ nạn thế nào. Nhớ lúc trước hắn nói gì với anh vậy nhỉ? Chó má, gần hai mươi năm qua hóa ra anh chẳng biết gì hắn, tưởng hắn chỉ là thích chơi hoa có chủ mua vui, không ngờ bản chất bên trong đúng chuẩn "Sở Khanh chuyển thể".

Cũng biết Trần Hạ đang bận nguyên rùa ai đó, nữ vương thụ thân nhiên thâm ý tràn ngôn, chẳng hề nề nang.

-Nhắc tới anh rồi mới nhớ tới chị họ, thấy ba mẹ em nhắc sắp tới ngày giỗ của hai bác rồi thì phải.

Trần Hạ toàn thân bất toại, không nói nổi, cũng không biết phải nói gì. Nữ vương thụ kiên quyết như thế ý chính là anh phải liệu hồn đừng làm cậu ta nổi giận nếu không ắt sẽ có sóng lớn? Cùng với nỗi sợ "phản bội", anh trọn vẹn phô bày ra sự bất lực của bản thân.

-Mà em đang nói cái gì vậy nhỉ? Anh với chị họ em đâu còn là gì với nhau, ngày giỗ ba mẹ của chị ấy thì liên quan gì anh chứ, ha?

Điều đáng sợ nhất trên đời này không phải là bộ dạng phẫn nộ hay u ám của đối phương mà là đối phương cứ không ngừng cười cười nói nói như không hề có gì. Trần Hạ chợt thấy rung mình, nữ vương thụ chính là nam phụ phản diện, sao cậu ta lại chấp nhận hủy hoại hình tượng của mình thế chứ. Nhìn cái mặt trắng bóc như con gái liễu yếu đào tơ thế kia ai mà ngờ nội tâm bên trong lại xấu xa đến thế. Nói được hai câu thì câu nào cũng nhằm để kích anh, nếu một lúc nào đó anh bất quá mà giết người diệt khẩu tuyệt nhiên không thể hoàn toàn trách anh ác độc.

Nhưng dù thế nào thì giờ Trần Hạ cũng biết mình phải làm gì mới ngoài được nữ vương thụ phản diện rồi, trước hết là cố gắng nặn ra được bộ dạng thật yêu đời khi đi hẹn hò với "người yêu". Lúc này mới để ý hoàn cảnh ở công viên giải trí thật là lung đối với hai thằng con trai. Sao hôm qua anh không ý kiến gì vậy nhỉ? - ____ -

-A, Nhật Nam nè, trùng hợp quá nha!

-Ồ Bí thư à, cũng đi chơi đó sao?

Thoáng để ý con nhóc vừa xuất hiện, ngoại hình khả quan, cười rất duyên, nhất là nhìn thấy nữ vương thụ thì càng tươi tỉnh hơn. Trần Hạ đột nhiên thấy có mùi ám muội đâu đây, ngán ngẩm ngoảnh mặt đi coi như không quen biết cả hai đối tượng.

-Tớ đi chơi cuối tuần với gia đình, Nam đi với ai thế...?

Chào hỏi vài câu xã giao xong cuối cùng cũng chịu để ý tới người ngoài cuộc là anh, tự trọng nổi lên, chưa kịp để nữ vương thụ nói gì anh giới thiệu luôn.

-Chào em, anh là anh trai thằng nhóc này.

Đúng như Trần Hạ nghĩ, nghe thế con nhóc kia càng ra vẻ thân thiết hơn, ngoan ngoãn cúi đầu chào hỏi như người nhà, rồi quay sang bạn học nháy mắt.

-Tớ không biết là Nam có anh trai đấy, hai anh em giống nhau quá.

-Hahaha.

Trần Hạ cười giả là kiểu lịch sự, nhưng trong lòng thực chất đang cười lẫn cười lộn cái sự lấy lòng cũ rích của "tình địch". Không biết nếu anh nói "tôi là bạn trai của nhóc con này" thì con nhóc ấy sẽ cười hay khóc.

Nữ vương thụ này giờ không kịp phản ứng gì với trò phá đám của Trần Hạ, rõ ràng anh chủ ý trêu chọc bạn cậu, nhìn bộ dạng giả tạo kia của anh thấy thật không quen. Vội vàng nói lời tạm biệt rồi kéo "anh công" đi khuất. Còn chưa kịp trách móc anh cư xử bất lịch sự đã bị anh thái độ ngược trở lại.

-Con bé đó thích em hả?

Nhưng mà có phải anh đã quan tâm cái không đáng quan tâm rồi không? Nụ cười gian trá kia ngay lập tức đã làm anh hối hận. Đúng là khốn nạn. Đã thế nữ vương thụ còn không biết ngại hết chia sẻ thiên tình sử lại khoe khoang chiến tích phong lưu đa tình của mình.

-Hồi năm nhất cậu ta có tỏ tình nhưng em từ chối. Cơ mà cậu ta như thể chẳng có ý từ bỏ nên giờ cả khoa vẫn nghĩ cậu ta là bạn gái em.

-Nhìn cũng được đấy, không phải muốn lấy vợ sao, nó chân tình cả bốn năm đại học như thế tuyệt quá còn gì, tìm đâu được người kiên trì vậy.

Trần Hạ ra mặt chế giễu ấy vậy mà ai đó cố tình không hiểu, hùa luôn theo.

-Em cũng định nếu cậu ta mà vẫn không bỏ cuộc sau này sẽ chấp nhận lấy cậu ta.

-Lòng dạ đàn bà con gái khó đoán lắm, ai mà biết được sẽ thay đổi khi nào, đem dài lắm mộng chi bằng lấy luôn đi.

-Vậy cũng được chứ, mà anh thì chắc không sao rồi.

Không ngờ Trần Hạ lại có ý chơi tót cùng, cười như không rồi bỏ đi trước, nữ vương thụ chẳng cười nổi nữa cau có nhìn bóng lưng anh, có lẽ phải cố gắng lắm mới không khiến chất giọng trở nên khó nghe.

-Anh vẫn để bụng chuyện em nói mình sẽ lấy vợ có phải không?

-Không hề. – Trần Hạ quay lại, hết sức nghiêm túc. – Anh thấy em nói vậy cũng rất có lý, mối quan hệ của hai chúng ta chỉ có thể đến mức đó thôi. Nếu biết em có người đủ tiêu chuẩn như con nhóc kia theo đuổi thì anh đã chấp nhận kết thúc rồi.

Có nghĩa là nếu giờ kết thúc mối quan hệ này hoàn toàn là do vấn đề của cả hai, cụ thể hơn là xuất phát từ nữ vương thụ, thật là một nước cờ chuẩn xác mà an toàn.

Dĩ nhiên với ai đó ngay từ đầu đã không hề muốn mọi chuyện chấm hết như thế này tuy thế lại không tránh nổi nóng giận mà phản ứng ngược tâm, muốn níu kéo lại thành ra lạnh lùng dứt bỏ.

-Anh đừng mang cái chuyện lấy vợ của tôi ra làm cái cớ, không lẽ đường đường một thiếu gia nhà giàu như anh lại lấy một thằng đực rựa là tôi chắc. Từ trước tới nay đối với tôi cũng đâu phải là tự nguyện có phải không? Anh đừng tưởng tôi không biết tối hôm trước ở quán bar anh đã qua lại với một á

đàn bà. Có thể là ai được nhỉ?

Trần Hạ suýt chút không kiềm chế được buột miệng "không phải Dương Mẫn", cũng may bình tâm nghĩ lại thì cái kiểu nói kia rõ ràng không biết đó là ai, chỉ là đang muốn thăm dò. Rồi anh lại càng cảm thấy e sợ nữ vương thụ hơn, có lẽ đúng là cái gì của anh cũng không thể qua mắt nổi cậu ta. Tính thể rất nhanh đã chuyển sang bất lợi cho mình, Trần Hạ buộc lòng phải giả bộ khí thế cool ngầu sao cho thật nam tính lấn át sự đa nghi của đối phương.

-Người lúc nào cũng có tư tưởng sẽ lấy vợ như em có quyền phản nản việc anh chơi gái ở bên ngoài sao? Anh thấy buồn chán nên làm thế đấy, nếu em muốn cũng có thể với con bé kia, anh chẳng bận tâm đâu.

-Anh... đang ghen...?

Coi bộ sự ràng buộc giữa anh và nữ vương thụ không thể dễ dàng mà kết thúc được, ngoài việc tiếp tục lừa dối cảm giác cả hai ra thì khó mà làm cho vẹn cả đôi đường.

Mọi chuyện sẽ không trở nên phức tạp thế này nếu như nữ vương thụ kia không nắm giữ điểm yếu chí mạng của anh và anh thì lại không thể ngăn cản được tình yêu dành cho Dương Mẫn. Chuyện này sẽ đi đến đâu anh thực sự đoán không ra. Chỉ biết lúc này đây anh chỉ có thể ích kỉ bảo vệ chính mình và tình cảm với người mà anh thực sự yêu, bắt buộc phải làm tổn thương nữ vương thụ.

Dương Nhật Nam à, cậu cũng không thể trách tôi được, cậu vì yêu tôi mà không ngần ngại đe dọa bắt tôi phải ở bên cậu, tôi vì yêu Mẫn Mẫn cũng không do dự để cậu cản đường tôi đến với cô ấy đâu...

Từ khi nào tình yêu đối với Trần Hạ đã trở thành thủ đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mật Sở Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Ngày giỗ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dương Mẫn thật không dám tin tên đồn mật nào đó lại có thể dành chút "thời gian quý báu của mình" cho ngày giỗ ba mẹ cô, thật làm người ta cảm động tới nhức nhối nữa. Và dĩ nhiên lí do cho sự kì – quái khó tin đó càng hết sức khó tin hơn.

-Họ là ba mẹ vợ cơ mà.

Chỉ cố gắng tỏ chút thái độ như thể đã nghe thấy và có để tâm rồi lại tiếp tục công việc đang dở.

Mọi năm cô thường cùng gia đình cô chú tức ba mẹ của Dương Nhật Nam làm giỗ, nhưng năm nay hai người ấy đã đề nghị từ sớm rằng cô hãy làm riêng với gia đình mới của mình. Dĩ nhiên Dương Mẫn chẳng ngại ngần tới nỗi phiền tới "ba mẹ chồng", nhưng giỗ ba mẹ không thể không làm thế nên đành tự tổ chức ở nhà riêng với sự tham gia không hề được mong đợi của "người con rể". Chán thật, cô đã định sẽ cùng với Trần Hạ mà...

Sau đó đột nhiên còn nảy sinh một chuyện không ngờ hơn nữa là Ngô Khanh còn chủ động nói sẽ đưa cô ra thăm mộ. Quái đản, hẳn định ra làm màu làm mè gì trước mặt người đã khuất chứ, hẳn trở nên mặt dày không nào thể này từ khi nào, không lẽ đồ ăn bên Mỹ có sức ảnh hưởng lâu tới vậy, cũng đã gần một tháng rồi mà. Chết tiệt nhất là cô cũng định sẽ cùng với Trần Hạ, ra mắt ba mẹ dĩ nhiên phải dẫn theo người mình yêu thương chứ sao có thể dẫn kẻ mình căm hận nhất. Đúng là ngày giỗ bi ai thì không thể may mắn được rồi.

Trên đường đi không biết đầu óc nghĩ ngợi điều gì Dương Mẫn lại nhớ tới một thứ, nhưng nói ra đơn giản cũng chỉ vì không muốn phải chịu không gian ngột ngạt bức bối hiện tại.

-Hình như anh có một chiếc mô tô trong gara, anh có tham gia đua xe sao?

-Ngày xưa thì có. Sao, cô hứng thú à?

-Không, tôi rất ghét.

-...

-Ba mẹ tôi bị một tên khốn lái mô tô đâm phải mới qua đời. Tôi chỉ muốn loại trừ khả năng kẻ đó là anh thôi.

Nói xong thì Dương Mẫn cũng vừa vặn thấy mình thật vô duyên, thứ nhất chẳng cần thiết phải kể lể với hắn quá khứ đau thương của ngày xưa, thứ hai dù hắn có là thủ phạm thì liệu hỏi hắn sẽ thú nhận hay sao, thứ ba cô hận hắn tới mức muốn đồ hết cả những đau khổ hoàn toàn chẳng có khả năng liên quan gì lên đầu hắn, thật biết nghe lời dặn "chỉ hận một mình tôi" của hắn nữa.

Ngô Khanh không nói gì, không gian lại càng trở nên ngột ngạt hơn trước gấp vài lần. Dương Mẫn tự rửa thầm mình trong lòng. Mãi như thế cho tới lúc xe dừng.

Quay nhìn Ngô Khanh, Dương Mẫn lại lần nữa buột miệng ngu ngốc.

-Anh đợi ở đây hay đi cùng tôi?

-Nếu không đi thì chẳng phải quá lộ liễu là "có tật giật mình" rồi sao? – Ngô Khanh còn cố tình xoáy đúng vào ý nghĩ chết bầm của cô. – Huống chi tôi cất công đưa cô tới tận đây không phải chỉ để làm tài xế.

Vậy là hẳn thực sự nghĩ mình là con rể Dương gia sao, lạ Chúa! Nhất định phải dặn ba mẹ theo ám hấn trả thù cho con gái mới được.

Cứ hể đứng trước mộ ba mẹ là Dương Mẫn không sao kiềm chế được cảm xúc, những đau xót, những cô đơn, cả những hờn giận, tất cả khuấy động trong lòng làm ánh mắt cô cứ mờ nhòe đi, toàn thân bất giác theo phản ứng mà run lên. Giờ cô cũng vô hình quên mất sự hiện diện của ai đó bên cạnh mình.

Tám năm qua cô đã gồng mình lên chiến đấu với cuộc đời như thế nào mới có thể trở nên mạnh mẽ nhường này, chỉ cần nghĩ đến tám bi kịch đã xảy ra với gia đình cô đó thôi là lại không thể nén nổi nỗi căm hận nhưng những tưởng rằng cuộc đời còn lại có thể quên hết đi, dứt bỏ những xúc cảm tổn hại tới tâm tư ấy mà sống tiếp, vậy mà cuối cùng đau khổ lại lần nữa chẳng buông tha bắt cô gập mặt tên Sở Khanh chuyển thế, ép buộc cô có không muốn cũng không thể cao thượng chịu đựng thêm. Giờ đứng trước những người mà cô yêu thương nhất, Dương Mẫn lòng đau xót không dám xin sự bình yên như xưa kia, mọi chuyện đã đi quá xa khỏi sự cứu vãn, chỉ mong hai người ở đâu đó sẽ dõi theo cô, phù hộ cho cô và... thay cô chăm sóc đứa con trai tội nghiệp mang phải dòng máu căm thù đã ra đi của cô.

-Giờ mới có dịp ra mắt ba mẹ, thật không phải phép mà.

Hình như hẳn biết không khí đang trang nghiêm nên cố tình phá hoại thì phải. Mặt dày, giả tạo, buồn nôn.

Bình thân vuốt nước mắt sang một bên, Dương Mẫn bỗng trở nên kiên cường, không còn cảm giác bản thân ủy mị yếu đuối như vài phút giây trước nữa. Không lời nào, vẫn chỉ nhìn vào tấm di ảnh trước mộ, mạnh mẽ cầu cho Ngô Khanh khốn kiếp ấy sớm phải trả giá.

Ngồi trên xe trở về, rảnh rỗi ngẫm đi ngẫm lại Dương Mẫn vẫn không hiểu rút cuộc Ngô Khanh hẳn muốn cùng cô tới thăm mộ ba mẹ là có ý đồ gì, với người đã mất thì hẳn muốn cái gì được cơ chứ, hẳn thật quá mù mịt khó đoán. Dòng trần trụi của Dương Mẫn nhanh chóng bị cắt ngang bởi một cuộc gọi từ công ty, có vẻ rất gấp, cho nên chẳng buồn nghĩ ngợi đã ném cô xuống đường không thương tiếc. Chó chết mà! Nhưng lại vừa hay.

-Hạ, tôi đón em được không?

Tính toán quãng đường và thời gian Trần Hạ sẽ tới đón mình, Dương Mẫn nhận ra so với thực tế thì sự chênh lệch hoàn toàn không đáng kể, càng có thêm niềm tin vào tình yêu mà anh dành cho cô. Bởi thế vừa lên xe đã không ngần ngại được bản thân lao vào anh.

-Mẫn, khoan... khoan đã...

Anh thực sự không quen với một Dương Mẫn chủ động như thế này.

-Sao thế? Em nhớ anh lắm

Chết tiệt, cô lại giờ trò quỵến rũ anh rồi.

-Anh cũng nhớ em nữa, rất rất nhớ, nhưng mà...

-Đừng nói cửa kính xe anh từ ngoài nhìn vào thấy hết đó nha.

Cô là đang so sánh chất lượng tài sản của anh với của tên Ngô Khanh đó sao? Đáng ghét, muốn cắn chết cô.

-Dĩ nhiên không phải thế, chỉ là ngày hôm nay thật không nên...

-Sao... anh biết?

-Sao anh lại không biết cho được, ngốc!

Trần Hạ dịu dàng ôm cô vào lòng, tìm được nơi dựa dẫm thích hợp, cô chẳng ngần ngại mà giải phóng hết cảm xúc, nước nỏ mãi không thôi. Trần Hạ từ đầu tới cuối chỉ im lặng vỗ lưng cô. Duy chỉ có điều cứ thấy cô khóc là anh lại muốn khóc theo, bản thân yếu đuối tới khó tin. Nhận ra điều bất ổn đó, cô nhìn anh mê đắm.

-Có thể gặp được người sẵn sàng vì em khóc mà rơi nước mắt coi như đã là niềm may mắn nhất trong cuộc đời bất hạnh này của em rồi.

-Sao lại nói là bất hạnh. – Anh gõ nhẹ vào đầu cô, không hài lòng. – Em phải biết hạnh phúc của em cũng chính là của anh, nếu em bất hạnh bảo anh làm sao có thể hạnh phúc?

-Anh càng ngày càng sến sẩm đó nha.

-Đáng ghét, lát về tới nhà biết tay anh.

-Giỏi thì làm luôn đi.

-Em có biết chỗ này không được phép đậu xe không, muốn đi bộ về nhà chắc.

-A, Hạ Hạ sợ "chó vàng" kia.

Bối hôm nay là ngày không vui với cô, anh sẽ nhin.

...

-Ngô Khanh hẳn từng chơi mô tô đấy, là bạn chắc anh cũng tham gia với hẳn chứ?

-Không, đó là thứ duy nhất anh với nó có quan điểm khác nhau.

-Nhưng em thích mô tô, tưởng anh có muốn được đi thử mà. =(

-Ồ, vậy sao?

Trần Hạ bắt đầu trở nên bối rối. Nhìn gương mặt thất vọng của cô anh thấy mình thật đáng trách vì đã phủ định ngay như thế.

-Không, kì thực em rất ghét.

-Vậy sao lại...

Anh vẫn chưa hiểu ý định của cô, bỗng có chút bất an khiến biểu cảm có hơi khác lạ.

-Lúc em hỏi, hẳn ít ra còn tò mò em có hứng thú gì không thể tại sao anh là người yêu lại chẳng hề quan tâm em nghĩ gì khi tự nhiên hỏi thế, chả tâm lí tẹo nào, đáng ghét!

Rõ ràng là đang trách anh, rõ ràng là anh đang bị mang ra so sánh với kẻ không có tư cách, cứ sao lại cảm thấy ngọt ngào tới vậy, lại cảm thấy cô đáng yêu chết người như vậy. Cúi xuống hôn cô một cái mới cười cười bao biện.

-Anh biết em đang thử anh mà.

Biết thừa anh nói dối, vậy mà vẫn cứ tin, cảm thấy mình cũng đã yêu anh tới ngu ngốc mất rồi. Tuy bản thân rất muốn chủ động với anh nhưng lại sợ bị anh chỉ trích, Dương Mẫn không cách gì đành chỉ gục vào ngực anh, tiếp tục chú ý vào màn hình TV. Đọc được ý nghĩ đó, Trần Hạ cũng không muốn kiềm chế nữa, luồn tay vào trong áo ôm lấy vòng eo thon, mà mị lên tiếng.

-Sức khỏe em đã ổn rồi chứ?

-Muốn biết sao anh không tự mình kiểm chứng? – Bất được tín hiệu tốt Dương Mẫn cũng là lướt đáp trả.

-Vậy... chúng ta cùng trả thù Ngô Khanh nha?

-Đó là ý muốn của hai chúng ta, chẳng liên quan gì tới hẳn.

-Ừ, được rồi, vậy giờ anh muốn em, còn em thì sao?

Đáp lại anh chỉ có hành động, hết đôi ngọt ngào, tới ngộp thở.

Bế cô lên giường rồi Trần Hạ mới không ngừng thắc mắc một điều, ngày hôm nay liệu rằng có nên làm chuyện này. Ngay lập tức tiếng chuông điện thoại của cô phá ngang đã cho anh câu trả lời.

-Tôi về nhà cô chú. Sao, ra Hà Nội? Tôi biết rồi. Ồ, anh đã nói cho tôi nghỉ ngày hôm nay rồi mà. Rồi, cảm ơn anh.

Lắng điện thoại qua một bên, về mặt cô nhìn anh vô cùng rạng rỡ.

-Hắn phải ra Hà Nội gấp, vẫn nghĩ em có thai không thể đi xa được, thật tuyệt vời mà. Còn định bắt em về dọn đồ cho hẳn chứ, hehe, đừng hòng.

Sao giờ anh mới thấy được nhiều nét đáng yêu ở cô thế này. Mới nãy còn do dự không dám làm gì đã bị biểu hiện láu cá xấu xa của cô làm cho ngây dại, lao tới thoát li mọi trở ngại rồi cuồng dã cuốn lấy cơ thể cô, không ngừng hút hết sinh khí. Trong miệng đang dữ dội diễn ra cuộc va chạm công sức nhất từ trước tới nay thì lần nữa bị phá. Lần này tới lượt điện thoại của anh.

-Mẹ anh? – Chính là Nữ Vương Thụ. =)))

-Ừ, đợi anh một lát.

-Cứ nghe ở đây đi, em sẽ không làm ồn đâu mà. – Cô âu yếm nhìn anh mê hoặc.

-Không được, em hư quá, nghe lời anh chút nào.

Rồi anh đi vội vào nhà tắm, bỏ lại cô toàn bộ mood đã xuống âm độ.

-Sao vậy?

"Em nhớ anh quá, lát qua nhà anh nhe."

-Anh đang ở Hà Nội, có việc đột xuất, xin lỗi vì không báo trước với em.

Vừa hay cho một cái cớ, may thật. Hơn cả anh đã đe dọa thư kí nếu dám tiết lộ lịch trình của anh cho thằng nhóc ấy sẽ sa thải ngay lập tức, còn khiến cô ta mất hoàn toàn chỗ đứng trong ngành công nghiệp. Có tiền có quyền nó phải khác.

-Ừ, thế anh làm việc chăm chỉ. – Giọng nói có vẻ thất vọng.

-Anh cũng nhớ em mà, sẽ sớm về với em, nhóc con.

Anh thấy có lỗi với Dương Mẫn vô cùng, nhưng tự nhủ đó là cách không thể cưỡng lại để bảo vệ tình yêu của cả hai. Tuy thế điều đó cũng đủ khiến anh ngăn ngại cùng cô tiếp tục việc đang dở.

-Mẫn, anh nghĩ hôm nay không được rồi.

Đồ cũng đã lột rồi vậy mà lại nói không thể làm gì cô, thật thấy mắt mặt. Nhưng chẳng bất bình được lâu cô cũng ý thức được ngày hôm nay quả thực không thích hợp, càng cảm kích anh hơn vì trước sau luôn lo nghĩ cho cô, bất chấp cả ham muốn thuần túy của một người đàn ông.

-Vậy có lẽ giờ em sẽ qua nhà cô chú.

-Đề anh đưa em đi.

Câu nói này hoàn toàn mang tính xã giao lịch sự, chứ Trần Hạ anh đâu có điên gì vừa nãy còn nói dối người ta giờ đã tự đem mình tới tận nhà nộp mạng. Cầu mong Dương Mẫn cũng như anh lịch sự từ chối.

-Không cần đâu, lẽ ai đó nhìn thấy.

-Ừm, vậy anh tiễn em..

-Không cần mà, em đâu phải trẻ con.

Rồi Dương Mẫn rời khỏi phòng, không nhìn anh dù chỉ một cái. Trần Hạ chẳng chút nào nhẹ nhõm còn cảm thấy như bội phần nặng nề, không lẽ cô đang giận anh? Thật là.... Đâu phải anh không muốn điều đó, đã vậy sau một thời gian chia tay những thứ anh muốn ở cô còn nhiều hơn nữa, phải kìm nén mãi anh cũng đâu thoải mái gì. Mặc khác anh càng khao khát muốn nhanh nhất giành lại thứ vốn là của mình là cô. Nhưng ngày hôm nay anh cứ có một cảm giác không yên, rằng như thế có điều gì đó ngăn cản anh làm điều ấy.

Tuy vậy hiện giờ điều anh biết rõ nhất chính là không thể để cô đi trong sự mâu thuẫn như thế này. Bước chân vội vàng, bàn tay nhẹ nhàng giữ cô lại, bờ môi mập mạp chỉ nói được ba tiếng "anh xin lỗi" rồi nhanh chóng chiếm trọn lấy đôi môi cô, say mê cuồng nhiệt mãi không rời. Cả hai cứ hôn nhau như thế từ ngoài phòng khách tới phòng ngủ, ngoài lúc sơ ý để đầu cô đập vào cửa ra một chút cũng không có ý dừng lại, vẫn tiếp tục từ cửa tới giường. Có những việc đã lặp lại những hai lần. Dương Mẫn nén cười, giả bộ nghiêm túc nhìn Trần Hạ.

-Anh nói hôm nay không nên mà.

-Thì anh đã nói xin lỗi rồi mà.

-Nhưng lần này em đã cho phép đâu.

-Kệ em.

Rồi anh lại cúi xuống hôn cô, vượt qua bờ môi mềm tiến vào sâu hơn. Thì ra bản chất của anh chính là hư đốn như thế, ngang nhiên chống đối cô còn đối xử mạnh bạo với cô. Tức mình, cô dùng cả mười móng tay bấm mạnh vào lưng anh, thế mà anh còn được cả mặt dày không thêm phân tâm, càng hôn cô quyết liệt hơn. Hơi thở bị trút cạn, Dương Mẫn gồng lên theo phản xạ, cố gắng tìm kiếm dưỡng khí. Nhận ra sự khó nhọc khổ sở ấy, Trần Hạ động lòng dần trở nên nhẹ nhàng, thu lưỡi lại, dịu dàng ngậm lấy cánh môi dưới cũng dịu dàng ve vãn nó, cử chỉ xấu xa tới nỗi chỉ muốn cắn cho phát. Biết cô bất bình muốn khởi kiện, anh lấu cá đi trước một bước, mở lời đàm phán, từng lời từng lời rót vào tai ngọt như mật.

-Mẫn, anh yêu em. Em là của anh, của một mình anh thôi.

Đáng vẻ khi gật đầu chấp nhận đảm phán của cô thật mê hoặc. Lửa tình trong anh như càng được đốt cháy, siết chặt lấy cô, cảm nhận rõ bầu ngực đầy kia ấm nóng dán vào tấm ngực mình. Cuối cùng sau màn dạo đầu hoàn hảo, cả hai tiến tới hình thức thiêng liêng nhất của tình yêu: cùng nhau hòa làm một. Không hiểu sao lúc này anh lại nhớ tới sự thật chẳng ai muốn thừa nhận rằng có kẻ khốn nạn nào đó đã nhìn thấy toàn bộ sự quyến rũ của cô như thế này, cảm nhận được thân thể cô áp vào mình nóng bỏng như thế này, và được ở bên trong cô, kết hợp làm một. Mẹ kiếp, hay ho gì mà anh lại cứ nghĩ tới nó chứ.

-Hạ đáng ghét... lần... đầu tiên mà sao... làm em đau... thế này...

Nãy giờ cô chỉ cùng anh phối hợp, nặng nhọc lấp đầy không gian bằng những tiếng rên huyền hoặc, cho thấy rằng bản thân chẳng còn sức cho bất kì lời nói nào, vậy mà cuối cùng lại lên tiếng trấn an anh, dù là một lời nói dối cũng đã đủ làm anh sẵn sàng bắt chấp tất cả mà tin rồi. Nhẹ nhàng ôm lấy cô, Trần Hạ miễn cưỡng mỉm cười.

-Sẽ là một đứa con gái thông minh xinh đẹp như mẹ nó, được không?

-Ừ.

Cảm giác của hạnh phúc chính là như lúc này đây. Dương Mẫn nếu có thể chỉ ước mong giây phút này ngừng lại mãi mãi.

Còn Ngô Khanh đang ngồi trên máy bay như thường lệ vẫn thu hút không ít ánh nhìn của nữ giới, vẻ đào hoa phong tình có sức hấp dẫn khó tả. Đặc biệt là đối với cô gái ngồi bên cạnh anh lúc này.

-Nhìn anh quen quá, không biết...

Quay sang nhìn đối phương, Ngô Khanh trong lòng lập tức khinh bỉ: ngực càng to càng lộ liễu thì não sẽ càng phẳng càng hay thể hiện ngu ngốc. Hờ hững mở nụ cười giả tạo đáp lại:

-Nhìn cô cũng rất quen, hình như là... chưa gặp bao giờ.

Rồi lịch thiệp đưa tay phải lên chống cằm, tính ý khoe ra chiếc nhẫn trên ngón áp út.

Sắc mặt đối phương có chút thay đổi, tuy nhiên chẳng đáng kể. Nhìn anh ta là biết loại đàn ông phóng đảng chơi bời, chắc cũng đã chơi qua đủ mọi thể loại trước khi đeo cái thứ vương vius đó lên người còn bày đặt ra vẻ đứng đắn đường hoàng. Thôi thì anh ta đã vậy không khinh bỉ được anh ta đành khinh bỉ người phụ nữ của anh ta vậy. Không phải kẻ ngu ngốc tự nguyện gắn cuộc đời mình với loại đàn ông như thế thì cũng là loại đàn bà không ra gì giống anh ta thôi.

Vẫn nhay bén như thường, Ngô Khanh thừa sức đọc được ý trong thái độ kia, khinh khinh kết thúc "cuộc bắt chuyện".

-Kỹ thuật của cô ấy đủ để chồng mình một chút cũng không hứng thú với bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mặt Sở Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Một ngày của Hạ – Mẫn

Lúc tỉnh dậy Trần Hạ không thấy người thương đâu cả liền dấy lên bất mãn: Dương Mẫn đáng ghét sao có thể tha thiết trở về ngôi nhà khốn kiếp kia như vậy cơ chứ, huống hồ có kẻ cũng lại đi công tác xa không phải là cô nên ở lại với anh thêm chút nữa bù đắp khoảng thời gian mất mát trước kia hay sao. Càng nghĩ lại càng thấy tủi thân mà.

Nhưng lát sau xuống nhà nhìn thấy người thương đang cần mẫn chuẩn bị bữa sáng cho mình, Trần Hạ cảm động bao nhiêu thì lại thấy bản thân đáng trách bấy nhiêu. Dịu dàng ôm lấy cô từ phía sau, hôn nhẹ lên cổ để bày tỏ sự hối lỗi vì mới sáng sớm đã hiểu lầm cô.

-Tuồng em về rồi chứ.

-Anh còn nói được, vì ai mà em không thể qua nhà cô chú, đáng ghét.

-Em cứ ghét ai là lại dồn hết tâm sức nấu ăn cho người ta ấy nhờ?

Cô biết anh lại lên cơn ghen rồi. Cơ mà chiều mãi thì sinh hư, không thể lúc nào cũng phải xoa dịu với lấy lòng anh được, cô thân nhiên thêm dầu vào lửa trêu tức anh chơi.

-Mình ghét người ta nhưng phải khiến người ta si mê mình mới gọi là thú vị chứ.

Chẳng ngờ anh không phân biệt nổi nói đùa với lời thật, rút tay về, lui ra sau vài bước. Cảm giác không ổn, Dương Mẫn quay ngay lại nhìn anh. Nhưng tại sao anh không vui chứ? Cô không hiểu.

-Em vẫn mong nếu làm cho tên họ Ngô đó yêu em thì sẽ dễ dàng khiến hắn thảm bại hơn, nhưng điều đó là không thể mà, anh đang nghĩ cái gì vậy chứ?

-Chúng mình bỏ trốn đi, anh xin em đấy.

Lần thứ hai anh nói điều này, dĩ nhiên cô rất rung động, rất muốn biến mất khỏi nơi đau thương này cùng anh, nhưng cô không đành lòng mà. Biết cô sẽ lại từ chối, anh nói luôn.

-Anh rất lo, không thể cứ để em ở bên cạnh hắn như vậy được, nguy hiểm thế nào em là người rõ nhất cơ mà. Hắn làm nhiều chuyện xấu xa như vậy chẳng cần em làm khổ tới bản thân mình thì cuối cùng hắn cũng sẽ bị báo ứng thôi. Nghe anh, bỏ trốn cùng anh đi!

-Hạ, em nói rồi...

-Lỡ hắn yêu em thật thì sao? – Phút chốc anh trở nên bốc đồng, không kiềm chế được, quát vào mặt cô. – Rồi lỡ như một lúc nào đó hắn đột nhiên đối xử tốt với em thì sao, em lấy điều gì để chắc chắn có thể không động lòng trước hắn. Trên đời này có chuyện gì mà không thể...

Bàn tay cô giờ lên nhưng đã không thể giáng xuống. Bởi cô làm sao mà nỡ đánh anh kia chứ. Nhưng bấy nhiêu lời anh nói với âm lượng khó nghe ấy làm cô thực sự rất thất vọng.

Trước sự kích động của cô, anh cũng dần nhận ra bản thân đã hành động quá ngu ngốc. Sao có thể nói với cô như thế, đúng là đồ tồi tệ. Ánh mắt anh sụp xuống, chịu trận.

-Không phải là anh lo lắng mà chính là anh không tin tưởng em, sao anh có thể...

-Không phải thế, chỉ là anh rất sợ mất em.

-Trần Hạ, anh nghe cho rõ em nói đây. Chỉ khi Dương Mẫn này chết anh mới mất em. Hiểu không???

-Anh biết rồi, anh xin lỗi, anh xin lỗi.

Hiếm hoi lắm mới được ngày ở bên nhau hà có gì lại bắt đầu bằng một cuộc cãi vã. Yêu cầu cô phạt lỗi anh kết quả là bắt anh lao động tay chân hết ngày hôm nay. Việc đầu tiên chính là ăn xong thì rửa chén. Dĩ nhiên người ta không chịu thế rồi, vừa ăn vừa ra sức nịnh bợ.

-Sao em không đi thi Master Chef chứ, đầu là anh chẳng muốn người khác được ăn món em nấu đầu cơ mà thiệt tình anh không chịu được việc nhân tài cứ phải ẩn trong bóng tối thế này.

-Anh nói thật đó, đồ ăn em nấu ngon chết đi được. Em nhớ hôm tân gia chứ, anh bận ăn chẳng buồn quan tâm ai hết, một thiếu gia nhà giàu như anh đói khát gì mà phải như thế nếu không phải là đồ ăn thực sự quá ngon?

-Nghĩ đến việc tên khốn kia ngày nào bữa nào cũng được ăn đồ em nấu anh chỉ muốn giết nó thôi.

-...

-Em à, nãy giờ vẫn nghe anh nói đấy chứ?

Sau n câu nịnh nọt hoa mỹ tới chóng cả mặt hoa cả mắt của Trần Hạ, Dương Mẫn lại chỉ đáp trả anh bằng một ánh nhìn không nóng cũng không lạnh rồi vẫn ánh nhìn đó liếc một lượt khắp bàn ăn. À, ý chính là đang nhắc nhở anh rằng: Anh Hạ à, anh bận khua môi múa mép đến nỗi đồ ăn "ngon tuyệt vời" mà em nấu nhìn như thế vẫn còn y nguyên trạng thái ban đầu vậy. Chết thật, sao đột nhiên trông cổ lại đáng sợ thế chứ. Vuốt mồ hôi chảy trên trán, Trần Hạ khiến cường nộ nộ cười khó coi.

Kết quả vẫn là phải ăn bằng hết những gì cô nấu, một chút cũng không được để thừa, sau đó thu dọn gọn gàng và đánh rửa sạch sẽ. Ôi, hình mẫu trách nam đáng ngưỡng mộ làm sao haha. =))))

Trạch nam: Người chồng ngoan ngoãn ở nhà chăm lo nội trợ.

Xong xuôi ra ngoài đã thấy cô nằm sang chảnh trên sofa coi truyền hình, trong lòng vô vàn bất mãn. Chợt nhớ tới những ngày đầu hẹn hò cô hiền dịu biết bao, nghe lời anh biết bao giờ lại thành ra "nữ vương" trong nhà thế này. Thiên địa, với nam hay với nữ anh cũng đều bị chèn ép thế này là sao chứ? Chắc có lẽ trải qua quá nhiều nỗi đau con người ta sẽ trở nên vô cùng mạnh mẽ, tới mức có thể thay đổi hoàn toàn tính cách. Là do ai chứ, anh chỉ có thể cắn răng cam chịu. Đúng, phải cam chịu hi sinh bù đắp lại cho cô ấy.

Tuy nhiên chả tới lượt anh phải chủ động cô đã triệt để tận dụng cơ hội của mình rồi.

-Hạ à, em khát quá!

-Đã bao lâu anh không dọn nhà vậy, em thấy khó chịu từ hôm qua rồi đấy nhé!

-Ây, anh vô duyên vừa thôi, chán hết màn hình TV rồi.

-Chưa dọn xong nữa à, thôi lấy em chút nước nữa đi được không?

-...

-Anh biết massage không, tối qua anh đối xử với em tệ bạc lắm làm cả người em giờ vẫn thấy đau nè.

Mãi – mãi – mãi – mãi rồi cô cũng yêu cầu được một việc ra hồn. Tất cả những gì cô bắt anh làm từ sáng giờ rõ ràng biến anh thành oshin chứ đâu phải một người chồng trong nhà. Cuối cùng thì cũng tới lúc phục thù rồi. Nén lại nụ cười dâm ô, anh vẫn cố tỏ vẻ mệt nhọc đi tới sofa, thều thào.

-Bắt đầu từ đâu được đây?

-Hai chân đi, em nhúc oì là nhúc.

Nhẹ nhàng đặt cặp giò mét mốt trắng mịn thon thả của cô lên đùi mình, bàn tay hư đốn được thả sức xoa bóp. Dương Mẫn chẳng mấy may quan tâm, vẫn dán mắt vào show trên màn hình. Thả dê cho sói chán mà cứ như không biết gì vậy. Trần Hạ tay vẫn nhịp nhàng massage nhưng miệng lại cúi xuống cắn cái phập vào phần đùi "ngon lành" của cô rồi bật cười ha hả đầy thú tính. Ngay lập tức nạn nhân tru ầm lên.

-Anh điên à? Từ tối qua em đã ra quy định không được để lại dấu vết cơ mà. Em giết anh!

Dương Mẫn bật nhồm dậy, hai tay bóp lấy cổ anh lắc qua lắc lại. Không thấy bất cứ tổn hại nào, Trần Hạ vẫn cứ cười nhan nhản. Nóng máu, cô dần dần ra sức mạnh hơn, lúc này anh mới bắt đầu giãy giụa đẩy cô ra, cau có.

-Em hành anh cả nửa buổi anh trả đũa lại một chút thế thì có sao, nhỏ nhen, nhỏ mọn, nhỏ...

-Nhỏ gì nữa?

Không nghĩ nổi nhỏ cái gì nữa, bắt quá đành nói liều.

-Ngực nhỏ.

-Trần Hạ, em phải giết anhhhhhh!!!

Sóng to gió lớn, ngắm thấy sức mình không đủ, Trần Hạ buộc mình phải bỏ chạy. vậy mà người ta quả là nhỏ nhen nhỏ mọn thật, không thêm tha cho anh, cứ thế mà đuổi đánh. Kết quả chung cuộc như thế nào phận là trang nam nhi anh thật mong muốn thằng tác giả hiểu một biết mười có thể nhắm mắt cho qua lần này. Anh xin chủ mây đây, có thể lượn qua cánh này cho anh được không, cứ thế còn đâu hình tượng của nam thứ nữa.

D.K: Thế Ngô mỡ lượn luôn chap này cho hai người luôn nha, tới mấy cảnh mùi mẫn của chị nhà với Ngô Khanh luôn nhá.

Mấy anh chị em đồng nghiệp trong truyện lưu ý tuyệt đối đừng có xin xỏ thằng tác giả mà làm gì nhé, tốn nước miếng quá nhiều!

...

D.K: Vì gã nam thứ chết tiết mề nheo quá nhiều do Ngô mỡ có vô tình tiết lộ ra cảnh mùi mẫn của hai anh chị main tiếp theo nên buộc lòng Ngô mỡ phải cho gã ta sơ mũi một ít trước khi Ngô Khanh về. Mà khô, đã vụng trộm ăn chị main từ hôm qua rồi còn ham hố tham lam cái mồi gì nữa mà đòi, như chết đói. Xấu hổ!

-Tự nhiên em muốn ăn kem? – Đã là tối muộn rồi cô vẫn còn chưa nguôi cái ý muốn sai bảo anh.

-Ý em là sao? – Anh cố tình mặt dày không hiểu.

-Xuống dưới nhà lấy kem cho em chứ còn sao? – Hóa ra mặt anh vẫn chưa phải dày nhất hi hi.

Cơ mà trong nhà đừng nói đến kem mà đồ ăn cũng chẳng có, anh sống một mình trước nay có ăn ở nhà bao giờ, thử nghĩ coi anh sẽ tự mình nấu chắc. Nhưng nếu nói không có nhất định cô sẽ làm tới bắt anh ra ngoài mua rồi. Cô đúng là ác nữ.

Ừa thế bữa sáng nay là sao chứ?

-Anh ngốc vậy hả? Sáng em ra ngoài mua đồ ăn có mua cả kem để trong tủ rồi. Xuống lấy cho em mau.

Thôi thì đã vậy, vẫn còn đỡ hơn phải ra ngoài mua. Anh đã nghĩ tới việc nếu cô thực sự ép buộc anh tới mức đó anh sẽ đáng lòng trả thêm lương ngoài giờ cho thư kí để cô ta mua kem mang tới nhà. Ày, đã nói là có tiền có quyền nó phải khác haha.

Thấy anh chỉ mang lên một hộp kem cô hơi chau mày.

-Anh không ăn à?

-Nhìn em ăn là đủ rồi.

-Không thích ăn thì nói thẳng ra, bày đặt.

Lại còn cái kiểu phá bình thành ý của anh nữa. Có phải vì bị kẻ khác chen ép nên giờ cô mang hết mọi uất ức đổ sạch lên đầu anh? Cơ mà thôi, nếu làm vậy mà cô thấy thoải mái hơn thì anh cũng đành cam chịu thêm lần nữa. Ai bảo là anh nợ cô nào.

Vậy mà có người ở ngoài Bắc đang ngồi cùng đối tác cứ không ngừng hắt hơi mãi đấy. Ai mà nhỏ nhen nhỏ mon nhỏ... ngực cứ chửi rủa anh mãi vậy nhỏ? =))))

-Mà nếu muốn ăn thì em xuống sân mà ngồi, rót ra giường anh phải dọn nữa mệt lắm.

-Anh cư xử cái kiểu gì vậy nè, chẳng đàn ông tẹo nào.

-Gi chi?

-Huống chi anh là quản lý khách sạn, có tự mình dọn dẹp phòng ốc một chút thì cũng có sao?

-Ồ, em giỏi lắm, câu nào cũng cãi được. Đưa kem đây, không cho ăn nữa, đáng ghét!

Rồi giật lấy hộp kem trong tay cô, kiên quyết không nhún mình nữa. Quả nhiên động tới miếng ăn thái độ khác hẳn.

-Thôi mà, em sẽ ăn uống cẩn thận. Anh nghĩ coi dưới sàn lạnh như thế bảo em xuống đó ngồi mà được à?

Điều hòa trong phòng chính rất vừa vặn, Sài Gòn giờ còn đang mùa khô lấy đâu ra chuyện lạnh, rõ ràng cô lại giờ trò mỵ nhân kế ở đây, cơ mà người ta đã mất công lừa tội gì mình không giả vờ tin, thiết nghĩ cũng chả mấy thiệt thòi ahaha.

-Anh không ăn thiệt hả?

-Cảm động quá, em cứ ăn đi không cần quan tâm anh như thế.

Chẳng qua là nãy giờ anh cứ tập trung vào cái laptop chả thèm để ý gì tới cô, muốn anh đi lấy kem cho cũng chỉ là để làm phiền anh vậy mà vẫn vô tâm tới cùng. Có thể nói thẳng cho anh biết nhưng làm thế thì có gì hay ho, sẽ bị lép vế trước anh một mức rồi.

-Á, rót...

Nhìn vị trí miếng kem vô tội, Trần Hạ lắc đầu ngao ngán, cái cô này cô ý lấu cá quá mức cho phép rồi mà. Đáp lại, Dương Mẫn oan ức đầy mình. Là tại mãi nghĩ ngợi linh tinh mới không may làm rớt kem thôi chứ, cũng đâu phải là rớt xuống giường đâu mà nhìn người ta kiểu thất vọng lắm ý. Mặt mếu máo hết nhìn anh lại nhìn xuống ngực mình, bối rối.

-Hạ, lạnh...

-Lấy áo mà lau, rồi thay đồ là được, dầu sao cũng là áo của anh còn gì.

Mặt vẫn mếu. Sao anh có thể lạnh lùng như vậy chứ?

-Thiệt tình, anh ghét đồ ngọt, em không nhớ sao đồ ngọt?

Trách cứ rồi thì anh cũng tiến tới rút sạch chỗ kem dấy ra trên ngực cô. Xong xuôi lại giống lúc sáng, mỉm cười hết sức tinh quái. Vết đỏ, một vết đỏ trên ngực, anh đúng là đồ nước đục thả câu xấu tính đáng ghét. Dương Mẫn liên hoàn chường giáng vào ngực anh, nhấn nhó khốc lốc mãi. Theo phản xạ tự nhiên, anh giữ chặt lấy hai tay cô tiện thể đè luôn cô ra giường. Lúc này đã ngăn được bản tính con nít của cô càn quấy, im lặng ngoan ngoãn đến dễ sợ.

-Cả ngày hôm nay anh đã phải bỏ việc ở nhà phục vụ em rồi, không những không biết ơn anh còn hành anh đủ điều, anh nhin em đủ rồi nhé. Nói coi giờ anh phải phạt em thế nào?

-...

Thấy cô đã có vẻ hối lỗi, Trần Hạ nhẹ lòng lập tức nguôi ngoai, bật cười.

-Đúng là ngọt mà, ít ra cũng phải nói em không muốn bị phạt chứ.

-Anh sẽ không phạt em sao?

-Dĩ nhiên là không rồi.

Nói là sẽ phạt nhưng cười kiểu hấp dẫn người ta thế kia thì phải chịu phạt cả đêm cô cũng cam lòng. A, nữ chính thiệt tình bạo dạn quá đi mà, sao có thể rõ ràng quan điểm nhạy cảm như vậy ra cơ chứ, ngại chết được.

Chợt nghĩ so với việc "được thưởng" từ tên Ngô Khanh thì "bị phạt" bởi Trần Hạ còn tuyệt vời hơn nhiều. Mà Dương Mẫn à Dương Mẫn, cái đó cô cũng có thể đem ra so sánh được hả, cái tên đòi bại đó vốn là chỉ có thể so được với cảm thú thôi.

Trở về lại với việc Trần Hạ đang "thực thi công chuyện". Có vẻ như vì cô vừa ăn kem nên nụ hôn ngọt hơn hẳn so với mọi khi làm anh có hơi không thoải mái. Nhìn anh lúc này giống y như đang không có hứng mà cứ bị ép phải làm, tự trọng trỗi dậy, Dương Mẫn đẩy anh ra, hờn dỗi không thèm nhìn mặt. Trần Hạ vội vàng bào chữa ngay.

- Vì quá ngọt mà...

- Vậy em đi đánh răng.

- Thôi khỏi, anh sợ mình đợt không nổi.

Thật chẳng hiểu bọn đàn ông con trai thế nào, trước còn kêu ngọt này ngọt nọ ra vẻ chán ngán không muốn xoi, ấy vậy mà mới hôn chút thôi đã sốt vó lên ngọt bao nhiêu cũng nếm cho bằng hết, chẳng mấy chốc mà chỉ còn lại vị ngọt thuần túy của hai đôi môi, trườn lên nhau dịu dàng uyển chuyển, rồi mỗi lúc một sâu dần sâu dần. Bàn tay từ lâu đã nhanh nhẹn làm nhiệm vụ quen thuộc giờ đang cố thủ trên đôi massage nhẹ nhàng.

Lát sau thì trên chiếc giường ấy, trong căn phòng ấy của ngôi nhà ấy lại diễn ra một cuộc vật lộn tưởng chừng như chẳng có hồi kết.

Lại nói tới Ngô Khanh sao hai chap gần đây đột nhiên trở nên đáng thương tới thế, bị cấm sừng không hay gì đã đành, còn ngẩn ngơ hết khoe vợ giờ lại muốn mua cho vợ một món quà bù lần trước từ Mỹ về quá gấp không kịp mua. Ngô Khanh ơi là Ngô Khanh, cứ để tiện bị ối, vô tình lạnh lùng như mọi khi vẫn hợp với anh hơn. Các bạn có nghĩ như vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mật Sở Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Năng thường đẹp trước bão

Lúc Ngô Khanh từ sân bay về tới nhà thì không thấy người cần thấy đâu, chỉ một sự im lặng lạnh lẽo chào đón anh. Năng lên tận đỉnh đầu rồi người đang mang thai còn ra ngoài làm gì chứ. Muốn gọi cho cô nhưng lại thấy có chút không hay, dù thế nào thì cô ta cũng sẽ về ngay thôi mà.

Tuy nhiên tắm rửa xong xuôi xuống nhà vẫn không thấy người đâu. Nhìn túi quà cho cô ta đặt trên bàn, Ngô Khanh bắt đầu thấy tự trọng bị đá kích, hàm hập tiến tới tóm lấy chiếc túi, toan ném vào thùng rác ở góc nhà. Cả quá trình mới thực thi được phân nửa thì tiếng cửa mở cái cách làm cánh tay đang giơ về phía thùng rác bỗng chững lại, ngưng mọi động tác.

- Ồ, anh đã về rồi sao?

Nhìn Dương Mẫn đứng trước cửa dịu dàng mỉm cười với mình, Ngô Khanh trong lòng tràn ngập khó hiểu. Anh mới chỉ đi công tác có hai ngày mà đã suýt không nhận ra cô rồi sao. Kì thực trông cô chẳng khác gì về diện mạo bên ngoài, không béo lên cũng chẳng gầy đi, nhưng thần thái thì lại hết sức tươi tỉnh, sắc mặt cũng hồng hào tới lạ lùng cứ như vừa uống xuân dược. Lí do gì có thể khiến cô trở nên như thế, dĩ nhiên không thể là vì anh, nếu có thể thì ắt chính là vì anh đi công tác, không phải thấy anh sẽ lập tức hồi xuân. Vì suy nghĩ phức tạp bộn bề đó, bàn tay anh buông lỏng, chiếc túi rơi xuống cái bộp.

Rồi lạnh lùng quay về sofa ngồi, bắt đầu chất vấn cô.

- Đi đâu?

- A, tôi ra ngoài đi dạo thôi.

- Cô dám nói dối tôi?

- Thực ra là ở nhà mãi tôi thấy rất cô đơn, đột nhiên lại thèm mấy món ngoài phố nữa. Anh biết mà, khẩu vị của người có thai rất kì lạ.

Quản cả việc cô ra ngoài, thật rồi ối. Biết cô nói dối thì cũng làm gì được nào, nghĩ cô sẽ khai thật ra chắc, vốn dĩ lời nào cô nói ra cũng không bao giờ là thật long cả.

Có vẻ như dạo gần đây nhắc tới cái thai thì Ngô Khanh sẽ khó phân biệt được thật giả, không những thôi chất vấn khó chịu còn xuống giọng nhẹ nhàng tuy có hơi chút chế giễu.

- Chỉ có thể thôi mà nhìn mặt cô thỏa mãn quá ha? Bảo sao lại có thể chấp nhận cung phụng kẻ đã làm nhục mình như chồng thật, không biết phải nói cô dễ dãi thật hay là quá ngu ngốc đây.

Trong tình thế này thì Dương Mẫn không muốn nói gì cả, tót hết vào tai trái ra tai phải để tránh bức bối tâm hồn. Sau đó rất nhanh chuyển chủ đề.

-Mà này anh dục cái gì đi vậy?

-Không phải rác thì dục đi chứ?

-Nhìn cũng đâu giống rác...

-Không có giá trị sẽ thành rác thải.

Câu này sao nghe nó nhiều hàm ý. Dương Mẫn thôi không quan tâm vớ vẩn, chuyển tiếp chủ đề.

-Anh đói không? Tôi nấu gì đó cho anh nhé!

-Không.

Dứt câu anh cũng đứng bật dậy đi thẳng lên phòng. Cô ta đã không thêm đề ý tới cái túi đồ như thế thì hỏi để làm quái gì, đúng là dục đi đáng lắm mà. Anh chỉ tức cái sự thôi thúc chết tiệt nào khiến anh bỏ tiền ra mua định tặng cho cô ta chứ, cũng đâu phải ngày gì đặc biệt. Tự nhiên lại đem tự trọng đi bỏ, thật điên hết cả người.

Quả nhiên Dương Mẫn đối với Ngô Khanh vô tình vô cảm, chỉ hỏi cho có lệ sau đó cũng mặc nhiên quên luôn việc mình từng ý kiến với Ngô Khanh về cái thứ trong thùng rác, cũng quên luôn việc thắc mắc hần trở về mà một chút cũng không động tới cô, thật lạ lùng.

Đến chiều đem rác ra cổng Dương Mẫn mới bắt đầu đề ý chiếc túi "người người quan tâm" đúng là không giống đồ bỏ một tẹo nào, cũng định mở ra coi bên trong có gì nhưng lại chợt nhớ lời Ngô Khanh lúc trưa hàm ý sâu sa lại tức mình quẳng đi, quay gót lạnh lùng.

Cầm lấy chiếc túi đẹp đề sang trọng trên tay người dọn dẹp lắc đầu ngao ngán. Người giàu có thật kì lạ, họ có thể vứt đi một túi đồ còn nguyên vẹn này chẳng hề tiếc rẻ vậy mà giúp việc lại chẳng chịu mướn. Ngày nào cũng thấy người vợ đang mang thai đích thân đem rác đi đổ với ra ngoài mua thức ăn, hình như mới sảy thai vẫn không thấy tình thế thay đổi. Mà kệ, đâu phải việc của mình, cứ lo bao đồng có ngày gặp họa, tự nhiên lại có đồ để xài càng tốt chứ sao.

Cơ mà người lớn tuổi họ tinh tường thật đấy, chẳng cái gì qua nổi mắt họ vậy nè.

Dương Mẫn thì đi được nửa quãng đường vội vàng chạy ra giành lại túi đồ. Không chắc có phải tên cảm thú kia mua cho mình hay không nhưng nếu đã đem về tận nhà còn dục bỏ ắt hẳn hần từng có ý gì đó mất mặt lắm. Chỉ ít như thế cũng cho thấy đôi lúc hần khá giống người.

Nhưng mà cái gì trong chiếc túi đó vậy nè, là một chiếc hộp, đúng rồi nhưng cái chính là cái gì trong chiếc hộp ấy vậy nè. Dương Mẫn lòng đầy tham vọng đã mơ tưởng tới một thứ gì đó hay ho lắm, có thể làm cô dù không muốn chấp nhận cũng không thể khước từ sức hấp dẫn từ nó. Và thực chất thì kết quả cũng khá là hay ho nhưng hoàn toàn không như những gì cô mong muốn, hoàn toàn không.

Cốm làng Vòng là quái gì????

-Nghe nói là đặc sản của Hà Nội.

"À, vậy sao? Hay thật đấy!". Cô phải tỏ ra thích thú nói như thế đó hả? Làm không nổi, cho xin đi. Hần ta rõ ràng là muốn trêu chọc cô mua vui, khôn kiếp.

-Coi bộ cô không thích. (Muốn phụ tám chân thành của tôi có phải không?)

-A không, dầu sao cũng là đặc sản mà, chắc rất ngon. Cảm ơn anh. (Vì đã coi tôi là heo, mua thực phẩm làm quà).

-Không cần quá gượng ép, tôi sẽ cho cô cái khác vậy. (Cô nghĩ tôi không đọc được cái câu trong ngoặc đơn của cô hả?)

-... (Tôi cũng đọc được đấy!)

Dương Mẫn không trông mong gì ở món quà thay thế của Ngô Khanh cả, nhìn cái vẻ mặt ám muội kia cũng đủ biết không có gì hay ho rồi, lại còn khách sáo quá mức nói không cần gượng ép thì chắc chắn là thứ cô không muốn nhưng nhất định phải nhận rồi.

Và rất nhanh Dương Mẫn chưa kịp từ chối xã giao cho có lệ (biết đâu từ chối được chấp thuận) thì đã phải nhận quà. Hóa ra với Ngô Khanh một nụ hôn thật là đa tính năng, vừa để xả stress khi làm việc này, vừa để chống đối tạm thời này, vừa giúp ru ngủ nữa này, lại còn vừa dùng coi như phần thưởng danh giá của sếp trao cho nhân viên này, vân vân và mây mây, và giờ biến nó luôn thành quà đi công tác tặng vợ. Ôi, sao mà cảm động vậy nè!

Nhận ra hành động của Ngô Khanh không hề gấp gáp cũng chẳng quyết liệt như mọi ngày nghĩ chắc hần cũng đang chẳng có hứng, Dương Mẫn đương định giúp đối phương giữ sức cho lần khác, khéo léo từ chối thành ý thì đã bị ép nằm xuống sofa. Nãy giờ đừng nói là giường Đồng kích Tây nha, nham hiểm quá rồi. Mà với hần chỗ nào cũng không thành vấn đề thì phải.

-Cô không thích cả món quà này nữa sao?

Một: "Không phải, quà của anh mà, sao có thể không thích." Cách này có thể bảo vệ được bản thân khỏi nguy hiểm nhưng lại trực tiếp dâng nó vào miệng cọp, cũng chẳng an toàn hơn là mấy.

Hai: "Chẳng phải quà như thế này nhận quá nhiều rồi sao?" Cách này có hơi mạo hiểm một chút nhưng có thể cơ may cứu vãn được tình thế hiện tại. Cơ mà không ổn, lỡ hân cho rằng cô chê hân nhảm chán không phải là đã phản tác dụng?

Ba: Mặc xác tên tác giả muốn xử lí sao thì xử lí, hờn rồi.

Tương tên tác giả thối tha có cách gì ghê gớm, bắt bà đây phải im lặng không khẳng định cũng chả phù quyết. Bộ không biết hân ghét im lặng sao???

-Cô cũng biết lúc nào nên nói và không nên nói đấy nhĩ?

-Thực ra chỉ cần món quà trước là được rồi. – Dương Mẫn quyết định chơi bài lùi.

-Trước nay tôi không hề quan tâm nhưng quà là cô rất ghét phải hôn tôi có đúng không?

Chết rồi, Dương Mẫn chợt nhớ tới cái đêm mà hân bắt ép cô phải chủ động hôn hân, không còn gì buồn nôn và đáng căm phẫn hơn, giờ hoàn cảnh lúc này rất có khả năng sẽ dẫn tới việc tương tự như thế xảy ra. Dù cho sức chịu đựng dần dần đã được tôi luyện, cũng đã hơn hai lần cô chủ động với hân nhưng đó thực sự là "chủ động từ tư tưởng" kia, chứ tâm tư mà không nhất trí thì phải gọi là cực kì khó khăn.

Cố gắng điều hòa khí huyết, đa thông tư tưởng để chấp nhận hoàn cảnh hiện tại, Dương Mẫn tự tin cho ra một câu trả lời toàn vẹn như ý

-Nếu như anh không cố ý dục túi quà ấy đi ngay trước mắt tôi thì tôi sẽ đâu tỏ ra thất vọng đến thế. Anh bảo tôi phải thích thú với thứ mà anh coi là rác thải hay sao? Lúc nào cũng quá đáng với tôi như vậy...

Đến từ "quá đáng" Dương Mẫn thật phục mình sát đất, nước mắt đầu phải thứ muốn là cho ra được thế kia, diễn xuất có thể xuất thần nhường đó thật muốn đập đầu lạy bản thân vài ba cái.

Nhưng đối phương cũng đâu phải dạng vừa, lời nói vẫn dè chừng đầy sự đa nghi.

-Nếu mà tôi không làm thế thì cô sẽ thích món quà đó sao?

-Dĩ nhiên rồi. Anh chưa từng mua cho tôi thứ gì hết...

Vừa đám vừa xoa, cô được lắm.

-Vậy là cô thích những thứ mua được bằng tiền hơn là những thứ tôi tự mình dành cho cô?

Chết tiệt, hân lúc quái nào cũng lái câu chuyện theo hướng bất lợi cho cô. Đánh trống lảng, phải đánh trống lảng thôi.

-Cứ thế này mãi anh không thấy mỏi sao?

Cơ mà cô đang nói cái ngớ ngẩn gì vậy? Cái tư thế nam trên nữ dưới vi diệu thế này đối với một tên cầm thú càng có sức hấp dẫn, nghĩ sao mà mỏi với chả mệt. Dương Mẫn ơi là Dương Mẫn, cô không thể hỏi câu nào ngu hơn được à? - ____ -

Tuy nhiên mọi thứ không hân tột tệ như Dương Mẫn nghĩ, Ngô Khanh đột nhiên bật cười thành tiếng rồi cuối cùng cười chán lại cúi xuống hôn cô một cái, xong hỏi một câu làm cô suýt không kiềm chế được cảm xúc.

-Chùng nào thì cô mới sinh con vậy?

Lần thứ hai Dương Mẫn cố gắng giữ bình tĩnh, thả lỏng cơ mặt rồi hết sức tự nhiên hỏi lại.

-Sao anh lại tò mò điều đó?

-Có gì không ổn?

-Không, không có gì, chỉ là...

-Ít nhất nó vẫn là con tôi, không phải sao?

Con anh đã chết rồi, tên khốn ạ. Xém chút là thứ chất lỏng trong mắt Dương Mẫn tràn ra. Một tháng rồi, vết thương cũ lại nhói lên. Hân có bao giờ quan tâm tới đứa trẻ đầu chừ, đột nhiên lại giả nhân giả nghĩa ra về người cha tuyệt vời như vậy có ý gì. Nhưng mà giờ không phải là lúc suy nghĩ quá nhiều như vậy đâu.

-Vài tháng nữa thôi, sức khỏe tôi không tốt không chắc có sinh non hay không.

-Sinh sớm đi thì hơn, tôi không muốn phải đi công tác mà không có cô, mỗi lần như thế thật khó chịu.

Lại là ý gì chứ? Có lẽ Trần Hạ nói đúng, nếu như hấn yêu cô và thể hiện tình cảm như thế này với cô sao có thể chắc chắn cô lúc nào cũng vô cảm được chứ. Không được, phải để hấn lộ bản chất của mình ra, với cô như vậy mới không thể nào dao động vì hấn.

-Nếu tôi đi phá thai thì sao? Chẳng phải lúc đầu anh luôn ghét nó kêu nó gây phiền phức cho anh còn gì.

Không ngờ ánh mắt Ngô Khanh phút chốc ngập lửa, bàn tay bóp chặt cằm cô, cay nghiệt từng lời.

-Tôi nói cho cô hay, đừng có mang nó ra để chống lại tôi. Cả cô, cả nó, tôi đều muốn chơi, hiểu không? Đúng là dịu dàng với cô một chút thì lại bắt đầu ảo tưởng vị trí của mình. Muốn quyến rũ tôi hay muốn chọc giận tôi cũng đừng mong được như ý. Tiện nhân!

Rồi hấn rời khỏi người cô, bỏ ra ngoài luôn đến tận tối cũng không thấy về.

Còn lại Dương Mẫn vẫn nằm thất thần suy nghĩ. Ngô Khanh hấn vẫn khó đối phó như vậy, dù cho cô có sử dụng bất kì biện pháp nào. Nếu cứ thế này mãi không phải cô cố gắng công cốc rồi sao? Hơn thế cứ thế này mãi không phải truyện cũng sẽ rất nhàm chán sao? Tác giả à tác giả, nữ chính đây tha thiết yêu cầu một cao trào đặc sắc, có được không vậy hả?

D.K: Uki luôn. =))) Chỉ sợ cái cao trào sắp tới làm nữ chính chịu không nổi đã kích lại đam đơn kiện thì phiền cho Ngô mỡ quá. Cơ mà muốn đặc sắc ắt phải chịu hi sinh, chân lí con mẹ nó rồi nhe haha.

...

Dương Mẫn thực sự không hiểu Trần Hạ muốn lấy "món quà" đặc sản Hà Nội mà Ngô Khanh mang về để làm gì. Dĩ nhiên cô vẫn sẽ mãi không thể có được câu trả lời, rằng anh đem chúng cho "bồ nhí" của mình với cái có "mua quà" cho người yêu khi công tác xa trở về. Anh lấu quá rồi đó nha nam thứ. =))))

Nữ vương thụ của chúng ta nhìn thấy Trần Hạ đã vui lắm rồi còn được quà dĩ nhiên hạnh phúc đến nổi lộ hết cả ra mặt. Ôm chằm lấy anh hôn lấy hôn để.

Về phần Trần Hạ sau khi quay về với Dương Mẫn dĩ nhiên dần cảm thấy quan hệ nam – nam lại buồn nôn như trước kia, cố kiềm chế con ghê, khéo léo đẩy nữ vương thụ ra cười mê hoặc.

-Rồi rồi, tha cho anh, vừa xuống máy bay còn mệt mỏi lắm.

-Em massage cho anh nhé!

Hôm qua còn bị bắt phải massage cho bạn gái, hôm nay đã được massage lại bởi bạn trai, ông trời hình như ưu ái anh hơi quá rồi, ngại, thực sự không dám nhận. Tuy vậy có cơ hội bắt nạt được nữ vương thụ thật không nên bỏ lỡ.

Nhưng mà ông trời cũng công bằng ra phết, hôm qua anh chọc Dương Mẫn thế nào thì hôm nay cũng bị báo ứng y như thế, nữ vương thụ vừa massage vừa giở trò quyến rũ anh, cái tay hư hỏng làm anh nhột muốn chết. Thế nên Trần Hạ phải mau chóng rút lui trước khi có biến.

-Thôi được rồi, anh thấy ổn hơn nhiều rồi.

-Vậy thì lại tiếp chuyện ban nãy em đang làm dở hìhì.

Khốn nạn, trùng kếp của thằng nhóc rồi. Ranh con lấu cá thật đấy. Không còn cách nào anh đành thỏa mãn cho nữ vương thụ, tự nhủ trên con đường thành công ắt phải lưu lại nước mắt, không xong nghiệp nhỏ không thể nên nghiệp lớn.

Đang say sưa với "nghiệp nhỏ" thì chợt nữ vương thụ đẩy anh ra, nhắm mắt đa nghi.

-Em ngửi thấy mùi đàn bà.

Thằng nhóc này cảm tình con chó đúng không? - __ - Anh đã bị Dương Mẫn cưỡng ép cả ngày dọn dẹp nhà cửa thế mà vẫn không thể xóa được mùi của cô để lại sao, có mà nữ vương thụ ấy là khuyến thành tình thì đúng hơn.

Trần Hạ vội vàng tìm cách lấp liếm.

-Ý em đang nói tới mẹ anh đó sao? =="

-Ồ...

-Bà ấy rất quan tâm anh, mỗi lần anh đi công tác đều tới để dọn nhà. Anh ngần này tuổi mà bà vẫn luôn coi anh là con nít vậy.

Và thế là có người dính bầy. Tỷ số coi như hòa nhau. Tiện nhắc tới "mẹ chồng" nữ vương thụ có vẻ thích thú lắm.

-Yêu thương anh vậy chắc yêu cầu con dâu cao dữ ha?

-Chỉ cần anh yêu người đó thật lòng thì bà nhất định sẽ chúc phúc cho anh.

-Gato thật nha haha.

Về mặt ai đó lại bắt đầu không ổn rồi. Ất hẳn là đang nghĩ đến tương lai của mình. Trần Hạ cũng dần thấy có lỗi, người ta là gay đã đáng thương lắm rồi còn bị anh lừa dối thì bản chất anh thật chẳng khác cầm thú Ngô Khanh là mấy. Nhưng lại tự nhủ với bản thân xã hội loạn lạc không thể cứ anh hùng hảo hán mà được, đôi lúc phải thật tiểu nhân.

-Nhóc con, em định cứ thế này tới bao giờ?

-Lại nói chuyện đó.

-Sớm muộn gì chả phải nhắc tới.

-Nhưng không phải bây giờ, nếu là bây giờ em thực sự không thể từ bỏ anh được, xin anh đấy, đừng nhắc nữa.

-Anh thì có gì hay ho, sao em lại yêu anh chứ?

-Không phải do anh, là tại em thôi. Tại em yêu anh, từ lúc đó đến giờ.

Trần Hạ thoáng rung mình. Anh có mơ cũng không bao giờ dám tin giây phút lần đầu tiên nhìn thấy Dương Nhật Nam của ngày xưa ấy lại đã gieo vào trong tim cậu một tình yêu mù quáng đến tận ngày hôm nay. Quả báo, đúng là quả báo của anh mà. Giữa anh, Dương Mẫn, Ngô Khanh và cậu chính là mối quan hệ do một mình tội lỗi của anh mà ràng buộc thành, khiến cho cả bốn người phải đau khổ, kéo theo cả Mạc Hân, Mạc Hạ phải đau khổ, anh chính là kẻ tội đồ đáng chết. Trời đất thiên địa, sao anh lại gây ra cái nghiệp chướng này?

Không thấy anh nói gì, nữ vương thụ khẽ dúi đầu vào ngực anh cũng chẳng lời nào, không gian ngày càng trở nên trầm mặc.

Cuối cùng vẫn là Trần Hạ lên tiếng trước.

-Tới lúc phải chia tay anh không nghĩ là em có thể.

-Dĩ nhiên em..

-Anh không muốn em tự giãy vò bản thân, biết đâu được lúc đó anh cũng không thể thì phải làm sao?

-Anh có thể như thế sao?

-Ai mà biết được. Em tự ti quá nhò?

Còn Trần Hạ anh thì khéo lừa người quá nhò? Khinh!

-Tới lúc đó rồi tính được không, anh đừng nói nữa mà, em khóc đây này.

Nữ vương thụ thì vẫn cứ là thụ, liễu yếu đào tơ mong manh dễ vỡ quá mà.

Dù thế nào tình hình hiện tại Trần Hạ không cách nào vẫn phải bắt cả hai tay làm kẻ biến thái một lần vậy. Tới lúc không thể che giấu thêm quá khứ được nữa anh sẽ chủ động thú nhận với Dương Mẫn và mong cô tha thứ, anh không quá tin tình yêu của cả hai sẽ đủ để cô chấp nhận anh sau khi biết được sự thật nhưng ngoài việc tin vào hi vọng duy nhất đó, anh bất lực rồi. Chỉ là... giờ chưa phải lúc.

Nhưng Trần Hạ à, có những thứ mãi mãi cũng không thể đi theo kế hoạch của con người chính là thành sự tại thiên. Vì người làm ra sai lầm là anh ắt sẽ có lúc phải chịu trả giá.

Đúng như cái tên chap và lời cảnh báo trong chap, chap sau có biến, biến to nhé!!! =)))) Nhớ hóng nhe cả nhà

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mặt Sở Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chấm dứt niềm tin

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày tháng cứ thế bình lặng trôi đi.

Dương Mẫn ngày ngày tìm cách đối phó với Ngô Khanh, vừa làm vợ vừa làm trợ lý, sức ép, căng thẳng, mệt mỏi rồi sự chịu đựng cuối cùng chỉ cần tìm

tới Trần Hạ là có thể ngồi ngoài tất cả, lao vào vòng tay anh là lại có thể tăng thêm động lực và sức mạnh "chiến đấu".

Trần Hạ cũng vì thấy được niềm hạnh phúc của cô khi bên cạnh mình mà tiếp tục "chiều chuộng" nữ vương thụ, bất chấp giả dối trước chân tình của người ta cũng bất chấp luôn những giây phút gần như đã bị chân tình ấy làm cho động lòng.

Ngô Khanh thì khỏi nói đi, vẫn kiên quyết giữ hình tượng đề tiện tới cùng mà nói ra chỉ tỏ gây ức chế, nên mạn phép té nhanh.

Đi thẳng vào vấn đề chính của chap này đó là đáp ứng nhu cầu của nữ chính cho bà ném mùi đặc sắc của cao trào nó là như thế nào. Trước hết sẽ bắt đầu bằng một tin mừng cho đúng với kiểu "hàng thường đẹp trước bão".

Mở màn là cảnh nóng quen thuộc của Ngô Khanh và Dương Mẫn, thực ra thì cũng chả nóng lắm, bạn có thể cơ bản tưởng tượng ra cảnh tượng hiện tại như thế này: nữ chính ngồi trên đùi nam chính, mỗi chạm mỗi, lưỡi cuốn lưỡi, không gian thì tràn ngập những âm thanh gây nhức nhối lòng người. Bấy nhiêu đó theo như cách nói của Ngô Khanh thì đơn giản chỉ là "xả stress" trong giờ làm việc, vâng, bạn không nghe nhầm đâu, đơn – giản – chỉ – có – thể – thôi đó. Nên biết là chuẩn mực của Ngô Khanh rất khác với của người thường chúng ta. ☺)

"Công việc" đang tiến triển thuận lợi thì bỗng bị gián đoạn bởi một sự cố nhỏ nhoi. Với Ngô Khanh thì việc đó đã trở nên rất tất yếu nhưng với Dương Mẫn lại là một dấu hiệu mang tính đột phá lớn. Không kiềm chế nổi sự phản kích, Dương Mẫn liền mặt dày xin xỏ, không ngần ngại cả việc tỏ ra nũng nịu trước mặt cảm thú.

-Cũng lâu rồi tôi không tới viện khám, cho tôi nghỉ chiều nay được không? Dạo này thẳng bé hay quấy tôi khó chịu lắm.

Thấy Ngô Khanh có vẻ lưỡng lự, Dương Mẫn cố làm tới, ngang nhiên đưa tay sàm sờ trước ngực anh, vẻ mặt sexy vô cùng. Dĩ nhiên mấy cái đó không thể làm anh lay chuyển dễ dàng, nhưng có lẽ anh cũng nghĩ tới đứa nhỏ nên tay nắm chặt lấy tay cô nhưng miệng lại nói lời đồng ý. Mặc dù thế vẫn muốn tiếp tục việc đang dở khi này với lí do còn chưa hết stress. +___+

Dương Mẫn cuối cùng cũng có được cảm giác hạnh phúc thật sự khi tất thảy những đau khổ tổn thương bấy lâu đã được đền đáp bằng sự tồn tại của một sinh linh bé nhỏ kết tinh cho tình yêu giữa cô với Trần Hạ đang cựa quậy trong cơ thể mình. Lễ dĩ nhiên cô ngay lập tức muốn thông báo tin này cho cha của đứa trẻ. Không ngăn được kích động, phía bên kia vừa nhắc máy cô đã nhào tới một lời cũng không để đối phương có cơ hội chen vào.

-Hạ Hạ, anh đoán coi em vừa từ đâu về. Hề, anh làm mà biết được há há. Em lấy lí do đi khám thai định kì để xin tên khốn Ngô Khanh cho em nghỉ chiều nay đây. Nhưng em sảy thai rồi đi khám làm gì nữa đúng không? Vậy mà em lại đang ở bệnh viện nè. Dĩ nhiên là em không bị làm sao rồi. Mà nếu đúng ra thì có sao thật. Giờ anh đoán được là chuyện gì chưa? Ấy thiệt tình, là em lại có thai chứ sao nữa. Là con của chúng ta, em hạnh phúc chết mất, đến nỗi nói năng loạn xạ hết cả lên rồi. Anh nghe có hiểu không? Bất ngờ quá nên không nói nổi rồi chứ gì.

Không thấy Trần Hạ nói gì, Dương Mẫn chợt nghĩ hình như bản thân đã quá kích động, một chuyện đáng mừng thế này phải thông báo với anh trịnh trọng chút chứ, cô đúng là mất hết cả lí trí rồi.

-Em xin lỗi, tại em vui quá, làm anh shock rồi sao...

"Chị Mẫn, em là Nam."

-... – Cậu mình một cái mới biết đích thị không phải mơ.

"Gặp nhau chút đi, em cần nghe một lời giải thích rõ ràng."

Thằng nhóc là người nhà với cô sao lại có cảm giác sợ hãi bất an thế này.

...

Dương Nhật Nam đang mỉm cười thân thiện với nữ phục vụ định gọi hai ly coffee thì chợt chững lại, quay sang nhìn Dương Mẫn thôi cười.

-Chị đang có thai không nên uống coffee nhỉ?

-À ừ...

Thằng nhóc nhìn đáng sợ như thế làm cô không thể nào thoải mái đâu nó có là em họ cô. Sao lại có cảm giác như đi ngoại tình bị bắt quả tang thế này. Ở thì đúng là như thế thật. -___-

Xong xuôi vụ nước uống mà kì thực chỉ mang tính tượng trưng thì Dương Nhật Nam lại tiếp tục ánh nhìn nghiêm trọng với người chị của mình, người chị gái duy nhất mà cậu có. Không lên tiếng mà chỉ chăm chăm chờ đợi sự tự thú của đối phương. Chịu không nổi ánh nhìn khó chịu ấy Dương Mẫn cuối cùng cũng phải chủ động giải thích.

-Anh rẽ hiện tại của em là Ngô Khanh, ngoài mặt là thế nhưng bản chất trong đó em còn nhỏ chưa thể hiểu được đâu. Sự thật là người chị yêu trước nay chỉ có Trần Hạ thôi, người mà trước kia chị định cưới.

Dương Nhật Nam trước những lời đó đầu nhúc nhối khó chịu vẫn im lặng lắng nghe, đợi tới lúc nghe hết rồi cậu nói ra tất cả những thứ cần nói liệu chị ta có còn chắc nịch được như vậy nữa không.

-Nhưng nếu không nói ra khổ sở mà chị phải chịu từ tên Ngô Khanh ấy thì em sẽ không chịu chấp nhận rồi cho rằng chị là kẻ lẳng nhăng không ra gì.

Rồi cô bắt đầu kể từ đầu đến cuối mọi chuyện, rằng cô đã bị tên Sở Khanh kia chiếm đoạt như thế nào, ý đồ của hắn đối với cô là gì, kể cả hiểu lầm về Trần Hạ rồi cách hai người hóa giải chúng để quay lại với nhau ra sao. Là chị em họ thân thiết từ ngày nhỏ, cô tin Dương Nhật Nam sẽ hiểu cho cô, cảm thông cho cô. Nhưng cái sắc thái biểu cảm từ cậu kia thật không giống như những gì cô mong đợi. Vậy là sao chứ? Nếu như chỉ là cô lừa dối cậu và gia đình thì ánh mắt kia sẽ không thể căm phẫn quyết liệt nhìn cô như thế. Giờ mới chợt nhớ ra là tại sao cậu ta lại nghe máy của Trần Hạ. Linh cảm của một người phụ nữ cho cô thấy nhất định có gì đó không đơn giản ở đây, dè chừng lên tiếng thắc mắc.

-Em với Hạ có quan hệ gì với nhau vậy? Hình như là khá thân thiết.

-Khá thân thiết là sao chứ? Tụi em đang hẹn hò và em cũng đã ngủ với anh ấy rồi.

Nếu không phải là đang ngồi yên vị trên ghế mà là đứng Dương Mẫn ắt sẽ choáng váng mà ngã gục ngay lập tức. Mọi thứ sẽ không đến nỗi mất kiểm soát đến vậy nếu như kia là em gái cô chứ không phải em trai. Cái gì cơ? Hai gã đàn ông con trai hẹn hò với nhau, còn ngủ với nhau nữa??? Trần Hạ của cô, cha của đứa trẻ trong bụng cô ngủ với thằng nhóc em họ cô sao? Có chết cô cũng không thể tin điều này. Cũng có cái thể loại như vậy nữa sao? Có chết cô cũng không muốn hiểu điều này. Nãy giờ bán thân bất toại, ngay cả ánh mắt cũng dán chặt vào một vị trí bất định trong không gian. Dương Mẫn cắn bản hôn đã lia khỏi xác.

Biết đối phương đang yếu dần, Dương Nhật Nam tàn nhẫn tăng thêm đà kích.

-Em yêu anh ấy thì không sao nhưng chị thì không nên, không nên một chút nào. Chị có muốn biết lí do không?

-...

Lần này cậu không thẳng thừng vào chủ đề chính như khi nãy nữa, bởi cần phải cho cô biết nguyên nhân kết quả và quá trình của cả câu chuyện, để cô hiểu bản thân cậu hoàn toàn không hề muốn điều đáng tiếc này xảy ra, hoàn toàn không hề muốn người chị mà cậu kính yêu một lần nữa chịu tổn thương.

-Anh Hạ đã làm một việc thực sự có lỗi lớn với chị tới nỗi chịu chấp nhận lời dọa dẫm của em để che giấu đi sự thật. Em thừa biết anh ấy yêu chị sẽ chẳng dễ dàng gì để đến với em nhưng em vẫn mù quáng tin rằng anh ấy đang cố gắng hết sức hướng về phía em. Vậy mà bất chấp việc lừa dối em, anh ta dám vụng trộm qua lại với chị, lại còn có thai nữa chứ. Em chẳng may nghĩ ngờ gì còn cảm động vì mấy hành động giả dối khôn nạn của anh ta chỉ để lấp liếm tội lỗi đã làm. Phải nói ra những lời tới đây em mong chị hãy hiểu cho em, em không thể nào để cho cái kẻ đã làm khổ chị, làm khổ em được nhón nhơ thêm nữa.

Dương Nhật Nam càng nói càng thấy bản thân muốn nổi điên lên, cổ kim nén, cậu chuẩn bị phơi bày toàn bộ bản chất của Trần Hạ, kiên quyết không mềm lòng với anh thêm nữa.

-Chị có biết tám năm trước là kẻ nào đã gây ra tai nạn khiến hai bác phải qua đời chứ?

Nghe đến đây, phần hồn của Dương Mẫn liền quay trở lại, ánh mắt cũng chuyển từ vị trí bất định vào diện mạo đối phương. Cô tự biết mình không phải loại ngu si gì, mấy lời gợi mở của Dương Nhật Nam cũng chẳng mấy sâu sa. Nhưng... nhưng mà...

-Đúng, chính là Trần Hạ.

Khôn nạn, cậu biết thừa cô đang cố ép bản thân phớt lờ thông tin nên cố tình rõ ràng từng lời ép cô phải thừa nhận. Bàn tay Dương Mẫn nắm chặt vào đệm ghế, run lên, giờ chỉ có cái ghế này là điểm tựa duy nhất dành cho cô. Mà tại sao cô lại phải suy sụp thế này, cô không hề tin những lời kia cơ mà, đột nhiên buộc tội Trần Hạ của cô như vậy, còn chẳng có bằng chứng lại nghĩ là cô sẽ tin sao? Phải rồi, Dương Nhật Nam cũng chỉ là một thằng nhóc sao có thể biết điều đó chứ, họ là ba mẹ của cô sao cô lại không biết người đã hại họ mà lại để thằng em họ mình mách cho chứ. Thật vô lí, sao mà tin được. Nhưng mà bản thân cô cảm nhận được đây chính là sự thật, bởi thế mới càng thấy đau đớn tuyệt vọng tới vậy, tới mức bản thân đã mất hoàn toàn cảm giác.

Về phần nữ vương thụ vốn chưa từng muốn đem nỗi đau của chị gái mình ra giễu cợt như thế này, chẳng qua chỉ để dọa Trần Hạ, ép buộc anh hướng về mình mà thôi, nhưng sao anh dám lừa dối cậu, bất chấp những tội lỗi mình đã gây ra với chị vẫn muốn đi tới ngày hôm nay. Tất cả những gì anh đối với cậu đều là giả dối hết có phải không? Giờ thì đúng như lời cậu từng nói rồi, cậu đau khổ, anh cũng sẽ phải đau khổ, nhưng người khổ sở nhất hiện tại lại là người chị đáng thương của cậu kia. Suy cho cùng phải gánh chịu trách nhiệm cho toàn bộ mớ tổn thương này chỉ là mình anh mới phải, hà có gì lại kéo theo nhiều người cùng gánh đến vậy. Thế nhưng hết rồi, đã vỡ lở cả rồi, tan nát cả rồi...

Tuy rằng giờ có nói gì với Dương Mẫn cũng là gió thoảng qua tai, ngoại trừ nói với cô này chỉ là đùa ra chắc chắn cô sẽ không chịu nghe gì hết, nhưng lòng ích kỷ sâu thẳm trong mỗi con người lại luôn trỗi dậy những khi chẳng ai mong muốn, nữ vương thụ bỗng trở nên tàn nhẫn, tuy vậy lại tự an ủi bản thân những lời mình sắp nói đều không sai.

-Tình cảm mà anh ấy dành cho chị em thừa nhận chính là tình yêu nhưng nếu không phải muốn bù đắp những tội lỗi đã gây ra với chị thì liệu những tình cảm ấy có được như ngày hôm nay. Chị có nhớ đã gặp anh ấy như thế nào, có chắc chỉ là sự ngẫu nhiên...

-Thôi đi.

Cuối cùng Dương Mẫn cũng lấy lại được tinh thần, không phải vì đã chấp nhận sự thật, cũng không phải đã kiên quyết phủ định chỉ là cô biết giờ cần phải thật mạnh mẽ, cũng đâu phải lần đầu tiên rơi vào cảnh đáng thương thế này, yếu đuối mãi cho ai coi.

-Cậu nghĩ rằng phá tôi và Hạ như vậy thì mình sẽ có cơ hội sao? Cậu có thực là Dương Nhật Nam tôi luôn yêu quý không?

Đột nhiên nữ vương thụ bật cười, cười ha hả một cách đáng ngờ. Bàn tay Dương Mẫn càng nắm chặt hơn, cố gắng không để điệu cười kia quật ngã. Nhưng chẳng ngờ sau đó từ ánh mắt kia lại chảy ra hai dòng nước.

-Em trước kia như thế nào vậy nhỉ? Em cũng đã quên mất rồi. Chị nghĩ giữa hai thằng con trai thì có thể duy trì được bao lâu. Em nói ra tất cả đó làm chị tổn thương anh ấy cũng nhất định hận em cả đời, em hạnh phúc lắm chắc. Nhưng nếu không nói, rồi một ngày chị phát hiện ra, kết quả có thể thay đổi? À phải rồi, vì em yêu anh, chị coi cả em trai mình là tình địch, có phải đồ hết giận dữ lên đầu nó cũng không muốn trách cứ người mà chị yêu đã lừa dối mình. Không sao cả, em hiểu mà, bởi chị là người yêu của anh nên em cũng đâu ngăn được bản thân mình nghĩ xấu về chị, chỉ là chị quá đáng thương...

-Dương Nhật Nam, cậu... cậu không thấy có lỗi với cô chú hay sao?

-Em xin lỗi, xin lỗi chị, hai bác, ba mẹ, cả em gái, xin lỗi mọi người...

Dương Mẫn đứng bật dậy, nhưng hồi lâu chẳng bước chân nổi, chỉ biết trơ mắt đưa nhìn thằng em cũng thật tội nghiệp vì một thằng khác mà khóc thầm trước mắt cô. Rút cuộc người đang phải đau lòng lúc này là ai chứ, có sao cậu ta dám tỏ ra yêu đuổi hết phần cô như thế???

Mãi rồi cũng quay lưng cất bước rời đi được, mỗi bước chân là một lần áp lực đẩy dòng lệ tuôn ra, mỗi bước chân là một lần trái tim đau nhói. Việc Trần Hạ anh hại chết ba mẹ cô, là cái kẻ trước kia chỉ cần nghĩ tới cũng muốn nguyên rủa, cô thực sự chưa thể tin. Nhưng việc anh làm tổn thương tới em họ cô chính mắt cô đã chứng kiến, niềm tin trong anh một phần tan biến.

Chợt nhớ lại những ngày đầu gặp anh mọi thứ đều nhanh chóng một cách đáng ngờ. Anh là người quen của sếp lớn trong công ty cô làm ngày đó, vô tình gặp trong thang máy anh đã bắt chuyện hỏi han cô về công việc chỉ với ý tò mò công ty ấy đối đãi nhân viên như thế nào, rồi cuối buổi lại chủ động muốn mời cô đi ăn. Cứ thế cứ thế, cô được anh theo đuổi hết sức lộ liễu, ngày ngày anh gửi hoa tới văn phòng cho cô, cuối buổi luôn tới đón cô trước ánh mắt ngưỡng mộ của biết bao đồng nghiệp lớn nhỏ. Mọi chuyện diễn ra bất ngờ tới mức cô đã tự mãn nghĩ mình hóa ra cũng có sức hấp dẫn ghê gớm tới vậy, lại có thể khiến cho thiếu gia nhà người ta vừa gặp đã đem lòng tương tư, bằng mọi giá cũng muốn đem cô làm vật sở hữu riêng cho mình. Tuy thế càng gần anh cô càng phát hiện ra anh không tính công tử như mấy soái ca phim thần tượng cô từng coi, anh chín chắn, đường hoàng, lại lãng mạn, luôn chiều chuộng cô như vương công quý tộc, làm cho cô vốn lâu ngày chỉ biết tin tưởng vào bản thân đã dần đặt mọi niềm tin vào anh, mơ tới một ngày cũng được hạnh phúc như bao người khác.

Cô cũng nhớ biểu hiện trầm tư lặng lẽ của anh khi nghe cô kể về sự cố của gia đình mình, về những nỗi đau cũng như đơn độc mà cô đã trải qua suốt gần tám năm trời. Lúc đó cô những tưởng là vì anh yêu cô, cũng cảm giác đau đớn giống như cô mới biểu hiện như thế, càng cảm kích anh, càng thêm say đắm anh.

Hóa ra tất cả anh làm đều là có chủ ý. Là thương hại cô, là mặc cảm tội lỗi muốn bù đắp cho cô, rồi lâu dần thấy cô quá tội nghiệp mà thành ra cũng yêu cô. Có phải là đã thiệt thòi quá rồi, vì trả nợ cha mẹ mà phải lấy con gái với một thiếu gia bản chất đào hoa đa tình như anh không phải là tự đào hố chôn tuổi xuân rồi hay sao. Nực cười làm sao! Thì ra bấy lâu nay cô yêu một người lòng dạ xấu xa như thế.

Cuộc đời cô sau sự cố ấy tưởng chừng đã là sống lại lần nữa, chẳng ngờ lại chỉ là quân cờ trong tay anh, với Trần Hạ, Dương Mẫn cũng là một con rối trong trò chơi hi sinh của anh phải không? Những kẻ giàu có thật tổn công vì mấy thứ trò chơi giải trí, cô thực sự kinh sợ...

Tiếng chuông điện thoại này giờ cứ réo mãi. Nhìn màn hình hiện lên con số 1 duy nhất, trái tim Dương Mẫn kêu lên một tiếng đau đớn. Cô đã coi Trần Hạ là số một trong lòng mình rồi, cũng là người duy nhất trên đời này cô muốn dựa vào rồi. Phải làm gì với những thứ cô vừa nghe về anh bây giờ? Không thể như lần trước nghe lời Mạc Hân rồi lẳng lặng tuyệt tình với anh được, bởi sự thật hiện tại cô rất muốn làm rõ mọi chuyện, rất rất muốn. Một chuyện hệ trọng thế này làm sao có thể dễ dàng tin...

-Anh tới đón em đi, em có chuyện quan trọng muốn nói.

Và anh lại xuất hiện rất nhanh, cứ như chỉ cần cô nói muốn gặp thì nhất định anh sẽ bắt chấp tất cả mà lao tới. Cô cũng phải tin điều đó là giả dối sao?

-Vừa ăn vừa nói nhé, em muốn ăn ở đâu?

-Không cần, nói trong xe thế này cũng được, hoàn cảnh của chúng ta không nên lộ liễu.

Dương Mẫn vẫn cố gắng điềm tĩnh, coi như là một chút tin tưởng còn tồn lại dành cho anh. Sau cuộc nói chuyện này sẽ quyết định coi một chút đó sẽ thành vô hạn hay không gì cả.

Trần Hạ vẫn không hề nghi ngờ, vẫn dịu dàng nhìn cô nhưng ánh mắt lại vô cùng phản kích.

-Chuyện quan trọng mà em nói là gì thế? Không lẽ em có thai rồi sao?

Đúng rồi, đáng lẽ ra thứ mà cô muốn thông báo với anh chính là cái đó. Nhưng giờ thì không được, một khi chưa biết anh có thực sự là kẻ thù của mình hay không thì tuyệt nhiên điều đó chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

-Anh nói anh không thích đi mô tô là thật à? Tại sao thế?

-À thì tại anh không thích thôi, em hỏi gì lạ vậy?

Phản ứng của anh vẫn nhanh như lúc trước, một chút cũng không thấy có gì đáng nghi cả. Chẳng lẽ là hiểu lầm thật sao? Chẳng lẽ Dương Nhật Nam yêu anh mù quáng tới mức này rồi sao? Dù rất mong manh nhưng trong lòng Dương Mẫn dường như đã nhen nhóm một tia hi vọng.

- Vậy anh với em họ em có quan hệ gì?

- ...

Im lặng, im lặng là sao chứ? Sao nhắc tới nó anh lại trở nên kì lạ như vậy.

- Mẫn, thực ra anh... em nghe anh giải thích, chuyện này rất phức tạp...

- Anh bắt cả hai tay sao? Cả tôi và cả thằng em họ tôi? Có loại người biến thái như anh nữa sao?

Nhưng đây đâu phải là điều cô muốn biết, rõ ràng cô đang muốn lờ đi chuyện hệ trọng kia, tại sao chứ? Vì tia hi vọng duy nhất kia của cô đang lại dần có phải không? Đem Dương Nhật Nam ra chỉ là cái cớ cho cảm xúc hỗn loạn hiện tại, làm vậy mà được sao Dương Mẫn?

Còn Trần Hạ càng nói càng rồi, càng muốn hi vọng cô chỉ biết về anh với nữ vương thụ lại càng lo sợ nếu đã biết điều đó còn nhắc lại vấn đề mô tô có khi nào cũng đã biết điều mà anh luôn muốn giấu? Điều bộ đột nhiên không thể kiểm soát được, vô tình còn phun ra những lời dối trá nữa.

- Với thằng nhóc ấy chỉ là bất đắc dĩ, mà không, vì nó chủ động theo đuổi anh, chuyện đó không hay ho gì nên anh mới không muốn nói với em..

- Thật sự chỉ là như thế thôi sao?

- Chứ... em còn nghĩ... có thể như thế nào nữa...

- Vậy để tôi hỏi anh, anh nghe cho rõ mà trả lời cho thành thực đi, anh...

- Mẫn, anh xin lỗi, anh có lỗi lớn với em

Ôm chặt lấy cô, không ngừng tuôn ra lời xin lỗi, vậy là hết, hết thật rồi, không hi vọng thêm được bất kì điều gì nữa rồi. Toàn thân Dương Mẫn lại lần nữa như xác không hồn, mềm nhũn bất động, nhưng miệng kì lạ vẫn có thể lạnh lùng kết tội anh.

- Là có lỗi với ba mẹ tôi, không phải với tôi.

- Mẫn, anh...

- Có chết tôi cũng không bao giờ tha thứ cho anh. Trần Hạ, tôi hận anh, cả đời này hận anh, mãi mãi hận anh.

Một chút đã trở thành con số không, đứa con cũng trở nên vô nghĩa. Sự thật cô không muốn tin cũng đã buộc phải tin. Kết thúc tất cả ước mơ, tương lai, kết thúc mọi thứ. Giờ cô phải cố gắng vì điều gì, tìm mãi chẳng thấy. Thế nghĩa là cuộc đời này đối với Dương Mẫn đã không còn giá trị gì nữa phải không? Tồn tại thêm nữa mà làm chi...

Làn nước lạnh nhuộm đầm màu máu, nước mắt không thoát ra nổi chảy ngược vào trong gặm xé tê buốt. Tại sao phải tự hủy hoại bản thân thể này câu trả lời chính vì cô quá yêu anh, không thể hận anh như những lời mình nói, chỉ biết hận chính bản thân mình, đổ hết mọi phần uất lên chính bản thân mình.

Vậy còn Ngô Khanh, cô không định hận anh nữa sao? Cô chết rồi Ngô Khanh xấu xa dễ tiện ấy cứ nhờn nhợt hại thêm vài ba Dương Mẫn khác nữa thì phải làm sao? Dĩ nhiên Ngô Khanh ấy đâu đủ tư cách để cô nghĩ tới vào lúc này. Niềm tin đã mất thì trả thù còn có nghĩa lí gì chứ, lấy điều gì làm động lực để chịu đựng tiếp những khổ sở anh gây ra.

Chỉ là Dương Mẫn cô không còn ý thức làm sao nhận ra được kẻ cầm thú ấy trước hình ảnh thê thảm của cô lại lo sợ tới mức nào.

Chưa từng một lần gọi tên cô nhiều tới như thế. Chưa từng một lần muốn níu giữ cô nhiều tới như thế.

Lại đau đớn vì cô rơi nước mắt chân thành tới như thế...

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mất Sở Khanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tám năm trước – Tuổi thanh xuân

Ngô Khanh – Trần Hạ – Mạc Hân là ba cái tên cực kì có sức ảnh hưởng của trường Chuyên D danh giả nhất đất Sài thành. Không chỉ bởi chúng đều có hai tiếng rất độc đáo thú vị mà chính bởi chủ nhân của chúng là những công tử tiểu thư xuất thân cao quý, gia thế quyền uy. Và hơn cả họ là nam thanh nữ tú, nhan sắc, trí tuệ đều vượt trội. Đặc biệt mỗi người lại mang một nét quyền rũ riêng mà bất kì ai cũng không thể cưỡng lại.

Ngô Khanh: phong lưu đa tình, vẻ nam tính lạnh lùng khuấy đảo cả giới nữ. Tuy nhiên người ta nói rằng chẳng có mỹ nhân nào trong hay ngoài trường mà anh ta chưa động qua, tuổi trẻ mà dục vọng lại chẳng trẻ chút nào.

Trần Hạ: khí chất ngang tàn của anh so với Ngô Khanh kém mất vài ba phần, bởi thế bề ngoài trông vô cùng đạo mạo đúng chuẩn thiếu gia nhà giàu sang chảnh dù sự thật anh chẳng hề an phận làm trai ngoan.

Mạc Hân: thông minh xinh đẹp, đi đến đâu lập tức sẽ thành hoa khôi ở đó, trước đám đông lại hết sức điềm đạm, không hề lộ liễu tự cao. Nhưng sớm đã là hoa có chủ, chủ nhân lại chẳng ai khác chính là đại thiếu gia Ngô Khanh thay bạn tình như thay áo, vậy mà chỉ có Mạc Hân luôn luôn giữ vị trí bên cạnh chưa từng một lần thay đổi. Người ta nói đó hẳn là một điều tất nhiên.

Ngoài ra trong trường cũng rất nổi danh một người tên hai tiếng đặc biệt nữa là Mạc Hạ, em trai cùng cha khác mẹ với Mạc Hân, tuy nhiên anh này dù đẹp trai nhà giàu lại có mối quan hệ không tốt với bộ ba H.O.T kia mà chơi solo nên không được nhắc tới nhiều.

Bốn con người đó tám năm trước đã tạo nên một khoảng thanh xuân vô cùng tươi đẹp mà bất kì ai khi nhớ lại cũng đều thấy tiếc nuối vô hạn.

Đúng như lời hứa, lên cấp III cả Trần Hạ và Ngô Khanh cùng được sở hữu riêng một chiếc mô tô siêu cool ngẫu nhiên để tăng độ hấp dẫn. Nhưng chẳng biết cái đó thế nào cả hai đã lập tức dần thân vào đam mê tốc độ. Cứ mỗi buổi tối cuối tuần là lại tụ tập tham gia đua xe với những thành viên khác trong CLB, quy mô mỗi lúc một hoành tráng hơn.

Dĩ nhiên vây xung quanh các hot boy chẳng thể thiếu bóng dáng của những người đẹp, và có Ngô Khanh, Trần Hạ tất cũng phải có Mạc Hân. Và một điều chẳng khó đoán rằng có Mạc Hân thì không thể không có Mạc Hạ, chỉ có điều Mạc Hạ con trai ngoan của Chủ tịch Mạc ngoài việc mù quáng yêu Mạc Hân ra cái gì cũng đúng chuẩn mực, không có chuyện anh tham gia vào đám chơi bởi hư hỏng như vậy. Và chính vì nghĩ như thế nên anh hoàn toàn không thể đứng yên nhìn Mạc Hân có mặt trong đám đó.

Bị kéo đi bắt nạt, Mạc Hân vốn ác cảm với Mạc Hạ, tuyệt nhiên không chút nương lòng.

-Tên tâm thần điên loạn này, cậu ở đâu chui ra phá đám đây hả?

Mạc Hạ có hơi shock với cách dùng ngôn từ của Mạc Hân, không khí lúc này thật chẳng phù hợp nhưng không kiềm chế được đã bật cười. Ngày đó, Mạc Hân rất ghét anh nên hoàn toàn chỉ coi thái độ đó giống như một sự xúc phạm, sắc mặt càng khó coi hơn.

-Cậu dám theo dõi tôi sao?

-Không muốn tôi nói với Chủ tịch thì rời khỏi đây.

-Nực cười, cậu thậm chí còn chẳng dám gọi ba tôi là ba lại có gan mếc leo cơ à. Biến đi, đừng có làm phiền tôi.

Chạm ánh mắt lạnh lùng của Ngô Khanh, Mạc Hân biết anh đang không vui vì sự phá ngang của thành phần không liên quan Mạc Hạ liền vô tình cự tuyệt xua đuổi chẳng ngờ Ngô Khanh không thêm quan tâm nữa, đội mũ fullface, nhảy lên xe, tiếng máy gầm rú, giấy lát đã biến mất. Trước cảnh tượng đó, Trần Hạ lại quay nhìn cô cười châm chọc, tức tối vô độ cô ném trả Mạc Hạ ánh nhìn sắc nhọn, không lời nào mà bỏ đi.

Rồi lát sau biết Mạc Hân đã có Mạc Hạ lo, Trần Hạ cũng nhảy lên xe đuổi theo hướng Ngô Khanh. Đuổi kịp thì lại vừa lúc chứng kiến cảnh xe của Ngô Khanh trượt dài một đoạn trước khi va vào vệ đường đổ rầm xuống. May là cú ngã không mấy nghiêm trọng, vẫn thấy Ngô Khanh đủ sức lồm cồm bò dậy. Trần Hạ lập tức dừng lại, chạy tới đỡ chiếc xe lên, không hỏi han đã nhiech móc luôn.

-Thằng khốn này, vừa mới được chạy xe mấy tuần thôi mà đã bất cẩn như vậy rồi, muốn bị cấm cũng đừng có ngu ngốc kéo tao theo chứ, mẹ kiếp.

-Mẹ kiếp cái đầu mày, tại con ngu đó chán sống muốn lao ra đòi chết làm tao phải tránh, ***** nó. Con chó đấy chạy đâu rồi không biết.

Chưa thấy Từ thần vẫn có thể hung hăng, tuy áo quần tay chân đã xước vài ba chỗ thì miệng vẫn dursức không ngừng chửi bới, cộng với việc nhìn xung quanh không thấy bóng dáng quen thuộc của kẻ đã gây tai nạn đầu càng làm Ngô Khanh bức bối khó chịu. Mãi rồi anh mới chú ý bắp chân trái không biết quệt phải thứ gì đã rách một miếng dài cả gang, đang ồ ạt chảy máu. Sắc mặt Ngô Khanh càng lúc càng khó coi.

-*****, đừng để tôi gặp lại cô, b*tch!!!

-Có nhớ mặt cô ta không, cho điều tra là được chứ gì.

Không thấy Ngô Khanh nói gì nữa, biết hẳn đang điên cũng chẳng đại gì mà động tới, Trần Hạ nín cười, cũng im lặng.

Bấy lâu nay trong số ba người cùng chơi với nhau từ ngày nhỏ, chỉ có Trần Hạ anh luôn là người có cuộc sống suôn sẻ dễ dàng nhất. Kể từ khi Chủ tịch Mạc đột nhiên đưa con trai riêng của mình là Mạc Hạ về ra mắt bốn năm trước, cuộc sống của Mạc Hân bắt đầu trở nên gấp khúc, nụ cười của cô ấy cũng dần ít đi thế chỗ cho sự suy tư trầm mặc. Và chắc cũng vì tình cảm mỗi lúc một sâu đậm hơn dành cho tên đào hoa vô tình Ngô Khanh nữa, mọi thứ càng trở nên rối loạn. Còn Ngô Khanh thì khỏi nói, bản tính ăn chơi trác táng, lại còn gài gút các kiểu thì vốn từ khi sinh ra đã xác định luôn cuộc đời không thẳng nổi rồi.

Đôi lúc nghĩ mà cũng chán, Trần Hạ cũng muốn cuộc sống của mình có chút gì đó khác biệt đi, giật gân một tí cho nó bớt nhàm chán buồn tẻ, thế cho nên mới tham gia CLB Phân Khối Lớn thay đổi cảm giác, ấy vậy mà tới tai nạn cũng là Ngô Khanh "được" ném trái, thật buồn lòng làm sao.

Hôm sau, học xong, cả bọn lại kéo nhau đi ăn. "Bộ ba quyền năng" lúc nào cũng đi cùng nhau tò ra ánh hào quang thật chói lóa, thật khiến người ngoài ngược nhìn mà ngưỡng mộ mà trầm trồ.

Một điều thú vị là khi tách nhau ra thì mỗi người đều có một sức hấp dẫn riêng như đã nói trước đó, nhưng nếu kết hợp cùng nhau lại cho người ta cảm giác gần gũi vô cùng, họ là những người bạn của nhau, vui chơi học tập đều có nhau, so với những người bình thường cũng đâu có gì khác.

Nhất là lúc nhìn vào cảnh tượng ba người họ ngồi ăn cùng nhau trong McDonald không ngừng chọc phá, ồn ào hẳn một góc.

-Hạ Hạ thôi, cậu có để yên cho tớ ăn không thì bảo hả?

-Vậy để tớ chọc cười cho cậu dễ nuốt nhé haha.

-Khanh...

Bất lực với những trò phá đám của Trần Hạ, Mạc Hân đành quay sang nhìn Ngô Khanh cầu cứu viện, chết tiệt hán lại mặt lạnh như tiền, quay ra phía cửa kính coi như không quen biết. Dưới gầm bàn, Mạc Hân tức mình đập Ngô Khanh một cái, cũng chỉ là nóng nảy nhất thời không ngờ anh lại chấp nhặt chuyện con con, đứng bật dậy.

-Ơ tớ xin lỗi...

Trần Hạ cũng không hiểu gì, nhưng chưa kịp phản ứng thì Ngô Khanh đã lao ngay ra ngoài. Thật kì lạ, Ngô Khanh ấy trước nay chưa từng hứng thú với bất kì điều gì, là cái gì lại đủ sức khiến hán điệu bộ vội vã gấp rút đến vậy. Đã thế còn còn giạt mình khi anh chạm vào người nữa.

-Mày bị cái đ.é.o gì vậy thằng điên?

-Kệ con mẹ tao, có mày điên ấy thằng ranh.

-Ê, hay là mày nhìn thấy con dờ hơi đòi chết bữa trước?

Ô, sao lại im lặng bỏ bơ luôn anh lạ lùng thế kia, rõ là bắt ổn đầu đó. Cái thằng đó tâm tính thì hơi có chút vấn đề, vốn ăn chơi nhưng lại rất thích bình yên, gây chuyện khắp nơi nhưng lại cực kì ghét trả đũa phiền phức. - ____ - Đặc biệt nội là việc có liên quan tới tụi con gái là chúa bảm dai càng chẳng có hứng thú đề tâm, nhất định không bao giờ vì kẻ nào đó làm hại tới mình một lần mà dây dưa vào đề chuốc thêm vài rắc rối sau nữa. Không lẽ cũng có ngoại lệ? Rút cuộc đứa con gái kia có gì khác biệt lại thu hút được sự chú của hán như thế, hành động trái ngược với mọi khi. Hay thực sự vụ tai nạn lần trước có nội tình gì mà anh không biết, phần trước đó Ngô Khanh kể lại đã thiếu mất vài phần thông tin thú vị rồi sao? Mà việc gì phải giấu vậy thằng khôn nạn này.

Quay trở lại bàn ăn Trần Hạ cũng chẳng biết đáp sao cái ánh mắt tò mò của Mạc Hân nữa, chính anh cũng đang rất là thắc mắc đây, mà Ngô Khanh hán đã không tự mình muốn nói thì có thánh cũng chả ép được. Nhưng hán cứ kín tiếng như thế rõ ràng chuyện này rất hay ho, không thể làm cho rõ vấn đề anh quyết không mang họ Trần nữa.

Đánh hơi thấy mùi có thể gây ảnh hưởng tới Mạc Hân, Trần Hạ nhân lúc không có mặt cổ, xông tới ép chuyện với Ngô Khanh, làm rõ vấn đề ngoài hoi thẳng ra thì còn phải mất công gì nữa sao? =)))

-Nói coi, rút cuộc mày đang che giấu điều gì? Tương tư kẻ đã hại mày ngã xe thảm hại ấy hả? Bỏ thẳng tâm thần hahaha.

-Con mẹ mày, cầm mồm lại, đang trong WC còn làm ồn được. Để bố mày yên!

Rồi lại tiếp tục lảng tránh câu chuyện, lạnh lùng bỏ đi trước. Trần Hạ rối rít gọi theo.

-Ê thằng chó, đợi tao...

Mặt dày hết mấy ngày cuối cùng thì Trần Hạ cũng làm được một việc vạn người không ngờ tới: bắt Ngô Khanh nói mặc cho hán không hề muốn nói. Hoan hô, hoan hỉ, hoan lạc!!!

Cơ mà nghe xong tất thấy sự việc Trần Hạ mới thấy tự mình đã đập mình một vố quá đau, không phải tương tư kẻ gây ra tai nạn hại hán bị cầm xe một tháng, càng không phải vì ngày cật lực tìm kiếm hồng trả đũa mà thành ra đem về hết lòng thương nhớ. Cũng không hiểu anh lấy mấy cái giả thuyết vớ vẩn buồn nôn ấy ở đâu ra được cơ chứ, thật là mất mặt.

-Vậy là cái con nhỏ bạn của con điên chán sống lao vào xe mày kia mới là người mày đang tìm đó hả? Ý mày là cô ta xông ra kéo con điên bạn mình vào rồi cả mày cả cô ta đều bị thương nhưng lúc sau mày lại không thấy cô ta đâu? Cơ mà rút cuộc mày tìm cô ta làm gì?

Đúng rồi, anh muốn tìm cô ta để làm gì, để hỏi cô ta có bị ngu không sao? Kẻ muốn chết lại không làm sao, kẻ ngoài cuộc như cô ta lại muốn xông ra làm nữ anh hùng cứu bạn chắc. Thử hỏi nếu Trần Hạ mà cũng như thế liệu anh có hành động như vậy? Dĩ nhiên tình bạn sâu sắc, phải giúp đỡ nhau khỏi nghịch cảnh, nhưng đến mức không màng cả tính mạng mình trên đời còn có loại tình bạn cao cả tới khó tin kiểu đó??? Ngô Khanh anh thực sự rất muốn biết đứa con gái ấy rút cuộc là người như thế nào.

Nhưng mà coi bộ có kẻ trí tượng tượng hơi phong phú lại bắt đầu bay cao bay xa rồi.

-Thằng khốn này đòi mày còn ít gái quá hay sao, Hân Hân cũng vì mày chịu biết bao thiệt thòi mà vẫn còn tâm trí để ý tới một đứa con gái trên trời rơi xuống? Tưởng mày vẫn ầm ức vụ tai nạn muốn tìm con điên kia trả thù thì còn có thể hiểu được cơ mà cái con bạn nó thì ảnh hưởng mẹ gì. Thật không giống mày một tẹo nào.

-Tao rảnh rồi quá nên tìm thú vui mới tiêu khiển đấy, sao? Còn mày sắp tới sinh nhật không lo bày trò tiếp đãi khách cho hân hoan đi, từ bao giờ lại quan tâm tới bạn như vậy, nghĩ là giống mày chắc.

Nói cũng phải, Ngô Khanh vô tâm vô tính ấy thì có thể hứng thú với chuyện này được bao lâu chứ. Đúng là dạo này cuộc đời càng lúc càng buồn chán rồi, Trần Hạ anh còn đi quan tâm cả tâm tư tình cảm của cái thằng phong lưu có tiếng. Mặc xác hân muốn tìm gì làm gì, anh vẫn có thể mang họ Trần là không có lỗi với tổ tông rồi haha.

...

Từ vụ tai nạn hơn tuần trước, vết thương do va đập của Dương Mẫn cũng dần dần đỡ hơn. Bạn thân Giai Mỹ của cô là tác nhân chính gây ra ngày nào cũng rít rít kè kè bên cô còn thân thiết hơn cả lúc trước, tuyệt đối không cho cô động tay động chân vào bất kì việc làm nặng nhọc nào, và vì thế dĩ nhiên đám con trai trong lớp vì muốn lấy lòng Mỹ nhân không ngần ngại xử lí tất cả. Dương Mẫn càng khó xử hơn, chỉ biết nhẹ lời trách móc.

-Giai Mỹ à, hơi quá rồi đấy, tớ chỉ bị thương nhẹ thôi mà.

-Trên đời này có người dám hi sinh thân mình vì an nguy của Giai Mỹ, chân tình như thế nhất định Giai Mỹ phải trân trọng. Với cả đám người kia toàn bộ đều là tự nguyện, sao Mẫn lại trách Giai Mỹ chứ.

Khí chất tiểu thư lộ diện mọi nơi mọi lúc, ai mà ngờ chỉ vì bị một thằng con trai tồi tệ đá mà dám nghĩ quần lao vào xe người ta đòi tự tử chứ. Chẳng biết nên nói Giai Mỹ kia quá ngốc nghếch, hồ đồ hay là chủ nhân của chiếc xe kia xui xẻo không đúng lúc gặp phải cô ấy nữa. Nhớ lại lúc đó hình như anh ta rất giận dữ, may mà vệ sĩ của Giai Mỹ tới kịp kéo cả hai chuồn nhanh trước khi rắc rối lớn hơn.

Quay lại lúc này, Giai Mỹ tiểu thư lại bắt đầu mang cái dáng vẻ ngậy đại chết người của mình "hấp dẫn" cô, thật không hiểu ở đây ai mới là người đang có lỗi vậy chứ. Thôi thì ai bảo người ta là cành vàng lá ngọc quen được chiều chuộng, Dương Mẫn đành lần nữa nhún nhường, cười trừ xoa dịu đối phương.

-Được rồi, Giai Mỹ làm gì cũng là muốn tốt cho tớ, tớ hiểu mà, xin lỗi nha.

-Lát chúng mình lại đi ăn món đó nhé!

Với một tiểu thư nhan sắc tiền tài đều sẵn có như vậy cuộc đời mới tươi đẹp làm sao hà có gì lại tự làm khổ mình muốn kết liễu vì một thằng không ra gì chứ, Dương Mẫn cô sẽ lấy Giai Mỹ làm tấm gương cho sau này, dù có chuyện gì xảy ra cũng nhất định không vì tình mà bi lụy như thế. Còn việc lúc đó không suy nghĩ gì lao ra cứu Giai Mỹ á, chẳng qua vì phản ứng tự nhiên của tình bạn đối với cô ấy thôi, hành động cao đẹp như vậy đáng lẽ ra phải được tôn vinh hết lời ấy, còn dám mang ra so sánh làm giảm giá trị của nó ư, vớ vẩn!

Giai Mỹ nói quên đồ ở lớp kêu cô tới chỗ hẹn trước đội mà sao lại lâu như vậy, không phải lại có chuyện gì rồi chứ. Đã hứa với cô là không bao giờ được nghĩ quần cũng đã gạt đầu lia lia nói nhất định không phụ mấy vết thương trên người cô vẫn còn chưa lành kia mà.

Gọi điện mấy lần cũng chẳng thấy nghe, Dương Mẫn sốt ruột không chịu nổi nữa, vừa quay lưng định trở lại trường tìm Giai Mỹ thì đã thấy vẻ mặt hớn hở yêu đời của cô, nhìn thấy cô lập tức chạy tới, môi miệng rí rít không yên, ánh mắt trong chốc lát sáng lên khó tả.

-Mẫn à, Giai Mỹ nghĩ là Giai Mỹ đã tìm thấy định mệnh của đời mình rồi, trái tim Giai Mỹ cứ đập thình thịch thình thịch lạ lắm nè...

Thì cậu vừa mới chạy đó thôi. - ____ -

Và theo như lời Giai Mỹ thì đó đích thực là một chàng hoàng tử hào quang khuất lấp, khí chất lạnh lùng kiêu ngạo lại quá ư có sức hút, đặc biệt là không hề bị sự hấp dẫn của Giai Mỹ làm ảnh hưởng. Nếu là như thế không phải là lần đầu tiên có người như vậy sao? Dương Mẫn cũng gạt đầu nhất trí đó ắt là "cực phẩm".

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mặt Sở Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tám năm trước – Mỗi ràng buộc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Không ngờ đúng lúc Ngô Khanh cảm thấy bản thân thật vô vị, chấm dứt cái trò trông đợi sự xuất hiện của người con gái kì lạ kia thì lại bất ngờ bắt gặp “con điên chán sống”. Nhìn gần lại giữa lúc ban ngày hóa ra con điên ấy lại xinh đẹp tới vậy.

-Anh là ai thế hả? Có biết Giai Mỹ là ai không sao dám bắt cóc Giai Mỹ thế này...

Cơ mà xinh đẹp vậy hóa ra bản chất vẫn là một con điên, chỉ kéo cô ta đi tìm chỗ vắng hỏi chuyện chút thôi mà cũng nghĩ tới bắt cóc được, còn không chặn cái ý nghĩ ngớ ngẩn đó của cô ta lại khéo tiếp đó sẽ nói đến tiền chuộc này nọ mất.

-Ai mà thèm quan tâm Giai Mỹ cô là ai. Nói, đứa con gái đã lao vào cứu cô tối hôm đó đâu rồi?

-Ồ không lẽ chính là gã lái mô tô ấy... – Rồi khi nhận ra cô nàng lập tức lại bù lu bù loa. – Anh tới để đòi đền bù có đúng không? Giai Mỹ sẽ kêu người trả cho anh, đừng có làm hại tới Mẫn, cô cũng bị thương nhiều lắm.

Con tâm thần này không biết gia thế giàu có cỡ nào mà mở mồm ra không khoe thân phận thì lại nhắc tới tiền. Nhưng sau đó nghe nhắc tới người cần nghe Ngô Khanh lập tức phân tâm. Tên Mẫn sao?

-Cái gì Mẫn hả?

-Há? À... là Dương Mẫn. Tên cổ rất đặc biệt, lại là người rất tốt nên Giai Mỹ đã coi đó là bạn thân...

-Tôi hỏi về cô ta nên đừng có tự nhắc tới bản thân mình nữa, không muốn nghe.

Dương Mẫn, không phải là tên hai tiếng đó sao, cái tên cũng rất hay. Thì ra anh quan tâm tới cô ta nhiều như vậy cũng chẳng phải vô vị cho lắm. Hôn nữa có thể chơi được với một đứa tính cách có vấn đề thế kia, lại không màng nguy hiểm lao ra cứu nó thì đúng là người rất rất tốt rồi. Thật thú vị, người con gái này thật hết sức thú vị.

Về phần Giai Mỹ mới đầu còn sợ hãi, sau càng lúc càng thấy người con trai kia thật kì lạ. Trước nay chỉ có người ta hỏi Mẫn về Giai Mỹ, giờ lại có người đi hỏi Giai Mỹ về Mẫn??? Anh ta không hề bị Giai Mỹ thu hút, chuyện này thật thú vị lắm sao! Hôn nữa càng nhìn lại càng thấy anh ta đẹp trai tới ngạt thở, noi lòng ngực, tìm Giai Mỹ cứ đập loạn xạ hết cả lên. Giai Mỹ thực sự rất muốn biết anh ta là ai, nhưng toàn bộ đều là anh ta chủ động hỏi Giai Mỹ trả lời, tuyệt nhiên không có cơ hội được tò mò ngược lại. Hỏi han tất thấy những điều cần thiết về Mẫn xong thì anh ta cũng bỏ đi luôn. Không được, Giai Mỹ muốn gặp anh ta nữa...

-Này anh, anh hỏi gì tôi cũng nói anh biết rồi, anh cứ thế mà bỏ đi như vậy mà được sao?

Quay lại nhìn Giai Mỹ anh ta nở nụ cười nửa miệng xấu xa, thật không ngờ như thế cũng đẹp tới vậy, đẹp chết đi được. Thanh âm anh ta nói còn ma mị hơn cả vẻ ngoài ấy, nghe xong mà hai bên tai Giai Mỹ cứ ù ù hết cả.

-Muốn được trả công sao? Giai Mỹ cô ấy, giàu như thế thì cần cái gì nữa? Tôi còn chưa đòi hỏi về mấy cái thương tích mà cô đã gây ra cho tôi đâu, còn dám đòi hỏi.

Giai Mỹ cứng họng không nói được gì, chỉ là muốn có thể gặp nhau thêm nữa thôi mà. Thì ra Giai Mỹ bấy lâu nay học nhiều như vậy lại chẳng biết cách ăn nói, đáng ghét thật ấy.

Ngô Khanh lúc này tâm trạng đang tốt, đối phương lại cũng là kẻ có nhan sắc, bỏ qua thì cũng hơi phí, nhân lúc cô ta tỏ vẻ say mê mình như vậy chi bằng cho cô ta chút cơ hội. Nụ cười càng trở nên xấu xa hơn, kéo cô ta lại gần mới thấy cảm giác cũng không tồi, liền ngọt nhạt mê hoặc.

-Đối với nữ nhi cũng không thể quá khắt khe, nếu cô thực sự muốn thì tối nay tôi không có lịch, gặp nhau bàn bạc thêm cô thấy thế nào?

-Anh lại muốn hỏi về Mẫn nữa?

-Ko, tối nay sẽ chỉ nói về Giai Mỹ thôi.

Ha, anh ta gọi tên Giai Mỹ nghe ngọt ngào quá. Giai Mỹ biết mà, trên đời này sao có thể có người lại không bị Giai Mỹ hấp dẫn chứ. Anh ta cứ lạnh lùng với Giai Mỹ trông rất ngẫu hứng rất nam tính, nhưng dịu dàng với Giai Mỹ lại càng quyến rũ hơn. Hình như Giai Mỹ bị thích anh ta mất rồi. Im lặng không nói gì chính là đồng ý. Nụ cười hài lòng của anh làm Giai Mỹ càng lâng lâng như đang trên mây.

Nói là có việc phải đi nhưng kì thực Ngô Khanh lại ngấm ngầm đi theo Giai Mỹ bởi cô ta nói Mẫn còn đang đợi. Anh cũng đã đợi cả hơn tuần nay rồi, thực sự muốn nhìn rõ Dương Mẫn kia hơn. So với Giai Mỹ, nhan sắc cô ta không đẹp bằng, nhưng không hiểu sao Ngô Khanh lại thấy cô ta hấp dẫn hơn nhiều. Giai Mỹ kia cười tíu tít, ngây ngô tới phát ngán cô ta lại chỉ cười dịu dàng đáp lại. Càng theo dõi hai người đó Ngô Khanh càng thấy “cảm phục” Dương Mẫn ghê gớm, có thể chịu đựng được cái tính tiểu thư chảy nước của đứa con gái phiền phức chết tiệt kia rõ ràng cô ta tu hành đã đắc đạo.

Điện thoại này giờ cứ réo hoài anh đã đập mấy lần mà còn cố gọi nữa, tức mình nhìn vào màn hình mới nhớ ra hôm nay sinh nhật Trần Hạ chắc hẳn đang sốt vó lên vì không thấy mặt anh từ sáng đâu.

-Tao tới bệnh viện coi lại vết thương thôi, làm cái [bad word] gì cứ rối rít lên.

-Bệnh viện??? Mày không nghĩ được cái có lẽ nào dễ tin hơn một chút à?

Ừ nhỉ, từ nhỏ anh đã ghét mùi bệnh viện, đầu óc nghĩ cái quái gì mà nói ngu thế chứ. Rõ ràng là đang nghĩ tới Dương Mẫn kia, bị cô làm cho thần hồn chao đảo mất cả ý thức rồi còn sao nữa. ☹

-Đang đi mua quà cho mày, được chưa? Muốn bất ngờ mà coi bộ nó không thích.

-Mày nghĩ tao sẽ cảm động sao? – Giọng Trần Hạ này giờ vẫn nghiêm trọng, một chút cũng chẳng thay đổi. – Không cần biết mày đang làm cái con mẹ gì, mau tới đi, Hân Hân chờ mày ko xong đã sang rồi đây, thằng ăn hại.

Chửi thế với Trần Hạ thêm mấy câu rồi dập máy, sau đó anh vẫn còn cay cú chửi thêm vài ba câu nữa. Thằng cò hó phá game thật chẳng đúng lúc, sinh nhật mày thì hay ho lắm à. Ở thì chắc cũng hay ho thật, ngày hôm nay không phải là Ngô Khanh anh đã bắn mũi tên trúng hồng tâm rồi sao, bỏ công sức bấy lâu cũng đã gặt gỏi được quả chín. Ngày tháng cũng còn dài, hôm nay kết thúc ở đây thôi, với Dương Mẫn ấy anh thực sự có hứng thú nhất định sẽ còn nhiều cơ hội dành cho cô ta.

Nhưng sao chân bước đi mà lòng chẳng đành...

...

Chết tiệt, Ngô Khanh đã quên mất hôm nay là sinh nhật Trần Hạ mới nói với cái bình hoa di động kia là tối nay không có lịch. Dĩ nhiên có thể đổi sang hôm khác, giữ đúng lời với con gái cũng chẳng phải xi tai của anh chỉ là làm vậy khác gì dây dưa dài tập với cô ta rồi, mà thất hứa luôn lời đã nói lại chẳng phải phong cách của anh nữa. Đúng là động tới mấy đứa con gái kiểu đó phiền chết được.

-Mày thì có việc éo gì ngoài gỏi gủ hả? Sinh nhật tao mà mày cũng không thể nhịn một ngày được sao? Thằng dâm bựa.

Anh biết là Trần Hạ sẽ hét lời mè nheo mà, nhưng khốn nạn, hần thì cũng khác éo gì anh lại bày đặt như mình từ tể lắm.

-Mày đột nhiên lại tâm huyết như vậy rút cuộc cô ta là loại người như thế nào? Mà này, đừng nói là con bé anh hùng mày kiếm bữa trước đó nha.

Hắn đã nhiều chuyện như vậy cũng chẳng cần phải giấu giếm hần mà làm gì, Ngô Khanh đành thẳng thừng rõ ràng.

-Là con điên lao vào xe tao. Dầu tao chẳng ưa nổi cô ta nhưng khốn nỗi thằng nhỏ của tao nó lại thích, và cô ta cũng thích. Đợi tao xử xong cô ta trả nợ sẽ quay về quây quần đêm với mày, OK?

Bởi lời lẽ hợp tình hợp lý ấy Trần Hạ mới tha cho anh bình an rồi đi.

Rõ ràng Ngô Khanh đến muộn vậy mà còn tỏ ra khó chịu, cần nhằn với Giai Mỹ.

-Tối tới đón cô không nói là sẽ đón thêm vệ sĩ của cô nữa.

Rồi sau khi chỉ còn lại một mình Giai Mỹ, Ngô Khanh mới để ý cô ta không mặc đồng phục xinh đẹp tới mức lòng, này giờ đứng đợi anh như thế nếu không phải hai tên vệ sĩ cứ kẻ kẻ bên cạnh thì không biết có bao nhiêu kẻ đang thèm muốn kia sẽ lao vào làm thịt cô.

Tuy nhiên so với Mạc Hân thì vẻ đẹp của Giai Mỹ lại có phần thiên về sức hấp dẫn giới tính, tức là phái nữ lại thấy nhan sắc của cô cũng không quá nổi bật, thậm chí cái sự lộng lẫy mê đắm trong từng đường nét cơ thể cũng như trên gương mặt của cô làm những người đồng giới cảm giác khó chịu. Cũng bởi thế mà con gái chẳng ai muốn lại gần cô, dù cho bản chất trong tính cách cô lại thực sự rất tốt bụng. Cuối cùng chỉ có một mình Dương Mẫn nhìn ra được điều đó.

Lúc lên taxi thấy sắc diện của Giai Mỹ kia có phần không vừa ý, Ngô Khanh sắc diện còn khó coi hơn, đàn áp luôn.

-Đừng có ra về bất mãn, xe của tôi phải mang đi bảo dưỡng rồi đấy.

-Giai Mỹ sẽ đền cho anh.

-Thế sau buổi tối hôm nay Giai Mỹ cũng sẽ mang tiền ra báo đáp tôi chứ? – Anh rõ ràng đã rất khó chịu nhưng vẫn cố gắng nói năng từ tể, nhất là khi tên tài xế lăm chuyện có ý liếc qua gương chiếu hậu để nhìn thử bản mặt của “thằng trai bao”.

Giai Mỹ không biết ý lại cứ ngắc ngư làm Ngô Khanh càng thêm bực mình, cô ta có phải là đã ngu ngốc quá không chứ. Dì sát vào mặt cô ta, anh nói mà như găm gù.

-Cô nghĩ tôi đây mà thêm cần mấy đồng tiền của Phạm gia cô à?

-Ồ, anh rõ ràng biết Giai Mỹ là ai... – Cô ta rõ ràng chả biết sợ là gì, không thấy Ngô Khanh đã nổi con thế nào còn hồn nhiên vô tư khoe khoang gia thế được nữa. - ____ -

Ngô Khanh sở dĩ không thêm quan tâm, chẳng qua vô tình nói tên Giai Mỹ với Trần Hạ hần mới sơ lược cho anh mấy thông tin tiêu biểu, không ngại nói cả việc con tiểu thư này lăm tiền nhiều của nhưng lại vô cùng ngây ngốc nên luôn là tầm ngắm cho mấy thằng “trai bao” theo nghĩa bóng. Phạm gia cơ nghiệp cũng không tới nỗi nào có lẽ rồi cũng vì đứa con gái vô năng này mà tán gia bại sản không chừng.

Không thấy Ngô Khanh cần nhằn gì nữa, Giai Mỹ bắt đầu chú ý tới gương mặt gần sát mình kia, nhìn gần còn đẹp ngây người hơn, không kiềm chế nổi bất giác thốt thành lời.

-Anh thật là đẹp trai...

Rùng mình vì bộ dạng đang say mê giai của Giai Mỹ, Ngô Khanh đẩy ngay cô ta ra, sắc mặt lại không biểu cảm. Không sao không sao, dù vậy thì cũng vẫn đẹp khó tả, Giai Mỹ vẫn không sao dứt ánh nhìn về phía anh. Chợt nhớ tới tò mò bấy lâu, không chút che giấu mà hỏi thẳng luôn.

-Nhưng mà anh tên gì vậy, Giai Mỹ muốn biết từ đầu cơ mà anh không chịu cho Giai Mỹ cơ hội.

Chết tiệt, tên tài xế vô duyên trợn mắt cái quái gì chứ, nghĩ anh mày đây là trai bao thật hả? Ngô Khanh qua gương chiếu hậu lườm gã ta một cái rồi vẫn ánh mắt ai oán ấy nhìn sang người bên cạnh, gần từng từ một.

-Ngô! Khanh!

-Ngô Khanh? Oa, tên hai tiếng giống Mẫn, hay thật đấy! – Ánh mắt sáng ngời sự vui thú, Giai Mỹ ấy tâm tư thật đơn giản.

-Không phải là rất hợp nhau sao? Giai Mỹ có thấy vậy không?

-Không, Giai Mỹ không có muốn vậy...

-Vì cô mà cả hai chúng tôi đều bị thương, tôi ghét bệnh viện như thế nào vẫn phải tới đó, Dương Mẫn kia còn là con gái lờ để lại sẹo cô tính sao? Để bù đắp lại sai lầm của mình cô phải chịu hi sinh có hiểu không?

Nói chuyện với cái con nhỏ này thật cảm giác kinh dị, có phải là anh đang nói chuyện với học sinh cấp III không đây, sao cảm giác cứ như đang dỗ dành trẻ mẫu giáo. -__-

Chẳng ngờ cô ta cũng là loại đầu gỗ, ngốc thì có ngốc nhưng lại vô cùng ương ngạnh, không những không chịu còn đá kích ngược lại anh.

-Anh thích Mẫn sao? Nhưng cô ấy sẽ không thích anh đâu, ai bắt nạt Giai Mỹ thì Mẫn sẽ không thích người ấy.

-À vậy để tôi lấy lòng cô, thế thì Mẫn sẽ thích tôi rồi có phải không?

-Ngô Khanh quá đáng, nói là không nhắc tới Mẫn vậy mà còn định mang Giai Mỹ ra để lừa Mẫn thích mình, cướp Mẫn của Giai Mỹ, không đi với anh nữa. Dừng xe dừng xe.

-Cô dám xuống?

Chỉ một ánh mắt của Ngô Khanh, không khí trong xe đã chìm vào tĩnh lặng. Giai Mỹ bất bình nhưng lại rất sợ, nhận ra là tuyệt đối không được làm anh ta nổi giận. Rồi cô càng bắt đầu sợ hơn vì không biết anh ta định đưa mình đi đâu, quá phấn khích khi nhìn thấy anh ta mà quên cả để ý mấy thứ quan trọng này.

Đến khi địa điểm dừng lại là một khách sạn, nỗi sợ hãi mới thực sự đạt tới cao trào. Ngô Khanh thấy thế thì cười khẩy.

-Đồng ý lời hẹn tối của tôi còn làm ra vẻ bắt ngờ như vậy cho ai coi?

-Không được, Giai Mỹ không muốn thế này, muốn được hẹn hò như người ta yêu nhau vẫn làm thôi, Mẫn đã nói phải như vậy.

-Tôi với cô yêu nhau à? Cần phải làm mấy thứ thừa thãi như vậy sao?

-Nhưng Giai Mỹ yêu anh...

-Anh đây chẳng quan tâm.

Thế rồi Giai Mỹ bắt đầu bù lu bù loa, nhưng khổ nỗi đang là ở khách sạn của nhà Trần Hạ, người ở đây ai mà không biết thiếu gia Ngô Khanh là người như thế nào, có để mất cũng chẳng có ý xía vô. Cứ thế cho tới lúc anh kéo được con bé phiền nhiễu kia lên phòng.

Tình thế càng lúc càng nguy hiểm hơn, Giai Mỹ càng khóc lóc thảm thiết hơn nữa, biết người có thể cứu mình lúc này chỉ có Mẫn, quên luôn ý muốn của bản thân với Ngô Khanh, nói mà chẳng buồn nghĩ.

-Giai Mỹ sẽ giúp anh với Mẫn, thật đấy, Giai Mỹ không thích anh nữa đâu.

-Vậy khác nào tôi bị cô đá? – Ngô Khanh vẫn tỉnh bơ, thấy việc chọc con mèo đồng đánh này cũng tiêu khiển được không ít.

-Không phải vậy, là Giai Mỹ thấy anh với Mẫn thực sự đẹp đôi mà.

-Vậy Giai Mỹ nói coi Mẫn mà biết bản chất tôi xấu xa thế này sẽ ghét tôi lắm phải không?

-Không, anh không xấu xa mà...

Thôi xong, vậy khác nào nói sắp tới đây anh có làm gì cô thì cũng không sao cả. Giai Mỹ à Giai Mỹ, nịnh nọt cũng phải đúng lúc đúng chỗ và quan trọng

là với đúng đối tượng.

Nhưng rồi Giai Mỹ lại thấy bản thân thật ích kỷ, lại dính tới một tên không ra gì nữa rồi lại kéo theo Mẫn phải chịu khổ cùng với mình, lần này còn trực tiếp can hệ tới Mẫn. Nếu như hần thực sự sẽ động tới Mẫn giống thế này thật nhất định Mẫn sẽ hận Giai Mỹ cả đời, mãi mãi cũng không tha thứ cho cô. Giai Mỹ thật là đồ ngốc đáng ghét!

Ngô Khanh biết thừa ý nghĩ của Giai Mỹ, cũng chẳng muốn cô ta đem chuyện này phá đám anh với Dương Mẫn. Anh đã nghĩ sẵn kế hoạch tiếp cận cô gái đó, là người đặc biệt ắt phải có sự đặc biệt dành cho cô ấy, không thể để một con mèo ngu ngốc nhảy ra ngáng chân.

-Yên tâm là tôi sẽ đối với Dương Mẫn không như thế này, bạn tốt của cô nhất định sẽ không phải chịu thiệt thòi. Tôi cũng chỉ là muốn cho cô biết cách sử dụng điểm mạnh của mình hợp lý là như thế nào.

Xong xuôi mọi việc, Ngô Khanh mới lại nhận ra hóa ra với con mèo này anh cũng là ăn thừa nữa. Trong lúc “làm việc” cũng có thể hiện chút quan tâm dành cho “đối tác” hỏi han vài vấn đề cá nhân, biết được lý do chán sống đời chết của cô ta, cũng biết được trước nay cô ta bị đào mỏ nhiều như thế nào. Trước khi bỏ đi, anh có để lại vài lời mà có lẽ với Phạm Giai Mỹ sau này mãi mãi không thể quên, cũng coi đó như châm ngôn sống đời mình.

-Người như cô nhan sắc tiền quyền cái gì cũng có lại để cho bọn đàn ông con trai chơi chán rồi bỏ, còn không biết xấu hổ đời chết vì mấy kẻ như thế? Sao không phải là ngược lại?

Còn Ngô Khanh vừa rời khỏi khách sạn đã nhận được điện thoại từ Trần Hạ mà vì nó cuộc đời của biết bao con người liền một lúc bị thay đổi. Có những cơ hội còn chưa kịp nắm bắt đã phải để cho trôi đi. Lại có người còn chưa kịp nuốt tiếc đã nhận thấy bất lực của bản thân.

“Tao hại chết người rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Chạm Mất Sở Khanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.